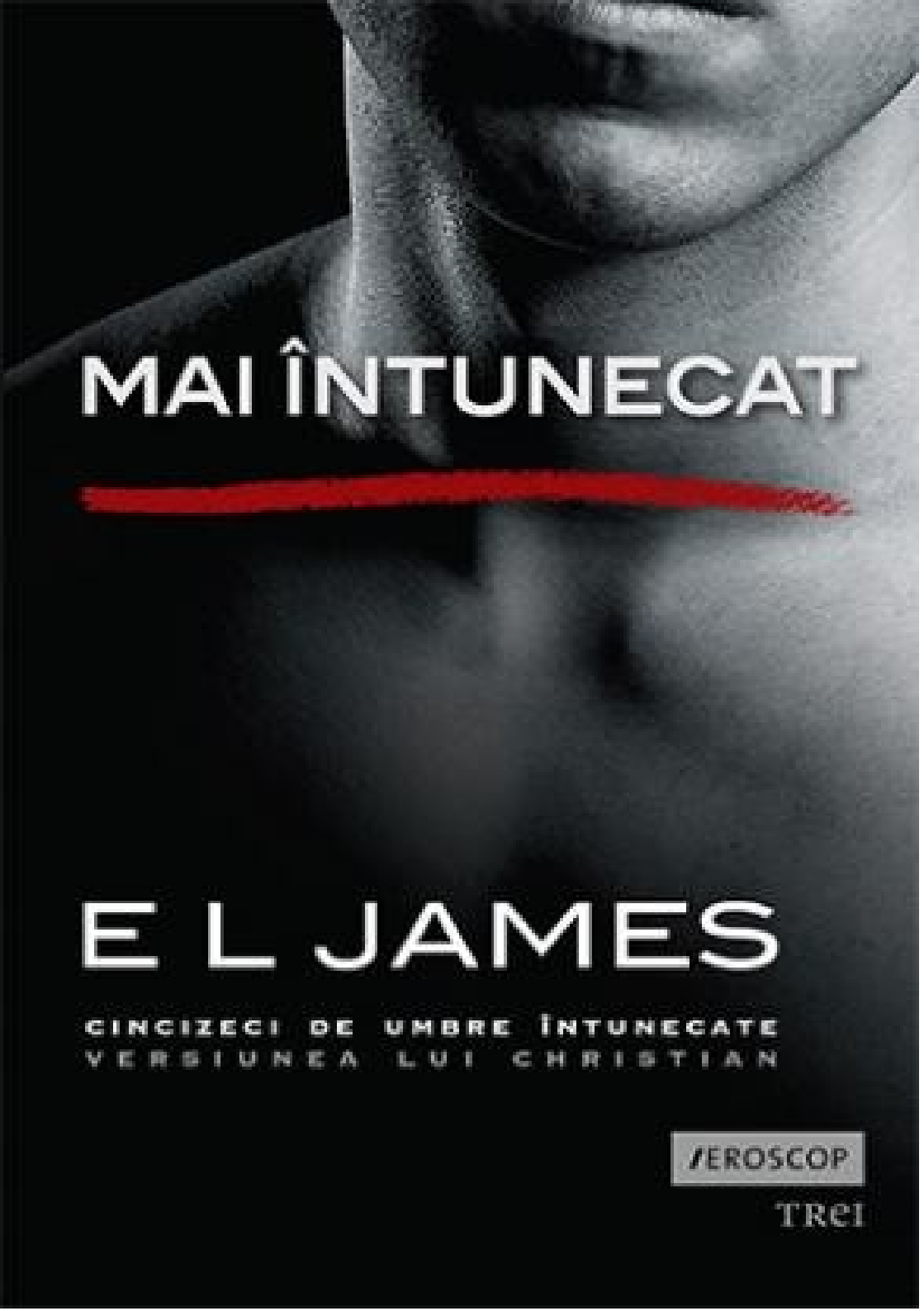
MAI ÎNTUNECAT
E L JAMES
CINCIZECI DE UMBRE ÎNTUNECATE
VERSIUNEA LUI CHRISTIAN
EROSCOP
TREI

Femeile care au citit-o vobesc despre ea cu fascinație și înfiorare.

Daily Mail

Un fenomen mondial.

Telegraph

Senzația care a uimit o lume întreagă.

Entertainment Weekly

A doborât toate recordurile de vânzări.

Daily Express

Efectul asupra femeilor: stârnește pasiuni și dorințe uitate.

Mail on Sunday

De zeci de ani revoluția sexuală n-a mai cunoscut un asemenea avânt.

Fabulous Magazine

MAI ÎNTUNECAT

E L JAMES

Traducere din engleză de
Oana Duşmănescu

/EROSCOP
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Design copertă: Sqicedragon and Megan Wilson
Imagini: Coperta 1 © Petar Djordjevic / Penguin Random House,
Coperta 4 © Shutterstock

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Florin Paraschiv

Corectură:
Mădălina Geambașu
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
James, E L
Mai întunecat / E L James; trad. din engleză
de Oana Dușmănescu. — București: Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0384-3

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111

Titlul original: Darker
Autor: E L James

Copyright © 2011, 2017 by Fifty Shades Ltd.
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Pentru cititorii mei.
Mulţumesc pentru tot
ce-aţi făcut pentru mine.
Cartea aceasta vă este dedicată.

Mulţumiri

Tuturor celor de la Vintage, pentru devotamentul şi profesionalismul lor. Sunt în permanenţă inspirată de experienţa voastră, de umorul vostru şi de dragostea voastră pentru cuvântul scris.

Lui Anne Messitte, pentru încrederea pe care o ai în mine. Îţi voi rămâne pentru totdeauna îndatorată.

Lui Tony Chirico, Russell Perreault şi Paul Bogaards, pentru sprijinul nepreţuit.

Minunatei echipe de producţie, editorială şi de design care a întregit acest proiect: Megan Wilson, Lydia Buechler, Kathy Hourigan, Andy Hughes, Chris Zucker şi Amy Broşey.

Lui Niall Leonard, pentru iubirea, sprijinul şi călăuzirea ta şi pentru că ai fost mai puţin nesuferit.

Lui Valerie Hoskins, agentul meu – mulţumesc în fiecare zi pentru tot.

Lui Kathleen Blandino, pentru corectură şi pentru lucrurile de pe web.

Lui Brian Brunetti, încă o dată, pentru perspectiva nepreţuită asupra accidentelor de elicopter.

Laurei Edmonston, pentru că mi-a împărtăşit cunoştinţele ei despre nord-estul Pacificului.

Profesorului Chris Collins, pentru că m-a ajutat să înţeleg agricultura.

Lui Ruth, Debrei, Hellenei şi lui Liv, pentru

încurajări şi pentru că m-aţi ajutat să termin cartea.

Lui Dawn şi Daisy, pentru prietenia şi sfaturile voastre.

Andreei, lui BG, Beccăi, lui Bee, Britt, Catherine, Jadei, lui Jill, Kellie, Kelly, Leis, Liz, Norei, lui Raizie, QT, Susi – câţi ani au trecut deja? Şi noi încă rezistăm. Mulţumesc pentru americanisme.

Tuturor prietenilor mei din lumea literară – ştiţi voi care sunteţi – mă inspiraţi în fiecare zi.

Şi, nu în ultimul rând, le mulţumesc copiilor mei. Vă iubesc necondiţionat. Voi fi întotdeauna mândră că aţi devenit nişte bărbaţi remarcabili. Îmi aduceţi multe bucurii.

Rămâneţi la fel de minunaţi. Amândoi.

Joi,
9 iunie 2011

Stau. Aştept. Inima-mi bate cu putere. E ora 5:36 şi mă holbez prin parbrizul fumuriu al Audi-ului meu, în faţa uşii de la intrarea în clădirea de birouri în care lucrează ea. Ştiu că e devreme, dar am aşteptat acest moment toată ziua.

O voi vedea.

Mă foiesc pe bancheta din spate a maşinii. Atmosfera pare sufocantă şi, deşi încerc să-mi păstrez calmul, aşteptarea şi anxietatea se întrepătrund în stomacul meu şi mă apasă pe piept. Taylor stă pe locul şoferului, privind fix în faţă fără să spună nimic, la fel de liniştit ca întotdeauna, în vreme ce eu de-abia pot respira. E enervant.

La naiba! Unde e?

E înăuntru – la Seattle Independent Publishing. Având în faţă un trotuar larg, deschis, clădirea e părăginită şi are nevoie de renovări serioase; numele companiei este gravat la întâmplare în sticlă, iar efectul îngheţat de pe fereastră începe să pălească. În spatele uşilor închise poate fi o companie de asigurări sau o firmă de contabilitate – nu se vede niciun fel de echipament. În fine, asta voi putea schimba când voi prelua firma. SIP îmi aparţine. Aproape. Am semnat deja acordul-cadru revizuit.

Taylor îşi drege glasul şi mă priveşte în oglinda retrovizoare.

— O să aştept afară, domnule, spune el, luându-mă prin surprindere, apoi se dă jos din maşină înainte să-l pot opri.

Poate că e mai afectat de încordarea mea decât credeam. Este atât de evidentă? Poate că *şi el* e tensionat. Dar de ce? Poate pentru că a fost nevoit să-mi suporte toanele nesfârşite toată săptămâna trecută şi ştiu că n-a fost uşor.

Dar azi a fost o zi diferită. Plină de speranţă. E prima zi productivă de când m-a părăsit, sau cel puţin aşa mi se pare mie. Optimismul m-a ajutat să particip la şedinţe cu entuziasm. Zece ore până la întâlnirea cu ea. Nouă. Opt. Şapte… Timpul mi-a pus răbdarea la încercare, pe măsură ce se apropia revederea mea cu domnişoara Anastasia Steele.

Şi acum, când stau aici, singur, aşteptând, hotărârea şi încrederea de care m-am bucurat toată ziua se evaporă.

Poate că s-a răzgândit.

Va fi o întâlnire? Sau sunt doar taxiul spre Portland?

Mă uit din nou la ceas.

5:38.

Rahat! De ce trece timpul atât de greu?

Mă gândesc să-i trimit un e-mail ca s-o anunţ că sunt afară, dar cât timp bâjbâi după telefon îmi dau seama că nu vreau să-mi iau ochii de la uşa principală. Mă las pe spate şi trec în revistă, în

gând, cele mai recente e-mailuri ale ei. Le ştiu pe dinafară, toate prietenoase şi concise, dar fără nicio aluzie că i-ar fi dor de mine.

Poate că sunt, *până la urmă,* taxiul acela gratis.

Alung acest gând şi mă zgâiesc la intrare, dorindu-mi să apară odată.

Anastasia Steele, te aştept.

Uşa se deschide şi inima mea o ia la galop, dar apoi se linişteşte, dezamăgită. Nu e ea.

— La naiba!

Mereu m-a făcut să aştept. Zâmbesc trist: am aşteptat la Clayton’s, la The Heathman după şedinţa foto şi atunci când i-am trimis cărţile de Thomas Hardy.

Tess…

Mă întreb dacă le mai are. Voia să mi le înapoieze; voia să le dea de pomană.

Nu vreau nimic care să-mi amintească de tine.

Imaginea Anei plecând îmi pluteşte în minte: chipul ei trist, palid, şocat de durere şi confuzie. Amintirea asta nu e bine-venită. E dureroasă.

Am făcut-o atât de nefericită! Am dus totul prea departe, prea repede.

Şi mă umplu de o disperare care mi-a devenit mult prea familiară de când a plecat ea. Închid ochii, încercând să-mi revin, dar îmi dă târcoale cea mai adâncă şi întunecată temere de-a mea: a cunoscut pe altcineva. Îşi împarte patul mic şi imaculat cu vreun străin nenorocit.

La naiba, Grey! Păstrează-ţi optimismul!

Nu te gândi la asta! Nu e totul pierdut. O s-o vezi în scurt timp. Toate planurile tale sunt în picioare. O vei recâştiga. Deschid ochii şi mă uit prin parbriz la uşa principală, iar dispoziţia mea este la fel de întunecată ca geamurile fumurii ale Audi-ului. Mai mulţi oameni ies din clădire, dar nu şi Ana.

Unde e?

Taylor se plimbă în sus şi-n jos pe-afară şi priveşte către uşa de la intrare. Iisuse, pare la fel de neliniştit ca mine. *Ce mama naibii are?*

Ceasul meu arată 5:43. Va ieşi în câteva clipe. Inspir adânc şi trag de manşetele cămăşii, apoi încerc să-mi îndrept cravata, dar descopăr că nu am aşa ceva. *La naiba!* Îmi trec mâna prin păr, încerc să alung îndoielile, dar ele continuă să mă bântuie. *Pentru ea sunt doar un drum gratis cu maşina? I-a fost dor de mine? O să mă vrea înapoi? Are pe altcineva?* Habar n-am. E mai rău decât să o aştept în Barul cu Marmură şi ironia situaţiei mă loveşte. Credeam că acela a fost cel mai important lucru pe care l-am negociat vreodată cu ea şi nu a ieşit deloc aşa cum mă aşteptam. Nimic nu iese aşa cum sper cu domnişoara Anastasia Steele. Panica mă cuprinde iar. Azi am de negociat ceva mai important.

O vreau înapoi.

A spus că mă iubeşte...

Inima îmi bate mai repede, ca răspuns la valul de adrenalină care-mi inundă trupul.

Nu. Nu. Nu te gândi la asta! Nu poate simţi aşa

pentru mine.

Calmează-te, Grey! Concentrează-te!

Mă mai uit o dată spre intrarea de la Seattle Independent Publishing şi iat-o venind spre mine.

La naiba!

Ana.

Şocul mă lasă fără suflu, de parcă aş fi primit o lovitură în plexul solar. Pe sub jacheta neagră, poartă una dintre rochiile mele preferate, cea violet, şi cizme negre cu toc înalt. Părul ei, aprins de soarele asfinţitului, se leagănă în briza serii. Dar nu hainele sau părul sunt ceea ce mi-a atras atenţia. Are chipul palid, aproape străveziu. Are cearcăne negre şi e mult mai slabă.

Mult mai slabă.

Mă copleşeşte vinovăţia.

Doamne!

Şi ea a suferit.

Îngrijorarea mea se transformă în supărare.

Nu. În furie.

Nu a mâncat. A slăbit, cât?... trei sau patru kilograme în ultimele câteva zile? Se uită la un tip din spatele ei, iar el îi zâmbeşte larg. E un nemernic arătos, plin de sine. Nenorocitul! Schimbul lor relaxat de priviri îmi alimentează furia. O priveşte cu apreciere specific masculină în timp ce ea vine spre maşină, iar mânia mea sporeşte la fiecare pas de-al ei.

Taylor deschide uşa şi-i întinde mâna ca să o ajute să urce în maşină. Şi dintr-odată, iat-o

aşezându-se lângă mine.

— Când ai mâncat ultima oară? mă răstesc eu, chinuindu-mă să-mi ţin firea.

Ochii ei albaştri mă străpung, îmi dau masca la o parte, mă dezgolesc şi mă lasă dezarmat, la fel ca prima oară când am întâlnit-o.

— Bună, Christian. Da, şi eu mă bucur că te văd, spune ea.

Ce. Mama. Naibii.

— Nu vreau să-ţi aud obrăzniciile acum. Răspunde-mi!

Ea îşi priveşte fix mâinile pe care şi le ţine în poală, aşa că nu am nici cea mai vagă idee la ce se gândeşte. Apoi trânteşte o scuză jalnică – a mâncat un iaurt şi o banană.

Asta nu-i mâncare!

Încerc, chiar încerc din răsputeri, să mă stăpânesc.

— Când ai mâncat ceva ca lumea? insist eu, dar ea mă ignoră, privind pe fereastră.

Taylor demarează, iar Ana îi face cu mâna idiotului care a ieşit odată cu ea din clădire.

— Cine-i ăla?

— Şeful meu.

Deci ăsta e Jack Hyde. Îmi amintesc detaliile de angajare pe care le-am răsfoit de dimineaţă: născut la Detroit, bursier la Princeton, a avansat într-o editură din New York, dar s-a mutat o dată la câţiva ani, muncind astfel prin toată ţara. Nu păstrează niciodată prea mult o asistentă – nu

rezistă niciuna mai mult de trei luni. Sunt cu ochii pe Hyde şi-l voi pune pe detectivul Welch să afle mai multe despre el.

Concentrează-te la problema actuală, Grey!

— Deci? Când ai mâncat ultima oară?

— Christian, asta chiar nu te priveşte, şopteşte ea.

— Tot ce faci mă priveşte. Spune-mi!

Nu mă trimite la naiba, Anastasia! *Te rog.*

Sunt taxiul gratuit.

Ea oftează frustrată şi-şi dă ochii peste cap, ca să mă enerveze. Şi văd un zâmbet mic care-i apare în colţul gurii. Se chinuie să nu râdă. Să nu râdă de mine. După toată suferinţa care m-a încercat, e o uşurare atât de mare încât furia mea cedează. E atât de caracteristic Anei! Mă trezesc oglindindu-mă în ea şi încerc să-mi ascund un surâs.

— Deci?

Tonul meu e mult mai blând.

— Pasta alia Vongole, vinerea trecută, răspunde ea, cu glas supus.

Doamne Dumnezeule, n-a mâncat de la ultima noastră masă împreună! Vreau să o pun pe genunchii mei, chiar acum, aici, pe bancheta din spate a SUV-ului – dar ştiu că n-o mai pot atinge niciodată în felul acela.

Ce să mă fac eu cu ea?

Priveşte în jos, studiindu-şi mâinile, cu chipul mai palid şi mai trist decât înainte. Iar eu o sorb din priviri, încercând să-mi dau seama ce trebuie să

fac. O emoţie urâtă îmi înfloreşte în capul pieptului, ameninţând să mă copleşească, dar eu o alung. Uitându-mă la ea, îmi e dureros de clar că teama mea cea mai mare nu e fondată. Ştiu că nu s-a îmbătat şi n-a cunoscut pe nimeni. Uitându-mă la cum e ea acum, ştiu că a stat de una singură, învelită în pături, în vârful patului, plângând cu sughiţuri. Gândul acesta este în acelaşi timp liniştitor şi supărător. Eu sunt cel responsabil de nefericirea ei.

Eu.

Eu sunt monstrul. Eu i-am făcut asta. Cum aş putea să o recâştig vreodată?

— Înţeleg.

Cuvintele par inadecvate. Misiunea mea pare dintr-odată chinuitoare. N-o să mă vrea niciodată înapoi.

Linişteşte-te, Grey!

Îmi alung fricile şi o implor.

— Arăţi de parcă ai fi slăbit cel puţin trei kilograme, poate chiar mai mult. Te rog, mănâncă, Anastasia!

Sunt neajutorat. Ce altceva mai pot spune?

Ea stă acolo în continuare, pierdută în propriile gânduri, privind fix înainte, iar eu am timp să-i studiez profilul. Este la fel de diafană şi dulce şi frumoasă precum mi-o aminteam. Vreau să întind mâna şi să-i mângâi obrazul. Să-i simt pielea moale… să verific dacă e reală. Mă întorc spre ea, tânjind să o ating.

— Ce mai faci? o întreb, pentru că vreau să-i aud vocea.

— Dacă ţi-aş spune că sunt bine, te-aş minţi.

La naiba! Am dreptate. A suferit… şi e numai vina mea. Dar vorbele ei îmi inoculează o doză de speranţă. Poate că i-a fost dor de mine. Poate? încurajat, mă agăţ de acest gând.

— Şi eu. Mi-e dor de tine.

Mă întind să-i iau mâna pentru că nu mai pot trăi niciun minut fără să o ating. Are mâna mică şi rece ca gheaţa, captivă în mâna mea fierbinte.

— Christian. Eu…

Se opreşte, vocea i se frânge, dar nu-şi retrage mâna dintr-a mea.

— Ana, te rog. Trebuie să vorbim.

— Christian. Eu… te rog. Am plâns atât de mult, şopteşte ea, iar vorbele ei şi felul în care se chinuie să-şi stăpânească plânsul îmi sfâşie ce mi-a mai rămas din inimă.

— Ah, iubito, nu!

O trag de mână şi, înainte să poată protesta, o ridic la mine în poală, înlănţuind-o cu braţele.

Ah, atingerea ei!

— Mi-a fost atât de dor de tine, Anastasia!

E atât de uşoară, atât de fragilă şi mi-aş dori să urlu de furie. În schimb, îmi îngrop nasul în părul ei, copleşit de parfumul său îmbătător. E amintirea unor vremuri mai fericite: o livadă, toamna. Râsete acasă. Ochi strălucitori, plini de umor şi năzdrăvănii… şi dorinţă. Dulcea, dulcea mea Ana.

A mea.

La început, se opune, dar după o clipă se relaxează, lipită de trupul meu, cu capul lăsat pe umărul meu. Încurajat, îmi asum riscul şi, închizând ochii, o sărut pe păr. Nu se zbate să scape din strânsoarea mea şi asta e o uşurare. Am tânjit după femeia asta. Dar trebuie să am grijă. Nu vreau să fugă din nou. O ţin lângă mine, bucurându-mă că e la mine în braţe, savurând acest moment de linişte.

Dar e un moment scurt – Taylor ajunge la heliportul din centrul oraşului Seattle în timp record.

— Haide!

Cu reticenţă, o dau jos de la mine din poală.

— Am ajuns.

Ochii ei perplecşi îi caută pe ai mei.

— Heliportul… pe acoperişul acestei clădiri.

Cum credea că o să ajungem la Portland? Cu maşina ar dura cel puţin trei ore. Taylor îi deschide portiera, iar eu mă dau jos din maşină.

— Ar trebui să-ţi înapoiez batista, îi spune lui Taylor, cu un zâmbet timid.

— Păstreaz-o, domnişoară Steele, cu complimentele mele.

Ce dracului se-ntâmplă între ei?

— La nouă? îi întrerup eu, nu numai ca să-i amintesc la ce oră trebuie să ne recupereze în Portland, dar şi ca să-i întrerup discuţia cu Ana.

— Da, domnule, spune el calm.

Aşa, foarte bine. E iubita mea. Batistele sunt treaba mea, nu a lui.

Îmi amintesc brusc cum vomita pe jos, iar eu îi ţineam părul. Atunci i-am dat batista mea. Nu mi-a mai dat-o niciodată înapoi. Şi mai târziu, în acea noapte, am privit-o cum doarme lângă mine. Poate că încă o are. Poate că încă o foloseşte.

Opreşte-te! Acum! Grey!

O prind de mână – frigul s-a dus, dar mâna ei e tot rece – şi o conduc spre clădire. Când ajungem la lift, îmi aduc aminte de întâlnirea noastră de la The Heathman. De acel prim sărut.

Mda. De acel prim sărut.

Gândul acesta îmi trezeşte tot trupul la viaţă.

Dar uşile se deschid distrăgându-mi atenţia şi-i dau drumul ca să intre în lift.

— Liftul e mic şi nu ne mai atingem. Dar o simt.

Pe toată.

Aici. Acum.

Rahat! înghit în sec.

Oare pentru că e aşa de aproape de mine? Ochii ei misterioşi se ridică spre ai mei.

Oh, Ana!

Apropierea ei mă excită. Ea inspiră profund şi priveşte în podea.

— Simt şi eu.

O prind din nou de mână şi-i mângâi încheieturile cu degetul mare. Ridică privirea la mine, iar ochii ei indescifrabili se umbresc din cauza dorinţei.

La naiba! O doresc.

Îşi muşcă buza.

— Te rog, nu-ţi mai muşca buza, Anastasia.

Vocea îmi e joasă, plină de dorinţă. Oare o voi dori mereu în felul acesta? Vreau să o sărut, să o lipesc de peretele liftului, aşa cum am făcut la primul nostru sărut. Vreau să i-o trag aici, să fie din nou a mea. Ea clipeşte, cu buzele uşor întredeschise, iar eu îmi stăpânesc un geamăt. Cum face asta? Cum mă înnebuneşte cu o singură privire? Eu sunt obişnuit să controlez situaţia – şi practic salivez pentru că şi-a înfipt dinţii în buză.

— Ştii bine ce-mi faci cu asta.

Şi chiar acum, iubito, vreau să ţi-o trag în acest lift, dar nu cred că o să mă laşi.

Uşile se deschid larg şi aerul rece mă readuce la realitate. Suntem pe acoperiş şi, deşi ziua a fost caldă, vântul a început să se înteţească. Anastasia tremură lângă mine. Îmi trec braţul în jurul ei, iar ea se cuibăreşte, lipită de mine. Pare prea slabă, dar silueta ei minionă se potriveşte perfect sub braţul meu.

Vezi? Ne potrivim atât de bine, Ana!

Ne îndreptăm spre heliport şi spre *Charlie Tango.* Elicea se învârte lent… e gata de decolare. Stephan, pilotul meu, vine spre noi în fugă. Ne strângem mâna, şi o ţin pe Anastasia protejată, sub braţul meu.

— Gata de plecare, domnule. E numai al dumneavoastră! urlă el ca să acopere zgomotul motoarelor elicopterului.

— Ai făcut toate verificările?

— Da, domnule.

— Ne iei pe la opt şi jumătate?

— Da, domnule.

— Taylor te aşteaptă la intrare.

— Mulţumesc, domnule Grey. Zbor plăcut până la Portland. Doamnă.

O salută pe Anastasia şi se îndreaptă spre lift. Ne aplecăm pe sub elice şi deschid portiera, luând-o de mână pe Ana ca să o ajut să urce la bord.

Când îi prind centurile de siguranţă, respiraţia i se precipită. Sunetul acesta îmi ajunge până în vintre. Leg centurile foarte strâns, încercând să ignor reacţia pe care trupul meu o are în faţa ei.

— Asta ar trebui să te ţină locului.

Gândul îmi trece prin minte, dar îmi dau seama că l-am rostit cu voce tare.

— Nu pot să te mint, îmi place cum îţi stă cu hamurile. Nu atinge nimic.

Se înroşeşte. În sfârşit, prinde culoare în obraji – iar eu nu mai pot rezista. Îmi trec dosul degetului arătător peste obrazul ei, peste roşeaţă.

Doamne, cât o doresc pe femeia asta!

Se strâmbă şi ştiu că o face pentru că nu se poate mişca. Îi dau o pereche de căşti, mă aşez pe locul meu şi îmi prind centurile.

Trec în revistă verificările dinainte de zbor. Toate instrumentele sunt în zona verde, fără lumini de avertizare. Pun manşele pe „zbor”, setez codul transponderului şi constat că becul anticoliziune e

aprins. Toate arată bine. Îmi pun căştile, deschid staţia radio şi verific rotaţiile elicei.

Când mă întorc spre Ana, remarc că mă priveşte atent.

— Gata, iubito?

— Da.

Are ochii mari şi plini de încântare. Nu-mi pot reţine un zâmbet maliţios când contactez turnul de control, ca să mă asigur că cei de-acolo sunt treji şi ne ascultă.

După ce primesc permisiunea de a decola, verific temperatura uleiului şi restul indicatoarelor. Toate funcţionează normal, aşa că măresc turaţia, iar *Charlie Tango* se înalţă uşor spre cer, ca o pasăre elegantă.

Ah, îmi place asta la nebunie!

Mă simt mai încrezător pe măsură ce câştigăm altitudine şi o privesc pe domnişoara Steele de lângă mine.

E momentul să o uluiesc.

Să înceapă spectacolul, Grey!

— Am alergat după zori, Anastasia. Acum alergăm după crepuscul.

Zâmbesc şi sunt recompensat cu un surâs timid care-i luminează chipul. Speranţa mi se cuibăreşte în piept. O am aici când credeam că totul e pierdut şi pare mai fericită acum decât atunci când a ieşit de la birou. Oi fi eu taxiul gratuit, dar o să încerc să mă bucur de fiecare minut nenorocit al acestui zbor alături de ea.

Dr. Flynn ar fi mândru de mine.

Trăiesc momentul. Şi sunt optimist.

Pot să fac asta. Pot să o recâştig.

Paşi mici, Grey. Nu te bucura prea tare deocamdată!

— Pe lângă soarele care apune, mai sunt multe de văzut de data asta, spun eu, rupând tăcerea. Escala e chiar acolo. Boeing dincolo… şi poţi vedea şi Acul Spaţial.

Curioasă ca întotdeauna, îşi lungeşte gâtul subţire ca să se uite.

— N-am fost acolo niciodată, zice ea.

— Te duc eu. Putem mânca acolo.

— Christian, ne-am despărţit.

Îi simt consternarea în glas. Nu asta-mi doresc să aud, dar încerc să nu reacţionez exagerat.

— Ştiu. Dar tot pot să te duc acolo. Şi să te hrănesc.

Mă uit fix la ea, iar ea se înroşeşte subtil.

— E foarte frumos aici, sus. Mulţumesc, schimbă ea subiectul.

— Impresionant, nu-i aşa? intru şi eu în joc – şi are dreptate, nu mă satur niciodată de priveliştea de-aici, de sus.

— E impresionant că poţi face asta.

Complimentul ei mă ia prin surprindere.

— Mă flatezi, domnişoară Steele? Dar sunt un bărbat cu multe calităţi.

— Ştiu asta foarte bine, domnule Grey, răspunde ea înţepat şi eu îmi stăpânesc un zâmbet, pentru

că ştiu la ce se referă.

De asta mi-a fost dor: de impertinenţa ei, care mă dezarmează de fiecare dată.

Fă-o să vorbească în continuare, Grey!

— Cum e noua slujbă?

— În regulă, mulţumesc. Interesantă.

— Cum e şeful tău?

— Ah! E OK.

Nu pare atât de entuziasmată de Jack Hyde. O fi încercat să-i facă ceva?

— Ce s-a întâmplat?

Vreau să aflu – a făcut nenorocitul ceva inadecvat? O să-l dau afară pe nemernic cât ai clipi.

— Nimic în afară de ce e evident.

— Evident?

— Ah, Christian, tu chiar eşti obtuz uneori, spune ea, amuzată şi dispreţuitoare.

— Obtuz? Eu? Nu sunt sigur că apreciez tonul ăsta, domnişoară Steele.

— Atunci, nu-l aprecia, chicoteşte ea, încântată.

Îmi place când mă necăjeşte şi mă tachinează. Are abilitatea de a mă face să mă simt mic sau înalt de tot numai cu un zâmbet... e plăcut şi nu seamănă cu nimic din ce-am trăit înainte.

— Mi-a fost dor de gura ta obraznică, Anastasia.

Imaginea ei, în genunchi în faţa mea, îmi vine în minte şi mă frământ pe locul meu.

La naiba! Concentrează-te, Grey! Ea se uită în altă parte, ascunzându-şi surâsul, şi priveşte în jos

la suburbiile peste care trecem, în vreme ce eu verific direcţia. Totul e în regulă; sunt pe drumul bun spre Portland.

E tăcută, iar eu mă uit din când în când la ea. Faţa îi este luminată de curiozitate şi uimire în vreme ce se uită la peisajul de dedesubt şi la cerul de opal. Obrajii îi sunt moi şi strălucesc în lumina serii. Şi, în ciuda palorii şi a cearcănelor – dovada suferinţei pe care i-am provocat-o – arată uluitor. Cum de am putut să o las să plece din viaţa mea?

Ce-a fost în capul meu?

În timp ce zburăm deasupra norilor în bula noastră, în înaltul cerului, mă simt mai optimist şi neliniştea ultimelor săptămâni se retrage. Încet, încep să mă relaxez, savurând o seninătate pe care n-am mai simţit-o de la plecarea ei. M-aş putea obişnui cu senzaţia asta. Uitasem cât de bine mă simt în compania ei. Şi e atât de plăcut să văd lumea prin ochii ei!

Dar pe măsură ce ne apropiem de destinaţie, încrederea mi se clatină. Mă rog la Dumnezeu ca planul meu să funcţioneze. Trebuie să o duc într-un loc intim. La cină, poate. *La naiba!* Ar fi trebuit să rezerv o masă undeva. Are nevoie de mâncare. Dacă o scot la cină, va trebui să-mi găsesc cuvintele potrivite. Ultimele zile mi-au demonstrat că am nevoie de cineva – am nevoie de ea. O doresc, dar oare ea mă vrea? O pot convinge cumva să-mi mai dea o şansă?

Numai timpul va hotărî asta, Grey – doar ia-o mai

uşor. N-o speria şi de data asta!

Aterizăm pe heliportul din centrul Portlandului cincisprezece minute mai târziu. Când opresc motoarele lui *Charlie Tango,* transponderul, alimentarea şi staţia radio, nesiguranţa pe care o simt de când m-am hotărât să o recâştig apare din nou la suprafaţă. Trebuie să-i spun ce simt şi asta va fi greu – pentru că nu înţeleg sentimentele pe care le am faţă de ea. Ştiu că mi-a fost dor de ea, că am fost nefericit fără ea şi că vreau să încerc să avem o relaţie aşa cum vrea ea. Dar va fi destul pentru ea? Pentru mine va fi destul?

Vorbeşte cu ea, Grey!

După ce-mi desprind centurile, mă înclin ca să le desprind şi pe ale ei şi inspir o urmă din parfumul ei dulce. Miroase bine, ca de obicei. Ochii ni se întâlnesc fugar… dând la iveală un gând nepotrivit? La ce se gândeşte oare? Ca de obicei, mi-ar plăcea să aflu, dar n-am nici cea mai vagă idee.

— Ai călătorit bine, domnişoară Steele?

— Da, mulţumesc, domnule Grey.

— Bine, haide să vedem fotografiile băiatului.

Deschid portiera, sar din elicopter şi-i întind mâna.

Joe, managerul heliportului, ne aşteaptă ca să ne întâmpine. E o relicvă: veteran al Războiului din Coreea, dar încă viu şi pe fază ca un om la cincizeci de ani. Nu-i scapă nimic. Ochii i se

luminează şi-mi zâmbeşte tăios.

— Joe, ai grijă de el până vine Stephan. Va ajunge pe la opt sau nouă.

— Desigur, domnule Grey. Doamnă. Maşina dumneavoastră aşteaptă la parter, domnule. Ah, şi liftul e stricat. Va trebui să o luaţi pe scări.

— Mulţumesc, Joe.

Ne îndreptăm spre scara de urgenţă şi atunci dau cu ochii de cizmele cu tocuri ale Anastasiei şi-mi amintesc de căzătura ei caraghioasă din biroul meu.

— Bine că sunt numai trei etaje de coborât... cu tocurile alea.

Zâmbesc pe ascuns.

— Nu-ţi plac cizmele mele? întreabă ea, privindu-şi picioarele.

O imagine superbă a picioarelor ei încolăcite în jurul umerilor mei îmi apare în minte.

— Îmi plac foarte mult, Anastasia.

Sper ca mutra mea să nu-mi trădeze gândurile porcoase.

— Haide! O s-o luăm încet. Nu vreau să cazi şi să-ţi rupi gâtul. Mă bucur că liftul e stricat, îmi oferă o scuză plauzibilă ca să o susţin. Îmi pun braţul în jurul taliei ei şi o trag lângă mine în timp ce coborâm scările.

În maşină, în drum spre galerie, neliniştea mi se dublează; ne ducem la vernisajul unei expoziţii a unuia dintre aşa-zişii ei prieteni. Tipul care, ultima oară când l-am văzut, încerca să-i bage limba pe

gât. Poate că în ultimele zile au vorbit. Poate că aceasta este o îndelung aşteptată întâlnire între ei.

La naiba, la asta nu m-am gândit până acum. Sper să nu fie aşa.

— José este un simplu prieten, explică Ana.

Poftim? Ştie ce gândesc? Este atât de evident? De când?

De când mi-a distrus armura şi am descoperit că am nevoie de ea, de Ana.

Se holbează la mine şi simt cum mi se strânge stomacul.

— Ochii aceia frumoşi sunt prea mari pe chipul tău, Anastasia. Te rog să-mi spui că o să mănânci.

— Da, Christian, voi mânca.

Nu pare deloc convinsă.

— Vorbesc serios.

— Chiar aşa?

Vocea îi e plină de sarcasm şi-mi vine să o las baltă.

La naiba cu asta!

E momentul să dau cărţile pe faţă.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Anastasia. Te vreau înapoi şi te vreau sănătoasă.

Sunt onorat de privirea ei şocată, cu ochii larg deschişi.

— Dar nimic nu s-a schimbat.

Se încruntă.

Oh, Ana, ba da… în inima mea au avut loc schimbări seismice. Parcăm lângă galerie şi n-am timp să-i explic nimic înainte de expoziţie.

— Hai să vorbim la întoarcere. Am ajuns.

Înainte să apuce să spună că n-o interesează, ies din maşină, ajung pe partea ei şi-i deschid portiera. Pare supărată când se dă jos.

— De ce faci chestia asta? întreabă ea exasperată.

— Ce să fac?

La naiba… ce e asta?

— Spui ceva de genul ăsta şi apoi te opreşti.

Asta e… de-asta eşti tu supărată?

— Anastasia, suntem aici. Unde tu vrei să fii. Hai să facem chestia asta şi discutăm după aceea. Nu vreau neapărat să facem o scenă în plină stradă.

Îşi ţuguie buzele supărată, apoi îmi aruncă îmbufnată:

— OK.

O iau de mână, mă îndrept rapid spre galerie, iar ea se grăbeşte în urma mea.

Spaţiul este puternic luminat şi aerisit. E unul dintre acele depozite transformate. Foarte la modă în acest moment: parchet pe jos şi ziduri din cărămidă. Cunoscătorii din Portland beau vin ieftin şi trăncănesc încetişor, în timp ce admiră expoziţia.

O tânără ne salută.

— Bună seara şi bine aţi venit la expoziţia lui José Rodriguez.

Se uită fix la mine.

Numai aspectul e de mine, scumpo. Uită-te în altă parte!

E dezamăgită, dar pare să-şi revină când dă cu

ochii de Anastasia.

— Ah, tu erai, Ana. Vrem să-ţi spui părerea despre povestea asta.

Îi oferă o broşură şi ne îndrumă spre barul improvizat. Ana se încruntă şi acel mic v pe care-l ador i se formează deasupra nasului. Vreau să-l sărut, aşa cum făceam în trecut.

— O cunoşti? întreb eu.

Ea dă din cap şi se încruntă şi mai mult. Ridic din umeri. *Mă rog, aşa e în Portland.*

— Ce vrei să bei?

— Aş vrea un pahar de vin alb, te rog.

În timp ce mă îndrept spre bar, aud un strigăt entuziasmat.

— Ana!

Mă întorc şi-l văd pe băiatul ăla cu braţele încolăcite în jurul iubitei mele.

La naiba!

Nu aud ce-şi spun, dar Ana închide ochii şi, pentru un scurt moment oribil, mă gândesc că o să izbucnească în lacrimi. Dar îşi păstrează calmul şi-l îndepărtează puţin, iar el o admiră.

Mda, din vina mea e atât de slabă.

Mă lupt să-mi înfrâng vinovăţia – deşi ea pare că încearcă să-l liniştească oarecum. Iar el pare al dracului de interesat de ea. Prea interesat.

— Furia mi se aprinde în piept. Ea spune că e doar un prieten, dar el sigur nu crede acelaşi lucru. Vrea mai mult.

Dă-te la o parte, amice, e a mea.

— Lucrările de-aici sunt impresionante, nu crezi? îmi spune un tânăr chelios, într-un tricou strident, distrăgându-mi atenţia.

— Nu m-am uitat deocamdată, răspund eu şi mă întorc spre barman. Asta e tot ce ai?

— Dap. Roşu sau alb? zice el, părând dezinteresat.

— Două pahare de vin alb, mormăi eu.

— Cred că o să fii impresionat. Rodriguez are un ochi special, îmi spune nemernicul enervant cu tricoul lui enervant.

Nu-l mai bag în seamă şi mă uit la Ana. Mă priveşte fix, cu ochii mari şi luminoşi. Sângele începe să-mi fiarbă şi mi-e imposibil să-mi desprind privirea de la ea. E o rază scânteietoare în mulţime şi mă pierd în privirea ei. Arată senzaţional. Părul îi încadrează faţa şi-i cade pe sâni într-o cascadă deasă şi ondulată. Rochia, mai largă decât îmi aminteam, încă-i mângâie rotunjimile. Poate că o poartă intenţionat. Ştie că e preferata mea. Nu-i aşa? Rochie sexy, cizme sexy…

La naiba – controlează-te, Grey!

Rodriguez îi pune Anei o întrebare şi ea e forţată să-şi ia ochii de la mine. Sesizez că e rezervată, ceea ce mă încântă. Dar, la naiba, băiatul ăla are dinţi perfecţi, umeri laţi şi un costum elegant. E un nenorocit care arată bine, pentru un fumător de iarbă, recunosc asta. Ana dă din cap la ceva ce-i spune el şi-i zâmbeşte cald şi relaxat.

Aş vrea să-mi zâmbească şi mie aşa. Se apleacă

şi o sărută pe obraz. *Nenorocitul!*

Mă uit urât la barman.

Hai mai repede, frate! Îi ia o veşnicie să toarne un pahar de vin, tâmpit incompetent.

În cele din urmă, a terminat. Iau paharele, îl las cu ochii în soare pe tânărul de lângă mine care vorbeşte despre un alt fotograf sau un rahat de genul ăsta, şi mă îndrept înapoi spre Ana.

Cel puţin Rodriguez a lăsat-o în pace. E pierdută în gânduri, contemplând una dintre fotografii. E un peisaj, un lac, şi e valoros, presupun. Ridică privirea la mine cu o expresie rezervată când îi întind paharul. Iau o sorbitură rapidă din băutura mea. Doamne, e dezgustător, un chardonnay clocit.

— Îţi satisface pretenţiile?

Râde amuzată, dar habar n-am la ce anume se referă – la expoziţie, la clădire?

— Vinul, clarifică ea lucrurile.

— Nu. Rareori se întâmplă aşa ceva la genul ăsta de evenimente.

Schimb vorba.

— Băiatul e destul de talentat, nu-i aşa?

— De ce crezi că l-am rugat să-ţi facă poze?

Mândria ei faţă de opera lui e evidentă. Mă irită. Îl admiră şi e interesată de succesul lui pentru că ţine la el. Ţine prea mult la el. O senzaţie urâtă, ca o înţepătură amară, mi se ridică în piept. E gelozie, un sentiment nou, pe care îl am doar în preajma ei – şi nu-mi place.

— Christian Grey?

Un tip îmbrăcat ca un vagabond îmi bagă un aparat foto în faţă, întrerupându-mi gândurile negre.

— Pot să vă fac o poză, domnule?

Ai naibii paparazzi! Vreau să-i spun să se ducă dracului, dar îmi propun să fiu politicos. Nu vreau ca Sam, omul meu de la publicitate, să aibă de-a face cu o plângere din partea presei.

— Sigur.

Mă întind şi o trag pe Ana lângă mine. Vreau ca toată lumea să ştie că e a mea; dacă ea va dori asta.

Nu te grăbi, Grey!

Fotograful trage câteva cadre.

— Domnule Grey, vă mulţumesc.

Măcar el pare recunoscător.

— Domnişoara...? întreabă el, dorind să-i afle numele.

— Ana Steele, răspunde ea, timidă.

— Mulţumesc, domnişoară Steele.

Dispare, iar Anastasia se desprinde din strânsoarea mea. Sunt dezamăgit că trebuie să-i dau drumul şi-mi încordez pumnii, ca să mă opun dorinţei de a o atinge din nou. Ea mă priveşte fix.

— Am căutat poze cu tine şi cu prietenele tale pe internet. Nu există. De-asta crede Kate că eşti homosexual.

— Asta explică întrebarea ta nepotrivită.

Nu pot să nu surâd când îmi amintesc

stinghereala ei la prima noastră întâlnire: lipsa calităţilor de intervievator, întrebările ei. *Sunteţi gay, domnule Grey?* Şi enervarea mea.

Pare că asta s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Scutur din cap şi continui.

— Nu… nu ies în oraş cu nimeni, Anastasia, numai cu tine. Dar ştii bine asta.

Şi mi-ar plăcea să o fac din ce în ce mai des.

— Deci nu ţi-ai scos niciodată – coboară glasul şi se uită peste umăr ca să se asigure că nu ne ascultă nimeni – supusele în oraş?

Se albeşte când rosteşte cuvântul, stânjenită.

— Uneori. Dar nu la întâlniri. La cumpărături, ştii tu.

Acele excursii ocazionale erau doar o distracţie, poate o recompensă pentru un comportament supus satisfăcător. Singura femeie cu care am dorit să împart mai multe e… e Ana.

— Doar cu tine, Anastasia, şoptesc eu şi vreau să-mi pledez cazul, să-i expun propunerea mea, să văd ce părere are despre asta, dacă mă va primi înapoi.

Cu toate acestea, galeria e un loc prea public. Obrajii i se înroşesc într-un mod delicios. Îşi studiază mâinile. Sper că face asta pentru că-i place ce spun, dar nu pot fi sigur. Trebuie să o scot de aici şi să rămânem noi doi. Atunci putem să vorbim serios şi să mâncăm. Cu cât mai repede vedem toate lucrările băiatului, cu atât mai curând putem pleca.

— Prietenul tău pare mai priceput la peisaje, nu la portrete. Hai să ne uităm.

Îi întind mâna şi, spre încântarea mea, mă prinde de ea.

Ne plimbăm prin galerie, oprindu-ne puţin la fiecare fotografie. Deşi nu-mi place de băiat şi nici de sentimentele pe care i le trezeşte Anei, trebuie să recunosc că e destul de talentat. Cotim şi ne oprim.

Iat-o! Şapte portrete enorme ale Anastasiei Steele. Arată uluitor de frumoasă, naturală şi relaxată – râde, se încruntă, se bosumflă, face pe gânditoarea, se amuză, e melancolică şi tristă. Privind în detaliu toate pozele, îmi dau seama, fără umbră de îndoială, că vrea să-i fie mai mult decât un simplu prieten.

— Se pare că nu sunt singurul, mormăi eu.

Fotografiile sunt un omagiu adus ei – scrisorile lui de dragoste – şi sunt peste tot în galerie, ca să se holbeze la ele orice cretin.

Ana le priveşte uluită, în tăcere, la fel de surprinsă ca mine să le vadă. Ei bine, nu pot să permit ca altcineva să aibă fotografiile astea. Le vreau eu. Sper că sunt de vânzare.

— Scuză-mă!

O abandonez pe Ana pentru o clipă şi mă îndrept spre recepţie.

— Cu ce vă pot ajuta? mă întreabă femeia care ne-a întâmpinat la venire.

Îi ignor fluturarea de gene şi zâmbetul

provocator, accentuat de ruj roşu, şi o întreb:

— Cele şapte portrete pe care le aveţi expuse în spate sunt de vânzare?

O expresie dezamăgită îi străbate chipul, dar se transformă apoi într-un surâs larg.

— Colecţia Anastasia? Uluitoare operă.

Uluitor model.

— Sigur că sunt de vânzare. Staţi să verific preţurile, spune ea.

— Le vreau pe toate, spun şi bag mâna după portmoneu.

— Pe toate?

Pare surprinsă.

— *Da.*

Enervantă femeie.

— Colecţia costă paisprezece mii de dolari.

— Vreau să-mi fie livrate cât de curând posibil.

— Dar fac parte din expoziţie pe toată durata acesteia, spune ea. *Inacceptabil.*

Îi zâmbesc strălucitor, iar ea spune, agitată:

— Dar sunt sigură că putem aranja ceva.

Îşi face de lucru cu cardul meu şi-l trece prin POS.

Când revin la Ana, o găsesc trăncănind cu un tip blond, care-şi încearcă norocul cu ea.

— Fotografiile astea sunt excepţionale, spune el.

Îmi aşez o mână posesivă pe cotul ei şi mă uit la el, spunându-i din priviri *cară-te dracului de-aici.*

— Eşti un tip norocos, adaugă el, făcând un pas în spate.

— Să ştii că sunt, răspund şi scăpăm de el, în vreme ce o trag pe Ana lângă perete.

— Tocmai ai cumpărat una din fotografiile astea? spune Ana şi face semn cu capul spre portrete.

— Una?

Mă strâmb. *Una? Vorbeşti serios?*

— Ai cumpărat mai mult de una?

— Le-am cumpărat pe toate, Anastasia.

Şi ştiu că par condescendent, dar gândul că altcineva ar putea cumpăra fotografiile şi le-ar putea savura este inacceptabil. Buzele i se întredeschid de uimire, dar eu nu-i permit să mă distragă.

— Nu vreau ca vreun străin să se holbeze la tine în intimitatea căminului lui.

— Preferi să fii tu acela? contracarează ea.

Reacţia ei, deşi neaşteptată, e amuzantă; mă ia peste picior.

— Sincer, da, îi răspund pe aceeaşi notă.

— Perversule! şopteşte ea şi-şi muşcă buza, ca să nu izbucnească în râs, presupun.

Doamne, e provocatoare şi amuzantă şi are dreptate.

— Nu te pot contrazice, Anastasia.

— Aş discuta asta mai în detaliu cu tine, dar am semnat un contract de confidenţialitate.

Cu o mutră arogantă, se întoarce ca să mai studieze o dată fotografiile.

Şi o face din nou: râde de mine şi-mi trivializează stilul de viaţă. Doamne, cât mi-ar plăcea să o pun

la locul ei… preferabil sub mine sau pe genunchii mei. Mă aplec mai aproape şi-i şoptesc la ureche:

— Ce mi-ar plăcea să fac cu gura aia a ta isteaţă!

— Eşti foarte nepoliticos.

E scandalizată, are o mutră serioasă, în vreme ce vârfurile urechilor i se înroşesc.

Ah, iubito, astea-s ştirile de anul trecut.

Mă uit din nou la fotografii.

— Pari foarte relaxată în pozele astea, Anastasia. Nu te văd aşa prea des.

Îşi studiază din nou degetele, şovăind, parcă neştiind ce să-mi spună. Nu ştiu la ce se gândeşte, aşa că mă întind şi-i ridic capul. Ea geme uşor când degetele mele îi ating bărbia.

Din nou, acel sunet; îl simt direct în vintre.

— Vreau să fii şi cu mine atât de relaxată.

Par disperat.

La naiba! Prea disperat.

— Trebuie să încetezi să mă mai intimidezi dacă vrei asta, replică ea, luându-mă prin surprindere cu profunzimea ei.

— Trebuie să înveţi să comunici şi să-mi spui ce-ţi doreşti! mă răstesc şi eu.

Rahat, face asta chiar aici, acum? Vreau să port discuţia asta în privat. Ea îşi drege glasul şi îşi îndreaptă spatele.

— Christian, tu mă voiai ca supusă, spune ea, cu vocea joasă. Aici e toată problema. E în definiţia supusei… mi-ai trimis-o cândva pe e-mail.

Face o pauză, uitându-se urât la mine.

— Cred că sinonimele erau, şi citez, „ascultătoare, flexibilă, docilă, pasivă, uşor de controlat, resemnată, răbdătoare, obedientă, domesticită, discreta. Nu trebuia să mă uit la tine. Să nu-ţi vorbesc, decât cu permisiunea ta. La ce te aştepţi?

Trebuie să discutăm asta în particular! De ce face asta aici?

— E foarte derutant să fiu cu tine, continuă, în plină forţă. Nu vrei să te sfidez, dar apoi îţi place „gura mea obraznică”. Vrei ascultare cu excepţia situaţiei când nu vrei, ca să mă poţi pedepsi. Nu ştiu cum e bine să mă port când sunt cu tine.

OK, îmi dau seama că asta poate fi derutant… cu toate astea, nu vreau să discut problema aici. Trebuie să plecăm.

— Frumos argumentat, ca de obicei, domnişoară Steele.

Tonul meu e rece.

— Hai să mergem să mâncăm!

— Suntem aici doar de o jumătate de oră.

— Ai văzut pozele. Ai vorbit cu băiatul.

— Îl cheamă José, spune ea, pe un ton ridicat.

— Ai vorbit cu *José…* tipul care, dacă nu mă înşel, voia să-ţi bage limba pe gât ultima oară când l-am văzut, în timp ce tu erai beată şi te simţeai rău.

Scrâşnesc din dinţi.

— El nu m-a lovit niciodată, ripostează ea, cu furie în ochi.

Ce draculuiˆ? Chiar *vrea* să purtăm discuţia asta acum.

Nu-mi vine să cred. *Ea m-a rugat să-i aplic tratamentul cel mai rău cu putinţă!* Furia îmi erupe în piept ca un vulcan.

— Asta e o lovitură sub centură, Anastasia.

Fierb. Faţa i se înroşeşte şi nu ştiu dacă e din cauza stânjenelii sau a mâniei. Îmi trec mâinile prin păr ca să n-o prind şi să o scot târâş de-aici, ca să ne putem continua discuţia între patru ochi. Inspir profund.

— Te duc undeva să mănânci. Te stingi pe picioare în faţa mea. Găseşte-l pe băiat, ia-ţi la revedere.

Vorbesc sacadat, chinuindu-mă să-mi păstrez calmul, dar ea nu se clinteşte.

— Te rog, putem să mai stăm un pic?

— Nu. Du-te! Acum! Ia-ţi la revedere!

Reuşesc să nu urlu. Îi recunosc de la o poştă încăpăţânarea. E supărată la culme şi, în ciuda celor petrecute în ultimele zile, puţin îmi pasă. O să plecăm chiar dacă voi fi nevoit să o iau pe sus şi să o car în cârcă. Îmi aruncă o privire nimicitoare şi îmi întoarce spatele rapid, iar părul ei îmi loveşte umărul. Dispare ca să-l găsească.

În timp ce se îndepărtează, mă chinui să-mi regăsesc echilibrul. Ce are atât de special de mă enervează atât de tare? Vreau să o cert, să o plesnesc şi să i-o trag. Aici. Acum. În această ordine.

Studiez încăperea. Băiatul – nu, Rodriguez – stă alături de o turmă de admiratoare. O observă pe Ana şi, uitând de fanele lui, o salută de parcă e centrul nenorocitului lui de univers. Ascultă cu atenţie tot ce are ea de spus, apoi o ia în braţe, învârtind-o.

Ia-ţi labele oribile de pe iubita mea!

Ea îmi aruncă o privire, apoi îşi trece mâinile prin părul lui, îşi lipeşte obrazul de al său şi-i şopteşte ceva la ureche. Continuă să vorbească. Apropiaţi. Ea în braţele lui. El scăldându-se în aura ei nenorocită.

Înainte să-mi dau seama ce fac, mă îndrept spre ei, gata să-l sfâşii în bucăţi, membru cu membru. Din fericire pentru el, îi dă drumul în timp ce mă apropii.

— Mai treci pe-aici, Ana. Ah, domnule Grey, seară bună, mormăie băiatul, un pic intimidat.

— Domnule Rodriguez, foarte impresionant. Îmi pare rău că nu putem sta mai mult, dar trebuie să ne întoarcem la Seattle. Anastasia?

O iau de mână.

— Pa, José. Încă o dată, felicitări.

Se înclină, îndepărtându-se de mine, îl sărută tandru pe Rodriguez pe obrazul înroşit, iar eu o să am un atac de cord. Trebuie să mă stăpânesc serios ca să n-o smucesc şi să o urc pe umărul meu. În schimb o trag de mână spre uşa principală şi apoi în stradă. Se-mpleticeşte în urma mea, încercând să ţină pasul cu mine, dar nu-mi pasă.

Chiar acum. Vreau numai să...

E o alee. Intrăm repede pe ea şi nici nu-mi dau seama bine când ajung să o lipesc de zid. Îi prind faţa în mâini, ţintuindu-i trupul sub al meu, în timp ce furia şi dorinţa mi se combină într-un cocktail ameţitor şi exploziv. Îi capturez gura cu buzele mele, iar dinţii ni se lovesc, dar apoi limba mea ajunge în gura ei. Are gust de vin ieftin şi de Ana cea dulce şi delicioasă, delicioasă de tot.

Ah, gura asta...

Mi-a fost dor de gura asta.

Se aprinde în jurul meu. Degetele ei sunt la mine în păr, trăgându-mă tare de el. Geme în gura mea, făcându-mi loc să intru, şi mă sărută şi ea, cu pasiune dezlănţuită, cu limba înlănţuită cu a mea. Gustându-mă. Luând de la mine. Oferindu-se.

Dorinţa ei este neaşteptată. Pasiunea îmi străbate tot trupul, ca un foc de vegetaţie care se extinde peste lemnele uscate. Sunt atât de excitat... o vreau acum, aici, pe aleea aceasta. Şi ceea ce doream a fi un sărut de pedeapsă, care să-i spună că e mea, se transformă în altceva.

Şi ea-şi doreşte asta.

Şi ei i-a fost dor.

Şi e mai mult decât excitant.

Gem dezlănţuit.

Cu o mână, o ţin de ceafa în vreme ce o sărut. Mâna liberă îmi coboară pe corpul ei şi mă refamiliarizez cu rotunjimile ei: sânii, mijlocul, fundul, coapsele. Geme când degetele mele îi

găsesc tivul rochiei şi încep să-l ridice. Scopul meu e să pun mâna pe ea şi să i-o trag aici. Să o fac a mea din nou.

Atingerea ei.

E ceva îmbătător şi o doresc aşa cum n-am dorit-o niciodată până acum.

În depărtare, prin ceaţa dorinţei mele, aud ţiuind o sirenă de poliţie.

Nu! Nu! Grey!

Nu aşa. Stăpâneşte-te!

Mă retrag, uitându-mă fix la ea, gâfâi şi sunt furios ca naiba.

— Tu. Eşti. A mea! mârâi şi mă desprind de ea, după ce-mi revin. Pentru numele lui Dumnezeu, Ana!

Mă aplec, cu mâinile pe genunchi, încercând să-mi recapăt suflul şi să-mi calmez trupul mânios. Am o erecţie dureroasă acum din cauza ei.

A avut oare cineva atâta putere asupra mea? Vreodată?

Dumnezeule! Aproape că i-am tras-o pe o alee tainică.

Aceasta e gelozia mea. Iată ce simt: viscerele-mi sunt sugrumate şi dureroase, nu mă pot controla deloc. Nu-mi place. Nu-mi place asta deloc.

— Îmi pare rău, spune ea, răguşită.

— Aşa şi trebuie. Ştiu ce faci. Îl vrei pe fotograf, Anastasia? În mod clar, el are sentimente faţă de tine.

— Nu.

Are un glas moale şi întretăiat.

— E doar un prieten…

Cel puţin pare spăsită şi asta mă linişteşte un pic.

— Mi-am petrecut toată viaţa de adult încercând să evit orice emoţie extremă. Dar tu… tu trezeşti în mine sentimente care-mi sunt complet străine. E foarte…

Cuvintele mă trădează. Nu-mi găsesc vorbele ca să pot descrie ce anume simt. Pierd controlul şi nu înţeleg de ce. „Neliniştit”, aşa mă simt, în cel mai bun caz.

— Mie-mi place controlul, Ana, şi în preajma ta pur şi simplu – stau şi o privesc – acesta se evaporă.

Ochii ei sunt larg deschişi, cu o promisiune carnală în privire, iar părul îi e ciufulit, revărsându-i-se sexy peste sâni. Mă masez pe ceafa, bucuros că mi-am recăpătat autocontrolul, măcar parţial.

Vezi, Ana, cum sunt în preajma ta? Vezi?

Îmi frec mâna prin păr, inspirând adânc de mai multe ori, ca să-mi limpezesc gândurile. O iau de mână.

— Haide, trebuie să vorbim.

Înainte să ţi-o trag.

— Şi trebuie să mănânci.

E un restaurant în apropierea aleii. Nu e ceea ce aş fi ales pentru această revedere, dar trebuie să mă mulţumesc cu ce am la îndemână. Nu am prea mult timp la dispoziţie, Taylor trebuie să sosească

în curând. Îi deschid uşa Anei.

— Locul acesta trebuie să ne convină. Nu avem prea multă vreme.

Restaurantul pare să aprovizioneze mulţimea de la galerie şi poate studenţimea. E ironic faptul că pereţii sunt vopsiţi în aceeaşi culoare pentru camera mea de joacă, dar nu mă gândesc prea mult la asta.

Un chelner slugarnic ne conduce la o masă discretă; îi zâmbeşte tot timpul Anastasiei. Mă uit la meniul scris cu cretă pe perete. Mă decid să comand înainte să dispară chelnerul, anunţându-l astfel că nu avem prea mult timp.

— Deci o să luăm amândoi muşchi de porc gătit mediu, cu sos bearnez dacă aveţi, cartofi prăjiţi şi legume verzi, ce are bucătarul la îndemână... şi adu-mi lista de vinuri.

— Sigur, domnule, spune el şi dispare.

Ana strânge din buze, ofticată.

Acum ce mai e?

— Şi dacă nu-mi place friptura?

— Nu începe, Anastasia!

— Nu sunt copil, Christian.

— Atunci, nu te mai purta ca un copil!

— Sunt copil pentru că nu-mi place friptura?

Nu-şi ascunde iritarea.

Nu!

— Pentru că mă faci gelos în mod intenţionat. E o copilărie. N-ai niciun strop de respect faţă de sentimentele prietenului tău, inducându-l aşa în

eroare?

Se înroşeşte în obraji şi-şi studiază mâinile.

Da. Ar trebui să te simţi jenată. Îl derutezi. Până şi eu văd asta.

Aşa face şi cu mine? Mă induce în eroare?

În perioada în care am fost despărţiţi, poate că şi-a dat seama, în cele din urmă, că ea deţine puterea. Puterea asupra mea.

Chelnerul se întoarce cu lista de vinuri, dându-mi şansa de a-mi recâştiga calmul. Oferta e slabă: un singur vin acceptabil pe meniu. Mă uit la Anastasia, care pare să se bosumfle. Cunosc mutra aceea. Voia să-şi aleagă singură mâncarea; poate că ar vrea să aleagă vinul. Nu pot rezista să nu mă joc cu ea, cunoscând cât de puţine ştie despre vinuri.

— Vrei să alegi tu vinul? întreb eu şi ştiu că par sarcastic.

— Alege tu!

Îşi lipeşte buzele.

Mda. Nu te juca, iubito, cu mine!

— Două pahare de Barossa Valley Shiraz, te rog, îi spun chelnerului, care se învârte în jurul nostru.

— Ăăă… nu vindem vinul decât la sticlă, domnule.

— O sticlă, atunci…

Cretinule!

— Da, domnule, spune el, dispărând.

— Eşti foarte ursuz, zice ea, părându-i, fără îndoială, rău pentru bietul chelner.

— Mă întreb de ce oare?

Îmi păstrez o expresie neutră, dar de data asta eu sunt cel care se comportă copilăreşte.

— Păi, e bine să intri în dispoziţia potrivită pentru o discuţie intimă şi sinceră despre viitor, nu crezi?

Îmi zâmbeşte siropos.

Ah, dinte pentru dinte, domnişoară Steele. M-a sfidat din nou şi trebuie să-i admir tupeul. Îmi dau seama că nu va duce nicăieri ciondăneala noastră.

Iar eu sunt un nemernic.

Nu rata afacerea asta, Grey!

— Îmi cer scuze, spun, pentru că are dreptate.

— Îţi accept scuzele. Şi sunt încântată să te informez că n-am devenit vegetariană de când am mâncat împreună ultima oară.

— De vreme ce aceea a fost ultima oară când ai mâncat, cred că e un subiect controversat.

— Iată din nou acel cuvânt, „controversat”.

— Controversat, şoptesc eu.

Acel cuvânt, într-adevăr. Îmi amintesc că l-am folosit ultima oară când discutam aranjamentul nostru, duminică dimineaţă. Ziua în care lumea mea s-a prăbuşit.

La naiba! Nu te mai gândi la asta. Curaj, Grey! Spune-i ce-ţi doreşti!

— Ana, ultima oară când am vorbit, m-ai părăsit. Am emoţii. Ţi-am spus că te vreau înapoi şi tu n-ai zis… nimic.

Îşi muşcă buza şi devine palidă la faţă.

O, *nu!*

— Mi-a fost dor de tine… cu adevărat dor de tine,

Christian, spune ea, încet. Ultimele câteva zile au fost… dificile.

Puţin zis *dificile.*

Înghite în sec şi inspiră ca să se calmeze. Nu pare să fie ceva de bine. Poate că purtarea mea din ultimele câteva ore au îndepărtat-o definitiv. Mă încordez. Unde vrea să ajungă cu asta?

— Nu s-a schimbat nimic. Nu pot fi ce vrei tu să fiu.

Are o expresie întunecată.

Nu. Nu. Nu.

— Eşti ceea ce vreau să fii.

Eşti tot ce-mi doresc să fii.

— Nu, Christian, nu sunt.

Oh, iubito, te rog, crede-mă!

— Eşti supărată pentru ce s-a întâmplat ultima oară. M-am purtat prosteşte şi tu… şi tu la fel. De ce n-ai spus cuvântul de siguranţă, Anastasia?

Pare surprinsă, de parcă nu s-ar fi gândit deloc la asta.

— Răspunde-mi, o îndemn.

Asta m-a bântuit. *De ce n-ai spus cuvântul de siguranţă, Ana?*

Se foieşte pe scaun. Tristă. Înfrântă.

— Nu ştiu, şopteşte ea.

Poftim?

POFTIM?

Am rămas fără cuvinte. Am trecut prin infern pentru că ea nu a spus cuvântul de siguranţă. Dar înainte să-mi revin, cuvintele îi ies singure din

gură. Încet, calm, ca şi cum ar fi într-un confesional, de parcă i-ar fi ruşine.

— Eram copleşită. Am încercat să fiu ce-ţi doreai de la mine, încercam să gestionez durerea şi mi-a ieşit din minte.

Pare sinceră, ridică din umeri, mică şi umilă.

— Ştii… am uitat.

Ce dracului?

— Ai uitat!

Sunt stupefiat. Am trecut prin tot acest talmeş-balmeş pentru că ea *a uitat?*

Nu-mi vine să cred. Mă prind de masă cu toată puterea ca să procesez mai bine informaţia.

I-am adus oare aminte de cuvintele de siguranţă? *Doamne!* Nu-mi pot aminti. E-mailul pe care mi l-a trimis ea prima oară când am plesnit-o peste fund îmi vine în minte.

Atunci nu m-a oprit.

Sunt un idiot.

Ar fi trebuit să-i reamintesc.

Stai aşa! Ştie cuvintele de siguranţă. Îmi amintesc că i le-am repetat de mai multe ori.

— N-avem un contract semnat, Anastasia, dar am discutat despre limite. Şi vreau să ne-am intim că avem cuvinte de siguranţă, bine? Ea clipeşte de câteva ori, dar nu zice nimic.

— Care sunt acestea? o întreb.

Şovăie.

— Care sunt cuvintele de siguranţă, Anastasia?

— Galben.

— Şi?

— Roşu.

— Să le ţii minte.

Ridică din sprânceană supărată şi e pe cale să spună ceva.

— Nu începe şi aici cu gura ta obraznică, domnişoară Steele. Sau ţi-o trag fix acolo, aşa în genunchi cum eşti. Înţelegi?

— Cum mai pot avea încredere în tine? Vreodată?

Dacă nu poate fi sinceră cu mine, ce speranţă mai avem? Nu-mi poate spune ce crede că vreau să aud. Ce fel de relaţie e asta? Mă simt demoralizat. Asta e problema când ai de-a face cu cineva care nu împărtăşeşte acest stil de viaţă. Nu pricepe.

N-ar fi trebuit să mă ţin după ea niciodată.

Chelnerul soseşte cu vinul în timp ce noi ne uităm cu neîncredere unul la altul.

Poate că ar fi trebuit să-i explic mai bine.

La naiba, Grey! Nu mai gândi atât de pesimist!

Da. E irelevant acum. O să încerc o relaţie în felul ei, dacă mă va lăsa.

Idiotul enervant pierde prea multă vreme cu deschisul sticlei. Dumnezeule! Încearcă să ne facă să râdem? Sau vrea doar să o impresioneze pe Ana? În cele din urmă, scoate dopul şi toarnă un strop pentru mine. Iau o sorbitură rapidă. Trebuie

să mai respire, dar e bun de băut.

— E în regulă.

Acum, cară-te! Te rog. Ne umple paharele şi dispare.

Ana şi cu mine nu ne-am dezlipit ochii unul de la celălalt. Fiecare încercând să ghicească ce gândeşte celălalt. Ea e prima care-şi fereşte privirea şi ia o înghiţitură de vin, închizând ochii ca şi cum ar căuta o urmă de inspiraţie. Când îi deschide, o văd disperată.

— Îmi pare rău, şopteşte ea.

— Pentru ce-ţi pare rău?

La naiba! A terminat-o cu mine? Nu mai e nicio speranţă?

— Că n-am folosit cuvântul de siguranţă, spune ea.

Ah, slavă Cerului! Credeam că s-a sfârşit.

— Puteam evita toată această suferinţă, mormăi ca răspuns şi încerc totodată să-mi ascund uşurarea.

— Arăţi bine.

Are un tremur în glas.

— Aparenţele pot fi înşelătoare. Nu mă simt bine. Mă simt de parcă soarele n-ar mai fi apus şi răsărit de cinci zile, Ana. Trăiesc într-o noapte perpetuă.

Geamătul ei de-abia se aude.

Cum credea că mă voi simţi? M-a părăsit când aproape că o imploram să rămână.

— Spuneai că n-o să pleci niciodată, dar când lucrurile au devenit mai dificile erai deja afară pe

uşă.

— Când am spus că n-o să plec niciodată?

— În somn.

Înainte de a zbura cu planorul.

— A fost cel mai liniştitor lucru pe care l-am auzit de mult timp, Anastasia. M-a făcut să mă relaxez.

Ea inspiră profund. Compasiunea ei sinceră i se citeşte pe faţă şi întinde mâna după paharul cu vin. Asta-i şansa mea.

Întreab-o, Grey!

Trebuie să-i pun singura întrebare pe care n-am avut curajul să o gândesc pentru că ştiu că mi-e teamă de răspuns, oricare ar fi acesta. Dar sunt curios. Trebuie să aflu.

— Ai spus că mă iubeşti, şoptesc eu, aproape înecându-mă cu aceste vorbe.

N-are cum să simtă aşa ceva pentru mine încă. Are cum?

— Acum e la timpul trecut?

— Nu, Christian, nu e, zice ea, de parcă ar fi din nou la confesiune.

Nu sunt pregătit pentru uşurarea care mă copleşeşte. Dar e o uşurare amestecată cu teamă. Este o combinaţie derutantă pentru că ştiu că n-ar putea iubi un monstru.

— Bine, mormăi eu, confuz.

Vreau să nu mă mai gândesc la asta acum şi, cu o sincronizare impecabilă, chelnerul se întoarce cu comanda noastră.

— Mănâncă, îi cer eu.

Femeia asta trebuie hrănită.

Studiază cu dispreţ conţinutul farfuriei.

— Îţi jur pe Dumnezeu, Anastasia, dacă nu mănânci, te pun pe genunchi chiar aici, în restaurant. Şi nu o să aibă nimic de-a face cu satisfacţia mea sexuală. Mănâncă!

— Bine. O să mănânc. Te rog, stăpâneşte-ţi palma aia care te mănâncă.

Încearcă să fie amuzantă… dar eu nu râd. Se stinge pe picioare. Ridică tacâmurile cu încăpăţânare, dar ia o înghiţitură, închide ochii şi-şi linge buzele mulţumită. Îi văd limba şi asta e suficient să-mi provoace o reacţie în tot trupul – aflat deja într-o stare specială după sărutul nostru de pe alee.

La naiba, nu din nou! Îmi ţin reacţia în frâu. Va fi timp pentru. Ista mai târziu, *dacă* ea spune da. Mai ia o îmbucătură şi încă una şi ştiu că va continua să mănânce. Mă bucur că hrana şi-a atins scopul. Îmi tai friptura şi iau şi eu o înghiţitură. Nu e rea deloc.

Continuăm să mâncăm, privindu-ne reciproc, dar nespunând nimic.

Nu mi-a zis să mă duc dracului. Asta e bine. O studiez şi-mi dau seama că-mi place mult compania ei, pur şi simplu. Bine, sunt blocat în tot felul de emoţii contradictorii… dar e aici. E cu mine şi mănâncă. Sper că propunerea mea va funcţiona. Reacţia ei la sărutul de pe alee a fost… viscerală. Încă mă doreşte. Ştiu că aş fi putut să i-o trag

acolo şi nu m-ar fi oprit.

Îmi întrerupe reveria.

— Ştii cumva cine cântă?

În boxele din restaurant se aude vocea lirică şi blândă a unei tinere. Nu ştiu cine e, dar suntem de acord că sună bine.

Ascultând-o, îmi amintesc că am un iPad pentru Ana. Sper că o să-mi permită să i-l dăruiesc şi că o să-i placă. Pe lângă muzica pe care am descărcat-o ieri, mi-am petrecut ceva timp de dimineaţă adăugând câteva aplicaţii – fotografii ale planorului şi cu noi doi la ceremonia ei de absolvire şi alte câteva chestii. E felul meu de a-mi cere scuze şi sunt optimist că mesajul simplu pe care l-am gravat pe spatele iPad-ului îmi exprimă sentimentele. Sper că nu va crede că e prea siropos. Doar trebuie să i-l dau, dar nu ştiu dacă vom ajunge la acel moment. Îmi suprim un oftat pentru că a opus mereu rezistenţă când a venit vorba să accepte cadouri de la mine.

— Ce e? întreabă ea.

Ştie că pun ceva la cale şi nu pentru prima oară mă întreb dacă nu cumva îmi poate citi gândurile.

Clatin din cap…

— Mănâncă tot.

Mă priveşte cu ochii ei de un albastru strălucitor.

— Nu mai pot. Am mâncat suficient pentru Stăpân?

Încearcă să mă aţâţe cu bună ştiinţă? Îi cercetez chipul, dar pare sinceră şi a mâncat mai mult de

jumătate din ce avea pe farfurie. Dacă n-a mâncat nimic de câteva zile, probabil că e suficient pentru seara asta.

— Chiar sunt plină, repetă ea.

Ca la un semnal, telefonul îmi vibrează în buzunarul jachetei, semn că am primit un mesaj. E de la Taylor, probabil că e aproape de galerie deja. Mă uit la ceas.

— Trebuie să plecăm în scurt timp. A venit Taylor şi tu trebuie să te trezeşti dimineaţă ca să te duci la muncă.

Nu m-am gândit la asta înainte. Acum lucrează – trebuie să doarmă. Iar eu trebuie să-mi revizuiesc planurile şi dorinţele trupeşti. Gândul că ar trebui să renunţ la sex mă supără.

Ana îmi aminteşte că şi eu trebuie să mă trezesc ca să mă duc la birou.

— Eu funcţionez cu mult mai puţin somn decât tine, Anastasia. Măcar ai mâncat ceva.

— Nu ne întoarcem cu *Charlie Tango*?

— Nu, mă gândeam că beau şi eu ceva – ne va lua Taylor. În plus, aşa te pot avea în maşină doar pentru mine – pentru câteva ore, cel puţin. Ce putem face altceva decât să vorbim?

Şi pot să-i vorbesc despre propunerea mea.

Mă foiesc stânjenit pe scaun. Etapa a treia a campaniei de cucerire n-a mers la fel de bine cum mă aşteptasem.

M-a făcut gelos.

Mi-am pierdut controlul.

Da. Ca de obicei, m-a dat peste cap. Dar pot să aduc situaţia în avantajul meu şi să închei afacerea în maşină.

Nu renunţa, Grey!

Îl chem pe chelner şi-i cer nota, apoi îl sun pe Taylor. Răspunde la al doilea apel.

— Domnule Grey.

— Suntem la Le Picotin, pe Southwest Third Avenue, îl anunţ şi închid.

— Eşti foarte tăios cu Taylor… De fapt, cu majoritatea oamenilor.

— Îmi place să fiu concis, Anastasia, asta e tot.

— În seara asta n-ai fost concis deloc. Nu s-a schimbat nimic, Christian.

Touché, domnişoară Steele.

Spune-i! Spune-i acum, Grey!

— Am o propunere pentru tine.

— Totul a început cu o propunere.

— O altfel de propunere, lămuresc eu lucrurile.

E un pic sceptică, dar poate că e şi curioasă. Chelnerul revine, iar eu îi întind cardul, dar sunt atent în continuare la Ana. Mă rog, cel puţin e curioasă.

Bine.

Bătăile inimii mi se accelerează. Sper că o să accepte… sau o să fiu pierdut. Chelnerul îmi înapoiază cardul de credit ca să plătesc. Adaug un bacşiş obscen şi-mi semnez numele cu o înfloriturăă. Chelnerul pare excesiv de recunoscător. Dar tot mă enervează. Telefonul îmi bâzâie, iar eu

citesc mesajul. Taylor a ajuns. Chelnerul îmi întinde cardul şi dispare.

— Haide! Taylor e afară.

Ne ridicăm amândoi în picioare şi o prind de mână.

— Nu vreau să te pierd, Anastasia, murmur, apoi îi ridic mâna şi-mi trec buzele peste degetele ei.

Respiraţia i se precipită.

Ah, sunetul acela…

Mă uit la chipul ei. Are buzele întredeschise, obrajii roşii şi ochii larg deschişi. Priveliştea asta mă umple de speranţă şi dorinţă. Îmi înăbuş impulsurile şi o conduc spre ieşirea din restaurant, acolo unde Taylor ne aşteaptă în Q7. Îmi trece prin cap că Ana nu va avea chef să discute dacă e şi el în maşină.

Am o idee. Deschid portiera din spate, o poftesc înăuntru şi apoi mă duc spre uşa şoferului. Taylor iese ca să-mi deschidă portiera.

— Bună seara, Taylor. Ai cumva la tine iPod-ul şi căştile?

— Da, domnule, nu plec niciodată de-acasă fără ele.

— Minunat. Foloseşte-le pe drum spre casă.

— Desigur, domnule.

— Ce-o să asculţi?

— Puccini, domnule.

— *Tosca?*

— *Boema.*

— Bună alegere.

Zâmbesc. Mă surprinde, ca întotdeauna. Întotdeauna am presupus să gusturile lui muzicale se îndreaptă spre country şi rock. Inspir adânc şi mă sui în maşină. Sunt pe cale să negociez afacerea vieţii mele.

O *vreau înapoi.*

Taylor porneşte sistemul audio din maşină şi câteva note amestecate de-ale lui Rahmaninov se aud încet în fundal. Mă priveşte pentru o clipă în oglindă şi aprinde farurile.

Anastasia mă priveşte deja când mă întorc cu faţa la ea.

— După cum spuneam, Anastasia, am o propunere pentru tine.

Se uită neliniştită la Taylor, aşa cum ştiam că va face.

— Taylor nu te poate auzi.

— Poftim?

Pare uluită.

— Taylor, strig eu.

Taylor nu răspunde. Îl mai strig o dată, apoi mă aplec şi-l bat pe umăr. El îşi scoate casca.

— Da, domnule?

— Mulţumesc, Taylor. E în regulă… întoarce-te la muzica ta.

— Da, domnule.

— Acum eşti mulţumită? Ascultă ce are pe iPod. Puccini. Uită că e aici. Eu aşa fac.

— L-ai rugat să facă asta în mod deliberat?

— Da.

Clipeşte surprinsă.

— Bine... propunerea ta, spune ea, şovăitoare şi neliniştită.

Şi eu am emoţii, iubito. Gata, o spun. *N-o da în bară, Grey.*

Cum să încep?

Inspir adânc.

— Lasă-mă să te întreb ceva mai întâi. Vrei o relaţie convenţională, fără niciun strop de sex pervers?

— Sex pervers? chiţăie ea nevenindu-i să creadă.

— Sex pervers.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

Priveşte din nou neliniştită spre Taylor.

— Ei, uite că am spus-o. Răspunde-mi!

— Îmi place sexul ăsta pervers, şopteşte ea.

Ah, iubito, şi mie îmi place.

Sunt uşurat. Pasul unu... bine. *Păstrează-ţi calmul, Grey!*

— Aşa credeam şi eu. Deci ce anume nu-ţi place?

Rămâne tăcută preţ de o secundă şi ştiu că mă studiază atent în lumina şi umbrele intermitente ale felinarelor de pe stradă.

— Ameninţarea pedepsei crude şi neobişnuite, spune ea.

— Ce înseamnă asta?

— Mă rog, ai toate acele...

Se opreşte, privindu-l încă o dată pe Taylor, şi-şi coboară glasul.

— Lucruri din camera ta de joacă, bastoanele şi

bicele, care mă sperie de moarte. Nu vreau să le mai foloseşti asupra mea.

Cu asta o să mă descurc.

— Bine, fără bice sau bastoane. Şi fără centuri, dacă vrei, adaug, cu ironie în glas.

— Încerci să redefineşti limitele dure? întreabă ea.

— Nu chiar aşa. Încerc doar să te înţeleg – să-mi dau seama mai bine ce-ţi place şi ce nu.

— Fundamental, Christian, mă deranjează plăcerea ta de a provoca durere. Mi-e greu să mă obişnuiesc cu ea. Şi cu ideea că trebuie să o faci pentru că eu am încălcat nu ştiu ce limită arbitrară.

La naiba! Mă cunoaşte. A văzut monstrul. Nu vreau să deschid acel subiect pentru că o să cadă toată afacerea. Îi ignor cel dintâi comentariu şi mă concentrez la cel de-al doilea punct.

— Nu e deloc arbitrară – regulile sunt scrise.

— Nu vreau niciun set de reguli.

— Deloc?

Să-mi bag... ar putea să mă atingă. Cum mă mai pot proteja de asta? Şi cum pot presupune că ea va face o tâmpenie atât de mare ca să se pună în primejdie?

— Fără reguli, declară ea, scuturând din cap ca să sublinieze cele spuse.

Bine, şi acum întrebarea de un milion de dolari.

— Dar nu te deranjează dacă te bat la fund?

— Cu ce anume să mă baţi la fund?

— Cu asta.

Ridic mâna.

Ea se foieşte pe banchetă şi o bucurie tăcută şi dulce mă copleşeşte până în viscere. *Ah, iubito, îmi place la nebunie când te frământi aşa.*

— Nu, nu chiar. Mai ales cu bilele acelea argintii…

Penisul mi se întăreşte la acest gând. *La naiba!* îmi încrucişez picioarele.

— Da, a fost distractiv.

— Mai mult decât distractiv, adaugă ea.

— Deci poţi suporta un strop de durere.

Nu-mi pot alunga speranţa din voce.

— Da, aşa cred.

Ea ridică din umeri.

Bine. Deci e posibil să clădim o relaţie în jurul acestei chestii.

Inspiră profund, Grey, oferă-i termenii înţelegerii!

— Anastasia, vreau să o luăm de la început. Să facem chestia cu relaţia convenţională şi poate apoi, când o să ai mai multă încredere în mine – şi sper să fii sinceră şi să comunici cu mine – o să mergem mai departe şi o să facem lucruri care-mi plac mie.

Asta e.

La dracu'! Pulsul mi se accelerează; sângele îmi clocoteşte în tot trupul, asurzindu-mi timpanele în vreme ce aştept reacţia ei. Viaţa mea atârnă în balanţă. Iar ea… nu spune nimic! Mă fixează exact când trecem pe sub un semafor şi o pot vedea cu limpezime. Mă analizează. Ochii ei încă par

incredibil de mari pe faţa ei frumoasă, mai slabă şi mai tristă.

Ah, Ana!

— Dar pedepsele? spune ea în cele din urmă.

Închid ochii. Nu e nu.

— Fără pedepse. Niciuna.

— Şi regulile?

— Fără reguli.

— Deloc? Dar tu ai nevoi…

Vocea i se pierde.

— De tine am nevoie şi mai mult, Anastasia. Ultimele zile au fost un iad. Toate instinctele mele îmi spun să te las în pace, îmi spun că nu te merit. Fotografiile pe care le-a făcut băiatul ăla… pot vedea acum cum te vede el. Pari netulburată şi frumoasă, nu că acum nu ai fi frumoasă, dar te văd. Îţi văd suferinţa. Mi-e atât de greu să ştiu că eu te-am făcut să te simţi aşa!

Mă omoară, Ana.

— Dar sunt un bărbat egoist. Te-am dorit de când te-ai împiedicat şi ai căzut la mine în birou. Eşti superbă, sinceră, caldă, puternică, spirituală, incredibil de inocentă; lista e nesfârşită. Te respect şi le admir. Te doresc şi gândul că te poate avea altcineva e ca un cuţit care-mi taie în sufletul ăsta întunecat.

La naiba! Sofisticat, Grey! De-a dreptul sofisticat.

Parcă sunt posedat. O voi speria.

— Christian, de ce crezi că ai un suflet întunecat? strigă ea, luându-mă total prin surprindere. N-aş

spune niciodată aşa ceva. Trist, poate, dar eşti un om bun. Pot vedea asta – eşti generos, eşti amabil şi nu m-ai minţit niciodată. Şi nici eu nu m-am străduit prea mult. Sâmbăta trecută a fost un şoc total pentru mine. A fost semnalul meu de trezire la realitate. Mi-am dat seama că m-ai luat uşor şi că nu puteam fi persoana care voiai tu să fiu. Apoi, după ce am plecat, am observat că durerea fizică pe care mi-ai provocat-o n-a fost deloc mai rea decât durerea de a te pierde. Vreau să te satisfac, dar e greu.

— Mă satisfaci tot timpul.

Când o să priceapă asta?

— Cât de des trebuie să-ţi repet asta?

— Nu ştiu niciodată ce gândeşti.

Nu ştie? Iubito, mă citeşti de parcă aş fi una dintre cărţile tale; doar că eu nu sunt vreun erou. Nu voi fi niciodată un erou.

— Uneori eşti atât de închis, ca o enclavă, continuă ea. Mă intimidezi. De-asta tac. Nu ştiu ce dispoziţie vei căpăta. Eşti vesel, apoi îngândurat şi apoi revii, totul într-o fracţiune de secundă. E derutant şi nu mă laşi să te ating, iar eu vreau să-ţi arăt cât de mult te iubesc.

Neliniştea îmi explodează în piept şi inima începe să-mi bată tare. A zis-o din nou; cele două cuvinte pline de forţă pe care nu le pot suporta. Şi atingerile. Nu. Nu. *Nu.* Nu mă poate atinge. Dar înainte să-i răspund, înainte ca bezna să mă-mpresoare, ea – şi desprinde centura de siguranţă

şi mi se urcă în poală, luându-mă prin surprindere. Îmi cuprinde capul cu mâinile ei, privindu-mă în ochi, iar mie mi se opreşte respiraţia.

— Te iubesc, Christian Grey, spune ea. Şi eşti pregătit să faci toate astea pentru mine. Eu sunt cea care nu te merită. Şi-mi pare rău că nu pot face toate acele lucruri pentru tine. Poate în timp – nu ştiu – dar da, accept propunerea ta. Unde semnez?

Îşi încolăceşte mâinile în jurul gâtului meu şi mă-mbrăţişează, cu obrazul ei cald lipit de-al meu.

Nu-mi vine să cred ce aud.

Neliniştea mi se transformă în bucurie. Îmi inundă pieptul, luminându-mă din creştet până în vârful picioarelor, răspândindu-şi căldura în urma sa. O să încerce. O am înapoi. N-o merit, dar o am înapoi. Îmi încolăcesc mâinile în jurul ei şi-o ţin strâns, îngropându-mi nasul în părul ei aromat, ca o uşurare, şi mă bucur de caleidoscopul de emoţii colorate ce umplu neantul pe care-l port în mine de când a plecat.

— Ah, Ana, şoptesc şi o strâng la piept, prea uluit şi prea… mut ca să mai spun ceva.

Se culcuşeşte la mine în braţe, cu capul pe umărul meu, şi ascultăm Rahmaninov. Retrăiesc vorbele ei.

Mă iubeşte.

Reascult propoziţia în minte şi în ce mi-a mai rămas din inimă. Apoi înghit nodul de teamă care mi se formează în gât, în timp ce acele cuvinte

răsună prin mine.

Pot să fac asta.

Pot să trăiesc aşa.

Trebuie. Trebuie să o protejez pe ea şi inima ei vulnerabilă.

Inspir profund.

Pot să fac asta.

În afară de atingeri. Pe asta nu pot s-o fac. Trebuie să o fac să înţeleagă – să-i modelez aşteptările. O mângâi şi eu cu tandreţe.

— Atingerile sunt o limită dură pentru mine, Anastasia.

— Ştiu. Aş vrea să înţeleg de ce.

Respiraţia ei îmi gâdilă gâtul.

Oare ar trebui să-i spun? De ce ar vrea să ştie o porcărie ca asta? Porcăriile mele? Poate ar trebui să-i ofer o aluzie, un indiciu.

— Am avut o copilărie îngrozitoare. Unul dintre proxeneţii de cocaină.

*

Aici erai, rahat cu ochi.

Nu. Nu. Nu. Nu arsura.

— Mami! Mami!

— Nu te poate auzi, vierme nenorocit.

Mă prinde de păr şi mă trage de sub masa de la bucătărie.

— Au! Au! Au!

Fumează. Mirosul. Ţigările. E un miros împuţit. De bătrân pervers. El e murdar. Ca gunoiul. Ca zoaiele. Bea ceva maroniu. Dintr-o sticlă…

— Şi chiar dacă te aude, nu-i pasă deloc, strigă el.

Mereu strigă.

Mâna lui mă loveşte peste faţă. Şi din nou. Şi din nou. Nu. Nu. Mă lupt cu el. Dar el râde. Şi mai trage un fum. Mucul ţigării străluceşte în nuanţe de roşu şi portocaliu.

— Arsura, zice el.

Nu. Nu.

Durerea. Durerea. Durerea. Mirosul.

Arsura. Arsura. Arsura.

Durerea. Nu. Nu. Nu.

Urlu.

Urlet.

— Mami! Mami!

El râde şi râde. Are doi dinţi lipsă.

Mă cutremur când amintirile şi coşmarurile plutesc ca fumul din ţigara lui aruncată, înceţoşându-mi mintea, trăgându-mă înapoi într-o epocă a temerilor şi a neputinţei.

Îi spun Anei că-mi amintesc totul şi ea mă strânge şi mai tare în braţe. Obrazul ei pe gâtul meu. Pielea ei moale şi caldă lipită de a mea, aducându-mă înapoi în realitate.

— Era abuzivă? Mama ta?

Vocea Anei e răguşită.

— Din câte-mi amintesc, nu. Era neglijentă. Nu mă proteja de peştele ei.

Era un pretext trist pentru un părinte, iar el era

un pervers dement.

— Cred că mai degrabă eu aveam grijă de ea. Când, într-un final, s-a sinucis, a durat patru zile să ne găsească cineva şi să dea alarma. Îmi amintesc asta.

Închid ochii şi văd imaginile vagi, mute, ale mamei mele întinse pe podea, în timp ce eu o înveleam cu păturica mea şi mă ghemuiam lângă ea.

Anastasia geme.

— Asta e o mare porcărie.

— Cincizeci de umbre.

Mă sărută pe gât, o atingere moale, tandră cu buzele ei pe pielea mea. Şi ştiu că nu e milă. E consolare; poate chiar înţelegere. Dulcea mea, empatica mea Ana.

O strâng şi mai tare în braţe şi-i sărut părul în vreme ce se cuibăreşte la pieptul meu.

Iubito, s-a întâmplat acum multă vreme.

Epuizarea mă doboară. Câteva nopţi nedormite, pline de coşmaruri, îşi spun cuvântul. Sunt obosit. Vreau să nu mă mai gândesc la nimic. Ea e pavăza mea de vise rele. Când dormea lângă mine, n-am avut niciodată coşmaruri. Mă las pe spate, închid ochii şi nu spun nimic, pentru că n-am nimic de spus. Ascult muzica şi, când se termină, ascult răsuflarea ei, moale, egală. A adormit. E obosită. Ca mine. Îmi dau seama că nu-mi pot petrece noaptea cu ea. Nu va dormi dacă fac asta. O cuprind, savurându-i greutatea, onorat că poate

dormi aşa, pe mine. Nu pot să nu rânjesc satisfăcut. Am reuşit. Am recucerit-o. Acum trebuie doar să o păstrez, lucru care va fi suficient de dificil.

Prima mea relaţie convenţională – cine-ar fi crezut? închid ochii şi-mi imaginez mutra Elenei când o să-i spun. O să aibă multe de spus, întotdeauna are…

*

Îmi dau seama după cum stai că ai ceva să-mi spui. Îndrăznesc să trag rapid cu coada ochiului la Elena, în vreme ce ea surâde cu buzele ei purpurii şi-şi încrucişează braţele, cu cravaşa în mână.

Da, Stăpână.

Poţi vorbi.

Am un loc la Harvard.

Ochii îi sclipesc.

Stăpână, adaug repede şi privesc în podea. *Înţeleg.* Se plimbă în jurul meu, în vreme ce eu stau gol, în subsolul casei ei. Aerul răcoros al primăverii îmi mângâie pielea, dar nerăbdarea faţă de ceea ce va urma îmi face fiecare fir de păr să mi se înfioare. Asta, şi mirosul parfumului ei scump. Trupul meu începe să reacţioneze.

Ea râde. *Control!* se răsteşte ea, iar cravaşa mă plesneşte peste coapse. Şi încerc din răsputeri să-mi stăpânesc trupul.

Deşi poate ar trebui să primeşti o recompensă pentru bună purtare, toarce ea. Şi mă pocneşte din nou, de data asta peste piept, dar încet, mai mult

în joacă. *E o mare realizare să ajungi la Harvard, dragul meu animăluţ preferat.* Biciul loveşte din nou, peste fund, iar picioarele îmi tremură, ca reacţie.

Stai locului, mă avertizează ea. Iar eu stau drept, aşteptând următoarea izbitură. *Deci o să mă părăseşti,* şopteşte ea, iar biciul mă loveşte pe spate.

Deschid ochii şi-o privesc alarmat.

Nu. Niciodată.

Ochii în jos, porunceşte ea.

Iar eu privesc în podea, în vreme ce mă cuprinde panica.

O *să mă părăseşti şi-o să-ţi găseşti o iubită tânără la colegiu.*

Nu. Nu.

Mă cuprinde de faţă, iar unghiile ei îmi zgârie pielea.

Ba da. Ochii ei de un albastru arctic mă străpung, iar buzele ei purpurii se curbează într-un rânjet.

Niciodată, Stăpână.

Râde, mă împinge cât colo şi ridică mâna.

Dar lovitura nu vine niciodată.

Când deschid ochii, Ana stă în faţa mea. Îmi mângâie obrazul şi zâmbeşte. *Te iubesc,* spune ea.

Mă trezesc, dezorientat pentru o clipă, inima îmi sună ca un claxon şi nu ştiu dacă asta e teamă sau entuziasm. Sunt pe bancheta din spate a maşinii

Q7 şi Ana e ghemuită şi adormită la mine în braţe.

Ana.

E a mea încă o dată. Şi, pentru un moment, mă simt bucuros. Un rânjet imbecil mi se întinde pe faţă şi scutur din cap. Am simţit oare vreodată aşa ceva? Sunt entuziasmat pentru viitor. De-abia aştept să văd unde va duce relaţia noastră. Ce lucruri noi vom experimenta. Sunt atât de multe posibilităţi!

Îi sărut părul şi-mi aşez bărbia pe capul ei. Când mă uit afară, pe fereastră, observ că am ajuns la Seattle. Îi întâlnesc privirea lui Taylor în oglinda retrovizoare.

— Mergem la Escala, domnule?

— Nu, acasă la domnişoara Steele.

Colţurile ochilor i se ridează.

— Ajungem acolo în cinci minute, spune el.

Ah! Aproape că suntem acasă.

— Mulţumesc, Taylor.

Am dormit mai mult decât credeam că e cu putinţă pe bancheta din spate a unei maşini. Mă întreb cât e ora, dar nu vreau să-mi mişc mâna şi să mă uit la ceas, ca să n-o deranjez. O privesc pe Frumoasa mea Adormită. Buzele îi sunt uşor întredeschise, iar genele ei întunecate îi umbresc chipul. Şi îmi amintesc cum am privit-o dormind la The Heathman, atunci, prima oară. Părea atât de împăcată atunci; aşa pare şi acum. Nu vreau să o deranjez.

— Trezeşte-te, iubito!

O sărut pe păr. Genele îi flutură şi deschide ochii.

— Hei, murmur eu, salutând-o.

— Scuze, mormăie ea când se ridică.

— Aş putea să te privesc la nesfârşit dormind, Ana.

Nu e nevoie să-ţi ceri scuze.

— Am spus eu ceva?

Pare îngrijorată.

— Nu, o liniştesc eu. Suntem aproape de casa ta.

— Nu mergem la tine?

Pare surprinsă.

— Nu.

Se ridică în capul oaselor şi mă priveşte fix.

— De ce nu?

— Pentru că mâine trebuie să munceşti.

— Ah!

Bosumflarea ei spune totul despre cât e de dezamăgită. Îmi vine să râd în hohote.

— De ce, aveai vreun gând? o necăjesc eu.

Ea se frământă la mine în poală.

Au!

O ating cu mâna, s-o liniştesc.

— Mă rog, poate, spune ea, privind oriunde, dar nu la mine, şi părând un pic timidă.

Nu-mi pot stăpâni un hohot de râs. E curajoasă în atât de multe sensuri, totuşi atât de timidă în altele. O privesc şi-mi dau seama că am ajuns să-i deschid ochii în privinţa sexului. Dacă e să fim sinceri unul cu altul, trebuie să-mi spună cum se simte. Să-mi spună de ce are nevoie. Vreau să aibă

destulă încredere încât să-şi poată exprima dorinţele. Toate dorinţele.

— Anastasia, n-o să te mai ating până când nu mă rogi tu să o fac.

— Poftim?

Pare un pic supărată.

— Ca să începi să comunici cu mine. Data viitoare când facem dragoste, va trebui să-mi spui exact ce-ţi doreşti, în detaliu.

Asta o să te pună pe gânduri serios, domnişoară Steele.

O ridic de la mine din poală când Taylor parchează lângă trotuar, aproape de apartamentul ei. Ies din maşină, mă duc şi-i deschid portiera. Pare somnoroasă, şi e adorabilă cum se chinuie să se dea jos din maşină.

— Am ceva pentru tine.

Acum e acum. O să accepte cadoul de la mine? Aceasta este etapa finală a campaniei mele de a o recâştiga. Deschid portbagajul, ridic cutia de cadouri care conţine computerul ei Mac, telefonul ei şi un iPad. Se uită la cutie, apoi la mine, cu suspiciune.

— Deschide-o când ajungi înăuntru.

— Nu intri?

— Nu, Anastasia.

Oricât de mult mi-aş dori. Amândoi trebuie să dormim.

— Deci când te mai văd?

— Mâine?

— Şeful meu vrea să beau ceva cu el mâine.

Ce dracului vrea nenorocitul ăla? Trebuie să-i cer lui Welch raportul despre Hyde. E ceva nasol la el care nu se regăseşte în dosarul de angajare. Nu am deloc încredere în el.

— Serios? întreb eu, încercând să par nonşalant.

— Ca să sărbătorim prima mea săptămână, zice ea, repede.

— Unde?

— Nu ştiu.

— Te pot lua de-acolo.

— Bine. O să-ţi scriu un e-mail sau un mesaj.

— Bine.

Mergem împreună până la uşa de la intrare şi mă uit, amuzat, cum îşi caută cheile prin poşetă. Descuie uşa şi se întoarce să-mi spună la revedere – iar eu nu-i mai pot rezista. Mă înclin şi-i prind bărbia cu degetele. Vreau să o sărut apăsat, dar mă abţin şi o sărut uşor, de pe tâmple până pe buze. Ea geme şi acest sunet dulce îmi ajunge până în penis.

— Pe mâine, spun, neputând să renunţ la dorinţa din glas.

— Noapte bună, Christian, şopteşte ea şi dorinţa ei o dublează pe a mea.

Ah, iubito. Mâine. Nu acum.

— Gata, intră, îi poruncesc eu şi simt că e unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut vreodată: să o las să plece, deşi ştiu că aş putea-o avea.

Trupul îmi ignoră gestul nobil şi mă încordez de atâta nerăbdare. Scutur din cap, uluit de dorinţa pe care o simt faţă de Ana.

— Pe curând, iubito, strig după ea şi apoi mă îndrept spre maşină, hotărât să nu privesc înapoi.

După ce urc în maşină, îmi permit să mă uit. E încă acolo, în prag, privind după mine.

Bravo!

Du-te la culcare, Ana, o îndemn eu. De parcă m-ar auzi, închide uşa, iar Taylor demarează ca să ajungem acasă, la Escala.

Mă las pe spate pe banchetă.

Câte diferenţe poate aduce o singură zi!

Zâmbesc. E a mea, din nou.

Mi-o imaginez în apartamentul ei, deschizând cutia. Se va supăra? Sau va fi încântată?

Se va supăra.

Nu-i place să primească daruri.

Rahat! Am făcut un pas prea mare?

Taylor intră în garajul clădirii Escala şi parcăm pe locul liber de lângă A3-ul Anei.

— Taylor, îi duci tu mâine maşina domnişoarei Steele acasă la ea?

Sper să accepte şi maşina.

— Da, domnule Grey.

Îl las în garaj, văzându-şi de treabă, şi mă îndrept spre lift. După ce intru, îmi verific telefonul ca să văd dacă Ana are ceva de spus despre cadouri. Exact când uşile liftului se deschid şi intru în apartament, vine un e-mail.

De la: Anastasia Steele
Subiect: iPad
Data: 9 iunie 2011, ora 23:56
Către: Christian Grey
M-ai făcut să plâng din nou.
Îmi place la nebunie iPad-ul.
Ador cântecele.
Îmi place mult aplicaţia cu Biblioteca Britanică. Te iubesc.
Mulţumesc.
Noapte bună.
Ana xx

Zâmbesc spre ecran. *Lacrimi de fericire, minunat!* Îi place cadoul.
Mă iubeşte.

Vineri,
10 iunie 2011

Mă iubeşte.

Mi-a luat o călătorie de trei ore cu maşina pentru ca nici măcar să nu tresar la acest gând. Dar ea nu mă cunoaşte cu adevărat. Nu ştie de ce anume sunt capabil sau de ce fac ceea ce fac. Nimeni nu poate iubi un monstru, indiferent câtă îngăduinţă

ar avea faţă de el.

Îmi alung acest gând din minte pentru că nu vreau să insist pe partea negativă.

Flynn ar fi mândru de mine. Îi răspund scurt la e-mail.

De la: Christian Grey
Subiect: iPad
Data: 10 iunie 2011, ora 00:03
Către: Anastasia Steele

Mă bucur că ţi-a plăcut. Mi-am cumpărat şi mie unul.

Acum, dacă aş fi acolo, te-aş săruta ca să dispară lacrimile. Dar nu sunt… aşa că du-te la culcare.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Vreau să fie odihnită mâine. Mă întind, simţind o mulţumire total nefamiliară, şi mă îndrept spre dormitor. De-abia aştept să mă prăbuşesc în pat. Îmi pun telefonul pe noptieră şi observ un alt e-mail de la ea.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Domnul Supărăcios
Data: 10 iunie 2011, ora 00: 07
Către: Christian Grey

Pari la fel de autoritar şi, cred eu, tensionat şi

supărăcios ca de obicei, domnule Grey.

Ştiu ceva care te-ar putea ajuta. Dar, ce să-i faci, nu eşti aici – nu m-ai lăsat să rămân la tine şi să aştepţi să te implor…

Visează mai departe, Stăpâne.

Ana xx

P.S. Observ de asemenea că ai inclus în playlist Imnul urmăritorilor de Pretutindeni, „Every Breath You Take”. Îţi ador simţul umorului, dar oare dr. Flynn ştie?

Iată-l! Spiritul fin al Anastasiei Steele. Mi-a lipsit. Mă aşez pe marginea patului şi compun un răspuns.

De la: Christian Grey
Subiect: Calm şi Zen Suprem
Date: 10 iunie 2011, ora 00:10
Către: Anastasia Steele

Draga mea domnişoară Steele.

Bătaia la fund se întâmplă şi în cadrul unei relaţii convenţionale, să ştii. De obicei consensual şi într-un context sexual… dar sunt mai mult decât fericit să fac o excepţie.

O să te bucuri când o să afli că dr. Flynn îmi apreciază simţul umorului.

Acum, te rog, du-te la culcare, că mâine noapte n-o să dormi prea mult.

În plus… o să mă implori, crede-mă! Iar eu de-abia aştept.

Christian Grey

CEO tensionat, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă uit la telefonul meu, aşteptând răspunsul de la ea. Ştiu că n-o să rateze ocazia. Şi, desigur, soseşte şi răspunsul.

De la: Anastasia Steele

Subiect: Noapte bună, vise plăcute

Data: 10 iunie 2011, ora 00:12

Către: Christian Grey

Ei bine, dacă tot mă rogi atât de frumos, şi mie-mi place ameninţarea ta delicioasă, o să mă culcuşesc cu iPad-ul pe care mi l-ai dăruit cu atâta generozitate şi o să adorm căutând prin Biblioteca Britanică, ascultând muzica aceasta care-ţi place ţie.

Îi place ameninţarea mea? Doamne, mă derutează. Apoi mi-o amintesc frământându-se în maşină în timp ce vorbeam despre bătaia la fund.

Ah, iubito, nu e o ameninţare. E o promisiune.

Mă ridic şi mă duc la dulap, să-mi scot jacheta, în timp ce mă gândesc la un răspuns inteligent.

Vrea o abordare mai tandră; cu siguranţă mă pot gândi la ceva.

Şi apoi îmi vine o idee.

De la: Christian Grey
Subiect: Încă o rugăminte
Date: 10 iunie 2011, ora 00:15
Către: Anastasia Steele
Visează-mă!
x
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Da. Visează-mă! Vreau să fiu singurul din mintea ei. Nu fotograful ăla. Nu şeful ei. Doar eu. Mă schimb rapid în pantaloni de pijama şi mă spăl pe dinţi.

Când mă bag în pat, îmi verific din nou telefonul, dar nu mai e nimic de la domnişoara Steele. Cred că s-o fi culcat. Când închid ochii, îmi trece prin cap că nu m-am gândit deloc la Leila toată seara. Anastasia a fost atât de amuzantă, de frumoasă, de spirituală…

Alarma radioului mă trezeşte pentru prima oară de când m-a părăsit. Am avut un somn netulburat şi fără vise şi m-am trezit înviorat. Primul gând mi-a zburat la Ana. Ce face ea în dimineaţa asta? Oare s-o fi răzgândit?

Nu. Păstrează-ţi optimismul!

Bine.

Mă întreb ce program are de dimineaţă?

Aşa e mai bine.

Şi o s-o văd diseară. Mă dau jos din pat şi mă-mbrac în trening. Alergarea mă va purta pe drumul meu obişnuit, în trecere pe lângă blocul ei. Dar de data asta n-o să zăbovesc. Nu mai sunt un urmăritor obsedat.

Tălpile mele lovesc pavajul. Soarele se strecoară din spatele clădirilor când eu îmi croiesc drum spre strada Anei. E încă linişte, dar Foo Fighters îmi răsună tare în căşti în timp ce alerg. Mă întreb dacă n-ar trebui cumva să ascult ceva mai apropiat de dispoziţia mea. Poate „Feeling Good”. Versiunea Ninei Simone.

Prea siropos, Grey. Continuă să alergi.

Trec pe lângă blocul Anei şi nu trebuie să mă opresc. O s-o văd mai târziu, azi. În toată splendoarea ei.

Mă simt deosebit de încântat de mine însumi şi mă întreb dacă nu cumva ar trebui să ajungem aici diseară.

Orice am face, va depinde de Ana. Facem cum vrea ea.

Alerg pe Wall Street, înapoi acasă, ca să-mi încep ziua.

— Bună dimineaţa, Gail.

Par deosebit de vesel, chiar şi pentru propriile mele urechi. Gail se opreşte în loc în faţa aragazului şi mă priveşte de parcă mi-ar fi crescut

trei capete.

— Vreau omletă şi pâine în dimineaţa asta, adaug eu şi-i fac cu ochiul în timp ce mă îndrept spre birou.

Îi cade faţa, dar nu spune nimic.

Ah, fără cuvinte, doamnă Jones. Asta e o noutate.

În birou, îmi verific e-mailurile pe computer şi nu găsesc nimic care să nu poată aştepta până ajung la serviciu. Gândurile-mi zboară la Ana şi mă întreb dacă ea o fi luat micul dejun.

De la: Christian Grey
Subiect: Deci, ajută-mă…
Data: 10 iunie 2011, ora 08:05
Către: Anastasia Steele
Sper că ai luat micul dejun.
Mi-ai lipsit azi-noapte.
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

În maşină, pe drum spre birou, primesc un răspuns.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Cărţi vechi…
Data: 10 iunie 2011, ora 08:33
Către: Christian Grey
Mănânc o banană în timp ce-ţi scriu. N-am mai

luat micul dejun de câteva zile, aşa că e un mare progres. Îmi place aplicaţia cu Biblioteca Britanică – am început să recitesc *Robinson Crusoe…* şi, desigur, te iubesc.

Acum lasă-mă în pace… încerc să lucrez.

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Robinson Crusoe? Un om singuratic, eşuat pe o insulă pustie, încearcă să-mi transmită ceva?

Şi mă iubeşte.

Mă. Iubeşte. Şi sunt surprins că mi-e mai uşor să aud aceste cuvinte… dar nu *foarte* uşor.

Aşa că mă concentrez pe ce mă enervează cel mai tare la e-mailul ei.

De la: Christian Grey

Subiect: Asta-i tot ce-ai mâncat?

Data: 10 iunie 2011, ora 08:36

Către: Anastasia Steele

Poţi mai bine de-atât. O să ai nevoie de energie ca să mă implori. Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Taylor parchează lângă trotuar, în faţa clădirii Grey House.

— Domnule, o să-i duc domnişoarei Steele Audi-ul în dimineaţa aceasta.

— Minunat! Pe curând, Taylor. Mulţumesc.

— O zi bună, domnule.

În liftul de la Grey House, citesc replica pe care mi-o dă.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Mă baţi la cap
Data: 10 iunie 2011, ora 08:39
Către: Christian Grey

Domnule Grey, încerc să muncesc ca să-mi câştig existenţa… şi tu vei fi acela care va implora.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Ha! Nu cred aşa ceva.

— Bună dimineaţa, Andrea.

Dau din cap prietenos când trec pe lângă biroul ei.

— Ăăă… face ea, apoi îşi revine repede, pentru că e asistenta personală perfectă. Bună dimineaţa, domnule Grey. Cafea?

— Te rog. Fără lapte.

Închid uşa biroului meu şi, când mă aşez, îi răspund Anei.

De la: Christian Grey
Subiect: Să te văd!
Data: 10 iunie 2011, ora 08:42
Către: Anastasia Steele

Păi, domnişoară Steele, mie-mi plac provocările…

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îmi place că e atât de certăreaţă pe e-mail. Viaţa nu e niciodată plictisitoare cu Ana. Mă las pe spate în scaun, cu mâinile la ceafă, încercând să-mi înţeleg dispoziţia efervescentă. Când m-am mai simţit atât de vesel? E înspăimântător. Are puterea să-mi insufle speranţă şi puterea de a mă face să disper. Ştiu pe care o prefer. E un spaţiu liber pe peretele biroului meu; poate că unul dintre portretele ei ar umple golul. Înainte să-mi fac şi alte planuri, cineva bate la uşă. Andrea intră, aducându-mi cafeaua.

— Domnule Grey, pot să vorbesc ceva cu dumneavoastră?

— Desigur.

Se aşază pe scaunul din faţa mea, părând agitată.

— Vă amintiţi că nu sunt aici în după-amiaza asta şi nici luni?

Mă uit la ea, complet derutat. *Ce mama naibii?* Nu-mi amintesc aşa ceva. Urăsc când nu e aici.

— Credeam că trebuie să vă reamintesc, adaugă ea.

— Ai pe cineva care să-ţi ţină locul?

— Da. HR-ul trimite pe cineva de la alt departament. O cheamă Montana Brooks.

— Bine.

— E doar o zi şi jumătate, domnule.

Izbucnesc în râs.

— Ţi se pare că sunt îngrijorat?

Andrea îmi zâmbeşte dubios.

— Da, domnule Grey, aşa păreţi.

— Mă rog, orice ai face, sper să te distrezi.

Ea se ridică.

— Mulţumesc, domnule.

— Am ceva programat pentru weekendul ăsta?

— Aveţi golf mâine cu domnul Bastille.

— Anulează!

Prefer să mă distrez cu Ana.

— Aşa fac. Aveţi balul mascat acasă la părinţii dumneavoastră pentru Coping Together[1], îmi reaminteşte Andrea.

— Ah. La naiba!

— E programat de câteva luni.

— Da. Ştiu. Lasă-l!

Mă întreb dacă Ana mă va însoţi.

— Bine, domnule.

— Ai găsit pe cineva care să o înlocuiască pe fiica senatorului Blandino?

— Da, domnule. O cheamă Sarah Hunter. Începe marţi, când mă întorc eu.

— Super!

— Aveţi o întâlnire la ora 9 cu domnişoara Bailey.

— Mulţumesc, Andrea. Fă-mi legătura cu Welch!

— Da, domnule Grey.

---

1 Fundaţie caritabilă a familiei Grey. *(N.t.)*

*

Ros îşi termină raportul despre livrarea de alimente din Darfur.

— Totul a mers cum era prevăzut şi rapoartele preliminare ale organizaţiilor non-guvernamentale de la sol spun că alimentele au ajuns când trebuia şi unde trebuia, spune Ros. Sincer, e un mare succes. O să ajutăm atât de mulţi oameni!

— Minunat! Poate-ar trebuie să facem asta în fiecare an, dacă e nevoie.

— E scump, Christian.

— Ştiu. Dar e ceva ce trebuie făcut. Şi e vorba numai de bani. Mă priveşte oarecum exasperată.

— Am terminat? întreb.

— Deocamdată, da.

— Bine.

Ea continuă să se uite curioasă la mine.

Ce mai e?

— Mă bucur că eşti iar printre noi, spune ea.

— Ce vrei să spui?

— Ştii bine ce vreau să spun.

Se ridică şi-şi ia hârtiile.

— Ai fost absent, Christian.

Mijeşte ochii.

— Am fost aici.

— Ba nu, n-ai fost. Dar mă bucur că ţi-ai revenit şi eşti concentrat, pari mai fericit.

Îmi zâmbeşte larg şi se îndreaptă către uşă.

E atât de evident?

— Am văzut poza din ziar de dimineaţă.

— Poza?

— Da. Tu şi tânăra aceea de la expoziţia foto.

— A, da.

Nu-mi pot ascunde un surâs. Ros dă din cap.

— Ne vedem în după-amiaza asta, la întâlnirea cu Marco.

— Sigur.

Ros pleacă, iar eu rămân să mă întreb cum va reacţiona personalul meu azi când va da nas în nas cu mine.

Barney, tehnologul meu priceput şi inginer-şef, a produs trei prototipuri de tablete solare. E un dispozitiv pe care sper să-l vindem la nivel global şi pe care să-l introducem filantropic în ţările în curs de dezvoltare. Democratizarea tehnologiei este una dintre pasiunile mele – să o facem ieftină, funcţională şi disponibilă în cele mai sărace ţări, pentru a le scoate din sărăcie.

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, ne adunăm în laborator ca să discutăm despre prototipurile care sunt răspândite pe masa de lucru. Fred, vicepreşedintele departamentului telecomunicaţii, realizează o prezentare ca să încorporeze celulele solare în spatele fiecărui dispozitiv.

— De ce nu le putem încorpora în tableta propriu-zisă, poate chiar în ecran? întreb.

Şapte capete se întorc spre mine la unison.

— În ecran nu, dar poate într-o copertă protectoare…? zice Fred.

— Costuri? intervine Barney în acelaşi timp.

— Asta nu-i problema voastră, oameni buni. Nu vă bateţi capul cu finanţele, răspund eu. Le vindem ca marfă de top aici şi practic le dăm de pomană în lumea a treia. Aceasta e ideea.

Camera fierbe de creativitate şi, două ore mai târziu, avem trei idei despre cum putem încorpora celulele solare în dispozitiv.

— … Sigur că o să le facem accesibile pentru piaţa imobiliară, spune Fred.

— Şi-o să le facem disponibile pentru internetul prin satelit în Africa şi India, adaugă Barney. Dacă vom avea acces.

Mă priveşte întrebător.

— E cam din pripă. Speram să ne sprijinim pe sistemul de GPS Galileo al Uniunii Europene.

Ştiu că negocierile în această privinţă vor dura o vreme, dar avem timp.

— Echipa lui Marco va studia problema.

— Avem astăzi tehnologia de mâine, spune mândru Barney.

— Excelent!

Dau din cap aprobator. Mă întorc spre vicepreşedintele însărcinat cu achiziţiile.

— Vanessa, cum mai stăm cu problemele resurselor minerale din zonele de conflict? Cum ne descurcăm cu ele?

Mai târziu, stăm aşezaţi la masa din sala mea de şedinţe, iar Marco parcurge planul modificat de

afaceri pentru SIP şi clauzele lor contractuale, în urma înţelegerilor confidenţiale de ieri.

— Vor să ţinem secretă ştirea achiziţiei timp de o lună, spune el. Ca să nu le speriem autorii.

— Chiar aşa? Autorilor le pasă de aşa ceva? întreb eu.

— E o industrie creativă, spune Ros încet.

— Aşa o fi, spun, şi-mi vine să-mi dau ochii peste cap.

— Tu şi cu mine avem programată o teleconferinţă cu Jeremy Roach, patronul, azi, la patru şi jumătate.

— Bine. Putem pune la punct atunci restul detaliilor.

Gândul îmi zboară la Anastasia. Cum îi merge azi? S-a enervat din cauza cuiva? Cum sunt colegii ei? Dar şeful? L-am rugat pe Welch să-l investigheze pe Jack Hyde; citind dosarul de angajare al lui Hyde ştiu că e ceva ciudat în traiectoria carierei sale. A început în New York, iar acum e aici. Ceva nu iese la socoteală. Trebuie să aflu mai multe despre el, mai ales dacă Ana lucrează pentru el.

Aştept şi o informare actualizată despre Leila. Welch n-are nimic nou de raportat despre peregrinările ei. E ca şi cum ar fi dispărut complet. Pot doar să sper că, oriunde s-ar afla, se simte mai bine.

— Felul în care-şi monitorizează e-mailurile e la fel de strict ca al nostru, spune Ros, întrerupându-

mi reveria.

— Şi ce dacă? spun eu. Orice companie are dreptul la o politică riguroasă de control al e-mailului.

— Mă surprinde aşa ceva la o operaţiune atât de neînsemnată. Toate e-mailurile sunt verificate de departamentul de HR.

Ridic din umeri.

— N-am o problemă cu asta.

Deşi poate-ar trebui să o avertizez pe Ana.

— Hai să vedem ce obiecţii au.

După ce terminăm cu SIP trecem mai departe la următorul punct de pe agendă.

— Vom face o anchetă preliminară legată de şantierul naval din Taiwan, spune Marco.

— Nu văd ce avem de pierdut, e de acord şi Ros.

— Cămaşa mea şi bunăvoinţa forţei de muncă?

— Christian, nu trebuie să facem asta, spune Ros cu un oftat.

— Are sens din punct de vedere financiar. Ştii bine asta. Şi eu o ştiu. Hai să vedem unde putem ajunge cu asta.

Telefonul luminează, anunţându-mă că am primit un e-mail de la Ana.

În sfârşit!

Am fost atât de ocupat, încât n-am reuşit să o contactez de azi-dimineaţă, dar a fost în gândurile mele toată ziua, ca un înger păzitor. Îngerul meu păzitor. Mereu prezentă, dar atât de discretă.

A mea.

Grey, stăpâneşte-te!

În timp ce Ros propune paşii următori pentru proiectul din Taiwan, citesc e-mailul de la Ana.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Plictisită…
Data: 10 iunie 2011, ora 16:05
Către: Christian Grey

Mă joc cu degetele mari.
Tu ce mai faci?
Cu ce te ocupi?
Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Se joacă cu degetele mari? Gândul acesta mă face să zâmbesc, pentru că-mi amintesc cum se fâstâcise cu reportofonul în mână când venise să-mi ia interviu.

Sunteţi homosexual, domnule Grey?

Ah, dulcea, nevinovata Ana!

Nu. Nu sunt homosexual.

Îmi place că se gândeşte la mine şi că şi-a permis un răgaz ca să mă contacteze. E… relaxant. O căldură nefamiliară mi se împrăştie prin oase. Mă stinghereşte. De-a dreptul. O ignor şi scriu repede un răspuns.

De la: Christian Grey
Subiect: Degetele tale mari
Data: 10 iunie 2011, ora 16:15
Către: Anastasia Steele
Ar trebui să vii să lucrezi pentru mine.
Nu ţi-ai mai face de lucru cu degetele.
Sunt sigur că le-aş găsi ceva mai bun de făcut.
De fapt, chiar mă gândesc la câteva variante…

La naiba! Nu acum, Grey!
Mă uit în ochii lui Ros şi-i simt dezaprobarea.
— Se solicită răspuns urgent, îi zic eu.
Se uită la Marco.

Eu mă ocup de fuziunile şi achiziţiile obişnuite.
E o zi tare seacă.
E-mailurile tale de la SIP sunt monitorizate.
Christian Grey
CEO neatent, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De-abia aştept să o văd diseară, iar ea încă nu mi-a scris unde ne vom întâlni. E frustrant. Dar am fost de acord să încercăm să trăim relaţia aşa cum vrea ea, aşa că-mi pun telefonul jos şi devin atent la şedinţă.

Răbdare, Grey. Răbdare.

Am ajuns la discuţia despre primarul oraşului Seattle care va vizita Grey House săptămâna viitoare, o întâlnire pe care am stabilit-o când l-am cunoscut, la începutul lunii.

— Se ocupă Sam de asta? întreabă Ros.

— E ca râia, îi răspund.

Sam nu iroseşte niciodată o ocazie de PR.

— Bine. Dacă eşti gata, îl sun pe Jeremy Roach de la SIP ca să revedem detaliile finale.

— Hai s-o facem!

La intrarea în biroul meu, fata care o înlocuieşte pe Andrea îşi mai dă cu nişte ruj pe buzele deja purpurii. Nu-mi place aşa ceva la birou şi culoarea îmi aminteşte de Elena. Unul dintre lucrurile pe care le apreciez la Ana este că nu-i pasă deloc de ruj şi nici de altă formă de machiaj. Îmi ascund dezgustul, o ignor pe fata cea nouă şi intru în birou. Nici măcar nu-mi amintesc cum o cheamă.

Propunerea revizuită a lui Fred pentru Kavanagh Media e deschisă pe monitorul meu, dar sunt preocupat de altceva şi e greu să fiu atent la ea. Timpul trece şi n-am mai primit niciun mesaj de la Anastasia; ca întotdeauna, o aştept pe domnişoara Steele. Îmi mai verific e-mailul încă o dată.

Nimic.

Verific şi mesajele de pe telefon.

Nimic.

Ce o reţine? Sper că nu şeful ei.

Se aude o bătaie în uşă.

Acum ce mai e?

— Intră!

Fata care o înlocuieşte pe Andrea îşi vârâ capul pe uşă şi, *ping,* primesc un e-mail, dar nu e de la

Ana.

— Ce e? mă răstesc, încercând să-mi amintesc cum o cheamă.

E imperturbabilă.

— Eu o să plec, domnule Grey. Domnul Taylor a lăsat asta pentru dumneavoastră.

Ridică un plic.

— Lasă-l acolo pe consolă.

— Mai aveţi nevoie de mine?

— Nu. Poţi pleca. Mulţumesc.

Îi zâmbesc vag.

— Să aveţi un weekend minunat, domnule, spune ea, rânjind prosteşte.

Ah, chiar asta intenţionez să fac.

Îi fac semn să plece, dar ea nu dispare. Face o pauză de-o clipă, iar eu îmi dau seama că aşteaptă ceva din partea mea.

Ce anume?

— Ne vedem luni, spune ea, cu un chicotit enervant şi emoţionat.

— Da. Luni. Închide uşa în urma ta.

Un pic surprinsă, face cum i-am spus.

Ce-a fost asta?

Iau plicul de pe consolă. E cheia Audi-ului Anei şi un bileţel cu scrisul ordonat al lui Taylor: *Parcată în spaţiul alocat în spatele clădirii de apartamente.*

Întors la birou, îmi îndrept atenţia spre e-mailurile mele şi, în cele din urmă, soseşte unul de la Ana. Rânjesc ca Pisica de Cheshire.

De la: Anastasia Steele
Subiect: O să te încadrezi
Data: 10 iunie 2011, ora 17:36
Către: Christian Grey

Mergem la un bar care se numeşte 50’s.

Pentru mine, posibilităţile umoristice sunt o mină fără fund.

De-abia aştept să te văd acolo, domnule Grey.

A. X

E o aluzie la cele cincizeci de umbre? Ciudat! Face mişto de mine?

Bine. Hai să ne distrăm un pic cu asta!

De la: Christian Grey
Subiect: Primejdii
Data: 10 iunie 2011, ora 17:38
Către: Anastasia Steele

Mineritul este o ocupaţie foarte, foarte periculoasă.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Primejdii?
Data: 10 iunie 2011, ora 17:40
Către: Christian Grey

Şi care e scopul?

Atât de obtuză eşti, Anastasia? Nu-ţi stă în fire. Dar nu vreau să mă cert.

De la: Christian Grey
Subiect: Ziceam şi eu
Data: 10 iunie 2011, ora 17:42
Către: Anastasia Steele

Făceam şi eu o observaţie, Miss Steele.
Ne vedem în scurt timp.
Cât mai curând, sper, iubito.
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Acum, că m-a contactat, mă relaxez şi mă concentrez la propunerea privind compania lui Kavanagh. E bună. I-o trimit înapoi lui Fred şi-i spun să i-o prezinte lui Kavanagh. Apoi mă gândesc dacă preluarea celor de la Kavanagh Media ar fi una justificată. E o idee. Mă întreb ce-ar spune Ros şi Marco. Alung deocamdată acest gând şi mă duc jos, în hol, scriindu-i lui Taylor ca să-l anunţ unde mă voi întâlni cu Ana.

*

50’s e un bar al sportivilor. Îmi e oarecum familiar şi-mi dau seama că am mai fost acolo, cu Elliot. Dar Elliot e sportiv, dement, inima şi sufletul oricărei petreceri. Ăsta e genul lui de local, un altar

pentru sporturile de echipă. Eu eram prea temperamental ca să fac parte din vreo echipă la vreuna dintre şcolile mele. Preferam provocările solitare, cum ar fi canotajul sau sporturile de contact, de exemplu kickboxingul, unde puteam bate măr pe cineva… sau unde să mă bată măr cineva.

Înăuntru e plin de tineri care-şi încep weekendul cu vreo cinci pahare şi-mi ia cam două secunde ca să o zăresc lângă bar.

Ana.

Şi iată-l şi pe el. *Hyde.* Vârându-se în sufletul ei.

Nenorocitul!

Ea are umerii încordaţi. Se simte evident stingherită.

Băga-l-aş în mă-sa!

Cu mare efort, merg relaxat, încercând să-mi păstrez calmul. Când ajung lângă ea, îmi pun braţul pe umărul ei şi o trag spre mine, eliberând-o din avansurile lui nedorite.

O sărut chiar în spatele urechii.

— Bună, iubito, îi şoptesc în păr.

Ea se topeşte lipindu-se de mine, în vreme ce nemernicul se îndreaptă de spate, cercetându-mă din priviri. Vreau să-i alung expresia de „du-te dracului” de pe faţa dură şi înfumurată, dar îl ignor intenţionat şi mă concentrez la iubita mea.

Hei, iubito. Te supără individul ăsta?

Ea îmi zâmbeşte. Cu ochi strălucitori, cu buzele umede, cu părul revărsat pe umeri. Poartă bluza

albastră pe care i-a cumpărat-o Taylor şi i se potriveşte cu ochii şi pielea. Mă aplec şi o sărut. Obrajii i se înroşesc, dar se întoarce spre nemernicul care a priceput aluzia şi s-a dat un pic în spate.

— Jack, el e Christian. Christian, Jack, spune ea, fluturându-şi mâna între noi.

— Eu sunt iubitul, declar eu, ca să nu existe confuzii, şi-i întind mâna lui Hyde.

Vezi? Pot să mă joc frumos.

— Eu sunt şeful, răspunde el strângându-mi mâna.

Mă strânge tare, aşa că încordez şi eu mâna.

Labele jos de pe iubita mea!

— Ana a zis ceva despre un fost iubit, spune el, cu o mutră superioară.

— Nu mai e fostul.

Îi zâmbesc uşor, trimiţându-l la naiba.

— Haide, iubito, trebuie să plecăm.

— Te rog, stai cu noi să bem ceva, spune Hyde, accentuând cuvântul „noi”.

— Avem alte planuri. Altă dată, poate.

Cum ar fi. Niciodată.

N-am încredere în el şi vreau ca Ana să păstreze distanţa.

— Haide, îi zic şi o prind de mână.

— Ne vedem luni, zice ea şi mă strânge de mână.

I se adresează lui Hyde şi unei femei atrăgătoare, care e probabil o colegă de-a ei. Cel

puţin Ana n-a ieşit singură cu el. Femeia îi zâmbeşte amabil Anei, iar Hyde se încruntă la noi doi. Îi simt privirea în spate când plecăm. Dar mie nu-mi pasă.

Afară, Taylor ne aşteaptă în Q7. Deschid portiera din spate pentru Ana.

— De ce mi s-a părut că e un concurs de umflat muşchii? spune ea după ce se suie.

Sensibilă ca întotdeauna, domnişoară Steele.

— Pentru că asta a fost, confirm eu şi închid portiera.

Când urc şi eu în maşină, îi iau mâna pentru că vreau să o ating şi i-o duc la buze.

— Bună, şoptesc.

Arată atât de bine! Cearcănele i-au dispărut. A dormit. A mâncat. Strălucirea sănătoasă i s-a întors. Datorită zâmbetului scânteietor aş spune că radiază de fericire şi mă molipseşte şi pe mine.

— Bună, spune ea, cu răsuflarea întretăiată şi insinuantă.

La naiba, vreau să mă arunc chiar acum pe ea – deşi cred că Taylor n-ar aprecia asta. Mă uit la el, iar el mă priveşte fix în ochi în oglinda retrovizoare. Îmi aşteaptă instrucţiunile.

Păi, facem cum vrea Ana.

— Ce vrei să faci în seara aceasta? o întreb.

— Credeam că ai spus că avem planuri.

— Ah, eu ştiu ce mi-ar plăcea să fac, Anastasia. Te întreb ce vrei tu să faci.

Zâmbeşte larg şi lasciv, un zâmbet direct adresat

penisului meu.

La naiba!

— Văd… Deci… hai să implorăm. Vrei să implorăm acasă la mine sau la tine? o tachinez eu.

Chipul îi străluceşte, amuzat.

— Cred că sunteţi prea arogant, domnule Grey. Dar, de dragul schimbării, putem merge la mine.

Îşi muşcă buza plină de jos şi mă priveşte printre genele ei întunecate.

La naiba!

— Taylor, la domnişoara Steele, te rog.

Şi grăbeşte-te!

— Da, domnule, spune Taylor şi se avântă în trafic.

— Cum ţi-a mers azi, deci? întreb şi-mi trec degetul mare peste încheieturile ei.

Începe să gâfâie.

— Bine. Ţie?

— Bine, mulţumesc.

Da. Foarte bine. Azi am muncit mai mult decât toată săptămâna.

Îi sărut mâna, căci trebuie să-i mulţumesc pentru asta.

— Arăţi minunat.

— Şi tu la fel.

Ah, iubito, e doar un chip frumuşel.

Că tot veni vorba de chipuri frumuşele…

— Şeful tău, Jack Hyde, se pricepe la ce face?

Se încruntă, iar v-ul pe care-mi place să-l sărut i se formează deasupra nasului.

— De ce? Ăsta nu e concursul de umflat muşchii?

— Bărbatul ăla te vrea în patul lui, Anastasia, o avertizez eu, încercând să par neutru.

Pare şocată. Doamne, cât e de inocentă! Chestia asta era evidentă atât pentru mine, cât şi pentru ceilalţi oameni din bar, care erau atenţi.

— Păi n-are decât să-i placă tot ce vede, spune ea, serioasă. De ce purtăm această conversaţie? Ştii că nu mă interesează absolut deloc. E doar şeful meu.

— Asta e şi ideea. El vrea ce e al meu. Trebuie să aflu dacă e bun la ce face.

Căci, dacă nu e, o să-l dau afară de nu se vede.

Ridică din umeri, dar se uită în jos.

Poftim? A încercat deja ceva?

Îmi spune că aşa crede, că se pricepe la meseria lui, dar nu pare prea convinsă.

— În fine, sper să te lase în pace, sau o să se trezească în stradă.

— Ah, Christian, despre ce vorbeşti? N-a făcut nimic greşit.

De ce se încruntă? O face să se simtă prost? Vorbeşte cu mine.

Ana. Te rog.

— Dacă face o singură mişcare, îmi spui. Se numeşte promiscuitate gravă… sau hărţuire sexuală.

— A fost doar un pahar după program.

— Vorbesc serios. O mişcare greşită şi zboară.

— Nu ai asemenea putere, se strâmbă ea,

amuzată.

Dar zâmbetul îi dispare şi mă priveşte cu scepticism.

— Sau o ai, Christian?

O am, ca să fiu cinstit. Îi zâmbesc.

— Cumperi compania? şopteşte ea şi pare şocată.

— Nu chiar.

Nu e reacţia la care mă aşteptam, nici direcţia în care speram să o ia conversaţia.

— Ai cumpărat SIP deja.

Devine palidă la faţă.

Doamne! E nervoasă rău.

— Posibil, răspund eu, precaut.

— Ai cumpărat-o sau nu? întreabă ea.

Să înceapă spectacolul, Grey. Spune-i!

— Am cumpărat-o.

— De ce? ridică ea vocea.

— Pentru că pot, Anastasia. Trebuie să te ştiu în siguranţă.

— Dar ai spus că nu vei interveni în cariera mea!

— Şi nu o voi face. Îşi trage mâna înapoi.

— Christian!

La naiba!

— Te-ai supărat pe mine?

— Da. Sigur că m-am supărat pe tine, ţipă ea. Ce fel de om de afaceri serios ia decizii în funcţie de femeile cărora le-o trage sau nu?

Îl priveşte agitată pe Taylor, apoi se holbează la mine, cu ochii plini de reproş.

Şi vreau să o admonestez pentru gura ei slobodă şi pentru că exagerează. Încep să-i spun asta, dar apoi îmi dau seama că nu e o idee atât de bună. Stă bosumflată, în stilul Steele pe care-l cunosc atât de bine… şi de care mi-a fost atât de dor. Îşi strânge braţele, dezgustată.

La naiba!

Chiar e ofticată.

Mă holbez şi eu la ea, nedorindu-mi altceva decât să o trag pe genunchii mei – dar, din păcate, aşa ceva nu se poate.

La dracu', am făcut ce-am crezut că e mai bine.

Taylor parchează lângă apartamentul ei, iar ea se dă jos înainte ca el să oprească de tot.

La naiba!

— Cred că mai bine aştepţi aici, îi zic lui Taylor şi o şterg după ea. Cred că seara mea a luat o cu totul altă întorsătură decât cea pe care-o plănuisem. Cred că am dat-o în bară.

Când ajung la uşa holului, ea – şi caută cheile prin poşetă; eu rămân în spatele ei, neajutorat.

Ce pot să fac?

— Anastasia, o strig eu, încercând să-mi păstrez calmul.

Oftează exagerat şi se întoarce spre mine, cu gura transformată într-o linie, serioasă. Mă agăţ de ce a spus în maşină şi încerc să glumesc.

— Mai întâi, nu ţi-am mai tras-o de ceva vreme – cam de mult, aşa se pare – şi, al doilea, voiam să intru pe piaţa editurilor. Dintre cele patru companii

din Seattle, SIP e cea mai profitabilă.

Vorbesc în continuare despre companie, dar ce vreau să-i spun de fapt este… *Te rog, nu te certa cu mine!*

— Deci acum eşti şeful meu? se răsteşte ea.

— Tehnic vorbind, sunt şeful şefului şefului tău.

— Şi, tehnic, ăsta e un semn de promiscuitate: faptul că mi-o trag cu şeful şefului şefului meu.

— Deocamdată, te cerţi cu el.

Tonul îmi este din ce în ce mai nervos.

— Asta pentru că e un dobitoc.

Dobitoc. Dobitoc!

Mă jigneşte! Singurii oameni care fac asta sunt Mia şi Elliot.

— Dobitoc?

Da. Poate că sunt. Şi brusc îmi vine să râd. Anastasia mi-a spus că sunt dobitoc… Elliot ar fi de acord.

— Da.

Se chinuie să rămână supărată pe mine, dar o văd cum mustăceşte.

— Dobitoc? repet eu şi nu-mi pot reprima un zâmbet.

— Nu mă face să râd când sunt ofticată pe tine! ţipă ea, neputând sta supărată.

Îi zâmbesc strălucitor, iar ea izbucneşte într-un râs spontan şi liber, care mă face să-mi crească inima.

Un succes!

— Doar pentru că am un rânjet tâmp pe faţă nu

înseamnă că nu sunt supărată pe tine, spune ea, printre chicoteli.

Mă înclin, îi adulmec părul şi inspir adânc. Aroma şi apropierea ei îmi stârnesc libidoul. O doresc.

— Ca întotdeauna, domnişoară Steele, eşti imprevizibilă.

Privesc în jos, savurându-i chipul îmbujorat şi ochii scăpărători.

E foarte frumoasă.

— Deci ai de gând să mă inviţi înăuntru sau mă trimiţi să-mi exercit dreptul democratic de cetăţean american, antreprenor sau consumator, de a cumpăra ce mama naibii doresc?

— Ai vorbit cu dr. Flynn despre asta?

Râd. Nu încă. Va fi o nebunie când o voi face.

— Mă primeşti înăuntru sau nu, Anastasia?

Preţ de o clipă pare indecisă şi inima îmi bate mai repede. Dar îşi muşcă buza, apoi zâmbeşte şi-mi deschide uşa. Îi fac semn lui Taylor şi o urmez pe Ana pe scări, savurând priveliştea fantastică a fundului ei. Legănarea dulce a şoldurilor ei când urcă fiecare treaptă e extrem de seducătoare – mai ales, cred, pentru că nu ştie cât e de atrăgătoare. Senzualitatea ei înnăscută izvorăşte din inocenţa ei: dorinţa de a experimenta şi capacitatea de a avea încredere în mine.

La naiba! Sper că încă mai are încredere în mine. La urma urmelor, eu am îndepărtat-o. Va trebui să muncesc ca să o reconstruiesc. Nu vreau să o mai pierd niciodată.

Apartamentul ei e curat şi ordonat, aşa cum mă aşteptam, dar dă senzaţia că nu e folosit, că nu e locuit. Îmi aminteşte de galeria de artă: numai cărămidă veche şi lemn. Masa din bucătărie, din beton, este ca o declaraţie modernă de stil. Îmi place mult.

— Frumos loc, spun eu.

— I l-au cumpărat părinţii lui Kate.

Eamon Kavanagh îşi alintă fiica. E un loc elegant – a ales bine. Katherine îl apreciază, sper. Mă întorc şi mă uit la Ana, care stă lângă masă. Mă întreb cum s-o simţi că locuieşte cu o prietenă atât de bogată. Sunt sigură că-şi ia revanşa… dar cred că e greu să stai în umbra lui Katherine Kavanagh. Poate-i place sau poate i se pare un efort. Probabil că nu-şi aruncă banii pe haine. Dar am remediat eu asta; am un dulap plin cu haine pentru ea la Escala. Mă întreb ce părere va avea despre asta? O să mă certe, probabil.

Nu te gândi la asta acum, Grey.

Ana mă studiază, cu ochii întunecaţi. Îşi linge buza de jos, iar trupul meu se aprinde ca un artificiu.

— Ăăă… vrei să bei ceva? mă întreabă.

— Nu, mulţumesc, Anastasia.

Te vreau pe tine.

Îşi adună mâinile, pierdută şi puţin temătoare. Încă o fac să se simtă neliniştită? Femeia asta mă poate îngenunchea şi tot ea e emoţionată?

— Ce vrei să faci, Anastasia? o întreb şi mă

apropii de ea, fără să o scap din ochi. Eu ştiu ce vreau să fac.

Şi o putem face aici, sau la tine în dormitor, sau în baie, nu-mi pasă – eu doar te vreau pe tine. Acum.

Buzele i se întredeschid. Gâfâie şi respiraţia i se accelerează.

Ah, acest sunet e foarte ispititor.

Şi tu mă vrei, iubito.

O ştiu.

O simt.

Se lipeşte cu spatele de masa din bucătăria, fără să aibă pe unde să scape.

— Încă sunt supărată pe tine, spune ea, dar vocea îi e moale şi tremurătoare.

Nu pare deloc supărată. Fiţoasă, poate. Dar nu supărată.

— Ştiu, o aprob eu, iar ea surâde.

Deschide ochii larg.

Ah, iubito!

— Vrei ceva de mâncare? şopteşte ea.

Dau încet din cap.

— Da. Pe tine.

Stând lângă ea, uitându-mă în ochii ei plini de dorinţă, îi simt căldura trupului. Îmi arde carnea. Vreau să mă înfăşor în ea. Să mă scald în ea. Vreau să o fac să ţipe şi să geamă şi să-mi strige numele. Vreau să o recâştig şi să-i şterg din gând amintirea despărţirii noastre.

Vreau să o fac din nou a mea. Din nou.

Dar mai întâi prioritățile.

— Ai mâncat azi?

Trebuie să știu.

— Am mâncat un sandviș la prânz.

E suficient.

— Trebuie să mănânci, o îndemn eu.

— Chiar nu mi-e foame acum… de mâncare.

— Dar de ce anume ți-e foame, domnișoară Steele?

Îmi cobor fața astfel încât buzele noastre aproape se ating.

— Cred că știu, domnule Grey.

Nu greșește. Îmi înăbuș un geamăt și trebuie să mă stăpânesc ca să n-o prind și să n-o arunc pe masa de beton. Dar am vorbit serios când am spus că trebuie să mă implore. Trebuie să-mi spună ce vrea. Trebuie să-și verbalizeze sentimentele, nevoile și dorințele. Vreau să învăț ce anume o face fericită. Mă înclin ca să o sărut, dar o păcălesc și-i șoptesc în schimb la ureche.

— Vrei să te sărut, Anastasia?

Inspiră adânc.

— Da.

— Unde?

— Peste tot.

— Va trebui să fii puțin mai clară. Ți-am spus că n-o să te ating dacă nu mă implori și nu-mi spui ce să fac.

— Te rog, spune ea.

Ah, nu, iubito! N-o să-ți ușurez deloc misiunea.

— Ce mă rogi?

— Atinge-mă!

— Unde, iubito?

Se întinde spre mine.

Nu.

Bezna erupe în mine şi mă prinde de gâtlej cu ghearele ei. Instinctiv, mă dau înapoi, inima îmi bate puternic, iar teama mi se scurge prin tot trupul.

Nu mă atinge. Nu mă atinge.

La naiba!

— Nu. Nu, mormăi eu.

De-asta am reguli.

— Ce este?

E derutată.

— Nu.

Scutur din cap. Ştie. I-am spus ieri. Trebuie să o fac să priceapă că nu trebuie să mă atingă.

— Deloc?

Vine spre mine şi eu nu ştiu ce intenţionează să facă. Bezna îmi străpunge măruntaiele, aşa că mai fac un pas înapoi şi ridic mâinile ca să o ţin la distanţă.

O implor, zâmbind:

— Uite, Ana…

Dar nu-mi găsesc cuvintele potrivite.

Te rog. Nu mă atinge. Nu pot suporta.

La naiba, e foarte enervant.

— Uneori nu te deranjează, protestează ea. Poate că ar trebui să găsesc un marker ca să

încercuim zonele interzise.

Uite, asta e o abordare la care nu m-am gândit niciodată înainte.

— Nu-i o idee rea. Unde e dormitorul tău?

Trebuie să-i abat atenţia de la acest subiect. Ea face semn spre stânga.

— Ţi-ai luat pastila?

Se albeşte la faţă.

— Nu.

Poftim!

După tot balamucul prin care am trecut ca să facem rost de reţeta pentru nenorocitele de anticoncepţionale! Nu-mi vine să cred că nu le mai ia.

— Înţeleg.

E un dezastru. Ce mama dracului fac eu cu ea? La naiba! Am nevoie de prezervative.

— Haide să mâncăm ceva, îi spun eu, gândindu-mă că putem ieşi şi-mi pot reface stocul.

— Credeam că mergem la culcare. Vreau să ajung în pat cu tine.

Pare bosumflată.

— Ştiu, iubito.

Dar la noi sunt doi paşi înainte şi unul înapoi.

Seara asta nu merge cum am plănuit. Poate am sperat prea mult. Cum poate fi cu un cretin distrus care nu poate suporta să fie atins? Iar eu cum pot fi cu cineva care uită să-şi ia anticoncepţionalele? Urăsc prezervativele.

Doamne! Poate chiar suntem incompatibili.

Gata cu gândirea negativă, Grey. Gata!

Pare demoralizată, iar mie îmi pare oarecum bine că se simte aşa. Măcar mă doreşte. Mă înclin înainte şi o prind de încheieturi, adunându-i mâinile la spate şi trăgând-o în braţe. Trupul ei zvelt lipit de erecţia mea îmi dă o senzaţie plăcută. Dar e slabă. Prea slabă.

— Trebuie să mănânci, şi eu la fel.

Şi te-ai aruncat toată pe mine încercând să mă atingi. Trebuie să-mi revin, iubito.

— În plus… aşteptarea e cheia seducţiei, iar acum îmi place mult recompensa întârziată.

Mai ales în lipsa pastilelor anticoncepţionale.

Pare un pic sceptică.

Da, ştiu. Tocmai am inventat asta.

— Sunt deja sedusă şi-mi vreau recompensa acum. O să te implor. Te rog, şopteşte ea.

E Eva însăşi: tentaţia întruchipată. O strâng şi mai tare şi o simt din ce în ce mai mică. E deconcertant, mai ales că eu sunt cel responsabil.

— Mănâncă! Eşti prea slabă.

O sărut pe frunte şi-i dau drumul, întrebându-mă unde putem lua cina.

— Încă sunt supărată că ai cumpărat SIP şi acum sunt supărată pentru că mă faci să aştept.

Strânge din buze.

— Eşti o domnişorică foarte furioasă, nu-i aşa? zic eu, ştiind că nu va înţelege complimentul. O să te simţi mai bine după o masă copioasă.

— Ştiu eu după ce anume o să mă simt mai bine.

— Anastasia Steele, sunt şocat.

Mă prefac scandalizat şi-mi duc mâna la inimă.

— Nu mă mai necăji. Nu lupţi corect.

Dintr-odată, atitudinea i se schimbă.

— Aş putea găti ceva, spune ea, doar că va trebui să mergem la cumpărături.

— La cumpărături?

— De mâncare.

— Nu ai mâncare aici?

Pentru numele lui Dumnezeu!… nu-i de mirare că n-a mâncat!

— Hai la cumpărături, atunci.

Mă duc la uşa apartamentului şi-o deschid larg, făcându-i semn să iasă. Asta ar putea fi în avantajul meu. Trebuie să găsesc o farmacie sau o prăvălie cu de toate.

— Bine, bine, zice ea şi iese pe uşă.

Mergem de mână pe stradă şi mă minunez cum, în prezenţa ei, pot trece prin tot spectrul de emoţii: furios, carnal, înspăimântat, ghiduş. Înainte de Ana, eram calm şi stabil, dar, frate, viaţa mea era monotonă. Asta s-a schimbat în clipa în care a intrat la mine în birou. A fi cu ea înseamnă a te afla în inima unei furtuni. Sentimentele mi se ciocnesc şi se izbesc laolaltă, apoi ies la suprafaţă şi se îndepărtează. Nu ştiu pe ce lume sunt. Ana nu e niciodată plicticoasă. Sper doar ca tot ce-a mai rămas din inima mea să suporte asta.

Mergem preţ de vreo două străzi, până la Ernies Supermarket. E mic şi plin de oameni; marea

majoritatea singuri, cred, judecând după conţinutul coşurilor de cumpărături. Şi iată-mă şi pe mine, care nu mai sunt singur.

Îmi place ideea asta.

Mă ţin după Ana, purtând un coş de sârmă şi savurând priveliştea fundului ei, strâns şi obraznic în jeanşi. Îmi place mai ales când se apleacă peste tejgheaua cu legume ca să ia nişte ceapă. Materialul se întinde peste posteriorul ei şi bluza i se ridică, dezvăluind o fâşie din pielea ei palidă şi desăvârşită.

Ah, câte aş vrea să-i fac acelui fund!

Ana se uită la mine, perplexă, şi mă întreabă când am fost ultima oară într-un supermarket? N-am idee. Vrea să gătească ceva la tigaie, pentru că e mai rapid. Rapid, ha? Zâmbesc cu subînţeles şi o urmez prin tot magazinul, savurând felul în care-şi alege ingredientele: aici ciupeşte o roşie, dincolo miroase un ardei. În drum spre casă, îmi pune întrebări despre angajaţii mei şi de cât timp lucrează aceştia pentru mine. *De ce vrea să ştie*?

— Taylor de patru ani, cred. Doamna Jones cam la fel.

O întreb şi eu ceva.

— De ce nu aveai deloc mâncare în apartament?

Expresia i se umbreşte.

— Ştii de ce.

— Tu m-ai părăsit, îi reamintesc.

Dacă ai fi rămas, am fi lămurit lucrurile şi am fi evitat toată nefericirea asta.

— Ştiu, spune ea spăsită.

Stau la coadă în spatele ei. În faţa noastră e o femeie care încearcă să strunească doi copii mici, dintre care unul miorlăie neîncetat.

Iisuse! Cum reuşesc oamenii să facă asta?

Puteam să mergem undeva să mâncăm. Sunt destule restaurante în zonă.

— Ai ceva de băut? întreb eu pentru că, după experienţa asta în viaţa reală, am nevoie de alcool.

— Bere, cred.

— O să iau nişte vin.

Mă îndepărtez cât pot de băieţelul care urlă, dar după un raid prin magazin îmi dau seama că nu sunt de vânzare nici prezervative, nici vin.

La naiba!

— E un magazin cu băuturi chiar alături, zice Anastasia, când revin la coada care nu pare să se fi mişcat şi care e dominată tot de puştiul care urlă.

— Să văd ce au.

Bucuros că am scăpat din iadul de la Ernie’s, observ o prăvălie lângă Liquor Locker. Înăuntru găsesc ultimele două cutii de prezervative.

Slavă Cerului! Două cutii de câte două prezervative.

Patru futaiuri dacă am noroc.

Nu-mi pot stăpâni un rânjet. Asta ar trebui să fie suficient pentru nesăţioasa domnişoară Steele.

Le iau pe amândouă, îi plătesc bătrânului din spatele tejghelei şi plec. Am noroc şi la magazinul de băuturi. Are o selecţie excelentă de vinuri şi

găsesc un pinot gris peste medie la frigider.

Anastasia e deja în faţa supermarketului când revin.

— Gata, lasă-mă pe mine să duc astea!

Iau ambele sacoşe de cumpărături şi ne întoarcem la apartamentul ei. Îmi povesteşte un pic ce-a mai făcut în cursul săptămânii. E clar că-i place mult noua ei slujbă. Nu mai zice nimic de faptul că am cumpărat SIP şi îi sunt recunoscător. Iar eu nu voi pomeni de dobitocul ei de şef.

— Pari foarte domestic, spune ea, ascunzându-şi cu greu un zâmbet când ne întoarcem în bucătărie.

Râde de mine. Din nou.

— De asta nu m-a mai acuzat nimeni niciodată.

Aşez sacoşele pe masa de la bucătărie, iar ea începe să scoată cumpărăturile. Iau vinul. Supermarketul a adus o doză suficientă de realitate pentru ziua de azi. Acum, unde ţine tirbuşonul?

— Locul ăsta e încă atât de nou! Cred că tirbuşonul e în sertarul de-acolo.

Îmi arată locul cu o mişcare a bărbiei. Zâmbesc când o văd aşa de ocupată şi găsesc tirbuşonul. Sunt încântat că nu şi-a înecat necazul aiurea în absenţa mea. Am văzut ce se întâmplă când se îmbată.

Când mă întorc şi mă uit la ea, văd că s-a îmbujorat.

— La ce anume te gândeşti? întreb, în timp ce-mi scot sacoul şi-l arunc pe canapea.

Mă reîntorc la sticla de vin care mă aşteaptă.

— La cât de puţin te cunosc.

— Mă cunoşti mai bine decât oricine altcineva.

În mod sigur, mă poate citi ca nimeni altcineva. E tulburător. Desfac sticla, mimând reverenţa siropoasă a chelnerului din Portland.

— Nu cred că e adevărat, răspunde ea, continuând să golească sacoşele.

— Ba e, Anastasia. Sunt o persoană foarte, foarte discretă.

Nu se poate altfel, făcând ceea ce fac eu. *Ceea ce făceam.*

Torn două pahare şi-i întind unul dintre ele.

— Noroc!

Ridic paharul.

— Noroc!

Ia o sorbitură şi apoi începe să-şi facă de lucru prin bucătărie. E în elementul ei. Îmi amintesc cum îmi povestea că gătea pentru tatăl ei.

— Pot să te ajut cu ceva? o întreb.

Se uită la mine, de parcă mi-ar spune: „Mă ocup eu, stai liniştit”.

— Nu, e în regulă. Stai jos.

— Mi-ar plăcea să te ajut.

Nu-şi poate ascunde surprinderea.

— Poţi tăia legumele.

Pare că-mi face o enormă concesie. Poate că are dreptate să fie rezervată. Nu ştiu nimic despre gătit. Mama, doamna Jones şi supusele mele – unele cu mai mult succes decât altele – şi-au

îndeplinit toate acest rol.

— Eu nu gătesc, îi spun eu, examinând cuţitul extrem de ascuţit pe care mi-l dă.

— Îmi închipui că nu ai nevoie.

Pune un tocător şi câţiva ardei roşii în faţa mea. Ce Dumnezeu trebuie să fac eu cu astea? Au o formă atât de ciudată!

— N-ai tăiat niciodată o legumă? întreabă Anastasia nevenindu-i să creadă.

— Nu.

Pare dintr-odată înfumurată.

— Zâmbeşti superior la mine?

— Pare că asta e ceva ce eu pot face şi tu nu. Hai să fim sinceri, Christian, cred că e o premieră. Uite… îţi arăt eu.

Trece pe lângă mine, atingându-mă cu braţul, iar trupul meu se trezeşte la viaţă.

Doamne Dumnezeule!

Mă dau la o parte din calea ei.

— Uite-aşa!

Îmi arată, mărunţind ardeiul roşu, îndepărtând seminţele şi ce mai avea înăuntru cu o singură răsucire iscusită de cuţit.

— Pare destul de simplu.

— N-ar trebui să-ţi dea bătăi de cap.

Tonul ei e simpatic, dar ironic. Nu crede că sunt capabil să tai o legumă? încep să tai, cu precizie atentă.

Frate, seminţele astea ajung peste tot. E mai greu decât am crezut. Ana face chestia asta să

pară simplă. Trece pe lângă mine, atingându-se cu coapsa de piciorul meu când îşi ia ingredientele. E intenţionat, sunt sigur, dar încerc să ignor efectul pe care-l are asupra libidoului meu şi continui să tai cu atenţie. Lama e malefică. Ana trece din nou pe lângă mine, de data asta băgându-şi şoldul în mine, apoi încă o dată, o altă atingere, mai jos de talie. Penisul meu o aprobă grupa mare.

— Ştiu ce faci aici, Anastasia.

— Cred că se numeşte gătit, zice ea cu sinceritate profundă.

Ah! Anastasia cea jucăuşă. Îşi dă seama, în cele din urmă, ce putere are asupra mea?

Ia alt cuţit şi mi se alătură lângă tocător, curăţând şi tăind usturoi, haşme şi fasole franţuzească. Găseşte o nouă ocazie de a se lovi de mine. Nu e deloc subtilă.

— Te pricepi la asta, recunosc eu, când încep să toc al doilea ardei.

— La tăiat?

Flutură din gene.

— Ani întregi de practică, declară ea şi se freacă de mine cu fundul.

Gata! Destul!

Ia legumele şi le pune lângă wok-ul aflat pe foc.

— Dacă mai faci asta din nou, Anastasia, o să ţi-o trag pe podeaua bucătăriei.

— Va trebui să mă implori mai întâi, replică ea.

— Asta e o provocare?

— Poate.

Ah, domnişoară Steele... Hai să te văd!

Las cuţitul jos şi mă duc înspre ea, fixând-o cu privirea. Buzele i se întredeschid când mă înclin pe lângă ea, la un centimetru distanţă, dar n-o ating. Cu o mişcare, închid ochiul pe care e wok-ul.

— Cred că o să mâncăm mai târziu.

Pentru că acum o să ţi-o trag de-o să te las lată.

— Pune puiul în frigider!

Înghite în sec, ia castronul cu fâşii de pui, îi pune stângace o farfurie deasupra şi-l bagă cu totul în frigider. Mă duc în spatele ei în tăcere, iar atunci când se răsuceşte sunt chiar în faţa ei.

— Deci, ai de gând să mă implori? şopteşte ea.

— Nu, Anastasia.

Clatin din cap.

— Fără implorat.

Mă uit la ea, iar dorinţa şi pofta îmi fac sângele să fiarbă.

La naiba, vreau să mă îngrop în ea.

Văd cum pupilele i se dilată şi obrajii i se înroşesc de dorinţă.

Ea că vrea. Eu o vreau. Îşi muşcă buza şi simt că nu mai pot suporta. O prind de şolduri şi o trag lângă mine, peste erecţia mea crescândă. Mâinile îi sunt în părul meu şi mă trage spre buzele ei. O împing în frigider şi o sărut cu toată puterea.

Are un gust atât de bun, atât de dulce!

Îmi geme în gură şi e ca o alarmă de trezire, care-mi întăreşte şi mai tare penisul. Îmi duc mâna în părul ei şi-i las capul pe spate ca să-i pot vârî

mai adânc limba în gură. Limba ei se luptă cu a mea.

La naiba… e erotic, puternic, intens. Mă retrag.

— Ce-ţi doreşti, Anastasia?

— Pe tine.

— Unde?

— În pat.

Nu mai am nevoie de niciun alt semnal, aşa că o iau în braţe şi o duc în dormitor. O vreau goală şi plină de dorinţă sub mine. O pun încet jos, aprind lumina de pe noptieră şi trag perdelele. Mă uit pe fereastră, văd strada şi-mi dau seama că aceasta e camera la care m-am zgâit în timpul raidurilor mele tăcute, din ascunzătoarea mea de urmăritor.

Era aici, singură, ghemuită în pat.

Când mă întorc, ea mă priveşte. Cu ochii larg deschişi. Aşteptând. Dorindu-mă.

— Acum ce facem? întreb eu.

Se îmbujorează.

Iar eu rămân absolut neclintit.

— Fă dragoste cu mine, spune ea după o clipă.

— Cum? Trebuie să-mi spui, iubito.

Îşi linge buzele, cu un gest nervos, şi pasiunea mă străbate din cap până în picioare.

La naiba… concentrează-te, Grey!

— Dezbracă-mă, spune ea.

Da! îmi înfig degetul arătător în partea de sus a bluzei ei, atent să nu-i ating pielea moale. Trag uşor, obligând-o să se apropie de mine.

— Ce fată cuminte!

Sânii i se ridică şi-i coboară când începe să respire precipitat. Ochii ei întunecaţi sunt plini de promisiuni carnale, ca şi ai mei. Cu dexteritate, încep să-i desfac nasturii bluzei. Îşi aşază mâinile pe braţele mele – ca să se echilibreze, cred – şi mă priveşte fix.

Da, aşa e bine, iubito. Nu-mi atinge pieptul!

Deschei şi ultimul nasture, îi scot bluza peste umeri şi o las să cadă pe podea. Fac un efort imens să nu-i ating sânii superbi şi mă întind spre talia jeanşilor ei. Deschid nasturele de sus şi trag fermoarul în jos.

Rezist dorinţei de a o arunca în pat. O să fie un joc al aşteptării. Trebuie să-mi vorbească.

— Spune-mi ce-ţi doreşti, Anastasia!

— Sărută-mă de aici până aici!

Îşi trece degetul de la marginea urechii sale la gât.

Plăcerea mea, domnişoară Steele.

Îi dau părul la o parte, îi prind pletele în palmă şi-i împing capul într-o parte, dezvăluindu-i gâtul zvelt. Mă aplec, îi ating urechea, iar că se frământă când o sărut uşor, urmând calea degetului ei şi înapoi. Face un zgomot mic, înfundat.

E atât de excitant!

Frate, vreau să mă pierd în ea. Să o redescopăr.

— Jeanşii… şi chiloţii, geme ea, întretăiat, agitat, iar eu zâmbesc lângă gâtul ei.

A prins ideea.

Vorbeşte cu mine, Ana!

O sărut pe gât încă o dată şi îngenunchez în faţa ei, luând-o prin surprindere. Îmi vâr degetele mari în talia jeanşilor şi a chiloţilor şi-i trag uşor în jos. Mă aşez în genunchi şi îi admir picioarele lungi şi arătoase când îşi scoate pantofii şi pantalonii. Mă priveşte în ochi, iar eu aştept porunca ei.

— Acum ce, Anastasia?

— Sărută-mă, spune ea încetişor.

— Unde?

— Ştii tu unde.

Îmi înăbuş un zâmbet. Nici măcar nu poate rosti cuvântul.

— Unde? insist eu.

Se îmbujorează încă o dată, dar apoi, cu o expresie hotărâtă, dar îngrozită, arată spre punctul de unire a coapselor sale.

— Ah, cu plăcere, chicotesc eu, savurându-i stânjeneala.

Încet, îmi las degetele să-i urce pe picioare până când ajung cu mâinile pe şoldurile ei, apoi o trag în faţă, lipind-o de buzele mele.

La naiba! îi miros excitarea.

Deja mă simt incomod în jeanşi, acum parcă sunt *cu* câteva mărimi mai mici. Îmi strecor limba prin părul ei pubian, întrebându-mă dacă o voi convinge vreodată să scape de el, dar îmi ating ţinta şi încep să o gust acolo.

Doamne, cât e de dulce! Atât de dulce!

Ea geme şi mă prinde de păr, iar eu nu mă opresc. Îmi învârt limba în cercuri, tachinând-o şi

încercând-o.

— Christian, te rog, mă imploră ea.

Mă opresc.

— Ce mă rogi, Anastasia?

— Fă dragoste cu mine!

— Asta fac, îi răspund şi suflu uşor peste clitorisul ei.

— Nu. Te vreau în mine.

— Eşti sigură?

— Te rog!

Nu. Mă distrez prea bine. Continui să o chinui lent şi lasciv pe superba şi preţioasa mea iubită.

— Christian… te rog! geme ea.

Îi dau drumul şi mă ridic, cu gura umedă din cauza excitării ei, şi mă uit la ochii ei pe jumătate închişi.

— Deci? fac eu.

— Deci ce? geme ea.

— Sunt încă îmbrăcat.

Pare dezorientată, pare că nu pricepe, iar eu ridic mâinile în semn de capitulare.

Ia-mă… sunt al tău.

Se întinde după cămaşa mea.

Rahat! Nu! Fac un pas înapoi.

Uit de mine.

— O, nu, protestez.

La jeanşi mă refeream, iubito. Ea clipeşte când îşi dă seama ce-i cer şi brusc se lasă în genunchi.

Uau! Ana… Ce faci aici?

Cu oarecare stinghereală – cu degetele ei

stângace – îmi desface nasturii şi fermoarul şi-mi trage jeanşii în jos.

Ah! Penisul meu are loc, în sfârşit!

Îmi scot pantalonii şi şosetele, în vreme ce ea stă îngenuncheată în poziţia ei submisivă pe podea. Ce încearcă să-mi facă? Ea se ridică şi-mi prinde penisul, strângându-l tare, aşa cum i-am arătat.

La naiba!

Îşi trage mâna înapoi. Ah! Prea înapoi. Aproape dureros. Gem, mă încordez şi închid ochii; imaginea ei în genunchi şi atingerea mâinii ei în jurul penisului meu sunt aproape prea mult de suportat. Dintr-odată, gura ei caldă şi umedă îmi cuprinde erecţia, sugând cât de tare poate.

— Ah! Ana! Ah, mai încet!

Îi cuprind capul, iar ea mă împinge şi mai mult în gură, trecându-şi limba peste dinţi şi apăsându-mă uşor.

— La naiba, şoptesc pierdut şi-mi flexez şoldurile, ca să-i pătrund şi mai adânc în gură.

E atât de bine! O face la nesfârşit şi e mai mult decât excitant. Îşi răsuceşte limba în jurul capului, în mod repetat, înnebunindu-mă. Este superbă azi. Gem, savurând atingerea gurii şi limbii sale.

Doamne! Se pricepe foarte bine la asta. Îmi ia penisul în gură încă o dată.

— Ana, e destul. Gata, spun eu printre dinţii încleştaţi.

Mă face să-mi pierd controlul. Nu vreau să-mi dau drumul acum; vreau să fiu în ea când

explodez, dar ea mă ignoră şi face asta în continuare.

Ce afurisită!

— Ana, ai demonstrat ce aveai de demonstrat. Nu vreau să-mi dau drumul la tine în gură.

Mârâi, dar ea tot mă ignoră.

Destul, femeie!

O prind de umeri şi o ridic în picioare, apoi o arunc repede în pat. Îmi caut jeanşii şi scot un prezervativ din buzunarul de la spate, apoi scap de cămaşă, trăgându-mi-o peste cap şi lăsând-o lângă pantaloni. Ea zace întinsă şi lascivă pe pat.

— Scoate-ţi sutienul!

Se ridică în şezut şi face repede ce i-am cerut, măcar de data asta.

— Întinde-te! Vreau să te privesc.

Ea se întinde în cearşafuri, cu ochii la mine. Are părul liber şi răvăşit, ca o aură lucioasă şi castanie împrăştiată pe pernă. Trupul i s-a înroşit din cauza excitării. Sfârcurile i s-au întărit, ispitindu-mă. Picioarele-i lungi sunt desfăcute.

E uluitoare.

Deschid pachetul şi-mi pun prezervativul. Ea-mi priveşte fiecare mişcare, încă gâfâind. Aşteptându-mă.

— Arăţi minunat, Anastasia Steele.

Şi eşti a mea. Din nou.

Mă târăsc în pat, îi sărut gleznele, genunchii, coapsele, şoldurile, abdomenul plat; limba mi se învârte în buricul ei, iar ea mă răsplăteşte cu un

geamăt zgomotos. Îi ling un sân, apoi pe celălalt. Îi prind sfârcul în gură, necăjindu-l, trăgând de el şi simţindu-l cum se întăreşte între buzele mele. Trag tare, iar ea se crispează sub atingerea mea, strigându-mi numele.

Răbdare, iubito!

Îi eliberez sfârcul şi-mi îndrept atenţia spre geamănul său.

— Christian, te rog.

— Ce mă rogi? murmur între sânii ei, savurându-i dorinţa.

— Te vreau în mine.

— Mă vrei acum?

— Te rog!

Gâfâie şi e disperată, exact cum îmi place mie. Îi despart picioarele cu genunchii. Ah, şi eu te doresc, iubito. Mă urc peste ea, pregătit de acţiune. Vreau să savurez acest moment, când îi recuceresc trupul minunat, când îmi recâştig frumoasa iubită. Ochii ei întunecaţi şi umbriţi se întâlnesc cu ai mei şi, uşor-uşor, mă cufund în ea.

La naiba! E atât de bună. De strâmtă. De potrivită.

Îşi ridică bazinul spre mine, îşi dă capul pe spate, cu bărbia în aer. Gura i-a rămas deschisă, într-o admiraţie mută. Mă prinde de braţe şi geme dezlănţuită. Ce sunet minunat! îi aşez mâinile pe cap ca s-o ţin locului, ies din ea, apoi o pătrund din nou. Degetele mele îi găsesc părul, trăgând de el şi încurcându-l, şi mă mişc încet, simţindu-i locul

acela strâmt, ud şi cald în jurul meu. Mă bucur de fiecare părticică din ea.

Are ochii întunecaţi, gura întredeschisă şi gâfâie sub mine. Arată minunat.

— Mai repede, Christian, mai repede. Te rog, mă imploră ea.

Dorinţa ta e poruncă pentru mine, iubito.

Gura mea o găseşte pe a ei, recucerind-o, şi încep să mă mişc, împingând iar şi iar. E atât de frumoasă! Mi-a lipsit asta. Mi-a lipsit tot ce are ea. Mă simt ca acasă. Ea e căminul meu. E totul. Şi mă pierd, mă îngrop în ea la nesfârşit.

Începe să se excite în jurul meu, ajungând la orgasm.

Ah, iubito, da! Picioarele i se încordează. E aproape. La fel sunt şi eu.

— Haide, iubito! Dă-ţi drumul, şoptesc eu printre dinţi.

Ea ţipă când explodează în jurul penisului meu, prinzându-mă şi trăgându-mă mai adânc înăuntrul ei, iar eu îmi dau drumul, turnându-mi în ea viaţa şi sufletul întreg.

— Ana! Ah, să-mi bag… Ana!

Mă prăbuşesc peste ea lipind-o de saltea, şi-mi îngrop faţa în gâtul ei, inspirându-i parfumul delicios, îmbătător.

E a mea încă o dată.

A mea.

Nimeni n-o va răpi de lângă mine şi-o să fac tot ce-mi stă în puteri să o păstrez.

După ce-mi recapăt suflul, mă ridic şi-i iau mâinile într-ale mele. Deschide ochii cu o fluturare de gene. Sunt foarte albaştri, limpezi şi satisfăcuţi. Îmi zâmbeşte timid, iar eu îmi trec vârful nasului peste trupul ei, căutând cuvintele potrivite pentru a-mi exprima recunoştinţa. În locul oricăror vorbe, o sărut rapid şi ies din ea fără nicio tragere de inimă.

— Mi-a fost dor de asta.

— Şi mie, răspunde ea.

O prind de bărbie şi o sărut încă o dată.

Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc că-mi mai dai o şansă.

— Să nu mă mai părăseşti, şoptesc eu.

Niciodată. Şi iar simt nevoia să mărturisesc un secret întunecat: *dorinţa mea pentru ea.*

— Bine, răspunde ea, cu un surâs tandru, care-mi face capul să vâjâie.

Cu un singur cuvânt îmi vindecă pentru totdeauna sufletul tulburat. Sunt în culmea fericirii.

Soarta mea e în mâinile tale, Ana. E în mâinile tale de când te-am cunoscut.

— Mulţumesc pentru iPad, adaugă ea, întrerupându-mi fanteziile.

E primul cadou pe care i l-am oferit şi pe care l-a acceptat cu graţie.

— Cu toată plăcerea, Anastasia.

— Care e cântecul tău favorit de-acolo?

— Asta ar însemna să dau din casă, o tachinez eu.

Probabil, ceva de la Coldplay, pentru că sunt cei mai buni.

Îmi ghiorăie stomacul. Mor de foame şi nu e o situaţie pe care o tolerez cu uşurinţă.

— Hai să-mi găteşti ceva, fătucă. Mă sting de foame.

Mă ridic în capul oaselor şi o trag la mine în braţe.

— Fătucă? repetă ea, chicotind.

— Fătucă. Mâncare. Acum. Te rog, poruncesc eu, ca un om al cavernelor ce sunt, în vreme ce-i adulmec părul.

— De vreme ce mă rogi atât de frumos, stăpâne, mă apuc imediat de treabă.

Se mişcă în poala mea când se ridică.

Au!

Când se dă jos din pat, îşi clinteşte un pic perna. Sub aceasta e balonul în formă de elicopter, oarecum trist şi dezumflat. Îl iau şi mă uit la ea, întrebându-mă de unde e.

— E balonul meu, subliniază ea.

Ah, da, Andrea i-a trimis un balon şi flori când Ana şi Katherine s-au mutat în acest apartament. Ce caută aici?

— În pat?

— Da. Mi-a ţinut companie.

— Norocos *Charlie Tango.*

Îmi zâmbeşte şi ea şi îşi înfăşoară trupul superb într-un halat.

— E balonul meu, mă avertizează ea, înainte de

a ieşi din dormitor.

Posesivă, domnişoară Steele!

După ce iese îmi scot prezervativul, îl înnod şi-l arunc în coşul de gunoi de lângă patul Anei. Cad înapoi pe perne, studiind balonul. L-a păstrat şi a dormit cu el. De fiecare când stăteam lângă blocul ei, urmărind-o, ea era ghemuită în pat, tânjind după mine, cu chestia asta în braţe.

Mă iubeşte.

Şi dintr-odată mă simt copleşit de nişte sentimente amestecate, nebuneşti, emoţiile şi panica ridicându-mi-se în piept.

Cum e posibil aşa ceva?

Pentru că nu Te *cunoaşte, Grey.*

Rahat!

Nu insista pe partea negativă! Vorbele lui Flynn îmi înceţoşează mintea. *Concentrează-te pe partea pozitivă a lucrurilor!*

În fine, e a mea din nou. Va trebui doar să o păstrez. Din fericire, vom avea întregul weekend la dispoziţie ca să facem din nou cunoştinţă unul cu celălalt.

La naiba! Mâine am Balul Coping Together.

Aş putea să chiulesc – dar mama nu m-ar ierta niciodată.

Mă întreb dacă Ana mă va însoţi. Va avea nevoie de o mască dacă e de acord.

Îmi găsesc telefonul pe podea şi-i scriu lui Taylor. Ştiu că-şi vizitează fiica în cursul dimineţii, dar sper să aibă timp să cumpere o mască.

Am nevoie de o mască pentru Anastasia
pentru evenimentul de mâine.
Crezi că poţi găsi ceva?

TAYLOR
Da, domnule.
Ştiu locul potrivit.

Excelent!

TAYLOR
Ce culoare?

Argintiu sau bleumarin.

Şi după ce trimit mesajul am o idee, care nu ştiu dacă va funcţiona sau nu.

Poţi să-mi aduci şi-un ruj

TAYLOR
Vreo culoare anume?

Nu. Te las pe tine să alegi.

Ana se pricepe la gătit. Friptura e delicioasă. Sunt mai liniştit acum că am mâncat ceva şi nu-mi amintesc să mai fi fost atât de neoficial şi relaxat

în preajma ei. Stăm amândoi pe jos, ascultând muzica de pe iPod-ul meu, mâncăm şi bem pinot gris răcit. În plus, e minunat să văd cum devorează mâncarea. E la fel de înfometată ca mine.

— E foarte bună.

Apreciez fiecare îmbucătură. Ea radiază de bucurie la complimentul meu şi-şi dă o şuviţă rebelă de păr după ureche.

— De obicei, eu gătesc. Kate nu e o bucătăreasă grozavă.

Stă cu picioarele întinse şi încrucişate. Halatul ei relativ uzat e de culoare crem. Când se apleacă, halatul se desface, iar eu văd cu coada ochiului rotunjimea moale a sânilor ei.

Grey, fii cuminte!

— Mama ta te-a învăţat să găteşti? o întreb.

— Nu chiar, spune ea, izbucnind în râs. Când am devenit interesată să învăţ, mama locuia cu Soţul Numărul Trei în Mansfield, Texas. Iar Ray, mă rog, ar fi trăit cu pâine prăjită şi mâncare din oraş dacă n-aş fi fost eu.

— De ce n-ai rămas cu mama ta în Texas?

— Soţul ei, Steve, şi cu mine…

Se opreşte şi, după faţa ei bosumflată, îmi dau seama că nu e o amintire plăcută. Regret că am întrebat-o şi vreau să schimb subiectul, dar ea continuă.

— Nu ne-am înţeles. Şi-mi era dor de Ray. Căsnicia ei cu Steve n-a durat mult. S-a trezit la realitate, cred. Nu vorbeşte niciodată despre el,

adaugă ea încetişor.

— Deci ai rămas în Washington cu tatăl tău vitreg.

— Am locuit puţin în Texas. Apoi m-am întors la Ray.

— Mi se pare că ai avut grijă de el.

— Aşa cred, spune ea.

— Te-ai obişnuit să ai grijă de oameni.

Ar trebui să fie invers.

Se întoarce spre mine să-mi studieze chipul.

— Ce e? întreabă ea, îngrijorată.

— Vreau să am grijă de tine.

În toate sensurile. E o declaraţie simplă, dar spune totul. Ea rămâne uluită.

— Am observat, zice sec. Doar că ai un fel ciudat de a o arăta.

— E singurul fel pe care-l cunosc.

Îmi fac simţit felul de a fi în această relaţie. E ceva nou pentru mine. Nu cunosc regulile. Şi acum tot ce-mi doresc e să am grijă de Ana şi să-i ofer lumea întreagă.

— Încă sunt supărată pe tine pentru că ai cumpărat SIP.

— Ştiu, dar faptul că tu, iubito, eşti supărată, nu mă va opri.

— Ce-o să le spun colegilor mei de serviciu, lui Jack?

Pare exasperată. Dar imaginea lui Hyde de la bar, aplecându-se asupra ei, privind-o cu jind, înghesuind-o, îmi apare în minte.

— Nenorocitul ăla mai bine să aibă grijă, mormăi eu.

— Christian! E şeful meu.

Nu şi dacă-mi vâr eu coada.

Se încruntă la mine şi nu vreau să se enerveze. Ne distrăm atât de bine! *Ce faci ca să te relaxezi?* Mă întrebase ea în timpul interviului. Ei bine, Ana, asta fac, mănânc pui fript cu tine în timp ce stăm pe podea, încă se agită, gândindu-se la situaţia ei de la muncă, fără îndoială, şi despre cum le va spune că GEH a achiziţionat SIP. Îi ofer o soluţie simplă.

— Nu le spune.

— Ce să nu le spun?

— Că e a mea. Acordurile preliminare au fost semnate ieri. Ştirea nu are voie să fie făcută publică timp de patru săptămâni, în vreme ce conducerea de la SIP va efectua câteva schimbări.

— Ah!

Pare alarmată.

— O să-mi pierd slujba?

— Sincer, mă îndoiesc.

Nu dacă vrei să o păstrezi.

Mijeşte ochii.

— Dacă plec şi-mi găsesc alt serviciu, o să cumperi şi compania aceea?

— Nu te gândeşti să pleci, nu-i aşa?

Iisuse, eu sunt pe cale să cheltui o mică avere pe achiziţionarea acestei firme şi ea vorbeşte despre plecare!

— Posibil. Nu sunt convinsă că-mi dai de ales.

— Da, o să cumpăr şi compania aceea.

Deja devine costisitor.

— Nu crezi că eşti un pic prea protector?

E un strop de sarcasm în glasul ei.

Poate...

Are dreptate.

— Ba da. Îmi dau seama perfect cum pare chestia asta, recunosc eu.

— Sună-l pe dr. Flynn, spune ea, dându-şi ochii peste cap.

Şi-mi doresc să o pedepsesc pentru asta, dar ea se ridică şi întinde mâna după farfuria mea goală.

— Vrei desert? spune ea cu un surâs insinuant.

— Acum mai vii de-acasă! rânjesc eu, ignorându-i atitudinea.

Tu poţi fi desertul, iubito.

— Nu eu, spune ea repede, de parcă-mi poate citi gândurile. Avem îngheţată. De vanilie, adaugă şi zâmbeşte, ca la o glumă cu circuit închis.

Ah, Ana. Devine din ce în ce mai bine.

— Serios? Cred că putem face ceva special cu asta.

O să fie distractiv. Mă ridic în picioare nerăbdător, de-abia aştept ce-o să urmeze. Cine o să atingă orgasmul?

Ea.

Eu.

Amândoi.

— Pot să rămân? întreb eu.

— Ce vrei să spui?

— Peste noapte.

— Păi, eram sigură că rămâi.

— Foarte bine. Unde-i îngheţata?

— În cuptor.

Zâmbeşte cu subînţeles.

Ah, Anastasia Steele, mă mănâncă palma.

— Sarcasmul e cea mai joasă formă a înţelepciunii, domnişoară Steele. Aş putea să te pun pe genunchi.

Arcuieşte o sprânceană.

— Mai ai bilele alea vaginale argintii?

Îmi vine să râd. E o veste bună. Înseamnă că nu se va opune unei bătăiţe la fund ocazionale. Dar o las pentru altă dată. Îmi scotocesc cămaşa şi buzunarele jeanşilor de parcă le-aş căuta pe acolo.

— În mod ciudat, nu am un set la mine. Nu prea am nevoie de ele la birou.

Geme cu falsă mirare.

— Mă bucur să aud asta, domnule Grey. Şi eu care credeam că ai spus că sarcasmul e cea mai josnică formă a înţelepciunii.

— În fine, Anastasia, noul meu motto este: „Dacă nu-i poţi învinge, aliază-te cu ei!”

Rămâne cu gura căscată de uimire.

Da!

De ce e atât de distractiv să mă ciondănesc cu ea?

Mă duc la frigider, zâmbind ca un prost ce sunt, deschid uşa şi scot o găletuşă cu îngheţată de

vanilie.

— Asta e perfectă.

Ridic recipientul.

— Ben. Şi. Jerry. Şi. Ana.

Scot o lingură din sertarul cu tacâmuri. Când ridic privirea, descopăr că Ana are o expresie lacomă şi nu ştiu dacă e pentru mine sau pentru îngheţată. Sper că e o combinaţie fericită.

E momentul să ne jucăm, iubito.

— Sper că eşti fierbinte. O să te răcoresc cu asta. Vino încoace!

Întind mâna spre ea şi sunt entuziasmat când mă prinde de ea.

Şi ea vrea să se joace.

Veioza de pe noptieră e total insipidă şi camera e un pic întunecată. Odinioară prefera poate ambianţa asta, dar, judecând după comportamentul ei de mai devreme, acum pare mai puţin timidă şi mai împăcată cu propria nuditate. Pun îngheţata pe noptieră şi dau jos de pe pat cuvertura şi pernele.

— Ai un alt set de cearşafuri, nu-i aşa?

Ea dă din cap, privindu-mă din pragul uşii. *Charlie Tango* zace aruncat pe pat.

— Nu-ţi bate joc de balonul meu, mă avertizează ea când îl ridic.

Îi dau drumul şi-l privesc cum cade peste cuvertura de pe podea.

— Nu mi-aş permite aşa ceva, iubito, dar vreau să-mi fac de cap cu tine şi cu cearşafurile astea.

O să devenim lipicioşi şi noi, şi aşternuturile ei.

Acum, întrebarea cu adevărat importantă: va accepta sau nu?

— Vreau să te leg, şoptesc eu.

În tăcerea care se lasă între noi, aud geamătul ei moale.

Ah, sunetul acela…

— Bine, spune ea.

— Doar mâinile. De pat. Trebuie să stai nemişcată.

— Bine, repetă.

Mă îndrept spre ea, privind-o în ochi.

— O să folosim asta.

Iau cordonul halatului său, îl trag uşor, iar halatul se desface, dând la iveală o Ana dezgolită; mai trag o dată, şi cordonul e liber. Apoi halatul ei cade pe podea. Nu-şi ia ochii din ochii mei şi nu face nicio încercare de a se acoperi.

Bravo, Ana!

O mângâi cu degetul pe faţă; chipul ei e neted ca satinul sub atingerea mea. O sărut scurt pe buze.

— Întinde-te pe pat cu faţa-n sus!

Spectacol, iubito.

Simt nerăbdarea Anei. Face cum i-am spus, întinzându-se pe pat pentru mine. Îmi iau un răgaz ca să o admir.

Iubita mea.

Iubita mea uluitoare. Cu picioare lungi, talie subţire, ţâţe perfecte. Pielea ei desăvârşită radiază în lumina amurgului şi ochii îi scânteiază, plini de

dorinţă şi nerăbdare.

Sunt un tip norocos.

Trupul mi se încordează.

— Te-aş putea privi o zi întreagă, Anastasia.

Salteaua se înfundă când mă strecor lângă ea şi o încalec.

— Braţele deasupra capului, îi zic.

Ea se supune imediat şi, cu ajutorul cordonului, îi leg încheieturile laolaltă, apoi de barele metalice ale tăbliei patului.

Aşa.

Ce privelişte grozavă îmi oferă…

O sărut repede pe buze şi mă dau jos din pat. După ce mă ridic în picioare, îmi scot tricoul şi jeanşii şi pun un prezervativ pe noptieră.

Acum. *Ce să fac?*

Aflat la capătul patului, o prind de glezne şi o trag pe saltea astfel încât braţele să-i fie întinse la maximum. Cu cât se poate mişca mai puţin, cu atât mai intense vor fi senzaţiile.

— E mai bine, mormăi în barbă.

Iau îngheţata şi lingura şi o încalec din nou. Îşi muşcă buza, în timp ce eu scot capacul şi încerc să iau o lingură de îngheţată.

— Hmm, încă e destul de tare.

Mă gândesc să mă mânjesc pe mine cu puţină îngheţată şi apoi să i-o strecor ei în gură. Dar când gust ca să-mi dau seama cât e de rece, mă tem că o să aibă un efect negativ, sfredelitor asupra trupului meu.

Şi asta nu mi-ar conveni.

— Delicios…

Îmi ling buzele pentru dramatism şi îngheţata mi se topeşte în gură.

— E uimitor ce gust bun are vechea şi plicticoasa vanilie.

O privesc, iar ea îmi surâde, cu o expresie luminoasă.

— Vrei şi tu?

Ea dă din cap – un pic nesigură, mi se pare.

Mai iau o lingură şi-i ofer îngheţata, iar ea deschide gura. Mă răzgândesc şi mi-o vâr mie în gură. *E ca şi cum i-ai lua bomboanele unui copil.*

— E prea bună ca s-o împart cu cineva, zic eu, necăjind-o.

— Hei, protestează ea.

— De ce, domnişoară Steele, îţi place vanilia?

— Da! exclamă ea şi mă surprinde încercând să mă răstoarne, dar sunt prea greu pentru ea.

Izbucnesc în râs.

— Eşti nărăvaşă, nu-i aşa? Eu n-aş face asta dacă aş fi în locul tău.

Ea încremeneşte.

— Îngheţată, se văicăreşte ea, bosumflându-se.

— Ei bine, pentru că m-ai satisfăcut atât de mult azi, domnişoară Steele.

Iau altă lingură de îngheţată şi i-o întind. Mă priveşte cu neîncredere amuzată, dar îşi întredeschide buzele, iar eu îi strecor vanilia printre ele. Penisul mi se întăreşte când îmi

imaginez buzele ei în jurul acestuia.

Toate la vremea lor, Grey.

Uşor, îi scot lingura din gură şi mai iau nişte îngheţată. Ana ia cea de-a doua lingură cu lăcomie. Îngheţata a început să se topească din cauza mâinii mele calde. Încet, îi mai ofer o lingură.

— Hmm, ia uite, asta e o cale de a te face să mănânci. Să te hrănesc cu forţa. M-aş putea folosi de ideea asta şi de-acum înainte.

Închide gura când îi ofer încă o înghiţitură şi văd o sclipire sfidătoare în ochii ei când clatină din cap. S-a săturat. Înclin lingura şi îngheţata topită i se prelinge pe gât. Apoi pe piept. Deschide gura.

Ah, da, iubito…

Mă aplec şi curăţ îngheţata de pe ea cu limba.

— Mmm… Are un gust şi mai bun când o ling de pe tine, domnişoară Steele.

Încearcă să-şi îndoaie braţele, trăgând de cordonul halatului, dar acesta o ţintuieşte locului. Următoarea lingură cu îngheţată i-o picur peste sâni, privind fascinat cum fiecare sfârc se întăreşte din cauza atingerii reci. Cu dosul lingurii întind vanilia peste sânii excitaţi, iar Ana se foieşte sub mine.

— E rece? întreb eu şi, fără să aştept vreun răspuns, mă înfrupt, lingând râuleţele de îngheţată, sugându-i sânii, trăgând-o de sfârcuri.

Ea închide ochii şi geme.

— Vrei şi tu?

Iau o gură de îngheţată, înghit un pic din ea, apoi

o sărut, vârându-mi limba în gura ei nerăbdătoare.

Beri. Şi. Jerry. Şi. Ana.

Senzaţional.

Mă ridic în capul oaselor şi mă aşez pe coapsele ei. Las să cadă îngheţata topită peste pieptul ei şi peste mijlocul abdomenului. Îi las o bucată mare de vanilie în buric. Ochii i se deschid de uimire.

— Ai mai făcut asta şi înainte, o avertizez eu. Va trebui să stai nemişcată, altfel o să împrăştiem îngheţată în tot patul.

Bag o lingură plină de îngheţată în gură şi revin la sânii ei, sugându-i fiecare sfârc, pe rând, cu buzele mele răcoroase şi cu limba.

Mă târăsc de-a lungul trupului ei, urmând dâra de îngheţată topită. Se frământă sub mine, iar şoldurile îi pulsează într-un ritm familiar.

Ah, iubito, dacă stai cuminte o să simţi şi mai bine totul.

Devorez ce-a rămas din îngheţata din buric, folosindu-mi limba.

E lipicioasă. Dar nu peste tot.

Deocamdată.

Îngenunchez între coapsele ei şi mai pun o dungă de îngheţată peste burta ei, peste părul pubian, ultimul meu obiectiv. Îi picur vanilia rămasă peste clitorisul umflat. Ţipă şi-şi încordează picioarele.

— Taci, acum…

Mă aplec şi ling încet îngheţata, curăţând-o.

— Ah. Te rog. Christian!

— Ştiu, iubito, ştiu, şoptesc lângă pielea ei aprinsă, dar îmi continui invazia lascivă.

Picioarele i se încordează din nou. E atât de aproape!

Las cutia de îngheţată să cadă pe jos şi-mi înfig mai întâi un deget, apoi şi pe al doilea, în ea. Savurez trupul acesta umed, fierbinte şi primitor şi mă concentrez asupra locului acela atât de dulce, mângâind-o, atingând-o, ştiind că e aproape de orgasm. De extazul iminent.

— Doar aici, murmur în vreme ce degetele intră şi ies încet dinăuntrul ei.

Ea ţipă înăbuşit, iar trupul i se strânge tot în jurul degetelor mele.

Da.

Îmi retrag mâna şi mă întind după prezervative. Şi chiar dacă le urăsc, îmi ia doar o clipă să-mi pun unul. Mă urc peste ea în timp ce-şi savurează zvâcnirile orgasmului şi o pătrund.

— O, da! gem eu.

E un paradis.

Paradisul meu.

Dar e lipicioasă. Peste tot. Pielea mi se lipeşte de a ei şi asta mă derutează. Mă retrag şi o răsucesc pe coate şi genunchi.

— Aşa, mormăi eu şi mă întind ca să desfac nodul şi să o eliberez.

Apoi o trag lângă mine, pe o parte: stau cu faţa la spatele ei. Îi cuprind sânii cu mâna şi o trag de sfârcuri, iar ea geme şi-şi dă capul pe spate,

rezemându-şi-l pe umărul meu. Îi adulmec gâtul şi încep să flexez şoldurile, pătrunzând-o adânc. Miroase a mere şi a vanilie şi a Ana.

Parfumul meu preferat.

— Ştii cât de mult însemni pentru mine? îi şoptesc la ureche, în vreme ce-şi dă capul pe spate, extaziată.

— Nu, gâfâie ea.

Îi cuprind uşor obrazul şi gâtul cu degetele, ţintuind-o locului.

— Ba da, ştii. N-o să te mai las să pleci.

Niciodată.

Te iubesc.

— Eşti a mea, Anastasia.

— Da, a ta.

— Şi eu am grijă de ce e al meu, şoptesc eu şi o muşc uşor de lobul urechii.

Scoate un ţipăt.

— Aşa, iubito, vreau să te aud.

Vreau să am grijă de tine.

Îmi încolăcesc mâna în jurul taliei ei, lipind-o de mine, şi-i prind şoldul cu cealaltă mână. Şi continui să o pătrund, să mă în fund în ea. Se ridică şi coboară laolaltă cu mine, ţipând, gemând, mârâind. Am stropi de sudoare pe spate, pe frunte şi pe piept, aşa că trupurile noastre alunecă atunci când ea mă încalecă. Îşi strânge pumnii şi nu se mai clinteşte, cu picioarele încolăcite în jurul meu, cu ochii închişi, lăsând să-i scape un ţipăt.

— Haide, iubito, gem eu printre dinţi, iar ea îşi dă

drumul, strigându-mi numele.

Mă dezlănţui, ejaculând înăuntrul ei şi pierzându-mă cu firea.

Ne trântim în pat şi o cuprind în braţe, în vreme ce stăm amândoi gâfâind într-o harababură lipicioasă şi zaharisită. Inspir adânc, iar părul ei îmi atinge buzele.

Va fi întotdeauna aşa?

Senzaţional!

Închid ochii şi mă bucur de acest moment lucid şi tăcut de linişte.

După o vreme se foieşte.

— Ceea ce simt pentru tine mă înspăimântă, spune ea, un pic răguşită.

— Şi pe mine, iubito.

Mai mult decât ştii tu.

— Şi dacă mă părăseşti?

Poftim? De ce să o părăsesc? Am fost pierdut fără ea.

— Nu plec nicăieri. Nu cred că m-aş putea sătura vreodată de tine, Anastasia.

Se răsuceşte la mine în braţe şi mă studiază, cu ochi întunecaţi şi intenşi, şi habar nu am la ce se gândeşte. Se înclină şi mă sărută – un sărut dulce şi tandru.

La ce mama naibii se gândeşte?

Îi dau o şuviţă de păr după ureche. Trebuie să o fac să mă creadă că voi rămâne aici multă vreme, cât timp mă va vrea lângă ea.

— N-am simţit niciodată ce am simţit atunci când

ai plecat, Anastasia. Aş muta cerul şi pământul ca să nu mai simt aşa ceva din nou.

Coşmarurile. Vinovăţia. Disperarea care mă trăgea în abis, înecându-mă.

Rahat! Revino-ţi, Grey!

Nu. Nu vreau să mai simt niciodată aşa ceva.

Mă mai sărută o dată – un sărut tandru, rugător, care să mă aline.

Nu te mai gândi la asta, Grey! Gândeşte-te la altceva!

Îmi amintesc de balul de vară al părinţilor mei.

— Vrei să vii cu mine mâine la petrecerea de vară a tatii? E un eveniment caritabil anual. Am promis că merg.

Îmi ţin răsuflarea.

Asta e o întâlnire.

O întâlnire adevărată.

— Sigur că vin.

Chipul Anei se luminează, apoi se întristează.

— Ce e?

— Nimic.

— Spune-mi, insist eu.

— N-am cu ce să mă-mbrac.

Ba da. Ai.

— Nu te supăra, dar încă mai am toate acele haine pentru tine la mine acasă. Sunt sigur că sunt şi câteva rochii pe-acolo.

— Pe bune?

Strânge din buze.

— N-am putut să mă descotorosesc de ele.

— De ce?

Ştii bine de ce, Ana. Îi mângâi părul şi îmi doresc să priceapă. Te voiam înapoi şi le-am păstrat pentru tine.

Dă din cap, resemnată.

— Eşti la fel de provocator ca întotdeauna, domnule Grey.

Râd pentru că e adevărat şi pentru că asta i-aş spune şi eu ei.

Expresia i se luminează.

— Sunt lipicioasă. Trebuie să fac duş.

— Amândoi trebuie să facem.

— Din păcate, nu e loc pentru amândoi. Du-te tu şi eu o să schimb aşternutul.

Baia ei are dimensiunile duşului meu şi ăsta cred că e cel mai mic spaţiu unde am încăput vreodată; mă aflu practic faţă-n faţă cu capul duşului. Descopăr cumva sursa parfumului din părul ei. Şampon cu măr verde. În vreme ce apa curge peste mine, deschid capacul şi, cu ochii închişi, inspir profund.

Ana.

Cred că trebuie să adaug chestia asta pe lista de cumpărături a doamnei Jones. Când deschid ochii, Ana se zgâieşte la mine, cu mâinile în şolduri. Spre dezamăgirea mea, e îmbrăcată cu halatul.

— Duşul e prea mic, mă plâng eu.

— Ţi-am spus eu. Îmi miroseai şamponul?

— Poate.

Rânjesc.

Ea râde şi-mi întinde un prosop care e imprimat cu cotoare de cărţi vechi. Ana e bibliofilă în toate cele. Mi-l înfăşor în jurul taliei şi o sărut scurt.

— Nu pierde prea mult timp. Asta nu e o rugăminte.

Stând în pat, aşteptând să se întoarcă, mă uit de jur-împrejur în camera ei. Nu pare locuită. Trei dintre pereţi sunt din cărămidă, al patrulea din beton, dar nu au nimic pe ei. Ana n-a avut timp să personalizeze locul ăsta. A fost prea tristă ca să despacheteze. Şi asta e vina mea…

Închid ochii.

Vreau să fie fericită.

Ana cea fericită.

Zâmbesc.

Sâmbătă, 11 iunie 2011

Ana e lângă mine. Vibrantă. Adorabilă. A mea. E îmbrăcată într-o rochie albă de satin. Suntem în *Charlie Tango,* în căutarea zorilor. În căutarea asfinţitului. În căutarea zorilor. A asfinţitului. Zburăm deasupra norilor. Noaptea ne învăluie ca un giulgiu întunecat. Părul Anei e învolburat, roşu, aprins de soarele care apune. Avem lumea la picioare şi vreau să-i ofer lumea întreagă. Ea e

vrăjită. Fac un viraj şi ne trezim în planorul meu. Iată lumea, Ana. Vreau să-ţi arăt lumea. Ea râde. Chicoteşte. E fericită. Codiţele ei se îndreaptă spre pământ când e cu capul în jos. Din nou, strigă ea. Iar eu îi fac pe plac. Ne dăm peste cap la nesfârşit. Dar de data asta începe să urle. Mă priveşte îngrozită. Cu faţa schimonosită, înspăimântată. Dezgustată. De mine.

De mine?

Nu.

Nu.

Ţipă.

*

Mă trezesc şi inima îmi bate cu putere. Ana se suceşte şi se răsuceşte lângă mine, scoţând un sunet ciudat şi nelumesc care-mi ridică toate firele de păr de pe corp. În strălucirea felinarului de pe stradă văd că încă doarme. Mă ridic în capul oaselor şi o scutur încetişor.

— Doamne, Ana.

Se trezeşte brusc. Gâfâind. Cu privirea disperată. Terifiată.

— Iubito, te simţi bine? Ai avut un coşmar.

— Ah, şopteşte ea şi se dezmeticeşte, iar genele îi flutură ca aripile unei păsări colibri.

Mă întind peste ea şi aprind veioza. Mijeşte ochii în penumbră.

— Fata, spune ea, căutându-mi ochii.

— Ce s-a întâmplat? Ce fată?

Rezist dorinţei de a o lua în braţe şi de a-i alunga

coşmarurile cu un sărut.

Clipeşte încă o dată, iar glasul îi e mai limpede, mai puţin temător.

— Era o fată la ieşirea de la SIP când am plecat aseară. Semăna cu mine, dar nu chiar.

Mi se ridică firele de păr de pe cap.

Leila.

— Când s-a întâmplat asta? întreb eu, ridicându-mă în şezut.

— Când am plecat de la serviciu aseară.

E zguduită.

— Ştii cine e?

— Da.

Ce naiba face Leila hărţuind-o pe Ana?

— Cine e? întreabă Ana.

Ar trebui să-l sun pe Welch. În timpul discuţiei noastre de azi-dimineaţă, n-a avut nimic de raportat despre peregrinările Leilei. Echipa lui încă încearcă să o găsească.

— Cine e? insistă Ana.

La naiba! Ştiu că nu se va opri până nu va primi nişte răspunsuri. De ce naiba nu mi-a spus mai devreme?

— E Leila.

Se încruntă şi mai tare.

— Fata care ţi-a pus „Toxic” pe iPod?

— Da. A spus ceva?

— A spus: „Ce ai tu şi eu nu am?” Şi când am întrebat-o cine e, a zis: „Nimeni”.

Dumnezeule, Leila, de-a ce te joci aici? Trebuie

să-l sun pe Welch.

Mă dau jos din pat împleticindu-mă şi-mi trag jeanşii pe mine.

În living, îmi scot telefonul din buzunarul sacoului. Welch răspunde după două apeluri şi orice ezitare de a-l suna la cinci dimineaţa dispare. Cred că era deja treaz.

— Domnule Grey, spune el, cu glasul răguşit, ca de obicei.

— Îmi pare rău că te sun atât de devreme.

Încep să mă plimb în sus şi-n jos prin spaţiul pe care-l am la dispoziţie în bucătărie.

— Somnul nu se numără printre activităţile mele favorite, domnule Grey.

— Mi-am dat seama. E vorba despre Leila. A acostat-o pe Anastasia Steele, iubita mea.

— A fost la ea la birou? Sau acasă? Când s-a întâmplat?

— Da. La intrarea de la SIP. Ieri. În cursul serii.

Mă răsucesc şi Ana, îmbrăcată doar în cămaşa mea, stă la masa de la bucătărie, urmărindu-mă cu privirea. O studiez în timp ce-mi continui conversaţia, iar expresia ei e o combinaţie de curiozitate şi teamă. E foarte frumoasă.

— La ce oră, mai exact? întreabă Welch.

Repet întrebarea lui către Ana.

— Pe la şase fără zece, zice ea.

— Ai auzit? îi spun lui Welch.

— Nu.

— Şase fără zece, repet eu.

— Deci a urmărit-o pe domnişoara Steele la muncă.

— Află cum.

— Sunt fotografii cu voi doi împreună în presă.

— Da.

Ana înclina capul într-o parte şi-şi dă părul peste umăr, ascultând conversaţia stând lângă mine.

— Credeţi că ar trebui să ne îngrijorăm pentru siguranţa domnişoarei Steele? întreabă Welch.

— N-aş fi spus asta, dar nici nu credeam că va face aşa ceva.

— Cred că ar trebui să aveţi în vedere mijloace suplimentare de siguranţă pentru ea, domnule.

— Nu ştiu cum aş putea face asta.

Mă uit la Ana cum îşi încrucişează braţele, lucru care-i scoate în evidenţă sânii ce se întrevăd prin cămaşa mea albă de bumbac.

— O să sporesc şi măsurile de siguranţă în ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră, domnule. O să vorbiţi cu Anastasia? Să-i spuneţi în ce fel de primejdie se află?

— Da, o să discut cu ea.

Ana îşi muşcă buza. Aş vrea să înceteze. Mă distrage. Welch continuă:

— O să-i anunţ pe domnul Taylor şi pe doamna Jones la o oră mai rezonabilă.

— Da.

— Între timp, o să am nevoie de mai mult personal pe teren.

— Ştiu.

Oftez.

— O să începem cu magazinele din vecinătatea SIP Să aflăm dacă a văzut cineva ceva. Ar putea fi indiciul pe care-l aşteptăm.

— Urmează-l şi să-mi dai de ştire. Doar găseşte-o, Welch. Are necazuri. Găseşte-o!

Închid telefonul şi mă uit la Ana. Părul ei răvăşit i se revarsă peste umeri; picioarele ei lungi se văd, palide, în lumina discretă de pe hol. Mi le imaginez încolăcite în jurul meu.

— Vrei un ceai? întreabă ea.

— De fapt, aş vrea să merg la loc în pat.

Şi să uit tot rahatul ăsta despre Leila.

— Ei bine, eu aş vrea un ceai. Vrei să bei cu mine o ceaşcă?

Se duce spre aragaz, ia ceainicul şi începe să-l umple cu apă.

Nu vreau niciun nenorocit de ceai. Vreau să mă-ngrop în tine şi să uit de Leila.

Ana mă priveşte atent şi-mi dau seama că aşteaptă un răspuns legat de ceai.

— Da. Te rog.

Ştiu că am vorbit ca un urs morocănos.

Ce vrea Leila de la Ana?

Şi de ce mama naibii Welch n-a fost în stare să o găsească?

— Ce s-a întâmplat? întreabă Ana, câteva minute mai târziu. Ţine o ceşcuţă de ceai pe care mi se pare că o cunosc.

Ana. Te rog. Nu vreau să-ţi faci griji în privinţa

asta.

— N-ai de gând să-mi spui? insistă ea.

— Nu.

— De ce?

— Pentru că n-ar trebui să te privească pe tine. Nu vreau să te implic în povestea asta.

— N-ar trebui să mă privească, dar mă priveşte. M-a găsit şi m-a acostat la ieşirea de la serviciu. De unde ştie despre mine? De unde ştie unde lucrez? Cred că am dreptul să aflu ce se-ntâmplă.

Are o replică pentru orice.

— Te rog? mă presează ea.

Ah, Ana. Ana. Ana. De ce faci asta?

Mă imploră din ochii ei albaştri.

La naiba! Nu pot să le spun nu *acestor ochi.*

— Bine.

Ai câştigat.

— N-am idee cum de te-a găsit. Poate fotografia noastră de la Portland, nu ştiu.

Continui, cu un strop de rezervă:

— Când eram cu tine în Georgia, Leila a apărut la mine în apartament şi a făcut o scenă în faţa lui Gail.

— Gail?

— Doamna Jones.

— Ce vrei să spui, cum a făcut o scenă?

Clatin din cap.

— Spune-mi, zice ea, punându-şi mâinile în şolduri. Îmi ascunzi ceva.

— Ana, eu…

De ce e atât de supărată? Nu vreau să fie amestecată în asta. Nu înţelege că ruşinea Leilei este ruşinea mea. Leila a încercat să se sinucidă în apartamentul *meu* şi eu n-am fost acolo să o salvez; mi-a cerut sprijinul dintr-un anumit motiv.

— Te rog, spune Ana din nou.

Nu va renunţa. Oftez exasperat şi-i spun că Leila a avut o tentativă aiurea de sinucidere.

— A, nu!

— Gail a dus-o la spital. Dar Leila s-a externat singură, înainte să ajung eu acolo. Psihiatrul care a consultat-o a spus că e un strigăt tipic de ajutor. Nu credea că e cu adevărat în pericol – un pas distanţă de ideea suicidară, cum i-a spus el. Dar eu nu sunt convins. De-atunci, am tot încercat să o găsesc ca să-i ofer sprijinul meu.

— I-a spus ceva doamnei Jones?

— Nu prea multe.

— Nu dai de ea? Dar de familia ei?

— Nu ştiu unde e. Nici soţul ei nu ştie.

— Soţ? întreabă ea.

— Da.

Dobitocul ăla mincinos.

— E măritată de vreo doi ani.

— Deci era cu tine în timp ce era căsătorită?

— Nu! Doamne Dumnezeule, nu. A fost cu mine acum aproape trei ani. Apoi a plecat şi s-a măritat cu individul ăsta la scurt timp după aceea.

Ţi-am spus, iubito, nu împart nimic cu nimeni. O singură dată m-am încurcat cu o femeie măritată şi

nu s-a terminat bine.

— Atunci de ce încearcă să-ţi atragă atenţia acum?

— Nu ştiu. Tot ce-am reuşit să aflăm e că a fugit de la soţul ei acum vreo patru luni.

Ana ia o linguriţă şi o flutură în timp ce vorbeşte.

— Stai să mă lămuresc. A fost supusa ta vreo trei ani?

— Vreo doi ani şi jumătate.

— Şi voia mai mult.

— Da.

— Dar tu nu?

— Ştii asta.

— Aşa că te-a părăsit.

— Da.

— Atunci de ce te caută acum?

— Nu ştiu.

Voia mai mult, dar nu i-am putut oferi. Poate că m-a văzut cu tine?

— Dar suspectezi că…

— Suspectez că are ceva de-a face cu tine.

Dar aş putea să mă înşel.

Acum putem să mergem la loc în pat?

Ana mă studiază, privindu-mi pieptul. Dar îi ignor privirea şi-i pun întrebarea care mă tot necăjeşte de când mi-a spus că a văzut-o pe Leila.

— De ce nu mi-ai spus ieri?

Ana are bunăvoinţa de a părea vinovată.

— Am uitat de ea. Ştii, ceva de băut după serviciu, la finalul primei mele săptămâni. Tu

apărând la bar şi întrecerea de testosteron cu Jack.

Îmi zâmbeşte timid.

— Şi apoi am ajuns aici. Am uitat. Ai obiceiul să mă faci să uit diverse lucruri.

Aş vrea să uit asta chiar acum. Hai înapoi în pat!

— Întrecerea de testosteron? repet eu amuzat.

— Da. Concursul de umflat muşchii.

— O să-ţi arăt eu testosteron, spun pe un ton coborât.

— Nu vrei mai bine o ceaşcă cu ceai? îmi întinde o ceşcuţă.

— Nu, Anastasia, nu vreau.

Te vreau pe tine. Acum.

— Uită de ea! Haide!

Îi întind mâna. Ea pune ceaşca la loc pe masă şi mă prinde de mână. În dormitor, îi scot cămaşa peste cap.

— Îmi place când îmi porţi hainele, şoptesc eu.

— Îmi place să le port. Miros ca tine. Îi prind capul cu mâinile şi o sărut.

Vreau să o fac să uite de Leila.

Vreau să uit şi eu de Leila.

O ridic şi o duc la peretele de beton.

— Încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu, iubito, îi ordon.

Când deschid ochii, camera e scăldată în lumină şi Ana e trează, lângă mine, ghemuită în îndoitura braţului meu.

— Bună, zice ea, zâmbind de parcă ar pune la cale ceva necurat.

— Bună, îi răspund cu prudenţă.

Ceva e în neregulă.

— Ce faci?

— Mă uit la tine.

Îşi trece mâna peste burta mea. Şi trupul meu revine la viaţă. *Uau!*

O prind de mână.

Sigur o doare după ziua de ieri.

Îşi linge buzele şi zâmbetul vinovat e înlocuit de unul atotştiutor şi carnal.

Poate că nu.

Să mă trezesc lângă Anastasia Steele are multe avantaje. Mă rostogolesc peste ea, îi prind mâinile şi o lipesc de pat, în vreme ce ea chicoteşte de sub mine.

— Cred că te ţii de prostii, domnişoară Steele.

— Îmi place să fac prostii lângă tine.

Putea să vorbească direct cu penisul meu.

— Serios?

O sărut repede pe buze. Ea dă din cap.

Ah, tu, fată frumoasă...

— Sex sau mic dejun?

Îşi ridică şoldurile spre mine şi trebuie să mă controlez din răsputeri ca să nu iau imediat ceea ce mi se oferă.

Nu. Las-o să aştepte!

— Bună alegere.

O sărut pe gât, pe claviculă, pe stern, pe piept.

— Ah, inspiră ea.

Stăm întinşi, după ce am făcut dragoste.

Nu-mi amintesc momente ca acesta înainte de Ana. N-am stat niciodată în pat doar… existând. Îi miros părul. Toate astea s-au schimbat.

Ea deschide ochii.

— Bună.

— Bună.

— Te doare ceva? o întreb.

Se-mbujorează în obraji.

— Nu. Sunt obosită, îi mângâi obrazul.

— N-ai prea dormit azi-noapte.

— Nici tu.

Zâmbetul ei e timid şi sincer, dar ochii i se întunecă.

— N-am dormit prea bine în ultima vreme.

Remuşcările – rapide şi urâte – mă săgetează în stomac.

— Îmi pare rău, răspund eu.

— Nu-ţi cere scuze! E vina…

Îi duc un deget la buze.

— Taci!

Îşi ţuguie buzele ca să-mi sărute degetul.

— Dacă asta e vreo consolare, îi mărturisesc, n-am dormit bine nici eu săptămâna trecută.

— Ah, Christian, zice ea, îmi ia mâna şi-mi sărută fiecare deget, pe rând.

E un gest afectuos şi umil. Gâtul mi se strânge, în vreme ce inima mi se lărgeşte. Sunt pe

marginea unui loc necunoscut, o câmpie unde orizontul dispare şi teritoriul este nou şi neexplorat.

E înspăimântător.

E derutant.

E palpitant.

Ce-mi faci tu mie, Ana?

Încotro mă porţi?

Inspir profund şi mă concentrez la femeia de lângă mine. Îmi oferă un zâmbet sexy şi-mi pot imagina că ne vom petrece toată ziua în pat, dar îmi dau seama că mi-e foame.

— Micul dejun? întreb.

— Te oferi să-mi faci micul dejun sau ceri să fii hrănit, domnule Grey? mă necăjeşte ea.

— Niciuna, nici alta. O să-ţi fac cinste cu micul dejun. Nu sunt bun la gătit, după cum ţi-am demonstrat aseară.

— Ai alte calităţi, zice ea cu un surâs ghiduş.

— Vai, domnişoară Steele, ce vrei să spui?

Mijeşte ochii.

— Cred că ştii.

Mă tachinează. Se ridică uşor, legănându-şi picioarele peste marginea patului.

— Poţi face duş în baia lui Kate. E mai mare decât a mea.

Sigur că e.

— O s-o folosesc pe a ta. Îmi place să mă aflu în spaţiile care-ţi aparţin.

— Şi mie-mi place.

Face cu ochiul, se ridică şi iese din dormitor.

Ana cea neruşinată.

Când mă întorc din duşul înghesuit, o găsesc pe Ana îmbrăcată în jeanşi şi un tricou mulat care nu-mi prea mai lasă loc de imaginaţie. Îşi ciufuleşte părul.

Îmi trag jeanşii pe mine şi simt cheile de la Audi în buzunar. Mă întreb cum va reacţiona când o să i le dau înapoi. Se pare că iPad-ul i-a plăcut.

— Cât de des faci sport? întreabă ea şi atunci îmi dau seama că mă priveşte în oglindă.

— În fiecare zi, în afară de weekend.

— Ce anume faci?

— Alerg, ridic greutăţi, fac kickboxing.

Fac sprinturi până la apartamentul tău şi înapoi, cum a fost săptămâna trecută.

— Kickboxing? întreabă ea.

— Da, am un instructor personal, un fost participant la Olimpiadă care mă antrenează. Îl cheamă Claude. E foarte bun.

Îi spun Anei că i-ar plăcea de el, ca antrenor.

— De ce mi-ar trebui un antrenor personal? Te am pe tine să mă menţii în formă.

Se joacă cu părul, iar eu mă duc lângă ea şi o îmbrăţişez. Ochii ni se întâlnesc în oglindă.

— Dar vreau să fii în formă, iubito, pentru ce am în minte. Trebuie să ţii pasul cu mine.

Asta dacă ne mai întoarcem vreodată în camera dejoacă.

Ridică din sprânceană.

— Ştii că-ţi doreşti.

Şoptesc cuvintele către reflexia ei din oglindă. Îşi muşcă buza, dar apoi îşi smulge privirea de la mine.

— Ce e? întreb eu preocupat.

— Nimic, spune ea şi clatină din cap. Bine, o să fac cunoştinţă cu Claude.

— Pe bune?

Ce uşor a fost!

— Da, Doamne. Dacă asta te face fericit, spune ea şi izbucneşte în râs.

O strâng în braţe şi o sărut pe obraz.

— Nici n-ai idee.

O sărut în spatele urechii.

— Deci ce ţi-ar plăcea să facem azi?

— Aş vrea să mă tund şi, ăăă… trebuie să încasez un cec şi să cumpăr o maşină.

— Ah!

Hai că începem… Scot din buzunarul jeanşilor cheia Audi-ului.

— E aici, o informez eu.

N-are nicio expresie, dar apoi se înroşeşte în obraji şi îmi dau seama că s-a supărat.

— Cum adică e aici?

— Taylor a adus-o ieri înapoi.

Se desprinde din îmbrăţişarea mea, încruntându-se la mine. *Rahat!* E oficată. *De ce?*

Din buzunarul de la spate al jeanşilor scoate un plic.

— Uite, e al tău.

Recunosc plicul în care am pus cecul pentru vechiul ei Beetle. Ridic ambele mâini şi mă retrag.

— O, nu. Ăia sunt banii tăi.

— Nu, nu sunt. Aş vrea să cumpăr maşina de la tine.

Ce. Mama. Naibii.

Vrea să-mi dea bani!

— Nu, Anastasia. Banii tăi, maşina ta.

— Nu, Christian. Banii mei, maşina ta. O voi cumpăra de la tine. Ah. Nu. Nu vei face asta.

— Ţi-am oferit maşina aia cadou de absolvire.

Şi ai spus că o accepţi.

— Dacă-mi dădeai un stilou, ar fi fost un cadou potrivit de absolvire. Tu mi-ai cumpărat un Audi.

— Vrei să ne certăm în privinţa asta?

— Nu.

— Bravo! Uite cheile.

Pun cheile pe dulap.

— Nu asta voiam să spun!

— S-a încheiat discuţia, Anastasia. Nu mă scoate din minţi! Privirea pe care mi-o aruncă spune tot. Dacă aş fi fost un vreasc uscat aş fi luat foc, în cel mai rău sens. E furioasă. De-a dreptul furioasă. Dintr-odată îşi îngustează ochii şi-mi zâmbeşte diabolic. Ia plicul, îl ridică şi, într-un mod mai degrabă teatral, îl rupe în jumătate, apoi din nou în jumătate. Îl aruncă la coşul de gunoi şi se uită la mine victorioasă, de parcă mi-ar spune „Du-te dracului!”

Ah. Jocul a început, Ana.

— Ca de obicei, mă provoci, domnişoară Steele.

Repet cuvintele pe care ea le-a folosit ieri, mă răsucesc pe călcâie şi mă îndrept spre bucătărie.

Acum sunt nervos. Nervos la culme.

Cum îndrăzneşte?

Găsesc telefonul şi o sun pe Andrea.

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

Are răsuflarea un pic întretăiată când răspunde.

— Bună, Andrea.

În fundal, se aude o femeie strigând:

— Nu-şi dă şi el seama că azi te măriţi, Andrea?

O aud pe Andrea.

— Mă scuzaţi, domnule Grey.

Se mărită!

Se aud nişte mormăieli amestecate.

— Mamă, taci. E şeful meu.

Mormăielile încetează.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Grey? spune ea.

— Te căsătoreşti?

— Da, domnule.

— Astăzi?

— Da.

— Cu ce doriţi să vă ajut?

— Voiam să faci un depozit de douăzeci şi patru de mii de dolari în contul bancar al Anastasiei Steele.

— Douăzeci şi patru de mii?

— Da, douăzeci şi patru de mii de dolari. Direct.

— O să mă ocup de asta. Vor fi în contul ei luni.

— Luni?

— Da, domnule.

— Excelent!

— Altceva, domnule?

— Nu, asta e tot, Andrea.

Închid, supărat că am deranjat-o în ziua nunţii ei şi chiar mai supărat că nu mi-a spus că se mărită.

De ce nu mi-a spus? Oare e gravidă?

O să-mi găsesc altă asistentă personală?

Mă întorc spre domnişoara Steele, care spumegă în prag.

— I-am depus în contul tău bancar, o să-i ai luni. Nu te juca, te rog, cu mine.

— Douăzeci şi patru de mii de dolari! ţipă ea. Şi de unde ştii numărul contului meu bancar?

— Ştiu totul despre tine, Anastasia, răspund eu, încercând să-mi păstrez calmul.

— Maşina mea cea nouă n-are cum să coste douăzeci şi patru de mii de dolari, contraatacă ea.

— Aş fi de acord cu tine, dar e vorba despre cunoaşterea pieţei, fie că vinzi sau cumperi. Un nebun a dorit să cumpere rabla aia criminală şi a fost dornic să plătească acea sumă de bani. Se pare că e o maşină clasică. Întreabă-l pe Taylor, dacă nu mă crezi.

Ne uităm urât unul la celălalt.

Imposibilă femeie.

Imposibilă. Imposibilă.

Buzele i se despart. Gâfâie, are pupilele dilatate. Mă soarbe. Mă consumă.

Ana.

Îşi trece limba peste buza de jos.

Şi se simte brusc în atmosfera din încăpere.

Atracţia noastră, o forţă vie. Care sporeşte. Care sporeşte.

La naiba!

O prind şi o lipesc de uşă, iar buzele mele le caută şi le găsesc pe ale ei. Îi cuceresc gura, sărutând-o lacom, iar degetele mele îi cuprind ceafa, ţintuind-o. Mâinile ei sunt în părul meu. Trăgând cu putere. Mă ghidează în vreme ce mă sărută, cu limba în gura mea. Luând. Totul. Îi cuprind fundul, o lipesc de erecţia mea şi îmi frec trupul de al ei. O doresc. Din nou.

— De ce, de ce mă sfidezi? spun eu tare şi o sărut pe gât.

Ea-şi dă capul pe spate ca să-mi ofere acces nelimitat la gâtul ei.

— Pentru că pot, şopteşte ea.

Ah. Mi-a furat replica.

Gem şi-mi sprijin fruntea de a ei.

— Doamne, vreau să ţi-o trag acum, dar nu mai am prezervative. Nu mă pot sătura de tine. Eşti o femeie exasperantă, exasperantă.

— Şi tu mă enervezi, gâfâie ea. În toate sensurile.

Inspir adânc şi privesc în ochii ei misterioşi şi lacomi care-mi promit lumea întreagă, apoi clatin din cap.

Cuminte, Grey.

— Haide. Să ieşim la micul dejun. Şi ştiu un loc unde te poţi tunde.

— Bine.

Ea zâmbeşte.

Şi nu ne mai certăm.

Ne plimbăm ţinându-ne de mână pe Vine Street şi cotim la dreapta pe First Avenue. Mă întreb cât e de normal să trecem de la a ne sfâşia la acest calm obişnuit pe care-l simt când ne plimbăm pe străzi. Poate că majoritatea cuplurilor sunt aşa. O privesc pe Ana.

— Pare atât de normal, îi zic. Îmi place la nebunie.

— Christian, cred că dr. Flynn ar spune că tu eşti oricum, dar normal nu. Excepţional, poate.

Mă strânge de mână.

Excepţional!

— E o zi frumoasă, adaugă ea.

— Este.

Închide puţin ochii şi-şi întoarce chipul spre soarele dimineţii.

— Hai, ştiu un loc grozav unde putem lua gustarea.

Una dintre cafenelele mele favorite este la câteva străzi distanţă de apartamentul Anei, pe First. Când ajungem acolo, îi deschid Anei uşa şi fac o pauză pentru a inspira mirosul de pâine proaspătă.

— Ce loc fermecător, spune ea când ne aşezăm

la masă. Îmi plac lucrările artistice de pe pereţi.

— Este expus un artist diferit în fiecare lună. Aici am găsit-o pe Trouton[2].

— Ordinarul ridicat la rang de extraordinar, spune Ana.

— Ai ţinut minte.

— Sunt foarte puţine lucruri despre tine pe care le-aş putea uita, domnule Grey.

La fel şi eu, domnişoară Steele. Eşti extraordinară.

Chicotesc şi-i întind meniul.

— Plătesc eu.

Ana ia nota înainte să apuc eu.

— Trebuie să te mişti repede pe-aici, Grey.

— Ai dreptate, aşa trebuie, mormăi eu.

O persoană care are o datorie de peste cincizeci de mii de dolari pentru studii n-ar trebui să-mi plătească mie micul dejun.

— Nu fi atât de supărat! Sunt cu douăzeci şi patru de mii de dolari mai bogată decât eram azi-dimineaţă. Îmi pot permite…

Se uită la notă.

— Douăzeci şi doi de dolari şi 67 de cenţi pentru micul dejun, în afară de a-i smulge nota, nu am mare lucru de făcut.

— Mulţumesc, mormăi.

— Unde mergem acum? întreabă ea.

---

2 Jennifer Trouton este o artistă plastică irlandeză, prietenă în realitate cu autoarea E L James. *(N.t.)*

— Chiar vrei să te tunzi?

— Da, uită-te la el.

Câteva şuviţe închise la culoare i-au scăpat din coadă, încadrându-i chipul frumos.

— Mie mi se pare că arăţi adorabil. Ca întotdeauna.

— Diseară e evenimentul tatălui tău.

Îi reamintesc că trebuie să ne îmbrăcăm elegant şi că are loc acasă la părinţii mei.

— Au un cort. Ştii tu, toată treaba.

— Care e evenimentul caritabil?

— Un program de dezintoxicare pentru părinţi cu copii mici, numit Coping Together.

Îmi ţin răsuflarea, sperând că n-o să întrebe care e legătura dintre mine şi această cauză nobilă. E ceva personal şi n-am nevoie de mila ei. I-am spus deja tot ce voiam să-i spun despre acea perioadă din viaţa mea.

— Pare o cauză bună, spune ea cu compasiune şi, din fericire, abandonează subiectul.

— Hai să mergem!

Mă ridic în picioare şi-i întind mâna, încheind conversaţia.

— Unde mergem? întreabă ea, în vreme ce ne continuăm plimbarea pe First Avenue.

— Surpriză!

Nu-i pot spune că e salonul Elenei. Ştiu că o s-o ia razna. De la discuţia noastră din Savannah, ştiu că e suficient să-i pomenesc numele pentru ca Ana să ia foc. E sâmbătă şi Elena nu lucrează în

weekend şi, când o face, se duce la un salon din Bravern Center.

— Am ajuns.

Deschid uşa salonului Esclava şi o invit pe Ana înăuntru. N-am mai fost aici de câteva luni; ultima oară, cu Susannah.

— Bună dimineaţa, domnule Grey, ne salută Greta.

— Bună, Greta.

— Ca de obicei, domnule? întreabă ea politicos.

La dracu'!

— Nu.

Mă uit agitat la Ana.

— Domnişoara Steele îţi va spune ce doreşte.

Ochii Anei mă fixează, arzători şi curioşi.

— De ce aici? întreabă.

— E salonul meu. Mai am trei ca acesta.

— E salonul tău?

— Da. E o afacere suplimentară. În orice caz – tot ce vei primi aici e din partea casei.

Îi povestesc despre toate tratamentele spa disponibile.

— Toate chestiile care le plac femeilor – totul. Facem aici.

— Şi epilare?

Pentru o fracţiune de secundă, mă gândesc să-i recomand epilarea cu ciocolată pentru părul pubian, dar, având în vedere faptul că ne-am detensionat, îmi păstrez sugestia pentru mine însumi.

— Da, şi epilare… peste tot.

Ana roşeşte.

Cum o s-o conving vreodată că sexul va fi mai plăcut pentru ea fără păr?

Încet-încet, Grey.

— Aş vrea o tunsoare, te rog, îi spune ea Gretei.

— Sigur, domnişoară Steele.

Greta se concentrează la computerul ei şi atinge câteva taste.

— Franco va fi liber în cinci minute.

— Franco e grozav, confirm eu, dar observ că Ana şi-a schimbat dintr-odată purtarea.

Sunt gata s-o întreb ce s-a întâmplat, dar ridic privirea şi o văd pe Elena ieşind din biroul din spate.

La naiba! Ce caută aici?

Elena schimbă câteva cuvinte cu angajaţii ei, apoi dă cu ochii de mine şi se luminează, căpătând o expresie încântat-răutăcioasă.

Rahat!

— Scuză-mă, îi zic Anei şi mă duc repede spre Elena, înainte să vină ea la noi.

— Ei bine, asta e o plăcere neaşteptată, toarce Elena, salutându-mă şi sărutându-mă pe ambii obraji.

— Bună dimineaţa, doamnă. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

— Cosmeticiana mea şi-a luat liber pentru că e bolnavă. Deci, mă tot eviţi.

— Am fost ocupat.

— Văd. E cineva nou?

— Ea e Anastasia Steele.

Elena îi zâmbeşte Anei, care ne priveşte cu atenţie. Ştie că vorbim despre ea şi răspunde cu un surâs cald.

La naiba!

— Mica ta frumuseţe sudistă? întreabă Elena.

— Nu e sudistă.

— Credeam că te-ai dus în Georgia ca să o vezi.

— Mama ei trăieşte acolo.

— Înţeleg. Pare într-adevăr genul tău.

— Mda.

Hai să nu discutăm despre asta.

— Ai de gând să ne faci cunoştinţă?

Ana vorbeşte cu Greta – o chestionează, mi se pare. *Oare ce-o întreabă?*

— Nu cred că-i o idee prea bună.

Elena pare dezamăgită.

— De ce nu?

— Te-a poreclit doamna Robinson.

— Ah, serios? Asta-i amuzant. Deşi sunt surprinsă că o persoană atât de tânără ştie filmul[3].

Tonul Elenei e sec.

— De asemenea, sunt uimită că i-ai povestit despre noi. Ce s-a întâmplat cu regula confidenţialităţii?

Îşi duce o unghie roşie ca focul la buze.

— Nu va spune nimănui.

---

3 Referire la filmul *Absolventul* (1967), cu Dustin Hoffman şi Anne Bancroft. (N.f.)

— Sper. Uite, nu-ţi face griji. O să mă retrag.

Ridică braţele, de parcă ar capitula.

— Mulţumesc.

— Dar ţi se pare o idee bună, Christian? Te-a rănit deja o dată. Chipul Elenei devine umbrit de îngrijorare.

— Nu ştiu. Mi-a fost dor de ea. Ei i-a fost dor de mine. Am decis să încerc o relaţie cum vrea ea. Îşi doreşte asta.

— Cum vrea ea? Eşti sigur că poţi? Eşti sigur că vrei?

Ana se holbează în continuare la noi. E alarmată.

— Timpul o va spune, răspund.

— Ei bine, sunt aici dacă ai nevoie de mine. Baftă multă! îmi zâmbeşte blând, dar calculat.

— Mai treci pe-aici!

— Mulţumesc. Te duci diseară la petrecerea dată de părinţii mei?

— Nu prea cred.

— Probabil că e o idee bună.

Pe moment, pare surprinsă, dar spune:

— Hai să ne vedem săptămâna viitoare, ca să vorbim mai multe.

— Sigur.

Mă strânge de braţ, iar eu mă întorc la Ana, care încă aşteaptă lângă recepţie. Are faţa roşie şi braţele încrucişate la piept. Nu e deloc încântată.

Asta nu e în regulă.

— Te simţi bine? întreb, ştiind clar că nu se simte bine deloc.

— Nu chiar. De ce nu m-ai prezentat? replică ea, pe un ton sarcastic şi indignat în acelaşi timp.

Doamne! Ştie că e Elena. Cum?

— Dar credeam că…

Ana mă întrerupe.

— Pentru un om inteligent, uneori…

Se opreşte în mijlocul frazei, prea furioasă ca să continue.

— Aş vrea să plec, te rog.

Bate din picior în podeaua de marmură.

— De ce?

— Ştii bine de ce, se răsteşte ea şi-şi dă ochii peste cap, de parcă aş fi cel mai mare idiot pe care l-a cunoscut vreodată.

Eşti cel mai mare idiot pe care l-a cunoscut vreodată, Grey.

Ştii ce părere are despre Elena.

Totul mergea atât de bine!

Îndreaptă lucrurile, Grey!

— Îmi pare rău, Ana. Nu ştiam că va fi aici. Nu e aici niciodată. Şi-a deschis un salon nou la Bravern Center şi lucrează acolo de obicei. Astăzi s-a îmbolnăvit cineva de-aici.

Ana se răsuceşte brusc şi se năpusteşte pe uşă.

— Nu mai avem nevoie de Franco, Greta, o anunţ pe recepţioneră, enervat că a auzit schimbul nostru de replici.

Ies grăbit după Ana.

Îşi cuprinde corpul cu braţele, la modul defensiv, şi merge repede pe stradă, cu capul în jos. Sunt

obligat să fac ditamai paşii ca să o prind din urmă.

Ana! Opreşte-te! Exagerezi!

Pur şi simplu nu înţelege natura relaţiei mele cu Elena.

Merg alături de ea şi mă lupt cu mine însumi. Ce să fac? Ce să spun? Poate că Elena are dreptate.

Oare pot face asta?

N-am tolerat niciodată genul ăsta de comportament din partea niciunei supuse; în plus, niciuna n-a fost atât de supărăcioasă.

Dar nu-mi place deloc când e furioasă pe mine.

— Îţi aduceai supusele aici? rosteşte ea şi nu-mi dau seama dacă e o întrebare retorică sau nu.

Îmi încerc norocul.

— Pe unele, da.

— Pe Leila?

— Da.

— Locul pare nou.

— A fost renovat de curând.

— Văd. Deci, doamna Robinson le-a cunoscut pe toate supusele tale.

— Da.

— Ele ştiau despre ea?

Nu în felul în care crezi tu. N-au ştiut niciodată despre relaţia noastră Stăpână/supus. Credeau că suntem pur şi simplu prieteni.

— Nu. Niciuna dintre ele. Numai tu.

— Dar eu nu sunt supusa ta.

— Nu, categoric nu eşti.

Pentru că n-aş accepta comportamentul acesta

din partea nimănui, cu siguranţă.

Se opreşte brusc şi se răsuceşte cu faţa la mine, cu o expresie posomorâtă.

— Tu îţi dai seama cât de sucită e situaţia asta? spune ea.

— Da. Îmi cer scuze.

Nu ştiam că va fi acolo.

— Vreau să mă tund, preferabil undeva nu te-ai culcat nici cu personalul, nici cu clientele.

Vocea îi e răguşită, Ana e gata să izbucnească în plâns.

Ana.

— Acum, te rog să mă scuzi.

Se întoarce, voind să plece.

— Sper că nu fugi, nu-i aşa?

Panica începe să se cuibărească în mine. Asta e. Dispare înainte de a-mi acorda a doua şansă.

Grey, ai dat-o în bară!

— Nu, ţipă ea, exasperată. Vreau doar să mă tund dracului. Undeva unde să pot închide ochii, să-mi spele cineva părul şi să uit de toate bagajele pe care le duci după tine.

Nu mă părăseşte. Inspir adânc.

— Îl pot chema pe Franco la apartament sau la tine acasă, propun eu.

— E foarte atrăgătoare.

Doamne. Nu asta.

— Da. Este.

Şi ce dacă? Las-o baltă, Ana!

— E tot măritată?

— Nu. A divorţat acum vreo cinci ani.

— De ce nu eşti cu ea?

Ana! Las-o baltă!

— Pentru că între noi totul s-a terminat. Ţi-am spus asta.

De câte ori trebuie să-i mai spun? Telefonul îmi vibrează în buzunarul sacoului. Ridic un deget ca să-i opresc tirada şi răspund la telefon. Ecranul mă anunţă că e Welch. Mă întreb ce are de raportat.

— Domnule Grey…

— Welch.

— Trei lucruri. Am descoperit-o pe doamna Leila Reed în Spokane, unde locuia cu un bărbat pe nume Geoffrey Barry. A fost ucis într-un accident auto pe I-90.

— Ucis într-un accident? Când?

— Acum patru săptămâni. Soţul ei, Russell Reed, ştia despre Barry, dar tot nu vrea să spună unde a plecat doamna Reed.

— Ea două oară când nemernicul nu cooperează. Trebuie să ştie. Nu are deloc sentimente faţă de ea?

Sunt uluit că fostul ei soţ poate fi atât de lipsit de suflet.

— Are sentimente faţă de ea, dar cu siguranţă nu sunt deloc conjugale.

— Începe să aibă logică.

— Psihiatrul v-a oferit ceva de la care să pornim? întreabă Welch.

— Nu.

— Poate că suferă de vreo formă de psihoză?

Sunt de acord cu Welch că ar putea fi în situaţia asta, dar tot nu explică unde e, lucru pe care chiar aş vrea să-l cunosc. Privesc în jur. *Unde eşti*, *Leila?*

— E aici. Ne urmăreşte, mormăi eu.

— Domnule Grey, suntem aproape. O vom găsi.

Welch încearcă să mă liniştească şi mă întreabă dacă sunt la Escala.

— Nu.

Mi-aş dori ca Ana şi cu mine să nu fim atât de expuşi pe stradă.

— Mă gândesc de câţi oameni aveţi nevoie pentru echipa de protecţie.

— De doi sau de patru, 24 de ore din 24.

— Bine, domnule Grey. I-aţi spus Anastasiei?

— N-am deschis discuţia deocamdată.

Ana mă priveşte, ascultând. Expresia ei e intensă, dar impenetrabilă.

— Ar trebui. Mai e ceva. Doamna Reed a obţinut un permis de portarmă.

— Poftim?

Teama îmi cuprinde inima.

— Detaliile au apărut în investigaţia noastră din această dimineaţă.

— Înţeleg. Când?

— Cu data de ieri.

— Atât de recent? Dar cum?

— A falsificat actele.

— Fără verificări amănunţite?

— Toate formularele erau false. Foloseşte un

nume fals.

— Înţeleg. Trimite-mi pe e-mail numele, adresa şi fotografiile, dacă le ai.

— Aşa voi face. Şi o să organizez securitate suplimentară.

— Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, începând din după-amiaza aceasta. Ia legătura cu Taylor!

Închid. Treaba e gravă.

— Deci? face Ana.

— Era Welch.

— Cine e Welch?

— Consilierul meu pe probleme de securitate.

— Bine. Deci ce s-a întâmplat?

— Leila şi-a părăsit soţul acum vreo trei luni şi a fugit cu un tip care a murit într-un accident de circulaţie cu vreo patru săptămâni în urmă.

— Ah!

— Nemernicul de psihiatru ar fi trebuit să-şi dea seama. E durere, despre asta-i vorba.

La naiba! Spitalul ăla ar fi putut face o treabă mai bună.

— Haide!

Întind mâna şi Ana mi-o ia fără să se gândească. Apoi, la fel de brusc, şi-o smuceşte.

— Stai o clipă! Eram în mijlocul discuţiei despre „noi”. Despre ea, despre doamna Robinson a ta.

— Nu e doamna Robinson a mea. Putem vorbi despre asta acasă la mine.

— Nu vreau să merg la tine acasă. Vreau să mă

tund! ţipă ea.

Iau telefonul şi sun la salon. Greta răspunde imediat.

— Greta, Christian Grey sunt. Să vină Franco la mine acasă într-o oră. Cere-i voie doamnei Lincoln.

— Da, domnule Grey.

Mă pune pe aşteptare o fracţiune de secundă.

— E în regulă. Poate fi acolo la ora unu.

— Perfect, zic şi închid. Vine la unu.

— Christian!

Ana se uită urât la mine.

— Anastasia, Leila suferă, în mod evident, un episod psihotic. Nu ştiu dacă mă urmăreşte pe mine sau pe tine sau cât de departe e pregătită să meargă. O să mergem la tine, îţi luăm lucrurile şi poţi sta la mine până când o depistăm.

— De ce-aş vrea să fac una ca asta?

— Ca să te ştiu în siguranţă.

— Dar…

Dă-mi putere!

— O să vii la mine acasă chiar de-ar trebui să te târăsc de păr până acolo.

— Cred că exagerezi.

— Nu exagerez. Ne putem continua discuţia acolo. Haide!

Se uită urât la mine. De neclintit.

— Nu, zice ea.

— Poţi merge de bunăvoie sau te pot căra în cârcă. Nu mă deranjează nicio variantă, Anastasia.

— N-ai îndrăzni.

— Ah, iubito, ştim amândoi că dacă tu arunci mănuşa, eu voi fi fericit să o ridic.

Îşi îngustează ochii.

Ana. Nu-mi dai de ales.

O iau în braţe şi-o arunc peste umăr, ignorând expresia speriată a unui cuplu care trece pe lângă noi.

— Lasă-mă jos! urlă ea şi începe să se zbată.

O strâng şi mai tare şi o plesnesc peste fund.

— Christian! chiţăie ea. E mânioasă. Dar mă doare în cot. Un individ alarmat – un părinte, presupun – îşi trage copiii mici din calea noastră.

— Merg pe jos. Merg pe jos, ţipă ea, iar eu o las imediat pe trotuar.

Se răsuceşte atât de repede, încât părul ei mi se loveşte de umăr.

O ia la pas hotărâtă înspre apartamentul ei, iar eu mă ţin după ea, dar rămân în gardă. Mă uit în toate părţile.

Unde eşti, Leila?

După vreo maşină parcată? După vreun copac?

Ce anume vrei?

Ana se opreşte brusc.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

— Ce vrei să spui?

Acum ce mai e?

— Cu Leila.

— Ţi-am spus.

— Nu, nu mi-ai spus. Mai e ceva. Ieri n-ai insistat să mergem la tine acasă. Deci ce s-a-ntâmplat?

Eşti isteaţă, domnişoară Steele.

— Christian! Spune-mi!

— Ieri a reuşit să obţină permis de portarmă.

Toată atitudinea i se schimbă. Furia i se transformă în teamă.

— Asta înseamnă că-şi poate cumpăra o armă, şopteşte ea, îngrozită.

— Ana…

O trag în braţele mele.

— Nu cred că va face vreo prostie, dar nici nu vreau să-mi asum vreun risc în privinţa ta.

— Lasă-mă pe mine! Cu tine cum rămâne? spune ea, cu nelinişte, îşi încolăceşte braţele în jurul meu şi mă strânge cu putere. E speriată pentru mine.

Pentru mine!

Şi acum o clipă credeam că mă părăseşte.

Chestia asta e ireală.

— Hai să ne-ntoarcem!

O sărut pe păr. Îmi pun braţul în jurul umerilor ei şi o trag lângă mine ca să o protejez. Ea îşi strecoară mâna prin centura jeanşilor mei, ţinându-mă aproape, cu degetele încolăcite în jurul şoldului meu. Chestia asta… apropierea… e nouă. M-aş putea obişnui cu ea. Mergem spre apartamentul ei, iar eu mă uit în toate părţile după Leila.

Mă gândesc la gama de emoţii pe care le-am experimentat de când m-am trezit, în vreme ce o privesc pe Ana pregătindu-şi o mică valiză. Pe alee, zilele trecute, am încercat să articulez felul în care

mă simt. Cel mai potrivit adjectiv este „neliniştit”. Şi descrie şi starea mea de spirit de acum. Ana nu e femeia docilă pe care mi-o amintesc – e mult mai îndrăzneaţă şi mai alunecoasă.

S-a schimbat atât de mult de când m-a părăsit? *Sau eu m-am schimbat?*

Nu mă ajută deloc faptul că sunt atât de tulburat din cauza Leilei. Pentru prima oară într-o perioadă îndelungată, mi-e teamă. Dacă i s-ar întâmpla ceva Anei din cauza legăturii mele cu Leila? Toată situaţia îmi scapă de sub control. Şi nu-mi place.

Ana pare însă solemnă şi neobişnuit de tăcută. Împătureşte balonul în rucsac.

— *Charlie Tango* vine şi el? o tachinez.

Dă din cap şi-mi zâmbeşte neconvingător. Ori e speriată, ori e încă supărată din cauza Elenei. Ori e ofticată că am luat-o în cârcă în plină stradă. Sau poate că de vină sunt cei douăzeci şi patru de mii de dolari.

La naiba, sunt multe variante din care să aleg. Mi-aş dori să ştiu la ce se gândeşte.

— Ethan se întoarce marţi, zice ea.

— Ethan?

— Fratele lui Kate. Stă aici până-şi găseşte un apartament în Seattle.

Ah, cealaltă progenitură a familiei Kavanagh. Vagabondul de pe plajă. L-am cunoscut la absolvirea ei. Nu-şi putea ţine departe mâinile de Ana.

— Păi, atunci e bine că o să stai la mine. Să-i laşi

mai mult spaţiu.

— Nu ştiu dacă are cheile. Va trebui să mă întorc atunci. Asta-i tot, zice ea.

Ridic valiza şi arunc o privire rapidă în jur înainte de a încuia. Observ cu nemulţumire că apartamentul nu are alarmă.

Audi-ul e parcat afară, în spate, acolo unde a spus Taylor. Deschid portiera din dreapta pentru Ana, dar ea rămâne neclintită pe asfalt, holbându-se la mine.

— Nu urci? o întreb, derutat.

— Credeam că eu conduc.

— Nu. Eu conduc.

— E ceva greşit la felul meu de a conduce? întreabă ea, iar eu detectez din nou acel ton. Nu-mi spune că ştii şi câte puncte am luat la examen. N-aş fi surprinsă, cu tendinţele tale de urmăritor.

— Treci în maşină, Anastasia.

Răbdarea mi se evaporă.

Destul. Mă înnebuneşti. Vreau să fii acasă, în siguranţă.

— Bine, pufneşte ea şi se suie în maşină.

Nu locuieşte departe de mine, deci drumul n-ar trebui să dureze mult. În mod normal, m-aş bucura să conduc micul Audi. E ager în traficul din Seattle. Dar acum sunt distras de orice pieton. Oricare dintre ei ar putea fi Leila.

— Toate supusele tale au fost brunete? întreabă Ana din senin.

— Da.

Dar chiar nu vreau să vorbesc despre asta. Relaţia noastră, aflată la început, se îndreaptă spre un teritoriu periculos.

— Mă întrebam şi eu…

Frământă un pompon de pe rucsacul ei; asta înseamnă că e agitată.

Curmă-i suferinţa, Grey!

— Ţi-am spus. Prefer brunetele.

— Doamna Robinson nu e brunetă.

— Probabil de-aceea. Din cauza ei mi s-a luat de blonde pentru totdeauna.

— Glumeşti!

Neîncrederea Anei e evidentă.

— Da. Glumesc.

Chiar trebuie să vorbim despre asta? Anxietatea îmi sporeşte. Dacă va continua să sape, o să-i mărturisesc cel mai întunecat secret al meu.

Nu. Nu pot să-i spun niciodată. O să mă părăsească.

Fără să privească înapoi.

Şi îmi amintesc cum a şters-o pe stradă şi a intrat în garajul de la The Heathman după prima noastră cafea împreună.

Nu s-a uitat înapoi nici măcar o dată.

Nici măcar o dată.

Dacă n-aş fi contactat-o ca să mergem la expoziţia fotografului… n-aş fi acum cu ea.

Ana e puternică. Dacă spune la revedere, vorbeşte serios.

— Povesteşte-mi despre ea, îmi întrerupe Ana gândurile.

Acum ce mai e? Vorbeşte despre Elena? Din nou?

— Ce vrei să ştii?

Mai multe informaţii despre doamna Lincoln nu vor face altceva decât să-i înrăutăţească dispoziţia.

— Spune-mi despre aranjamentul vostru de afaceri.

Ei bine, asta-i destul de uşor.

— Eu sunt partenerul din umbră. Nu sunt interesat în mod particular de industria cosmetică, dar ea a construit un proiect de succes. Eu doar am investit şi am ajutat-o să înceapă.

— De ce?

— Îi datorez asta.

— Serios?

— Când m-am lăsat de Harvard, mi-a împrumutat o sută de mii de dolari ca să-mi încep afacerea.

— Te-ai lăsat?

— Nu-mi plăcea. Am făcut doi ani. Din păcate, părinţii mei n-au fost atât de înţelegători.

— Ce faci?

Grace se încruntă la mine, pe punctul de a face apoplexie.

— Vreau să mă las de şcoală. O să-mi înfiinţez propria companie.

— Şi ce să faci acolo?

— Investiţii.

— Christian, ce ştii tu despre investiţii? Trebuie

să-ţi termini facultatea.

— Mamă, am un plan. Cred că pot face asta.

— Uite, fiule, e un pas important care-ţi poate afecta tot viitorul.

— Ştiu, tată, dar nu mai pot. Nu vreau să trăiesc la Cambridge încă doi ani.

— Te transferi. Vino înapoi la Seattle.

— Mamă, nu e locul potrivit.

— Nu ţi-ai găsit chemarea încă.

— Chemarea mea e lumea reală. Nu facultatea. E sufocant.

— Ai cunoscut pe cineva? întreabă Grace.

— Nu, mint eu relaxat.

O ştiam pe Elena dinainte să plec la Harvard.

Grace mijeşte ochii şi simt cum vârfurile urechilor îmi iau foc.

— Nu putem susţine decizia asta nesăbuită, fiule.

Carrick intră în rolul total de tată nemernic-şi-pompos şi mi-e teamă că o să-mi ţină predica lui favorită: „Învaţă bine, munceşte din greu, familia e pe primul loc”.

Grace îi susţine punctul de vedere.

— Christian; te joci cu tot restul vieţii tale.

— Mamă! Tată! S-a terminat. Îmi pare rău că vă dezamăgesc încă o dată. Am luat deja decizia. Doar vă informam.

— Dar cum rămâne cu taxa irosită?

Mama flutură din mâini.

Rahat!

— O să v-o înapoiez.

— Cum? Şi cum Dumnezeului o să-ţi începi propria afacere? Ai nevoie de capital.

— Nu-ţi face griji, mamă. Mă descurc. Şi o să vă dau banii înapoi.

— Christian, dragule, nu e vorba de bani...

Singura chestie pe care am învăţat-o în facultate a fost cum să fac un bilanţ contabil şi mi-am găsit liniştea în vâslit.

— Nu pari să te fi descurcat prea rău după ce ai renunţat la facultate. În ce anume te specializai? spune Ana, făcându-mă să revin la conversaţia noastră.

— Politică şi economie.

— Deci, e bogată?

Ana are o fixaţie în privinţa banilor pe care mi i-a împrumutat Elena.

— Era o nevastă-trofeu plictisită, Anastasia. Soţul ei era bogat – un şmecher în industria lemnului.

Asta mă face întotdeauna să zâmbesc. Îi surâd strâmb Anei. Lincoln Timber. Ce dobitoc imbecil s-a dovedit a fi!

— N-o lăsa să lucreze. Ştii tu, era obsedat de control. Unii bărbaţi aşa sunt.

— Serios? Un bărbat obsedat de control?

Ana pare că-şi bate joc de mine.

— Cu siguranţă, e o creatură mitică.

Sarcasmul ei răzbate din fiecare cuvânt. Se comportă neobrăzat, dar răspunsul ei mă face să zâmbesc.

— Ţi-a împrumutat banii soţului ei?

Exact aşa a făcut.

— Îngrozitor!

— I-a primit pe toţi înapoi.

Imbecilul!

Gândurile mele intră într-o zonă neagră. Aproape că şi-a ucis soţia pentru că şi-o trăgea cu mine. Mă cutremur când mă gândesc ce i-ar fi făcut dacă n-aş fi apărut eu. Furia îmi străbate trupul şi strâng volanul în mână, exact când aşteptăm ca bariera garajului de la Escala să se ridice. Încheieturile mi se albesc. Elena a stat trei luni în spital şi a refuzat să-l reclame la poliţie.

Stăpâneşte-te, Grey!

Slăbesc un pic volanul.

— Cum? întreabă Ana, curioasă ca întotdeauna, voind să afle mai multe despre răzbunarea lui Line.

Nu-i spun povestea asta. Clatin din cap, parchez pe unul dintre locurile mele şi opresc motorul.

— Haide… Franco va ajunge aici în scurt timp.

În lift, îi arunc o privire. Micul v e acolo, între sprâncene. E gânditoare, poate rumegă ce i-am spus… sau e altceva la mijloc?

— Încă eşti supărată pe mine? întreb.

— Foarte.

— Bine.

Măcar ştiu.

Taylor s-a întors din vizita de la fiica lui, Sophie. Ne salută când ajungem în foaier.

— Bună ziua, domnule, îmi spune el încet.

— Te-a sunat Welch?
— Da, domnule.
— Şi?
— Totul e aranjat.
— Excelent! Ce mai face fiica ta?
— E bine, mulţumesc, domnule.
— Bravo! O să vină un stilist la ora unu – Franco de Luca.
— Domnişoară Steele, o salută Taylor pe Ana.
— Bună, Taylor. Ai o fetiţă?
— Da, doamnă.
— Câţi ani are?
— Şapte ani.
Ana pare confuză.
— Locuieşte cu mama ei, explică Taylor.
— Ah, înţeleg, spune ea, iar el îi zâmbeşte, cum rar o face.
Mă întorc şi mă îndrept spre living. Nu sunt sigur că apreciez flirtul lui Taylor cu domnişoara Steele sau viceversa. O aud pe Ana venind în urma mea.
— Ţi-e foame? întreb.
Ea clatină din cap şi cercetează camera din priviri. N-a mai fost aici din ziua îngrozitoare în care m-a părăsit. Vreau să-i spun că mă bucur că s-a întors, dar acum e supărată pe mine.
— Am de dat câteva telefoane. Simte-te ca acasă!
— Bine, zice ea.

Pe birou găsesc o sacoşă mare de pânză.

Înăuntru e o mască uimitoare, argintie, cu pene bleumarin, pentru Ana. Lângă ea e o pungă mică de la Chanel, în care e un ruj roşu. Taylor s-a descurcat bine. În orice caz, nu cred că Ana va fi prea impresionată de ideea mea cu rujul – cel puţin, nu acum. Pun masca pe un raft şi bag rujul în buzunar, apoi mă aşez la computer.

A fost o dimineaţă relaxantă şi distractivă petrecută cu Anastasia. A fost la fel de provocatoare ca de obicei de când ne-am trezit, fie că a fost vorba de cecul pentru rabla ei de Beetle, de relaţia mea cu Elena sau de cine plăteşte pentru micul dejun.

Ana e teribil de independentă şi încă nu pare interesată de banii mei. Nu primeşte, ci oferă; dar ea a fost întotdeauna aşa. Îţi dă o senzaţie atât de proaspătă! Toate supusele mele erau moarte după cadouri. *Grey, pe cine păcăleşti*? spuneau că le plac cadourile tale, dar poate că era din cauza rolului pe care-l jucau.

Îmi las capul în mâini. E dificil. Cu Ana sunt pe teritoriu necartografiat.

Furia ei faţă de Elena e regretabilă. Elena mi-e prietenă.

Oare Ana e geloasă?

Nu-mi pot schimba trecutul şi, după câte a făcut pentru mine Elena, va fi stânjenitor să gestionez ostilitatea Anei.

Aşa o să fie viaţa mea de-acum încolo, înnămolită în această nesiguranţă? Acesta va fi un

subiect interesat de discuţie cu Flynn data viitoare când o să-l văd. Poate că reuşeşte să mă ajute în privinţa asta.

Clatin din cap, pornesc iMac-ul şi-mi verific e-mailurile. Welch mi-a trimis o copie a permisului falsificat de portarmă al Leilei. Foloseşte numele Jeanne Barry şi o adresă din Belltown. Persoana din fotografie îi seamănă, doar că arată mai bătrână, mai slabă şi mai tristă decât era atunci când am cunoscut-o eu. E deprimant. Femeia asta are nevoie de ajutor.

Printez câteva tabele de la SIP – declaraţii de profit şi pierderi pe ultimii trei ani, pe care le voi studia mai târziu. Apoi examinez CV-urile celor din echipa suplimentară de protecţie pe care a aprobat-o Taylor; doi dintre ei sunt foşti agenţi federali şi alţi doi au luptat în Navy Seals. Dar încă trebuie să abordez subiectul securităţii suplimentare cu Ana.

Puţin câte puţin, Grey.

*

După ce termin de răspuns la cele câteva e-mailuri de afaceri, mă duc să o caut pe Ana.

Nu e nici în living room, nici la mine în dormitor, dar dacă tot sunt aici iau câteva prezervative din noptieră şi-mi continui căutarea. Vreau să mă duc sus să văd dacă e cumva în camera supusei, dar aud uşile liftului şi pe Taylor salutând pe cineva. Ceasul meu arată 12:55. Probabil că a sosit Franco.

Uşile de la foaier se deschid şi, înainte ca Taylor

să deschidă gura, spun:

— O aduc pe domnişoara Steele.

— Foarte bine, domnule.

— Anunţă-mă când e gata planul de securitate.

— Sigur că da, domnule Grey.

— Şi mulţumesc pentru mască şi ruj.

— Cu plăcere, domnule, spune Taylor şi închide uşa.

La etaj, n-o văd, dar o aud.

Ana vorbeşte singură în debara.

Ce mama naibii face acolo?

Inspir adânc, deschid uşa şi o găsesc stând cu picioarele încrucişate pe jos.

— Aici erai. Credeam că ai fugit.

Ridică un deget şi-mi dau seama că vorbeşte la telefon, nicidecum de una singură. Mă sprijin de cadrul uşii şi o urmăresc cum îşi dă părul după ureche şi începe să-şi răsucească o şuviţă în jurul arătătorului.

— Îmi pare rău, mamă, trebuie să-nchid. Te sun în curând…

E agitată. Eu o fac să se simtă aşa? Probabil că se ascunde aici ca să scape de mine. Are nevoie de spaţiu? Gândul ăsta mă descurajează.

— Şi eu te iubesc, mamă.

Închide telefonul şi se întoarce spre mine, cu o expresie de nerăbdare.

— De ce te ascunzi aici? întreb.

— Nu mă ascund, disper.

— Disperi?

Pielea mi se înfioară de neliniște. Se gândește să fugă.

— Din cauza tuturor acestor chestii, Christian.

Face un gest spre hainele agățate în dulap.

Hainele? *Nu-i plac?*

— Pot să intru? o întreb.

— E debaraua ta.

Debaraua mea. Hainele tale, Ana.

Mă las încet pe podea lângă ea, încercând să o înveselesc.

— Sunt doar niște haine. Dacă nu-ți plac, le trimit înapoi.

Par mai degrabă resemnat decât împăciuitor.

— Ești greu de suportat, știi?

Nu greșește. Mă scarpin în barba nerasă și mă gândesc ce să spun. *Fii autentic! Fii sincer!* Cuvintele lui Flynn îmi răsună în cap.

— Știu. Mă străduiesc, replic eu.

— Te străduiești prea mult, chițăie ea.

— Ca și tine, domnișoară Steele.

— De ce faci asta?

Face un semn între noi.

Ea și eu.

Noi doi.

Ana și Christian.

— Știi bine de ce.

Am nevoie de tine.

— Nu, nu știu, insistă ea.

Îmi trec mâinile prin păr, căutând inspirație. Ce vrea să spun? Ce anume vrea să audă?

— Eşti o femeie foarte enervantă.

— Ai putea avea o supusă brunetă şi frumoasă. Una care să te întrebe „Cât de sus?” de câte ori îi ordoni să sară, asta dacă are voie să vorbească. Deci de ce eu, Christian? Pur şi simplu, nu înţeleg.

Ce-ar trebui să-i spun? Pentru că m-am trezit de când am cunoscut-o pe ea? Pentru că mi s-a schimbat tot universul? Toată lumea se roteşte pe o axă diferită.

— Mă faci să mă uit altfel la lume, Anastasia. Nu mă vrei pentru banii mei. Îmi oferi…

Caut cuvântul potrivit.

— Speranţă.

— Speranţă pentru ce?

Pentru tot.

— Pentru mai mult, îi răspund.

Asta şi-a dorit Ana. Şi acum îmi doresc şi eu acelaşi lucru.

Ţine-i tot discursul, Grey.

Îi spun că are dreptate.

— Sunt obişnuit ca femeile să facă exact ce spun eu, când spun eu, să facă exact ce vreau eu. Chestia asta se învecheşte. Tu ai ceva, Anastasia, care mă cheamă la un nivel mai profund, pe care nu-l înţeleg. E chemarea sirenei. Nu-ţi pot rezista şi nu vreau să te pierd.

Uau! Floricele, Grey.

O prind de mână.

— Nu fugi, te rog. Ai puţină încredere în mine şi un pic de răbdare. Te rog.

Şi iată ce i se citeşte în zâmbetul dulce. Compasiunea. Iubirea. M-aş putea desfăta în privirea aceea toată ziua. În fiecare zi. Îşi pune mâna pe genunchii mei, luându-mă prin surprindere, şi mă sărută pe buze.

— Bine. Încredere şi răbdare, pot să încerc, spune ea.

— Bravo! Pentru că a venit Franco.

Îşi dă părul peste umăr.

— Era momentul!

Râsul ei copilăresc e molipsitor şi ne ridicăm amândoi în picioare.

Mergem la parter ţinându-ne de mână, iar eu mă gândesc că poate am depăşit deja faza care a supărat-o.

*

Franco se agită exagerat în jurul iubitei mele. Îi las pe amândoi la mine în baie. Nu sunt convins că Ana ar aprecia dacă aş încerca să-i impun vreo tunsoare.

Mă întorc în birou, resimţind o tensiune în umeri. O simt peste tot, de fapt. Dimineaţa asta mi-a scăpat de sub control şi, deşi mi-a promis că va încerca să aibă încredere şi răbdare, va trebui să văd dacă se va ţine de cuvânt.

Dar Ana nu mi-a dat niciodată vreun motiv să mă îndoiesc de ea.

În afară de momentul în care a plecat.

Şi m-a rănit...

Alung acest gând negru şi-mi verific repede e-

mailurile. E unul de la Flynn.

De la: Dr. John Flynn
Subiect: Diseară
Data: 11 iunie 2011, ora 13:00
Către: Christian Grey
Christian,
Vii diseară la evenimentul organizat de părinţii tăi?
JF

Îi răspund imediat.

De la: Christian Grey
Subiect: Diseară
Data: 11 iunie 2011, ora 13:15
Către: Dr. John Flynn
Bună ziua, John.
Vin şi voi fi însoţit de domnişoara Anastasia Steele.
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă întreb ce va face cu informaţia asta. Cred că e pentru prima oară când îi urmez sfatul – şi încerc să am cu Ana o relaţie aşa cum îşi doreşte ea.
Până acum, totul e derutant.

Clatin din cap şi-mi recuperez tabelele pe care le-am printat şi nişte rapoarte de obligaţiuni pe care trebuie să le citesc, legate de afacerea din Taiwan.

Sunt rătăcit în cifrele de la SIP. Se pierd foarte mulţi bani. Cheltuielile lor de operare sunt foarte mari, lichidările sunt astronomice, costurile de producţie sunt în creştere, iar personalul…

Prind cu coada ochiului o mişcare care mă distrage.

Ana.

Stă la intrarea în living, sprijinindu-se pe un picior, părând jenată şi timidă. Se uită neliniştită la mine şi-mi dau seama că-şi doreşte aprobarea mea.

E uluitoare. Părul ei e ca o coamă strălucitoare.

— Vezi!? Ţi-am spus eu că o să-i placă.

Franco a venit după ea în living.

— Arăţi superb, Ana, zic eu şi complimentul meu îi aduce bujori în obraji.

— Treaba mea aici s-a sfârşit, spune Franco, bătând din palme.

E vremea să-l conduc la ieşire.

— Mulţumesc, Franco, spun şi încerc să-l dau afară din livingul meu.

O prinde pe Ana şi o sărută pe ambii obraji, într-o demonstraţie dramatică de afecţiune.

— Să nu mai laşi pe nimeni altcineva să-ţi tundă vreodată părul, *bellissima* Ana!

Mă uit urât la el până-i dă drumul.

— Pe-aici, zic, ca să scap de el.

— Domnule Grey, e o bijuterie.

Ştiu.

— Uite!

Îi întind trei sute de dolari.

— Mulţumesc că ai venit aşa din scurt.

— A fost o plăcere. O adevărată plăcere.

Îmi strânge mâna şi, exact la momentul potrivit, Taylor apare să-l conducă în foaier.

Slavă Cerului!

Ana stă acolo unde am lăsat-o.

— Mă bucur că l-ai păstrat lung.

Iau o şuviţă din părul ei şi o mângâi între degete.

— Atât de moale, şoptesc.

Mă priveşte – cu nelinişte, cred.

— Mai eşti supărată pe mine? întreb.

Ea dă din cap.

Ah, Ana!

— Pentru ce anume eşti supărată pe mine?

Îşi dă ochii peste cap… şi-mi amintesc un moment petrecut în dormitorul ei din Vancouver când a făcut exact aceeaşi greşeală. Dar a fost acum o veşnicie în scurta noastră relaţie şi sunt sigur că acum nu m-ar lăsa să o plesnesc la fund. Deşi aş vrea. Da. Aş vrea asta foarte mult.

— Vrei lista? zice ea.

— E o listă întreagă?

Sunt amuzat.

— Una lungă.

— Putem discuta despre asta în pat?

Gândul că aş putea să o plesnesc pe Ana la fund mi s-a dus direct în vintre.

— Nu.

— La prânz, atunci. Mi-e foame, şi nu numai de mâncare.

— N-o să te las să-mi suceşti capul cu sexpertiza ta.

Sexpertiză!

Anastasia, mă flatezi.

Şi-mi place.

— Ce te supăra mai precis, domnişoară Steele? Scuipă tot!

Am pierdut şirul.

— Ce mă supără? se strâmbă ea. Păi, ar fi faptul că-mi invadezi grosolan intimitatea, faptul că m-ai dus într-un loc unde lucrează fosta ta amantă şi unde ţi-ai dus toate iubitele ca să se epileze, faptul că m-ai luat în cârcă pe stradă ca şi cum aş fi avut şase ani.

S-a pornit să-mi înşire toată lista comportamentului meu greşit. Mă simt ca în clasa întâi.

— Şi, colac peste pupăză, ai lăsat-o pe doamna Robinson să te atingă!

Nu m-a atins! *Dumnezeule!*

— E o listă impresionantă. Dar, ca să mai lămuresc o dată lucrurile, ea nu e doamna Robinson a mea.

— Te poate atinge, subliniază ea, iar vocea îi

şovăie, plină de suferinţă. Ea ştie unde.

— Ce înseamnă asta?

— Tu şi cu mine nu aveam reguli. N-am avut niciodată o relaţie fără reguli şi nu ştiu niciodată unde-o să mă atingi. Asta mă nelinişteşte.

E imprevizibilă şi trebuie să înţeleagă că atingerea ei mă dezarmează.

— Atingerea ta înseamnă mai mult. Mult mai mult.

Nu mă poţi atinge, Ana. Te rog, pur şi simplu acceptă gândul acesta.

Face un pas înainte, ridicând mâna.

Nu. Întunericul îmi strânge coastele ca un cleşte. Mă retrag.

— Limite dure, şoptesc eu.

Ea îşi ascunde dezamăgirea.

— Tu cum te-ai simţi dacă n-ai putea să mă atingi?

— Devastat şi furat.

Umerii i se lasă şi scutură din cap, dar îmi zâmbeşte resemnată.

— Într-o bună zi va trebui să-mi spui exact de ce asta e o limită dură, te rog.

— Într-o bună zi, răspund eu.

Şi alung din creierul meu amintirea unei ţigări aprinse.

— Deci, restul listei tale. Invadarea intimităţii. Pentru că-ţi ştiu numărul contului bancar?

— Da, e scandalos.

— Fac verificări amănunţite în privinţa tuturor

supuselor mele. O să-ţi arăt.

Mă îndrept spre biroul meu, iar ea mă urmează. Mă întreb dacă asta e o idee bună, totuşi scot dosarul Anei din dulap şi i-l înmânez, îşi priveşte numele scris frumos şi se uită la mine ucigător.

— Poţi să-l păstrezi, îi spun.

— Uau, ce bine, merçi, rânjeşte ea, începând să-l răsfoiască şi să-l studieze. Deci ştiai că lucrez la Clayton?

— Da.

— N-a fost o coincidenţă. N-ai trecut pur şi simplu pe acolo?

Mărturiseşte, Grey!

— Nu.

— E o mare porcărie. Ştii asta?

— Eu nu văd lucrurile aşa. La ceea ce fac eu, trebuie să fiu precaut.

— Dar asta e ceva privat.

— Nu folosesc informaţiile la modul abuziv. Oricine le poate obţine dacă-şi pune mintea, Anastasia. Ca să deţin controlul, am nevoie de informaţii. Aşa am operat întotdeauna.

— Ba le foloseşti la modul abuziv. Depui în contul meu douăzeci şi patru de mii de dolari pe care nu-i vreau.

— Ţi-am zis. Atât a reuşit Taylor să obţină pentru maşina ta. Incredibil, ştiu, dar ăsta-i adevărul.

— Dar Audi-ul…

— Anastasia, ai idee câţi bani câştig eu?

— De ce ar trebui să ştiu? Nu trebuie să cunosc

dimensiunile contului tău bancar, Christian.

— Ştiu. Acesta e unul dintre lucrurile pe care le ador la tine. Anastasia, câştig cam o sută de mii de dolari pe oră.

Buzele ei formează litera o.

Şi, pentru prima oară în viaţa ei, tace mâlc.

— Douăzeci şi patru de mii de dolari nu înseamnă nimic. Maşina, cărţile cu Tess, hainele… nu înseamnă nimic.

— Dacă ai fi în locul meu, cum te-ai simţi cu atâta… generozitate îndreptată în direcţia ta? întreabă ea.

E irelevant. Vorbim despre ea, nu despre mine.

— Nu ştiu.

Ridic din umeri pentru că e o întrebare caraghioasă.

Ea oftează de parcă trebuie să-i explice o ecuaţie complexă unui individ bătut în cap.

— Nu e prea grozav. Adică, sigur, tu eşti foarte generos, dar eu mă simt prost. Ţi-am spus asta de multe ori.

— Vreau să-ţi ofer lumea întreagă, Anastasia.

— Eu te vreau numai pe tine, Christian. Nu toate accesoriile astea.

— Fac parte din înţelegere. Parte din ce sunt eu.

Din cine sunt eu.

Clatină din cap, părând înfrântă.

— Mergem să mâncăm? întreabă ea, schimbând vorba.

— Sigur.

— Gătesc eu.

— Bine. Dar să ştii că e mâncare în frigider.

— Doamna Jones e liberă în weekenduri?

Dau din cap.

— Deci, mănânci resturi reci în majoritatea weekendurilor?

— Nu.

— Ah?

Inspir profund, întrebându-mă cum va primi Ana următoarea informaţie.

— Supusele mele gătesc, Anastasia.

Unele bine, altele mai puţin bine.

— Ah, desigur.

Zâmbeşte forţat.

— Ce-ar dori să mănânce domnul?

— Ce are doamna la îndemână, răspund, ştiind că va pricepe aluzia.

Dă din cap şi iese din birou, lăsând dosarul aici. Îl aşez la loc în dulap şi zăresc dosarul lui Susannah. Era o bucătăreasă jalnică, chiar mai rea decât mine. Dar îşi dădea silinţa… şi ne distram cu asta.

— Ai ars chestia asta?

— Da. Scuze, domnule.

— Ah, ce-o să ne facem cu tine?

— Orice doriţi, Stăpâne.

— Ai ars-o intenţionat?

Roşeaţa din obraji şi zvâcnetul buzelor în încercarea de a-şi ascunde un zâmbet sunt un răspuns destul de bun.

Acelea erau vremuri plăcute şi mult mai simple. Relaţiile mele anterioare erau dictate de un set de reguli care erau urmate. Dacă erau încălcate, existau diverse consecinţe. Eram liniştit. Şi ştiam ce se aşteaptă de la mine. Erau relaţii intime, dar niciuna dintre supusele mele de dinainte nu mă entuziasma atât de mult ca Ana, chiar dacă e atât de dificilă.

Poate că totul e din cauză că e atât de dificilă.

Îmi amintesc negocierile contractului nostru. Şi atunci era dificilă.

Da. Uite ce întorsătură au luat lucrurile, Grey.

M-a avut la degetul mic de când am cunoscut-o. De-asta îmi place de ea atât de mult? Cât timp o să simt aşa? Probabil, atâta timp cât va rămâne. Pentru că în adâncul sufletului meu ştiu că, în cele din urmă, mă va părăsi.

Toate mă părăsesc.

Muzica izbucneşte din living room. „Crazy în Love” a lui Beyoncé. Oare Ana îmi trimite un mesaj?

Stau pe coridorul care duce înspre biroul meu şi camera cu televizorul şi o privesc cum găteşte. Bate nişte ouă, dar se opreşte brusc şi, din câte pot vedea, zâmbeşte ca toanta.

Vin tiptil prin spatele ei şi-o cuprind cu braţele, speriind-o.

— Interesantă muzică ai ales, îi şoptesc şi o sărut în spatele urechii. Părul tău miroase bine.

Se zbate să scape din braţele mele.

— Încă sunt supărată pe tine, spune ea.

— Cât mai ai de gând să o ţii aşa? întreb şi-mi trec mâna prin păr, frustrat.

— Cel puţin până mâncăm.

Tonul ei e dispreţuitor, dar jucăuş.

Bravo!

Iau telecomanda şi închid muzica.

— Tu ţi-ai pus asta pe iPod? întreabă Ana.

Clatin din cap. Nu vreau să spun că Leila a pus melodia, pentru că s-ar supăra din nou.

— Nu crezi că încerca să-ţi comunice ceva atunci? spune ea, ghicind corect că e vorba despre Leila.

— Ei bine, dacă mă gândesc mai bine, probabil că da, răspund eu.

De ce nu mi-a picat fisa?

Ana întreabă de ce e încă pe iPod-ul meu, iar eu propun s-o şterg.

— Ce ţi-ar plăcea să asculţi?

— Ia-mă prin surprindere, zice ea, şi asta e o nouă provocare.

Foarte bine, domnişoară Steele. Dorinţa ta e poruncă pentru mine. Caut pe iPod, eliminând câteva melodii. Mă gândesc să pun „Please Forgive Me” a lui David Gray, dar e prea evidentă şi, sincer vorbind, prea smerită.

Gata, ştiu. Cum a zis ea mai devreme? Sexpertiză? Da.

Foloseşte-te de asta! *Ca s-o seduci, Grey!*

M-am săturat de supărarea ei. Găsesc cântecul pe care-l voiam, apăs play. *Perfect.* Orchestra începe să cânte şi muzica umple camera cu un intro cool, senzual. Apoi se aude vocea Ninei Simone. *„I put a spell on you*".

Ana se răsuceşte, înarmată cu un tel, iar eu o privesc fix în ochi, îndreptându-mă spre ea.

— *„Eşti a mea",* cântă Nina.

Eşti a mea.

— Christian, te rog, şopteşte Ana când ajung la ea.

— Ce mă rogi?

— Nu face asta!

— Ce să nu fac?

— Asta.

A rămas fără suflu.

— Eşti sigură?

Îi iau telul din mână înainte de a se hotărî să-l folosească pe post de armă.

Ana. Ana. Ana.

Sunt destul de aproape ca să o miros. Închid ochii şi inspir profund. Când îi deschid la loc, obrajii îi sunt pătaţi de celebra roşeaţă.

Şi se simte din nou între noi.

Acea atracţie bine cunoscută.

Atracţia noastră intensă.

— Te doresc, Anastasia, şoptesc. Iubesc şi urăsc şi iubesc să mă cert cu tine. E ceva foarte nou pentru mine. Trebuie să ştiu că suntem în regulă. E singura cale pe care o cunosc acum.

Închide ochii.

— Sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat, spune ea, cu o voce joasă, mângâietoare.

Dovedeşte-o!

Genele îi flutură şi ochii îi rămân lipiţi de fâşia de piele dezgolită de deasupra cămăşii mele. Îşi muşcă buza. Îmi reprim un geamăt în vreme ce căldura trupului ei ne înfierbântă pe amândoi.

— N-o să te ating până nu spui da.

Am vocea îngroşată de dorinţă.

— Dar acum, după o dimineaţă de-a dreptul nasoală, vreau să mă îngrop în tine şi să uit de tot, în afară de noi doi.

Mă priveşte în ochi.

— O să-ţi ating faţa, spune ea, luându-mă prin surprindere.

Bine. Ignor frisonul care-mi trece pe spinare. Mâna ei îmi mângâie obrazul, iar eu închid ochii, savurând atingerea degetelor ei pe barba nerasă.

Ah, iubito!

Nu trebuie să-ţi fie teamă, Grey.

Instinctiv, îmi lipesc faţa de mâna ei, experimentând această atingere, desfătându-mă cu ea. Mă aplec, cu buzele aproape de ale ei, iar ea îşi înalţă chipul spre mine.

— Da sau nu, Anastasia?

— Da.

Răspunsul ei de-abia se poate auzi, ca un oftat.

Mă aplec spre ea şi-mi lipesc buzele de ale ei,

atingând-o uşor. Gustând-o. Tachinând-o până când se deschide pentru mine. O îmbrăţişez, cu o mână pe fundul ei, lipind-o de erecţia mea, şi cu cealaltă mână mângâind-o pe spate, până la părul moale, de care o trag uşor. Geme atunci când limba mea o atinge pe a ei.

— Domnule Grey!

Suntem întrerupţi.

Dumnezeule!

Îi dau drumul Anei.

— Taylor, spun eu printre dinţi, în timp ce el stă în pragul livingului, părând stânjenit, dar hotărât.

Ce. Mama. Naibii.

Avem o înţelegere: să se facă nevăzut când nu sunt singur în apartament. Ce are să-mi spună trebuie să fie cu adevărat important.

— La mine în birou, zic, iar Taylor traversează camera cu paşi apăsaţi. Amânăm puţin, îi şoptesc Anei şi-l urmez pe Taylor.

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt, domnule, spune el când ajungem la mine în birou.

— Sper că ai un motiv bun.

— Ei bine, a sunat mama dumneavoastră.

— Te rog, nu-mi spune că ăsta e motivul.

— Nu, domnule. Dar ar trebui să o sunaţi cât mai curând. E vorba despre seara aceasta.

— Bine. Altceva?

— Echipa de pază e aici şi, ştiind ce părere aveţi despre pistoale, am crezut că ar trebui să vă informez că sunt înarmaţi.

— Poftim?

— Domnul Welch şi cu mine credem că e o măsură de precauţie.

— Detest armele. Să sperăm că nu trebuie să le folosească.

Par iritat – şi chiar sunt –, mă giugiuleam cu Anastasia Steele.

Când am mai fost vreodată întrerupt în timp ce mă giugiuleam cu cineva?

Niciodată.

Dintr-odată, gândul mă amuză.

Îmi trăiesc adolescenţa pe care n-am avut-o.

Taylor se relaxează şi ştiu că o face pentru că dispoziţia mea s-a schimbat.

— Ştiai că Andrea se mărită astăzi? îl întreb, pentru că m-a frământat chestia asta încă de dimineaţă.

— Da, răspunde el cu o mutră uluită.

— Mie nu mi-a spus.

— Probabil că a uitat, domnule.

Acum ştiu că mă ia de sus. Ridic din sprânceană.

— Nunta e la The Edgewater, spune el repede.

— Stă acolo?

— Aşa cred.

— Poţi să te interesezi discret dacă fericitul cuplu are o cameră acolo şi le-o poţi schimba pentru cel mai bun apartament disponibil? Şi să plăteşti pentru ea.

Taylor zâmbeşte.

— Desigur, domnule.

— Cine e norocosul?

— Asta nu ştiu, domnule Grey.

Mă întreb de ce Andrea a fost atât de misterioasă în privinţa nunţii ei. Alung acest gând când o aromă delicioasă se strecoară în cameră şi stomacul îmi ghiorăie nerăbdător.

— Mai bine mă întorc la Anastasia.

— Da, domnule.

— Asta a fost tot?

— Da.

— Minunat!

Ieşim amândoi din birou.

— O să mă-ntâlnesc cu ei în zece minute, îi zic lui Taylor când ne întoarcem în living.

Ana se apleacă peste aragaz, luând câteva farfurii.

— O să fim pregătiţi, spune Taylor şi pleacă, lăsându-mă singur cu Anastasia.

— Prânzul? întreabă ea.

— Te rog.

Mă aşez pe unul dintre scaunele înalte, la bar, acolo unde a pus masa.

— Probleme? face ea, curioasă ca întotdeauna.

Trebuie să-i spun despre securitatea suplimentară.

— Nu.

Nu insistă să obţină un răspuns şi-şi face de lucru punând în farfurii omleta spaniolă cu salată. Sunt impresionat că se pricepe atât de bine şi se simte în largul ei la mine în bucătărie. Se aşază lângă

mine. Iau o înghiţitură şi mâncarea mi se topeşte-n gură.

Hmm… Delicios!

— E bun. Vrei un pahar cu vin?

— Nu, mulţumesc, răspunde ea şi începe să mănânce atentă.

Măcar mănâncă.

Renunţ la vin, mai ales că ştiu că voi bea diseară. Ceea ce-mi reaminteşte că trebuie să o sun pe mama. Mă întreb ce anume vrea. Nu ştie că m-am despărţit de Ana – şi că acum ne-am împăcat. Ar trebui să o anunţ că vine şi Ana la bal în seara asta.

Cu ajutorul telecomenzii pun nişte muzică relaxantă.

— Ce e asta? întreabă Ana.

— Canteloube, *Songs of the Auvergne.* Melodia asta se numeşte „Bailero”.

— E superbă. În ce limbă e?

— E în franceza veche – occitană, de fapt.

— Tu vorbeşti franceza; înţelegi versurile?

— Unele cuvinte, da. Mama avea o mantră: „instrument muzical, limbă străină, artă marţială”. Elliot vorbeşte spaniola; Mia şi cu mine vorbim franceza. Elliot cântă la chitară, eu la pian şi Mia la violoncel.

— Uau! Şi artele marţiale?

— Elliot face judo. Mia a pus piciorul în prag când avea 12 ani şi a refuzat.

Ana ştie că eu fac kickboxing.

— Mi-aş fi dorit să fie şi mama la fel de bine organizată.

— Dr. Grace e formidabilă când vine vorba de realizările copiilor ei.

— Cred că e foarte mândră de tine. Eu aşa aş fi, spune Ana cu căldură.

Ah, iubito, *nu ştii cât de mult te înşeli. Nimic nu e atât de simplu.* Am fost o mare dezamăgire pentru părinţii mei; exmatriculările de la şcoală, faptul că m-am retras de la colegiu, fără să am o relaţie de care să ştie ei… Dacă ar şti Grace adevărul despre stilul meu de viaţă!

Dacă ai şti adevărul şi tu, Ana!

Nu o lua în direcţia aia, Grey!

— Te-ai decis cu ce te-mbraci diseară? Sau trebuie să vin eu să aleg ceva în locul tău?

— Ăăă… nu încă. Tu ai ales toate hainele alea?

— Nu, Anastasia, nu le-am ales eu. Am dat o listă şi mărimile tale unei cumpărătoare personale de la Neiman Marcus. Ar trebui să ţi se potrivească. Ca să ştii, am angajat agenţi suplimentari de pază pentru seara asta şi pentru alte câteva zile. Cu Leila care e imprevizibilă şi despre care nu ştim exact pe unde umblă pe străzile din Seattle, cred că e o precauţie înţeleaptă. Nu vreau să ieşi neînsoţită. Bine?

Pare uluită, dar mă aprobă, surprinzându-mă că a fost de acord fără să mă contrazică.

— Bravo! Mă duc să discut cu ei. Nu voi lipsi mult.

— Sunt aici?

— Da.

E de-a dreptul uimită. Dar nu a avut obiecţii cu privire la măsurile suplimentare de securitate, aşa că profit că sunt încă în avantaj, îmi iau farfuria goală, o pun în chiuvetă şi plec, lăsând-o pe Ana să-şi termine masa în linişte.

Agenţii de pază sunt adunaţi în biroul lui Taylor şi aşezaţi la masa rotundă. După ce ne prezentăm, mă aşez şi le vorbesc despre evenimentul de diseară.

După şedinţă, mă întorc în biroul meu ca să o sun pe mama.

— Dragule, ce mai faci? se bucură ea.

— Sunt bine, Grace.

— Vii diseară?

— Desigur. Vine şi Anastasia.

— Serios?

Pare surprinsă, dar îşi revine repede.

— E minunat, scumpule. O să-i fac loc la masa noastră.

E de-a dreptul exuberantă. Îmi pot imagina cât e de încântată.

— Ne vedem diseară, mamă.

— De-abia aştept, Christian. La revedere!

Am un e-mail de la Flynn.

De la: Dr. John Flynn

Subiect: Diseară
Data: 11 iunie 2011, ora 14:25
Către: Christian Grey
De-abia aştept să o cunosc pe Anastasia.
JF

Sunt sigur de asta, John.
Se pare că toată lumea este entuziasmată de faptul că am o parteneră diseară.
Toată lumea, inclusiv eu.

Ana stă întinsă în patul din camera supusei, uitându-se la computerul ei. Citeşte absorbită ceva pe net.
— Ce faci? o întreb.
Se sperie şi, nu ştiu de ce, are o mutră vinovată. Mă întind lângă ea şi văd că se uită pe un site denumit „Personalitatea multiplă: simptome”.
Înţeleg că am multe probleme, dar, din fericire, schizofrenia nu e una dintre ele. Nu-mi pot ascunde amuzamentul în faţa investigaţiei ei psihologice de amator.
— Eşti pe site-ul ăsta pentru vreun motiv anume?
— Documentare. Despre o personalitate dificilă.
— O personalitate dificilă?
— Micul meu proiect de suflet.
— Acum sunt un proiect? O activitate secundară. Un experiment ştiinţific, poate. Când eu credeam că sunt totul. Domnişoară Steele, mă răneşti.
— De unde ştii că e vorba despre tine?

— Am ghicit, o necăjesc eu.

— E adevărat că eşti singurul om distrus la creier fiind disperat să deţină controlul, pe care-l cunosc la modul intim.

— Credeam că sunt singura persoană pe care o cunoşti la modul intim.

— Da. Şi asta, răspunde ea şi obrajii i se înroşesc de stânjeneală.

— Ai ajuns la vreo concluzie până acum?

Se întoarce pentru a mă privi, cu o expresie caldă.

— Cred că ai nevoie de terapie intensivă.

Îi dau părul după ureche, mulţumit că nu l-a tuns prea scurt şi că încă pot face asta.

— Cred că am nevoie de tine, răspund eu. Uite!

Îi dau rujul.

— Vrei să mă dau cu ăsta?

Izbucnesc în râs.

— Nu, Anastasia, nu dacă nu vrei tu. Nu sunt convins că e culoarea care ţi se potriveşte.

Purpuriul e culoarea Elenei. Dar nu-i spun asta Anei. Ar lua foc. Şi nu în sensul bun al cuvântului.

Mă ridic în capul oaselor, îmi încrucişez picioarele şi-mi scot cămaşa peste cap. Asta e fie o idee genială… fie una extrem de stupidă. Vom vedea.

— Îmi place ideea ta cu harta.

Pare mirată.

— Zonele interzise, adaug eu.

— Ah! Glumeam, spune ea.

— Eu nu glumesc.

— Vrei să desenez pe tine cu ruj?

E de-a dreptul uluită.

— Se spală. În cele din urmă.

Se gândeşte la propunerea mea şi apoi zâmbeşte.

— Ce zici de ceva permanent, de exemplu un Sharpie?

— Mi-aş putea face un tatuaj.

— În niciun caz tatuaj!

Ea râde, dar are ochii căscaţi de groază.

— Ruj, atunci, zic eu.

Râsul ei e molipsitor, iar eu îi zâmbesc, închide Mac-ul şi eu întind mâinile.

— Hai! Aşează-te pe mine!

Îşi scoate pantofii şi se târăşte peste mine. Mă aşez pe spate, ţinându-mi genunchii ridicaţi.

— Sprijină-te de picioarele mele!

Se pune călare pe mine, incitată de această nouă provocare.

— Pari extrem de entuziasmată, observ eu cu ironie.

— Tânjesc după informaţii, domnule Grey, şi înseamnă că te vei relaxa, pentru că voi afla care sunt graniţele.

Clatin din cap. Sper că-i o idee bună.

— Deschide rujul, spun.

Face ce i se spune, măcar o dată.

— Dă-mi mâna!

Ea ridică mâna liberă.

— Cea cu rujul!

— Îţi dai ochii peste cap la mine? protestează ea.

— Dap.

— Asta e foarte nepoliticos, domnule Grey. Cunosc oameni care devin de-a dreptul violenţi când vine vorba de datul ochilor peste cap.

— Cunoşti, nu-i aşa? zic pe un ton sec.

Îşi pune mâna cu rujul în mâna mea, iar eu mă ridic brusc, luând-o prin surprindere. Acum suntem nas în nas.

— Gata? şoptesc eu, încercând să mă calmez, dar panica începe să mă cuprindă.

— Da, răspunde ea, încet ca vântul verii.

Ştiu că o să-mi depăşesc limitele, iar bezna îmi dă târcoale ca un vultur, aşteptând să mă devoreze. Îi iau mâna, i-o pun pe umărul meu, iar teama îmi strânge coastele, scoţându-mi tot aerul din plămâni.

— Apasă în jos.

Mă chinui să scot cuvintele acestea.

Ea se supune, iar eu îi ghidez mâna în jurul articulaţiei braţului şi apoi în jos, pe piept. Bezna mi se strecoară pe gât, ameninţând să mă sufoce. Râsul Anei a dispărut şi e înlocuit de concentrarea ei solemnă şi hotărâtă. O privesc în ochi şi citesc fiecare gând şi emoţie nuanţată în profunzimea irisurilor ei. Fiecare dintre ei e un colac de salvare, care nu mă lasă să mă înec, ţinând întunericul la distanţă.

Ea e salvarea mea.

Mă opresc în partea de jos a cutiei toracice şi-i

plimb mâna pe abdomen, iar rujul îşi lasă urma pe trupul meu. Gâfâi, străduindu-mă din răsputeri să-mi ascund teama. Fiecare muşchi îmi e încordat şi iese în evidenţă în timp ce urma roşie îmi brăzdează carnea. Mă las pe spate, sprijinindu-mă pe braţele îndoite şi încercând să alung demonii şi să mă las în voia mişcărilor ei blânde. E la jumătate când cedez şi-i las întregul control.

— Şi-n sus pe partea cealaltă, şoptesc.

Cu aceeaşi concentrare hotărâtă, Ana desenează pe partea mea dreaptă. Cu ochii incredibil de căscaţi. Neliniştiţi. Dar atrăgându-mi atenţia. Când ajunge la umăr, se opreşte.

— Gata, am terminat, gâfâie ea, cu o voce răguşită din cauza emoţiei reprimate.

Îşi ia mâna de pe trupul meu, dându-mi un scurt răgaz.

— Nu, n-ai terminat.

Trasez o linie cu degetul în jurul bazei gâtului, deasupra claviculei. Ana inspiră adânc şi duce rujul de-a lungul aceleiaşi linii. Când termină, mă priveşte în ochi.

— Acum pe spate, îi zic şi mă mişc ca să se poată da jos de pe mine.

Mă răsucesc cu spatele la ea şi-mi încrucişez picioarele.

— Urmează linia de la piept până pe partea cealaltă.

Am vocea răguşită şi străină, de parcă mi-aş fi părăsit în întregime trupul ca să privesc cum o

femeie frumoasă îmblânzeşte un monstru.

Nu. Nu.

Trăieşte momentul, Grey!

Trăieşte-l!

Simte-l!

Învinge-l!

Sunt la mila Anei.

Femeia pe care o iubesc.

Vârful rujului îmi traversează spinarea, iar eu mă arcuiesc şi închid ochii strâns, suportând durerea. Aceasta dispare.

— Şi în jurul gâtului?

Are un glas tânguitor. Care mă linişteşte. *Colacul meu de salvare.* Dau din cap şi durerea se întoarce, străpungându-mi pielea de la ceafă.

Apoi, brusc, dispare din nou.

— Am terminat, spune ea, iar eu vreau să urlu de uşurare de pe heliportul de sus, de pe Escala.

Mă întorc cu faţa la ea, iar ea mă priveşte atent. Şi ştiu că o să mă sparg în mii de cioburi dacă o să-i citesc mila pe chip… dar nu văd deloc aşa ceva. Aşteaptă. Răbdătoare. Bună. Stăpânită. Empatică.

Ana mea.

— Astea sunt limitele mele, şoptesc eu.

— Pot trăi cu asta. Dar acum îmi doresc să sar pe tine, spune ea, cu ochi strălucitori.

În sfârşit!

Zâmbesc uşurat cu subînţeles şi întind mâinile, ca o invitaţie.

— Atunci, domnişoară Steele, sunt cu totul al

tău.

Chiţăie de bucurie şi se aruncă în braţele mele.

Uau!

Mă dezechilibrează, dar îmi revin şi mă răsucesc astfel încât ea aterizează pe pat, sub mine, prinzându-mă de bicepşi.

— Acum, despre amânarea aia.

O sărut apăsat. Degetele i se încurcă în părul meu şi trag cu putere, în vreme ce eu o devorez. Geme, cu limba încolăcită cu a mea, şi în sărutul nostru e un abandon nesăbuit şi dezlănţuit. Scoate întunericul din mine, iar eu mă îmbăt cu lumina din ea. Adrenalina îmi alimentează pasiunea, iar ea mă imită, sărut după sărut. O vreau dezbrăcată. O ridic, îi scot tricoul şi-l arunc la podea.

— Vreau să te simt.

Vorbele îmi sună aprins, lipit de buzele ei. Îi desfac sutienul şi-l arunc cât colo. O întind pe spate şi-i sărut sânii. Buzele mele se joacă cu unul dintre sfârcuri, în vreme ce degetele mele i-l alintă pe celălalt. Ţipă când o sug şi o trag de sfârcuri cu putere.

— Aşa. Iubito, să te aud, gem eu lipit de pielea ei.

Se frământă sub mine, iar eu îmi continui adularea senzuală a sânilor ei. Sfârcurile ei reacţionează la atingerea mea, lungindu-se şi întărindu-se, iar Ana se mişcă în ritmul pasiunii sale. E o zeiţă.

Zeiţa mea.

Îmi desfac nasturii jeanşilor, în timp ce mâinile ei îmi răvăşesc părul. Rezolv şi eu cu fermoarul ei şi-mi strecor mâna în chiloţii ei. Degetele îmi alunecă uşor spre ţinta lor finală.

Să-mi bag!

Îşi mişcă bazinul ca să-mi simtă mâna mai bine, iar eu o apăs pe clitoris, în timp ce ea scânceşte sub mine. E umedă şi pregătită.

— Ah, iubito, şoptesc, apoi mă ridic deasupra ei, privindu-i expresia dezlănţuită. Eşti atât de udă!

— Te vreau, scânceşte ea.

O sărut din nou în vreme ce mâna intră şi iese din ea. Sunt lacom. O vreau cu totul. Am nevoie de ea.

E a mea.

A mea.

Mă ridic în capul oaselor şi-i scot jeanşii dintr-o singură mişcare, îmi agăţ degetele de chiloţii ei şi-i dau jos şi pe aceştia. Mă ridic în picioare, iau din buzunar un prezervativ şi i-l arunc ei. Apoi îmi scot jeanşii şi lenjeria.

Ana rupe folia şi mă priveşte înfierbântată în vreme ce eu mă întind lângă ea. Îmi pune prezervativul încet, apoi o prind de mâini şi mă întorc pe spate.

— Tu. Deasupra, insist eu, iar ea se aşază călare pe mine. Vreau să te pot privi.

O pătrund încet.

La naiba! Cât. E. De. Bine.

Închid ochii şi-mi flexez şoldurile în timp ce mi-o

trage. Scot un geamăt prelung şi zgomotos.

— E atât de bine!

O strâng şi mai tare de mâini. Nu vreau să o las să plece.

Iar ea se ridică şi coboară şi trupul ei îl îmbrăţişează pe al meu. Sânii i se leagănă. Îi eliberez mâinile, ştiind că va respecta harta, şi o prind de şolduri. Îşi pune mâinile pe braţele mele, iar eu mă ridic şi o pătrund apăsat.

Ea strigă de plăcere.

— Aşa, iubito, simte-mă, şoptesc.

Îşi lasă capul pe spate şi devine contrapunctul perfect.

Sus. Jos. Sus. Jos. Sus. Jos.

Mă pierd în ritmul nostru comun, savurându-i fiecare bucăţică preţioasă de piele. Ea gâfâie şi geme. Şi o privesc cum mi-o trage, din nou şi din nou. Cu ochii închişi. Cu capul dat pe spate, în extaz. E magnifică. Deschide ochii.

— Ana mea, şoptesc eu.

— Da. Întotdeauna, ţipă ea.

Şi cuvintele ei îmi ajung la suflet şi mă înnebunesc. Închid ochii şi capitulez în faţa ei încă o dată.

Ţipă când ajunge la orgasm, iar eu îmi dau drumul când se prăbuşeşte peste mine.

— Ah, iubito, mormăi eu, epuizat.

Capul ei îmi cade pe piept, dar nu-mi mai pasă. Mi-a supus bezna, îi mângâi părul şi, cu degete

obosite, o mângâi pe spate, în timp ce amândoi ne recăpătăm suflul.

— Eşti atât de frumoasă, murmur eu şi doar atunci când Ana îşi înalţă capul îmi dau seama că am rostit aceste cuvinte cu voce tare.

Mă priveşte cu scepticism.

Când o să înveţe să accepte un compliment?

Mă ridic repede în fund, luând-o pe Ana prin surprindere. Dar o ţintuiesc locului şi iată-ne din nou faţă în faţă.

— Eşti. Foarte. Frumoasă, accentuez eu fiecare cuvânt.

— Şi tu eşti incredibil de dulce uneori.

Se înclină şi mă sărută cast.

O ridic, iar ea geme când ies dinăuntrul ei. O sărut uşor.

— Nici n-ai idee cât eşti de atrăgătoare, nu-i aşa?

Pare încurcată.

— Toţi băieţii ăia care se ţin după tine… ăsta nu e un indiciu suficient?

— Băieţi? Care băieţi?

— Vrei o listă? Fotograful e nebun după tine; băiatul de la magazinul de bricolaj; fratele mai mare al colegei tale de apartament. Şeful tău.

Nenorocitul ăla alunecos.

— Ah, Christian, nu e adevărat deloc.

— Crede-mă! Te doresc toţi. Vor ce-mi aparţine mie.

O strâng şi mai tare în braţe, iar ea îşi pune braţele pe umerii mei şi-mi bagă mâinile în păr. Şi

mă studiază cu o toleranţă amuzată.

— Mie, subliniez.

— Da. Ţie.

Îmi zâmbeşte îngăduitor.

— Linia a rămas intactă, continuă ea.

Şi-şi trece degetul peste urma de ruj de pe umărul meu. Mă-ncordez, alarmat.

— Vreau să explorez, şopteşte ea.

— Apartamentul?

— Nu.

Clatină din cap.

— Mă gândeam la harta comorilor pe care am desenat-o pe tine. *Poftim?*

Îşi freacă nasul de mine, abătându-mi atenţia.

— Şi ce-ar însemna asta, mai exact, domnişoară Steele? înalţă capul şi-mi mângâie barba cu vârful degetelor.

— Vreau să te ating peste tot unde am voie.

Îşi trece arătătorul peste buzele mele, iar eu i-l prind între dinţi.

— Au, chiţăie ea când o muşc, iar eu zâmbesc şi oftez.

Deci vrea să mă atingă. I-am explicat limitele mele. *Încearcă în felul ei, Grey.*

— Bine, zic eu, dar îmi aud nesiguranţa din propria voce. Aşteaptă! O ridic, îmi scot prezervativul şi-l arunc lângă pat.

— Urăsc chestiile astea. O s-o chem pe dr. Greene pe-aici să-ţi facă o injecţie.

— Crezi că cel mai bun ginecolog din Seattle o să

vină la tine în goana mare?

— Pot fi foarte convingător.

Îi dau părul după ureche. Are cei mai frumoşi, cei mai ghiduşi ochi.

— Franco a făcut o treabă bună cu părul tău. Îmi place că te-a tuns în scări.

— Nu mai schimba subiectul, mă avertizează ea.

O ridic ca să fie din nou deasupra mea. O privesc cu atenţie şi mă sprijin pe perne, în vreme ce ea se reazemă cu spatele pe genunchii mei ridicaţi.

— Atinge-mă, murmur eu.

Nu-şi desprinde privirea de la mine şi-mi pune mâna pe abdomen, sub linia de ruj. Mă încordez când degetul ei explorează adânciturile dintre muşchii mei abdominali. Tresar şi ea îşi ridică degetul.

— Nu trebuie să o fac, spune ea.

— Nu, e în regulă. Doar că trebuie să mă obişnuiesc cu ideea. Nu m-a atins nimeni de foarte mult timp.

— Doamna Robinson?

Rahat! De ce-am făcut aluzie la ea?

Dau din cap cu precauţie.

— Nu vreau să vorbesc despre ea. O să-ţi strice buna dispoziţie.

— Mă descurc.

— Nu, – nu te descurci, Ana. Vezi roşu în faţa ochilor de câte ori o pomenesc. Trecutul meu e trecutul meu. Asta e realitatea. N-o pot schimba. Sunt norocos că tu nu ai un trecut, pentru că aş

înnebuni dacă ai avea.

— Ai înnebuni? Mai tare decât eşti deja?

— Sunt nebun după tine, spun eu.

Ea zâmbeşte larg şi cu toată sinceritatea.

— Să-l sun pe dr. Flynn?

— Nu cred că va fi necesar.

Se foieşte deasupra mea, iar eu las picioarele jos. Cu ochii la mine, îşi pune degetele pe burta mea.

Mă încordez.

— Îmi place să te ating, spune ea şi mâna îi alunecă spre buric, mângâind părul de-acolo.

Degetele ei se duc mai jos.

Uau!

Penisul meu zvâcneşte încântat.

— Iarăşi? zice ea cu un surâs relaxat.

Ah, Anastasia, zeiţă nesătulă!

— O, da, domnişoară Steele, iarăşi.

Mă ridic în şezut, îi prind palmele în mâinile mele şi o sărut, prelung şi apăsat.

— Dacă nu te doare prea tare, şoptesc lângă buzele ei.

— Nu.

— Îmi place la nebunie că eşti rezistentă, Ana.

Doarme lângă mine. Sătulă, sper. După toate certurile şi reproşurile de azi, acum mă simt mai liniştit.

Poate că sunt în stare să duc o relaţie convenţională.

Îmi cobor privirea la Ana. Are buzele întredeschise şi genele lasă umbre subţiri pe obrazul ei palid. Pare senină şi frumoasă şi m-aş uita o veşnicie la ea cum doarme.

Cu toate astea, poate fi foarte dificilă, la naiba!

Cine-ar fi ştiut?

Şi ironia este că… îmi place asta, cred.

Mă face să-mi pun întrebări despre mine însumi.

Mă face să-mi pun întrebări despre orice.

Mă face să simt că trăiesc.

Mă întorc în living, îmi iau actele de pe canapea şi mă îndrept spre birou. Am lăsat-o pe Anastasia dormind. Trebuie să fie epuizată după seara trecută, iar noaptea asta, cu balul, va fi la fel de lungă.

Mă aşez la birou şi deschid computerul. Una dintre numeroasele calităţi pe care le are Andrea este că-mi actualizează contactele şi mi le sincronizează pe toate dispozitivele. O caut pe dr. Greene şi, desigur, îi găsesc adresa de e-mail. M-am săturat de prezervative şi aş vrea să o vadă pe Ana cât de curând posibil. Îi trimit un e-mail, dar nu-mi imaginez că o să-mi răspundă până luni – la urma urmei, e weekend.

Îi trimit câteva e-mailuri lui Ros şi fac câteva observaţii pe baza rapoartelor pe care le-am citit mai devreme. Deschid un sertar să pun stiloul acolo şi descopăr o cutie roşie, cu cerceii pe care-i cumpărasem Anei pentru gala la care n-am mai

ajuns niciodată.

M-a părăsit.

Scot cutia de acolo şi studiez încă o dată cerceii. Sunt perfecţi pentru ea. Eleganţi. Simpli. Uimitori. Mă întreb dacă astăzi îi va accepta. După cearta în privinţa Audi-ului şi a celor douăzeci şi patru de mii de dolari, pare puţin probabil. Dar mi-ar plăcea să-i ofer. Pun cutia în buzunar şi mă uit la ceas. E timpul să o trezesc pe Ana, căci sunt sigur că va avea nevoie de ceva timp ca să se pregătească pentru diseară.

E ghemuită în mijlocul patului şi pare mică şi singură. E în camera supusei. Mă întreb de ce e aici. Nu e supusa mea. Ar trebui să doarmă în patul mai, la etaj.

— Hei, somnorici, zic eu, sărutând-o pe tâmplă.

— Mmm, mormăie ea şi deschide ochii, fluturând din gene.

— E timpul să te trezeşti, şoptesc şi o sărut repede pe buze.

— Domnule Grey…

Degetele ei îmi mângâie barba nerasă.

— Mi-a fost dor de tine.

— Ai dormit.

Cum e posibil să-i fi fost dor de mine?

— Mi-a fost dor de tine în vis.

Declaraţia ei simplă şi somnoroasă mă doboară. Este atât de imprevizibilă şi de fermecătoare! Zâmbesc şi o căldură neaşteptată îmi străbate

trupul. Devine familiară, dar nu vreau să dau un nume acestui sentiment. E prea nou. Prea înfricoşător.

— Sus, îi ordon şi plec lăsând-o să se pregătească, înainte de a fi tentat să mă bag în pat lângă ea.

După un duş scurt, mă bărbieresc. De obicei evit contactul vizual cu nemernicul din oglindă, dar azi pare mai fericit, poate şi un pic caraghios, cu o linie roşie de ruj în jurul gâtului.

Gândurile mi se îndreaptă spre noaptea care urmează. De obicei detest aceste evenimente şi le găsesc deosebit de plicticoase, dar de data asta am o parteneră. O altă premieră cu Ana. Sper că faptul că o voi avea la braţ o să alunge turma prietenelor Miei, care încearcă într-o disperare să se facă observate. În atâta timp, n-au învăţat că nu sunt interesat.

Mă întreb cum i se va părea Anei – probabil că şi ei i se va părea plicticoasă. Sper că nu. Poate că ar trebui să însufleţesc puţin seara.

Când termin să mă bărbieresc, îmi vine o idee.

Câteva minute mai târziu, îmbrăcat în pantalonii de costum şi cămaşă, mă duc la etaj, oprindu-mă în dreptul camerei mele dejoacă.

Oare e o idee bună?

Ana poate spune nu oricând.

Descui uşa şi păşesc înăuntru.

N-am mai intrat în camera de joacă de când m-a

părăsit. E linişte şi lumina ambientală străluceşte pe pereţii roşii, dând acestui loc iluzia de căldură. Dar astăzi camera asta nu e sanctuarul meu. N-a mai fost de când m-a abandonat singur în întuneric. Păstrează amintirea chipului ei pătat de lacrimi, furia ei şi vorbele ei amare. Închid ochii.

Trebuie să lămureşti lucrurile, Grey.

Încerc, Ana. Încerc.

Eşti un nenorocit distrus.

La naiba!

Dacă ar şti. Ar pleca. Din nou.

Alung acest gând insuportabil şi scot din cufăr ce-mi trebuie.

Oare va accepta?

Îmi place futaiul tău pervers. Vorbele ei şoptite, în acea seară a împăcării noastre, îmi oferă o oarecare consolare. Cu mărturisirea Anei în minte, mă întorc pentru a ieşi din cameră. Pentru prima oară în viaţa mea, nu vreau să rămân aici.

Încui uşa şi mă întreb când sau dacă Ana şi cu mine vom vizita din nou camera asta. Ştiu că eu nu sunt pregătit. Ce părere va avea Ana despre – cum îi spune ea?

— Camera Roşie a durerii, rămâne de văzut. Gândul că s-ar putea să n-o mai folosesc niciodată mă deprimă. Mă îndrept spre camera ei, meditând la asta. Poate că ar trebui să scap de bastoane şi centuri. Poate că asta m-ar ajuta.

Deschid uşa de la camera supusei şi mă opresc.

Ana, speriată, se întoarce cu faţa la mine. E

îmbrăcată într-un corset negru, chiloţi de dantelă şi ciorapi până la coapsă.

Toate gândurile mi se evaporă din cap.

Gura mi se usucă în vreme ce mă zgâiesc la ea.

E un vis erotic.

E Afrodita însăşi.

Mulţumesc, Caroline Acton.

— Te pot ajuta cu ceva, domnule Grey? Presupun că mai există şi alt scop al vizitei, în afară de a te holba aiurea la mine.

Glasul ei are o nuanţă neobrăzată.

— E distractiv să mă holbez aiurea, mulţumesc, domnişoară Steele.

Intru în cameră.

— Aminteşte-mi să-i trimit o scrisoare personală de mulţumiri lui Caroline Acton.

Ana face un gest cu mâinile. Se întreabă despre cine vorbesc.

— Cumpărătoarea personală de la Neiman, o lămuresc.

— Ah!

— Sunt oarecum distras.

— Văd asta. Ce anume vrei, Christian? spune ea nerăbdătoare, dar cred că mă tachinează.

Scot bilele vaginale din buzunar ca să le vadă, iar expresia ei ghiduşă se transformă într-una alarmată.

Cred că vrea să o plesnesc la fund.

Vreau...

Dar...

— Nu e ce crezi tu, o liniştesc eu.

— Luminează-mă!

— Credeam că poţi purta astea diseară.

Clipeşte de câteva ori.

— La eveniment?

Dau din cap.

— O să mă baţi la fund mai târziu?

— Nu.

Rămâne mască şi nu mă pot abţine să nu râd.

— Vrei să le port?

O văd cum înghite-n sec şi cum indecizia o ia în stăpânire.

— Ei bine, poţi sta liniştită, n-o să te mai ating aşa, nici dacă mă implori.

Fac o pauză şi o las să înţeleagă ce am zis, înainte de a continua.

— Vrei să ne *jucăm* aşa?

Ridic bilele.

— Le poţi scoate oricând dacă ai senzaţia că e prea mult.

Ochii i se întunecă şi pe buze îi apare un zâmbet mic şi diabolic.

— Bine, spune ea.

Şi-mi amintesc din nou că Anastasia Steele nu e femeia care să se dea înapoi din faţa unei provocări.

Văd pantofii Louboutin pe jos.

— Ce fată cuminte! Haide, o să ţi le pun după ce te încalţi.

Ana în lenjerie fină şi cu pantofi Louboutin –

toate visurile mele devin realitate.

Îi întind mâna ca să o ajut să se încalţe. După ce-şi pune pantofii, spiriduşa-puştoaică devine înaltă şi zveltă.

E superbă.

Doamne, cum arată picioarele ei în pantofii ăştia!

O conduc până la marginea patului, aduc un scaun şi-l aşez în faţa ei.

— Când îţi fac semn, te apleci şi te sprijini de scaun. Înţelegi?

— Da.

— Bine. Acum deschide gura.

Se supune, iar eu îmi strecor arătătorul printre buzele ei.

— Suge, îi poruncesc.

Îmi prinde mână şi, cu o privire plină de dorinţă, face exact ce i-am zis.

Dumnezeule!

Privirea ei mă arde. Indecentă. Neşovăitoare. Iar limba ei mă chinuie, încolăcindu-mi degetul.

Puteam la fel de bine să-mi bag penisul în gura ei.

Mi s-a sculat.

Instantaneu.

Ah, iubito!

Am cunoscut foarte puţine femei care au avut acest efect instantaneu asupra mea, dar nu aşa ca Ana… şi asta mă surprinde, dată fiind naivitatea ei. Dar a exercitat această vrajă asupra mea de când am cunoscut-o.

Concentrează-te la situaţia de faţă, Grey!

Ca să lubrifiem bilele, i le strecor în gură, în timp ce ea continuă să-mi sugă degetul. Când încerc să-l retrag, mi-l prinde cu dinţii şi-mi zâmbeşte triumfătoare.

Nu n-ai voie, o avertizez, scuturând din cap, iar ea slăbeşte strânsoarea, dându-mi drumul.

Dau din cap, insinuând că ar trebui să se aplece peste scaun, iar ea se supune.

Îngenunchez în spatele ei, îi dau la o parte chiloţii şi-mi înfig în ea degetul umezit. Îl mişc în cercuri, mângâind pereţii strâmţi şi uzi ai vaginului ei. Geme şi vreau să-i spun să tacă şi să stea nemişcată, dar nu mai avem genul acela de relaţie.

Facem lucrurile aşa cum vrea ea.

Îmi retrag degetul, apoi introduc uşor fiecare bilă înăuntru, împingându-le cu grijă cât de adânc pot. Îi trag chiloţii la loc şi o sărut pe fundul ei superb. Mă înalţ şi-mi trec mâinile peste picioarele ei, sărutându-i fiecare coapsă acolo unde se termină ciorapii.

— Ai nişte picioare foarte frumoase, domnişoară Steele.

Mă ridic şi o prind de şolduri, trăgând-o mai aproape de erecţia mea.

— Poate o să ţi-o trag aşa când ajungem acasă, Anastasia. Te poţi ridica acum.

Se ridică gâfâind şi îşi scutură fundul în faţa mea, frecându-l de penisul meu sculat. Îi sărut fiecare umăr şi întind mâna spre ea, cu palma în sus,

ţinând cutia de la Cartier.

— I-am cumpărat pentru tine, ca să-i porţi la gala de sâmbăta trecută. Dar m-ai părăsit, aşa că n-am mai avut ocazia să ţi-i ofer.

Inspir adânc.

— Asta e a doua mea şansă.

Oare îi va accepta?

Pare oarecum un gest simbolic. Dacă are gânduri serioase, îi va accepta. Îmi ţin răsuflarea. Ia cutia, o deschide şi se uită fix la cercei un timp îndelungat.

Te rog, acceptă-i, Ana!

— Sunt minunaţi, şopteşte ea. Mulţumesc.

Poate să se joace frumos. Zâmbesc şi mă relaxez, ştiind că nu va trebui să ne certăm ca să o conving să-i păstreze. O sărut pe umăr şi zăresc rochia argintie de satin pe pat. O întreb dacă o va purta la bal.

— Da. E în regulă?

— Desigur. Te las să termini pregătirile.

Am pierdut numărătoarea evenimentelor la care am fost prezent, dar este pentru prima oară când sunt entuziasmat. Am ocazia să mă laud cu Ana în faţa familiei mele şi a prietenilor lor cu dare de mână.

Îmi leg papionul cu uşurinţă şi-mi iau haina. O îmbrac şi arunc o ultimă privire în oglindă. Nemernicul pare fericit, dar trebuie să-şi îndrepte papionul.

— Stai într-un loc, se răsteşte Elena.

— Da, Doamnă.

Stau în faţa ei, pregătindu-mă pentru balul de absolvire. Le-am spus părinţilor mei că nu mă duc şi că mă-ntâlnesc cu o prietenă. Va fi balul nostru personal de absolvire. Doar Elena şi cu mine. Se plimbă, iar eu aud foşnetul mătăsii scumpe şi inspir aroma provocatoare a parfumului ei.

— Deschide ochii!

Fac cum mi se spune. Stă calmă în spatele meu şi ne uităm amândoi în oglindă. O privesc pe ea, nu pe băiatul idiot din faţa ei. Îmi prinde capetele papionului.

— Uite cum se face.

Îşi mişcă degetele lent. Are unghiile de un roşu strălucitor. O privesc. Fascinat.

Trage de capete şi brusc am cel mai respectabil papion din lume.

— Acum hai să vedem dacă poţi şi tu. Dacă reuşeşti, vei primi o recompensă.

Surâde în felul ei enigmatic, care spune: „Eşti-al-meu, şi ştiu că totul va fi bine”.

Discut din nou despre aranjamentele pentru diseară cu agenţii de pază, când îi aud paşii în spatele meu. Toţi cei patru bărbaţi sunt brusc distraşi. Taylor zâmbeşte. Când mă răsucesc, o văd pe Ana stând la baza scărilor.

O viziune. Uau!

E uluitoare în rochia ei argintie, care-mi aminteşte de o sirenă dintr-un film mut.

Mă duc la ea, cu un sentiment disproporţionat de mândrie, şi o sărut pe păr.

— Anastasia! Eşti senzaţională…

Sunt încântat că poartă cerceii. Se înroşeşte.

— Vrei un pahar de şampanie înainte să plecăm? o întreb.

— Te rog.

Îi fac semn lui Taylor, care-şi conduce cei trei colegi în foaier. Îmi cuprind partenera cu braţul şi o conduc în living. Scot din frigider o sticlă de Cristal Rose şi o deschid.

— Echipa de pază? întreabă Ana, în timp ce torn lichidul efervescent în paharele de şampanie.

— De protecţie. Sunt sub comanda lui Taylor. Şi el e antrenat în privinţa asta.

Îi întind paharul.

— E foarte versatil.

— Da, este. Arăţi superb, Anastasia. Noroc!

Ridicăm paharele şi ciocnim. Ia o sorbitură şi închide ochii, savurând băutura.

— Cum te simţi? o întreb, observându-i roşeaţa din obraji, de aceeaşi nuanţă cu şampania, şi mă întreb cât timp va suporta bilele.

— Bine, mulţumesc.

Îmi zâmbeşte timid.

Seara asta va fi distractivă.

— Uite, o să ai nevoie de asta.

Îi dau sacoşa de mătase în care este masca.

— Deschide-o!

Ana o deschide şi scoate masca argintie şi delicată de carnaval, trecându-şi degetele peste pene.

— E un bal mascat.

— Pricep.

Studiază masca, uimită.

— Asta o să-ţi scoată în evidenţă ochii superbi, Anastasia.

— Porţi şi tu una?

— Desigur. Sunt foarte eliberatoare, într-un fel.

Ea zâmbeşte cu subînţeles.

Mai am o surpriză pentru ea.

— Vino-ncoace! Vreau să-ţi arăt ceva.

Îi întind mâna şi o conduc înapoi pe coridor, în bibliotecă. Nu-mi vine să cred că nu i-am arătat camera aceasta.

— Ai o bibliotecă! exclamă ea.

— Da, camera cu bile, cum îi spune Elliot. Apartamentul e destul de spaţios. Mi-am dat azi seama, când vorbeai de explorat, că nu ţi-am făcut niciodată un tur. Acum nu avem timp, dar m-am gândit să-ţi arăt camera asta şi poate să te provoc la o partidă de biliard într-un viitor nu foarte îndepărtat.

Ochii i se luminează de mirare în timp ce trece în revistă colecţia de cărţi şi masa de biliard.

— De-abia aştept, spune ea, cu un zâmbet satisfăcut.

— Ce e?

Îmi ascunde ceva. Ştie să joace?

— Nimic, spune ea repede şi ştiu că acesta e, probabil, răspunsul.

E o mincinoasă total nepricepută.

— Mă rog, poate dr. Flynn îţi va putea descifra secretele. O să-l cunoşti în seara asta.

— Pe şarlatanul costisitor?

— Exact. De-abia aşteaptă să te întâlnească. Mergem?

Dă din cap şi entuziasmul îi licăreşte în ochi.

Călătorim într-o tăcere savuroasă pe bancheta din spate a maşinii, îmi strecor degetul mare printre încheieturile ei, simţindu-i nerăbdarea crescândă. Îşi încrucişează şi descrucişează picioarele şi ştiu că bilele îşi fac bine treaba.

— De unde ai luat rujul? întreabă ea din senin.

Arăt spre Taylor şi-i şoptesc numele.

Ea izbucneşte în râs. Apoi se opreşte brusc.

Şi ştiu că bilele vaginale sunt de vină.

— Relaxează-te, şoptesc eu. Dacă e prea mult…

Îi sărut fiecare deget în parte şi le sug vârful, încolăcindu-mi limba în jurul fiecăruia, aşa cum a făcut ea mai devreme cu degetul meu. Ana închide ochii, îşi lasă capul pe spate şi inspiră. Ochii ei arzători îmi întâlnesc privirea când îi deschide din nou. Mă recompensează cu un surâs diabolic, iar eu îi răspund la fel.

— Deci ce se va întâmpla la acest eveniment? întreabă.

— Ah, chestiile obişnuite.

— Pentru mine nu sunt obişnuite.

Desigur. Când să mai fi ajuns ea la un astfel de eveniment? îi sărut degetele încă o dată şi îi explic.

— Mulţi oameni care vor să epateze cu banii lor. Licitaţie, tombolă, cină, dans – mama ştie să dea o petrecere.

Audi-ul se alătură cozii de maşini sosite acasă la părinţii mei. Ana se lungeşte ca să vadă mai bine. Prin geamul din spate al maşinii îl zăresc pe Reynolds de la pază urmându-ne în celălalt Audi Q7 al meu.

— Hai să ne punem măştile!

O scot şi pe a mea din sacoşa neagră de mătase.

Când ajungem pe alee, suntem amândoi deghizaţi. Ana arată spectaculos. E uluitoare şi vreau să mă mândresc cu ea în faţa lumii. Taylor se opreşte, şi unul dintre valeţi deschide portiera.

— Eşti gata? o întreb pe Ana.

— Cu siguranţă.

— Eşti foarte frumoasă, Anastasia.

Îi sărut mâna şi mă dau jos din maşină.

Îmi cuprind partenera cu braţul şi mergem pe lângă casă, pe covorul verde pe care mama l-a închiriat pentru această ocazie. Mă uit peste umăr şi-i observ pe cei patru agenţi de securitate mergând în spatele nostru, uitându-se în toate direcţiile. E liniştitor.

— Domnule Grey!

Un fotograf mă strigă, iar eu o trag pe Ana lângă

mine şi pozăm.

— Doi fotografi? face Ana, curioasă.

— Unul e de la *The Seattle Times*; celălalt e pentru un suvenir. O să putem cumpăra un exemplar mai târziu.

Trecem pe lângă un şir de chelneri care oferă pahare de şampanie şi-i întind unul Anei.

Părinţii mei s-au autodepăşit în toate sensurile, aşa cum fac în fiecare an. Pavilion, pergole, lampioane, ring de dans în pătrăţele, lebede de gheaţă şi un cvartet de coarde. O văd pe Ana cum priveşte în jur cu uimire. E mulţumitor să văd generozitatea părinţilor mei prin ochii ei. Nu deseori am ocazia de a sta deoparte şi de a aprecia cât de norocos sunt că fac parte din lumea lor.

— Câte persoane vin? întreabă ea, măsurând din priviri cortul elegant de lângă apă.

— Vreo trei sute de oameni. Va trebui să o întrebi pe mama.

— Christian!

Aud vocea piţigăiată, deloc dulce a surorii mele; apoi îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu, într-o demonstraţie melodramatică de afecţiune. E o viziune în roz.

— Mia.

O îmbrăţişez la fel de entuziast. O priveşte pe Ana şi mă uită într-o secundă.

— Ana! Ah, draga mea, arăţi fabulos! Trebuie să vii să-mi cunoşti prietenii. Niciunul nu crede că, în

sfârşit, Christian are o iubită.

O îmbrăţişează pe Ana şi o prinde de mână. Ana îmi aruncă o privire rapidă şi speriată înainte ca Mia să o tragă în grupul de femei care gânguresc în jurul ei. Toate în afara uneia singure.

Rahat! O recunosc pe Lily, prietena Miei de la grădiniţă. Alintată, bogată, superbă, dar dispreţuitoare, ea întruchipează tot ce e mai rău când vine vorba de privilegii şi pretenţii. Şi la un moment dat a crezut că poate ridica pretenţii asupra mea. Mă cutremur.

Mă uit la Ana care se poartă atât de frumos cu prietenele Miei, dar apoi se retrage brusc, părând jenată. Cred că Lily a fost nesimţită. Asta e inacceptabil. Mă îndrept într-acolo şi-mi pun mâna peste mijlocul Anei.

— Doamnelor, pot să-mi recuperez partenera, vă rog?

— Mă bucur că v-am cunoscut, le spune Ana, iar eu o iau de acolo. Mulţumesc, şopteşte ea.

— Am văzut că Lily era cu Mia. E o nesuferită.

— Te place, zice Ana.

— Ei bine, sentimentul nu e reciproc. Haide, vino să te prezint unor oameni.

Ana e remarcabilă – partenera perfectă. Graţioasă, elegantă şi dulce, ascultă cu atenţie anecdote, pune întrebări inteligente şi-mi place felul în care mi se supune.

Da. Asta-mi place în mod special. E ceva nou şi neaşteptat.

Dar ea e mereu imprevizibilă.

În plus, nu bagă deloc în seamă numeroasele priviri admirative pe care le primeşte şi de la bărbaţi, şi de la femei şi stă aproape de mine. Îi pun roşeaţa din obraji pe seama şampaniei şi a bilelor vaginale şi, dacă acestea din urmă o deranjează, ascunde bine acest fapt.

Maestrul de ceremonii anunţă că cina e servită şi mergem pe covorul verde, străbătând peluza, până la pavilion. Ana se uită spre hangarul pentru bărci.

— Hangar pentru bărci? întreb.

— Poate mergem acolo mai târziu.

— Numai dacă te pot căra pe umăr.

Râde, apoi se opreşte brusc. Zâmbesc cu subînţeles.

— Cum te simţi?

— Bine, spune ea cu un aer superior şi surâsul mi se întinde pe faţă.

Jocul a început, domnişoară Steele.

În spatele nostru, Taylor şi oamenii lui ne urmează la o distanţă discretă şi, după ce intrăm în cortul-pavilion, se poziţionează astfel încât să vadă cât mai bine mulţimea.

Mama şi Mia sunt deja la masa noastră, cu o prietenă de-a Miei.

Grace o întâmpină cu căldură pe Ana.

— Ana, cât mă bucur să te revăd! Şi eşti atât de frumoasă!

— Mamă, o salut pe Grace şi o sărut pe ambii obraji.

— Ah, Christian, eşti atât de oficial! mă ceartă ea.

Vin şi bunicii din partea mamei şi, după îmbrăţişările obligatorii, le-o prezint pe Ana.

— Ah, în sfârşit şi-a găsit pe cineva, ce grozav, şi cât e de drăguţă! Ei bine, sper să-l transformi într-un bărbat cinstit, se bucură bunica.

Nepotrivit, bunico.

La naiba! Mă holbez la mama. *Ajutor! Mamă! Opreşte-o!*

— Mamă, n-o pune pe Ana într-o situaţie jenantă, o admonestează Grace pe mama ei.

— N-o băga în seamă pe bătrânica asta, drăguţă. Ea crede că, pentru că e aşa bătrână, are dreptul de la Dumnezeu să spună orice prostie-i trece prin capul ăla aiurit.

Bunicul îmi face cu ochiul.

Theodore Trevelyan este eroul meu. Avem o legătură specială. Omul ăsta m-a învăţat cu răbdare cum să plantez, să cultiv şi să culeg meri şi în acest timp mi-a câştigat afecţiunea eternă. Liniştit. Puternic. Bun. Răbdător cu mine. Întotdeauna.

— Hei, puştiule, spune bunicul Trev-yan. Nu vorbeşti prea mult, nu-i aşa?

Clatin din cap. Nu. Nu vorbesc deloc.

— Nu-i nicio problemă. Oamenii de pe-aici oricum vorbesc prea mult. Vrei să mă ajuţi în livadă?

Dau din cap. Îmi place bunicul Trev-yan. Are ochi

blânzi şi un râs zgomotos. Întinde mâna, dar eu îmi vâr palmele la subsuoară.

— Cum doreşti, Christian. Hai să transformăm nişte mere verzi în mere roşii!

Îmi plac merele roşii.

Livada e mare. Sunt pomi. Şi pomi. Şi pomi. Dar sunt pomi mici. Nu mari. Şi nu au frunze. Nici mere. Din cauza iernii. Am cizme imense şi o căciulă. Îmi place căciula mea. Îmi ţine de cald. Bunicul Trev-yan se uită la un pom.

— Vezi pomul ăsta, Christian? Face mere verzi şi amare. Dar noi îl putem păcăli să ne dea mere roşii. Crenguţele astea sunt de la un măr roşu. Şi asta e foarfecă mea de tăiat crengile.

Foar-fe-ca de tuuuns. E ascuţită.

— Vrei să o tai tu pe-asta?

Dau din cap că da.

— O să-l altoim cu crenguţa pe care ai tăiat-o tu. Se numeşte vlăstar.

Vlăstar. Vlăstar. Repet cuvântul în mintea mea. Ia un cuţit şi face un semn pe crenguţă. Apoi taie o cracă din copac şi vâră vlăstarul în tăietură.

— Acum o legăm.

Ia o bandă adezivă verde şi leagă crenguţa de cracă.

— Şi apoi punem pe rană ceară de albine topită. Aici. Ia pensula asta. Uşurel. Uite-aşa.

Facem mai multe altoaie.

— Ştii, Christian, merele sunt, după portocale, cele mai valoroase fructe cultivate aici, în State.

Aici în Washington, totuşi nu e suficient soare pentru portocale.

Mi-e somn.

— Eşti obosit? Vrei să mergem înapoi acasă?

Dau din cap că da.

— Am făcut o grămadă de altoaie. Copacul ăsta o să ne dea o recoltă bogată de mere roşii şi dulci la toamnă. Poţi să mă ajuţi să le culeg.

Zâmbeşte şi-mi întinde o mână mare, pe care o prind. E imensă şi aspră, dar caldă şi blândă.

— Hai să bem o ciocolată caldă!

Bunicul îmi zâmbeşte şi-mi întorc privirea spre partenerul Miei, care pare să o soarbă din ochi pe partenera mea. Îl cheamă Sean şi cred că e de la fostul liceu al Miei. Dau mâna cu el, strângându-i-o cu putere.

Vezi-ţi de partenera ta, Sean. Şi, apropo, vezi că eşti cu sora mea. Poartă-te frumos cu ea sau te omor. Cred că reuşesc să-i transmit toate aceste informaţii cu privirea mea incisivă şi prin strângerea puternică de mână. Dă din cap şi înghite în sec.

— Domnule Grey.

Îi trag scaunul Anei şi ne aşezăm.

Tata e pe scenă. Loveşte microfonul şi ne urează tuturor bun-venit, apoi rosteşte câteva cuvinte introductive pentru cei buni şi demni adunaţi înaintea sa.

— Bine aţi venit, doamnelor şi domnilor, la balul

nostru anual de caritate. Sper că vă bucuraţi de programul pe care l-am pregătit pentru voi în seara asta şi că veţi scoate sume serioase din buzunare, ca să sprijiniţi eforturile fantastice pe care le face echipa noastră de la Coping Together. După cum ştiţi, este o cauză foarte apropiată de inima soţiei mele, dar şi de a mea.

Penele de pe masca Anei tremură când se întoarce să se uite la mine şi mă întreb dacă se gândeşte cumva la trecutul meu. Ar trebui să răspund la întrebarea ei nerostită?

Da. Evenimentul ăsta caritabil există din pricina mea.

Părinţii mei l-au iniţiat din cauza începutului mizerabil al vieţii mele. Şi acum ajută sute de părinţi dependenţi de droguri sau alcool şi pe copiii lor, oferindu-le adăpost şi reabilitare.

Dar ea nu spune nimic şi rămân impasibil, căci nu ştiu sigur ce părere aş avea despre curiozitatea ei.

— Îl las în locul meu pe maestrul nostru de ceremonii. Vă rog să vă aşezaţi şi să vă distraţi, spune tata şi îi predă microfonul MC-ului, apoi vine la masa noastră şi se opreşte în dreptul Anei.

O salută cu un sărut pe fiecare obraz. Ea se îmbujorează.

— Mă bucur să te văd din nou, Ana, zice el.

— Doamnelor şi domnilor, vă rugăm să desemnaţi un şef de masă, strigă MC-ul.

— Uuu. Pe mine, pe mine! ţipă Mia, legănându-se

ca un copil pe scaun.

— În centrul mesei veţi găsi un plic, continuă MC-ul. Toată lumea să găsească, să ceară, să împrumute o bancnotă de cea mai mare valoare, să-şi scrie numele pe ea şi să o introducă în plic! Şefii de masă, vă rog să păziţi plicurile cu mare atenţie. O să avem nevoie de ele mai târziu.

— Uite!

Îi dau Anei o bancnotă de 100 de dolari.

— Ţi-o dau mai târziu înapoi, şopteşte ea.

Draga de ea...

Nu vreau să ne certăm din cauza asta acum. Nu spun nimic, pentru că o scenă ar fi necuvenită, îi întind stiloul meu Mont Blanc ca să-şi scrie numele pe bancnotă.

Grace face semn către câţiva chelneri care stau în faţa pavilionului, iar ei trag de o pânză, dezvăluind oraşul Seattle, cu Golful Meydenbauer la asfinţit, ca într-o ilustrată poştală. E o privelişte minunată, mai ales seara, şi mă bucur că vremea a rămas frumoasă, de dragul părinţilor mei.

Ana priveşte cu încântare peisajul şi reflexia lui în apă.

Iar eu îl studiez din nou. E uluitor. Cerul care se întunecă, luminat de soarele care asfinţeşte, oglindindu-se în apă, cu luminile oraşului Seattle licărind în depărtare. Mda. Uluitor.

Mă simt umil când văd toate astea prin ochii Anei. Ani întregi am crezut că toate astea mi se cuvin. Mă uit la părinţii mei. Tata strânge mâna

mamei, iar ea râde la ceva ce-i povesteşte prietena ei. Felul în care se uită el la ea… felul în care se uită ea la el.

Se iubesc.

Încă.

Scutur din cap. E ciudat că simt o nouă şi ciudată admiraţie faţă de mediul în care am crescut?

Am fost norocos. Foarte norocos.

Chelnerii sosesc, zece în total, aducând la masă primul fel de mâncare. Ana trage cu ochiul la mine de sub mască.

— Ţi-e foame?

— Foarte, răspunde ea serioasă.

La naiba! Toate celelalte gânduri mi se evaporă, iar trupul meu reacţionează la această afirmaţie curajoasă şi ştiu că Ana nu se referă la mâncare. Bunicul îi spune ceva, iar eu mă foiesc pe scaun, încercând să mă calmez.

Mâncarea e delicioasă.

Dar aşa e mereu acasă la părinţii mei.

Aici nu mi-a fost niciodată foame.

Mă sperii de gândurile mele şi mă bucur că Lance, prietenul mamei din facultate, începe o discuţie despre dezvoltarea GEH.

Sunt dureros de conştient că ochii Anei mă fixează, în vreme ce dezbat împreună cu Lance economia tehnologiei în ţările în curs de dezvoltare.

— Nu poţi pur şi simplu să renunţi la tehnologia asta! se încruntă Lance.

— De ce nu? La urma urmei, cine beneficiază de pe urma ei? Ca fiinţe umane, trebuie să împărţim spaţiul şi resursele finite de pe această planetă. Cu cât suntem mai inteligenţi, cu atât le vom folosi mai eficient.

— Nu mă aşteptam de la cineva ca tine să democratizeze tehnologia, spune Lance şi izbucneşte în râs.

Frate! Nu mă cunoşti prea bine!

Lance e suficient de plăcut, dar eu sunt distras de frumoasa domnişoară Steele. Se foieşte lângă mine şi ascultă conversaţia noastră, şi ştiu că bilele vaginale îşi fac efectul dorit.

Poate că ar trebui să mergem la hangarul de bărci.

Discuţia mea cu Lance e întreruptă de câteva ori de diverşi oameni de afaceri care vin să ne strângă mâna sau să ne povestească una-alta. Nu-mi dau seama dacă o studiază pe Ana sau încearcă să-mi intre mie în graţii.

Când e servit desertul, eu sunt gata de plecare.

— Dacă-mi daţi voie, spune Ana brusc, cu răsuflarea întretăiată.

Şi-mi dau seama că nu mai poate suporta.

— Te duci la toaletă? o întreb.

Ea dă din cap şi în ochii ei citesc o rugăminte disperată.

— Te conduc eu, mă ofer.

Se ridică în picioare, iar eu încerc să fac la fel, dar se ridică şi Mia.

— Nu, Christian! N-o conduci tu pe Ana... o conduc eu.

Şi înainte să pot spune ceva, o prinde pe Ana de mână.

Ana ridică din umeri ca şi cum mi-ar cere iertare şi o urmează pe Mia afară din cort. Taylor îmi face semn că se ocupă el, după care pleacă după ele; sunt sigur că Ana nu ştie că are o umbră.

La naiba! Voiam să merg eu cu ea.

Bunica se înclină ca să discute cu mine.

— E încântătoare.

— Ştiu.

— Pari fericit, dragule.

Serios? Credeam că sunt bosumflat din cauza ocaziei irosite.

— Nu cred că te-am văzut vreodată atât de relaxat.

Mă bate uşor peste mână; e un gest afectuos şi pentru prima oară nu mă smucesc din mângâierea ei.

Fericit?

Eu?

Încerc cuvântul ca să văd dacă mi se potriveşte şi o căldură neaşteptată mă umple pe dinăuntru.

Da. Ea mă face fericit.

E un sentiment nou. Nu m-am autodescris niciodată astfel. Zâmbesc la bunica şi o strâng de mână.

— Cred că ai dreptate, bunico.

Ochii îi sclipesc şi mă strânge şi ea pe mine de

mână.

— Ar trebui să o aduci pe la fermă.

— Ar trebui. Cred că i-ar plăcea.

Mia şi Ana revin în pavilion, chicotind. E o plăcere să le privesc pe amândouă şi să văd cum întreaga mea familie o primeşte pe iubita mea cu braţele deschise. Chiar şi bunica a ajuns la concluzia că Ana mă face fericit.

Nu se înşală.

Când Ana se aşază pe scaunul ei, îmi aruncă o o privire rapidă şi lascivă.

Ah! Îmi ascund un zâmbet. Vreau să o întreb dacă mai are bilele vaginale, dar presupun că le-a scos. S-a descurcat foarte bine păstrându-le înăuntru atâta vreme. Iau mâna Anei şi-i dau lista cu preţurile de licitaţie.

Cred că Ana va savura această parte a serii – elita din Seattle fluturându-şi banii.

— Deţii proprietăţi în Aspen? întreabă ea şi toată lumea de la masă se întoarce uitându-se la ea.

Dau din cap şi duc un deget la buze.

— Mai ai proprietăţi şi altundeva? şopteşte ea.

Dau din cap. Dar nu vreau să deranjez pe nimeni de la masă cu discuţia. Aceasta e partea seratei când strângem o sumă considerabilă de bani pentru cauza noastră nobilă.

Toată lumea aplaudă vânzarea unei bâte de baseball a celor de la Mariners cu douăsprezece mii de dolari, iar eu mă înclin şi spun:

— O să-ţi zic mai târziu.

Îşi linge buzele şi-mi aduc aminte de supărarea mea de mai devreme.

— Voiam să vin cu tine.

Mă săgetează cu o privire rapidă şi tulburată, ceea ce mă face să cred că şi ea voia acelaşi lucru, dar se potoleşte şi e atentă la licitaţie.

O văd cum se lasă prinsă de adrenalina licitaţiei, întorcând capul ca să vadă cine vrea să cumpere ce şi aplaudând la finalul fiecărei tranzacţii.

— Urmează un weekend petrecut în Aspen, Colorado. Care e preţul de pornire, doamnelor şi domnilor, pentru generosul premiu oferit de domnul Christian Grey?

Lumea izbucneşte în aplauze şi maestrul de ceremonii continuă.

— Aud cinci mii de dolari?

Licitaţia începe.

Mă gândesc serios să o duc pe Ana la Aspen. Nu ştiu dacă ştie să schieze. Gândul la ea pe schiuri e neliniştitor. Nu e o dansatoare prea pricepută, deci probabil că e spaima pârtiilor. N-aş vrea să se accidenteze.

— Douăzeci de mii de dolari, acesta e ultimul preţ. O dată, de două ori, strigă MC-ul.

Ana ridică mâna şi strigă:

— Douăzeci şi patru de mii de dolari!

Şi mă simt de parcă mi-ar fi tras una în plexul solar.

Ce. Mama. Dracului.

— Douăzeci şi patru de mii de dolari, domnişoara

superbă în argintiu, o dată, de două ori. Vândut! declară maestrul de ceremonii, în aplauzele zgomotoase.

Toată lumea de la masa noastră se holbează la ea, iar furia îmi scapă de sub control. Banii ăia erau ai ei. Inspir adânc, mă înclin şi o sărut pe obraz.

— Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi cad la picioare sau să te bat la fund până leşini, îi şuier la ureche.

— O să aleg varianta a doua, te rog, spune ea iute.

Poftim?

Pentru o clipă sunt derutat şi apoi îmi dau seama că bilele vaginale şi-au făcut treaba. E dornică, foarte, foarte dornică, iar furia mea se evaporă brusc.

— Suferi, nu-i aşa? şoptesc. Va trebui să facem ceva în privinţa asta.

Îmi trec degetele peste obrazul ei.

Las-o să aştepte, Grey!

Aici ar trebui să i se termine pedeapsa.

Sau poate că ar trebui să prelungim agonia. Îmi vine o idee diabolică.

Se lipeşte de mine în vreme ce familia mea o felicită pentru că a câştigat. O cuprind cu braţul şi încep să o mângâi cu degetul mare pe spatele gol. Îi iau cealaltă mână şi-i sărut palma, apoi i-o aşez pe coapsa mea. Îi las uşor mâna pe piciorul meu până când degetele ei îmi ating erecţia.

O aud gemând şi, de sub mască, mă priveşte şocată în ochi.

N-o să mă satur niciodată să o şochez pe drăguţa de Ana.

Licitaţia continuă, iar familia mea îşi îndreaptă atenţia spre următorul premiu. Ana, încurajată, fără îndoială, de dorinţa ei, mă surprinde şi începe să mă mângâie prin pantaloni.

La naiba!

Îmi ţin mâna peste a ei ca să nu vadă nimeni că mă pipăie şi continui să-i mângâi gâtul.

Mă simt acum incomod în pantaloni.

Te are la degetul ei mic, Grey. Din nou.

— Vândut pentru o sută zecii mii de dolari! declară MC-ul, aducându-mă înapoi la realitate.

Premiul este o săptămână în casa părinţilor mei din Montana şi suma este una colosală.

Lumea izbucneşte în ovaţii şi aplauze, iar Ana îşi ia mâinile de pe mine şi aplaudă şi ea.

La naiba!

Aplaud şi eu, rezervat, iar acum, că licitaţia s-a terminat, am de gând să-i fac Anei un tur al casei.

— Eşti gata? şoptesc eu.

— Da, spune ea, cu ochii sclipitori sub masca argintie.

— Ana! zice Mia. E momentul!

Ana pare derutată.

— Momentul pentru ce?

— Licitaţia pentru Primul Dans. Haide!

Mia se ridică şi întinde mâna.

Ce naiba? Surioara mea cea enervantă.

Mă uit urât la Mia. Alarmă extraordinară în calea

sexului.

Ana mă priveşte şi începe să chicotească.

E un râs molipsitor.

Mă ridic în picioare, fericit că am sacoul pe mine.

— Primul dans va fi cu mine, bine? Şi nu va fi pe ring, murmur lângă urechea ei.

— De-abia aştept.

Mă sărută de faţă cu toată lumea.

Zâmbesc şi observ că toată masa se holbează la noi.

Da, oameni buni. Am o iubită. Obişnuiţi-vă cu ideea!

Toţi îşi smulg privirile de la noi în acelaşi timp, stânjeniţi că i-am prins zgâindu-se.

— Haide, Ana!

Mia insistă şi o conduce pe Ana spre o mică scenă, unde sunt adunate mai multe femei.

— Domnilor, cel mai important moment al serii! bubuie MC-ul din boxe, acoperind freamătul entuziast al mulţimii. Momentul pe care-l aşteptaţi cu toţii! Aceste douăsprezece doamne superbe au fost de acord să acorde primul lor dans celui care va licita cel mai mult!

Ana e jenată. Se uită în pământ, apoi la degetele împreunate. Se uită oriunde, numai la grupul de tineri care se apropie de scenă nu.

— Acum, domnilor, vă rog să vă apropiaţi şi să vă uitaţi bine la partenerele voastre pentru primul dans. Douăsprezece fătuci frumoase şi ascultătoare.

Când a atras-o Mia pe Ana în şarada asta nenorocită?

E o piaţă de carne vie.

Ştiu că e pentru o cauză bună, totuşi…

MC-ul o anunţă pe prima tânără, cu o prezentare hiperbolică. O cheamă Jada şi primul ei dans se vinde repede pentru cinci mii de dolari. Mia şi Ana vorbesc între ele. Ana pare foarte atentă la ce-i spune Mia.

Rahat!

Oare ce-i spune Mia?

Mariah e următoarea. Pare stingherită de prezentarea MC-ului şi nici n-o pot învinovăţi. Mia şi Ana continuă să vorbească – şi ştiu că e vorba despre mine.

Pentru numele lui Dumnezeu, Mia, taci odată!

Primul dans al fetei de pe scenă se vinde pentru patru mii de dolari.

Ana mă priveşte, apoi se uită din nou la Mia, care pare că nu-şi poate ţine gura.

Jill e următoarea şi primul ei dans e vândut pentru patru mii de dolari.

Ana îmi aruncă o privire şi văd cum ochii îi sclipesc pe sub mască, dar n-am nici cea mai vagă idee la ce se gândeşte.

Rahat! Ce i-a spus Mia?

— Şi acum, daţi-mi voie să v-o prezint pe frumoasa Ana.

Mia o împinge pe Ana în mijlocul scenei, iar eu îmi croiesc drum în faţă prin mulţime. Anei nu-i

place să fie în centrul atenţiei.

Să o ia naiba pe Mia că a pus-o să facă asta!

Dar Anastasia e foarte frumoasă.

MC-ul face o altă introducere exagerată şi caraghioasă.

— Frumoasa Ana cântă la şase instrumente, vorbeşte fluent mandarina şi îi place yoga… ei bine, domnilor…

Suficient.

— Zece mii de dolari, strig eu.

— Cincisprezece mii, se aude vocea unui tip din mulţime.

Ce mama naibii?

Mă întorc să văd cine licitează pentru iubita mea şi-l văd pe Flynn, şarlatanul costisitor, cum îi spune Ana. Aş recunoaşte oriunde silueta asta. Dă politicos din cap spre mine.

— Ei bine, domnilor! Avem oameni generoşi în seara aceasta, anunţă MC-ul invitaţilor strânşi laolaltă.

Ce joc face Flynn? Cât de departe vrea să ducă prostia asta?

Zumzăiala din pavilion se stinge, iar mulţimea ne urmăreşte şi aşteaptă să-mi audă reacţia.

— Douăzeci, ofer eu, cu o voce joasă.

— Douăzeci şi cinci, parează Flynn.

Ana se uită nelinştită ba la mine, ba la Flynn. E îngrozită. Şi, sincer, la fel sunt şi eu. M-am săturat de jocul pe care-l face Flynn.

— O sută de mii de dolari, strig eu ca să mă audă

toată lumea.

— Ce mama naibii? strigă o femeie din spatele Anei şi aud oftaturile de uimire ale celor din jurul meu.

Haide, John!

Mă uit fix la Flynn, iar el râde şi ridică elegant ambele mâini. S-a retras.

— O sută de mii de dolari pentru superba Ana! O dată. De două ori.

MC-ul îl invită pe Flynn să contraliciteze, dar el clatină din cap şi se înclină.

— Adjudecat! strigă MC-ul triumfător, iar aplauzele şi ovaţiile devin asurzitoare.

Fac un pas în faţă şi-i întind mâna Anei.

Mi-am câştigat iubita.

Îmi zâmbeşte uşurată când îşi pune mâna în mâna mea. O ajut să coboare de pe scenă şi-i sărut mâna, apoi mă ia de braţ. Ne croim drum spre ieşirea din pavilion, ignorând fluierăturile şi ţipetele de felicitare.

— Cine era ăsta? întreabă ea.

— Un individ pe care o să-l cunoşti mai târziu. Acum vreau să-ţi arăt ceva. Avem vreo douăzeci de minute la dispoziţie până se termină licitaţia pentru Primul Dans. Apoi trebuie să ne întoarcem pe ring ca să mă bucur de dansul pentru care am plătit.

— Un dans foarte scump, observă ea sec.

— Sunt convins că va merita fiecare cent.

În sfârşit! E a mea. Mia e încă pe scenă şi nu mă

poate opri acum. O conduc pe Ana de-a lungul peluzei, spre ring, conştient că doi dintre agenţii de pază sunt pe urmele noastre. Zgomotele festivităţilor pălesc în spatele nostru, iar eu o duc prin uşile imense care dau în salon. Le las deschise pentru ca agenţii să ne poată urma. De acolo ne îndreptăm spre hol şi urcăm două rânduri de scări până la dormitorul copilăriei mele.

Va fi încă o premieră.

După ce intrăm, încui uşa. Agenţii pot aştepta afară.

— Asta a fost camera mea.

Ana stă în mijlocul camerei, privind în jur: posterele mele, tăbliţa mea cu noutăţi. Totul. Ochii ei studiază totul, apoi se fixează asupra mea.

— N-am adus niciodată o fată aici.

— Niciodată?

Clatin din cap. Simt cum mă străbate un fior adolescentin. O fată. La mine în cameră. Ce-ar spune mama?

Buzele Anei se întredeschid ca o invitaţie. Ochii îi sunt întunecaţi sub mască şi mă privesc fix. Mă îndrept spre ea.

— N-avem mult timp la dispoziţie, Anastasia, şi la cum mă simt în acest moment nici nu-mi trebuie mult. Întoarce-te! Lasă-mă să-ţi scot rochia!

Se răsuceşte imediat.

— Păstrează masca, îi şoptesc la ureche.

Ea geme şi nici măcar n-am atins-o. Ştiu că de-abia aşteaptă să i-o trag după ce a purtat bilele

acelea atâta timp. Desfac fermoarul rochiei şi o ajut să se dezbrace. Fac un pas înapoi, o pun pe un scaun şi-mi scot sacoul.

Poartă corsetul.

Şi ciorapi până la mijlocul coapsei.

Şi pantofi cu toc.

Şi masca.

M-a înnebunit de-a dreptul în timpul cinei.

— Ştii, Anastasia…

Mă apropii de ea, desfăcându-mi papionul şi apoi nasturii de la gât ai cămăşii.

— Am fost atât de furios când mi-ai cumpărat oferta de la licitaţie! Mi-au trecut prin cap tot felul de idei. A trebuit să-mi reamintesc că nu mai poate fi vorba despre pedeapsă. Dar apoi tu te-ai oferit voluntară.

Stau aproape de ea şi o privesc atent.

— De ce ai făcut asta?

Trebuie să aflu.

— De ce m-am oferit?

Are vocea răguşită, ceea ce-i scoate la iveală dorinţa.

— Nu ştiu. Din frustrare. Prea mult alcool. Cauza nobilă.

Ridică din umeri şi privirea i se mută asupra gurii mele.

— Mi-am promis să nu te mai plesnesc niciodată la fund, nici dacă mă implori.

— Te rog.

— Dar apoi mi-am dat seama că probabil te simţi

foarte incomod la momentul respectiv şi nu e ceva cu care să fii obişnuită.

— Da, răspunde ea, gâfâind şi sexy şi mulţumită, cred, pentru că ştiu cum se simte.

— Deci poate exista o oarecare libertate de alegere. Dacă fac asta, trebuie să-mi promiţi un lucru.

— Orice.

— O să spui cuvântul de siguranţă dacă simţi nevoia şi atunci o să fac dragoste cu tine, pur şi simplu, bine?

Mă aprobă repede. O conduc la pat, arunc cuvertura deoparte şi mă aşez în timp ce ea rămâne în picioare în faţa mea, cu masca şi corsetul ei.

Arată senzaţional.

Iau o pernă şi o aşez lângă mine. O iau de mână, o trag ca să-mi cadă direct în poală, cu pieptul pe pernă. Îi dau părul la o parte de pe faţă şi de pe mască.

Iată!

Arată glorios.

Acum, haide să facem chestia asta şi mai incitantă.

— Pune-ţi mâinile la spate!

Se căzneşte să-mi îndeplinească dorinţa şi se frământă deasupra mea.

Nerăbdătoare. Îmi place asta.

Îi leg încheieturile cu papionul meu. E neputincioasă. Este în puterea mea.

Este excitant.

— Chiar îţi doreşti asta, Anastasia?

— Da, spune ea.

Dar eu tot nu înţeleg. Credeam că nu se mai pune problema să facem asta.

— De ce? întreb, mângâindu-i fundul.

— Îmi trebuie un motiv?

— Nu, iubito, nu-ţi trebuie. Doar încerc să te înţeleg.

Trăieşte momentul, Grey!

Îşi doreşte asta. Şi tu la fel.

Îi mângâi încă o dată fundul, pregătindu-mă. Pregătind-o.

Mă aplec, o ţin cu mâna stângă şi cu dreapta o lovesc o dată, chiar acolo unde fundul ei atât de frumos se uneşte cu coapsele.

Geme un cuvânt incoerent.

Nu e cuvântul de siguranţă.

O lovesc din nou.

— Două. O să fie douăsprezece lovituri, încep să le număr.

Îi mângâi fundul şi o plesnesc de două ori, o dată pe fiecare fesă. Îi dau jos apoi chiloţii, trăgându-i în jos de-a lungul coapselor, genunchilor, gambelor, peste pantofii Louboutin, apoi îi arunc pe podea.

E excitant.

În toate sensurile posibile.

Observ că nu mai are bilele vaginale, aşa că o plesnesc din nou, numărând fiecare lovitură. Ea geme şi se zbate pe genunchii mei, cu ochii închişi

sub mască. Fundul ei are o adorabilă nuanţă rozalie.

— Douăsprezece, şoptesc când termin.

Îi mângâi fundul strălucitor şi-mi înfig două degete în ea.

E umedă.

Atât de umedă!

Atât de pregătită!

Geme când îmi rotesc degetele înăuntrul ei şi-şi dă drumul zgomotos, frenetic.

Uau! Cât de repede! E o făptură atât de senzuală.

— Aşa, iubito, şoptesc eu şi-i dezleg încheieturile.

Geme, încercând să-şi recapete suflul.

— N-am terminat cu tine încă, Anastasia.

Acum eu mă simt aiurea. O vreau.

Rău de tot.

O aşez cu genunchii pe podea şi îngenunchez în spatele ei. Îmi deschei fermoarul şi-mi las chiloţii în jos, eliberându-mi erecţia nerăbdătoare. Din buzunarul pantalonilor scot un prezervativ şi-mi scot degetele din iubita mea.

Ea scânceşte.

Îmi pun prezervativul.

— Desfă-ţi picioarele!

Ea mă ascultă, iar eu o pătrund.

— O să fie una rapidă, iubito, îi şoptesc.

Îi prind şoldurile şi ies uşor din ea, apoi intru din nou cu putere.

Ea ţipă. De bucurie. De abandon. În culmea

extazului.

Asta îşi doreşte, iar eu mă bucur să-i fac pe plac. Intru şi ies, iar ea îmi vine în întâmpinare. Cu toată forţa.

La naiba!

O să fie mai rapid decât credeam.

— Ana, nu, o avertizez eu.

Vreau să prelungesc plăcerea. Dar e o fată lacomă şi ia tot ce poate. E contrapunctul meu dornic de senzaţii tari.

— Ana, la naiba.

Ţip înăbuşit în timp ce-mi dau drumul şi asta o pune pe jar. Strigă în timp ce orgasmul i se dezlănţuie, trăgând de mine când mă cufund în ea.

Doamne, ce bine a fost!

Sunt epuizat.

După tot flirtul şi toată aşteptarea din timpul cinei… era inevitabil. O sărut pe umăr şi ies din ea. Apoi îmi scot prezervativul şi-l arunc în coşul de gunoi de lângă pat. Asta o să-i dea de gândit menajerei mamei.

Ana încă are masca pe faţă şi gâfâie, zâmbind. Pare satisfăcută, îngenunchez lângă ea, odihnindu-mi fruntea pe spatele ei, în vreme ce amândoi încercăm să ne revenim.

— Mmm, murmur mulţumit şi o sărut pe spinarea ei desăvârşită. Cred că-mi datorezi un dans, domnişoară Steele.

Ea mă aprobă cu un sunet de satisfacţie care vine din adâncul gâtului. Mă ridic şi o trag la mine

în poală.

— N-avem mult timp la dispoziţie. Haide!

O sărut pe păr. Se ridică din braţele mele şi se aşază pe pat, începând să se îmbrace, în vreme ce eu îmi aranjez cămaşa şi-mi leg papionul la loc.

Ana se ridică în picioare şi se duce să-şi ia rochia. Are pe ea numai masca, pantofii şi corsetul şi întruchipează senzualitatea. Ştiam că e o zeiţă, dar asta… asta e dincolo de orice aşteptare de-a mea.

O iubesc.

Mă întorc, simţindu-mă dintr-odată vulnerabil, şi îndrept cuvertura de pe pat.

Senzaţia de nelinişte se retrage ca oceanul la reflux când termin de aranjat patul şi o văd pe Ana studiind fotografiile de pe tăbliţa mea. Sunt multe – din toată lumea. Părinţilor mei le plăceau vacanţele în străinătate.

— Cine e aici? întreabă Ana, arătând spre o poză alb-negru a târfei drogate.

— Nimeni important.

Îmi pun haina şi-mi aranjez masca. Uitasem de fotografia aia. Carrick mi-a dat-o când aveam şaisprezece ani. Am încercat de câteva ori să scap de ea, dar nu m-am putut convinge să o arunc.

— Fiule, am ceva pentru tine.

— Ce anume?

Sunt în biroul lui Carrick, aşteptând o muştruluială.

Dar nu ştiu pentru ce. Sper că n-a aflat de

doamna Lincoln.

— Pari mai calm, mai liniştit, mai tu însuţi zilele astea.

Dau din cap, sperând că mutra mea nu mă dă de gol.

— Răsfoiam nişte dosare vechi şi am găsit asta.

Îmi întinde o fotografie alb-negru a unei femei tinere şi triste. E ca o lovitură în stomac.

Târfa drogată, îmi studiază reacţia.

— Ne-au dat-o la momentul adopţiei.

— Ah, reuşesc eu să spun, deşi simt că mă sufoc.

— Credeam că într-o bună zi vei vrea să o vezi. O recunoşti?

— Da.

De-abia scot acest cuvânt.

El dă din cap şi ştiu că mai are ceva de spus.

Ce mai are pe-acolo?

— Nu am niciun fel de informaţie despre tatăl tău biologic. Din câte se pare, n-a făcut deloc parte din viaţa mamei tale.

Încearcă să-mi spună ceva... ăla nu era nenorocitul ei de peşte? Te rog, spune-mi că nu era el.

— Dacă mai vrei să ştii ceva... sunt aici.

— Omul acela? şoptesc eu.

— Nu. N-are nicio legătură cu tine, spune tata, liniştindu-mă. Închid ochii.

Mulţumesc lui Dumnezeu. Mulţumesc lui Dumnezeu. Mulţumesc lui Dumnezeu.

— Asta-i tot, tată? Pot să plec?

— Desigur.

Tata pare tulburat, dar dă din cap.

Strâng poza în mână şi ies din birou lui. Şi o iau la fugă. Fugi. Fugi. Fugi...

Târfa drogată era o creatură tristă şi demnă de milă. În fotografia asta veche alb-negru pare o victimă în toată puterea cuvântului.

Cred că e o poză de la poliţie, dar nu are şi numerele pe ea. Mă întreb dacă lucrurile ar fi stat diferit în privinţa ei dacă pe vremea aceea ar fi existat părinţii mei adoptivi. Scutur din cap. Nu vreau să vorbesc despre ea cu Ana.

— Vrei să-ţi închid fermoarul? o întreb, ca să schimbăm subiectul.

— Te rog, spune Ana şi se întoarce cu spatele la mine, ca să-i pot încheia fermoarul rochiei. Atunci de ce e pe tăbliţa ta?

Anastasia Steele, ai un răspuns şi o întrebare pentru orice.

— O scăpare din partea mea. Cum îmi stă papionul?

Îmi studiază papionul şi ochii i se îmblânzesc. Se ridică şi-l îndreaptă, trăgând de ambele capete.

— Acum e perfect, spune ea.

— Ca tine.

O strâng în braţe şi o sărut.

— Te simţi mai bine?

— Mult mai bine, mulţumesc, domnule Grey.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnişoară

Steele.

Mă simt recunoscător. Satisfăcut.

O iau de mână, iar ea zâmbeşte timidă, dar mulţumită. Descui uşa şi coborâm, apoi ne îndreptăm spre grădină. Nu ştiu exact când ni se alătură agenţii de pază, dar ne urmează până pe terasă. Aici sunt adunaţi câţiva fumători, care ne privesc cu interes, dar îi ignor şi o conduc pe Ana pe ringul de dans.

MC-ul anunţă:

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, e momentul pentru primul dans. Domnule şi doamnă Grey, sunteţi gata?

Carrick dă din cap, cu mama în braţele sale.

— Doamnelor şi domnilor participanţi la Licitaţia Primului Dans, sunteţi gata?

O cuprind pe Ana de talie şi o privesc lung, iar ea surâde.

— Atunci să începem, spune MC-ul cu emfază. Muzica, Sam!

Liderul orchestrei vine pe scenă, se întoarce spre instrumentişti şi trupa începe să cânte o versiune siropoasă a melodiei „I’ve Got You Under My Skin”. O trag pe Ana aproape şi începem să dansăm, iar ea se sincronizează rapid cu mine. E absolut captivantă când o răsucesc pe ringul de dans şi zâmbim unul la celălalt ca nişte îndrăgostiţi ce suntem…

M-am mai simţit aşa vreodată?

Optimist?

Fericit?

Stăpânul Universului.

— Îmi place la nebunie cântecul ăsta, îi spun. Se potriveşte foarte bine.

— Şi tu mi-ai intrat pe sub piele. Sau erai la tine în dormitor.

Ana! Sunt şocat.

— Domnişoară Steele, nu ştiam că poţi fi atât de crudă.

— Domnule Grey, nici eu nu ştiam. Cred că e din cauza experienţelor mele recente, spune ea, cu un zâmbet răutăcios. Au fost foarte educative.

— Pentru amândoi.

O învârt încă o dată pe ringul de dans. Melodia se sfârşeşte şi o las cu greu din braţe pentru a aplauda.

— Pot să intervin? întreabă Flynn, apărând de nu ştiu unde.

Are de oferit nişte explicaţii după scena de la licitaţie, dar mă dau la o parte.

— Eşti invitatul meu. Anastasia, acesta este John Flynn. John, Anastasia.

Ana se uită la mine agitată, iar eu mă retrag pe margine ca să privesc. Flynn deschide braţele şi-i ia mâna Anei, în timp ce trupa începe să cânte „They Can’t Take That Away from Me”.

Ana pare însufleţită în braţele lui John. Mă întreb despre ce or vorbi.

Despre mine?

La naiba!

Neliniştea mi se întoarce în forţă.

Trebuie să înţeleg că, atunci când Ana îmi va afla toate secretele, va pleca şi că faza asta în care încercăm să facem lucrurile cum vrea ea doar amână inevitabilul.

Dar John n-ar fi atât de indiscret, cu siguranţă.

— Bună, dragul meu, spune Grace, întrerupându-mi gândurile negre.

— Mamă.

— Te distrezi?

Şi ea se uită la Ana şi John.

— Foarte mult.

Grace şi-a scos masca.

— Ce donaţie generoasă din partea tinerei tale prietene, spune ea, dar simt ceva tăios în glasul ei.

— Da, răspund sec.

— Credeam că e studentă.

— Mamă, e o poveste lungă.

— De asta mi-am dat şi eu seama.

Ceva nu e în regulă.

— Ce e, Grace? Spune ce ai de spus. Întinde mâna şovăitor ca să-mi atingă braţul.

— Pari fericit, dragul meu.

— Sunt.

— Cred că e bună pentru tine.

— Şi eu cred la fel.

— Sper că nu te va răni.

— De ce spui asta?

— E tânără.

— Mamă, ce vrei să…

O invitată care poartă cea mai ţipătoare rochie pe care văzut-o vreodată se apropie de Grace.

— Christian, ea e prietena mea Pamela, de la clubul de carte.

Ne salutăm, dar eu vreau să o interoghez pe mama. Ce mama naibii încearcă să insinueze despre Ana? Muzica s-a terminat şi ştiu că trebuie să o salvez pe Anastasia din ghearele psihiatrului meu.

— Discuţia asta nu s-a terminat, o avertizez pe Grace şi mă îndrept spre Ana şi John, care s-au oprit din dans.

Oare ce încearcă mama să-mi spună?

— A fost o plăcere să te cunosc, Anastasia, îi spune Flynn Anei.

— John, îl salut.

— Christian.

Flynn se scuză şi dispare – să-şi găsească soţia, fără doar şi poate. Sunt derutat de schimbul de replici pe care l-am avut cu mama. O iau pe Ana în braţe pentru dansul următor.

— E mult mai tânăr decât mă aşteptam, zice Ana. Şi teribil de indiscret.

La naiba!

— Indiscret?

— O, da, mi-a spus totul, mărturiseşte ea.

Rahat! Chiar aşa a făcut? O testez pe Ana ca să văd ce daune a produs Flynn.

— Păi, în cazul ăsta, mă duc să-ţi aduc poşeta. Sunt sigur că nu mai vrei să ai de-a face cu mine.

Ana se opreşte din dans.

— Nu mi-a spus nimic! exclamă ea şi cred că vrea să mă zguduie un pic.

Ah, slavă Cerului!

Îmi aşez mâna pe mijlocul ei, iar orchestra începe să cânte „The Very Thought of You”.

— Hai să ne bucurăm de dansul acesta…

Sunt un idiot. Sigur că Flynn n-ar încălca confidenţialitatea profesională. Şi în vreme ce Ana dansează cu mine, mă eliberez şi anxietatea se evaporă. N-am ştiut niciodată că-mi poate plăcea atât de mult să dansez.

Mă uimeşte cât de pricepută e Ana în seara aceasta pe ringul de dans şi pentru o clipă mă întorc în apartamentul ei, după prima noastră noapte împreună, privind-o cum dansează cu căştile la urechi. Atunci era atât de necoordonată… atât de departe de Ana care e cu mine aici acum, care se lasă condusă perfect de mine şi care se distrează.

Banda continuă cu „You Don’t Know Me”.

E mai lent. Melancolic. Dulce-amar.

E o avertizare.

Ana. Nu mă cunoşti.

O ţin în braţe şi ne legănăm la unison, dar în sinea mea îi cer scuze pentru un păcat despre care ea nu ştie nimic. Pentru un lucru despre care nu trebuie să afle niciodată.

Ea nu mă cunoaşte.

Iubito, îmi pare rău. Îi inhalez parfumul şi asta

îmi oferă un strop de consolare. Închid ochii şi încerc să mi-l întipăresc în memorie ca să mi-l pot reaminti, după ce ea va pleca.

Ana.

Cântecul se termină, iar ea îmi zâmbeşte triumfător.

— Trebuie să merg la toaletă, spune ea. Nu stau mult.

— Bine.

O văd cum dispare, cu Taylor pe urmele ei, şi-i observ pe ceilalţi trei agenţi de securitate stând la marginea ringului de dans. Unul dintre ei se duce după Taylor.

Îl descopăr pe dr. Flynn vorbind cu soţia lui.

— John.

— Salutare din nou, Christian. Ai cunoscut-o pe soţia mea, Rhian.

— Desigur. Rhian, spun eu, strângându-i mâna.

— Părinţii tăi se pricep la petreceri, zice ea.

— Nu pot să te contrazic, răspund.

— Dacă mă scuzaţi, mă duc la toaletă. John. Poartă-te frumos, îi spune ea şi mie-mi vine să râd.

— Mă cunoaşte bine, zice Flynn sec.

— Ce mama dracului a fost toată faza asta? îl întreb. Te distrezi pe socoteala mea?

— Clar pe socoteala ta. Îmi place la nebunie să văd cum te desparţi de banii tăi.

— Ai noroc că Ana merită fiecare bănuţ.

— Trebuia să fac ceva ca să te oblig să-ţi dai seama că nu ţi-e frică de angajamente.

Flynn ridică din umeri.

— Acesta a fost motivul pentru care ai licitat împotriva mea, ca să mă testezi? Nu lipsa mea de implicare mă sperie.

Îl privesc posomorât.

— Pare echipată corespunzător ca să te suporte, zice el.

Nu sunt atât de sigur.

— Christian, spune-i, pur şi simplu. Ştie că ai probleme. Nu e din cauza vreunui lucru pe care l-am spus eu.

Ridică ambele mâini.

— Şi nu e nici locul, nici momentul potrivit pentru discuţia asta.

— Ai dreptate.

— Unde e?

Flynn se uită în jur.

— La toaletă.

— E o tânără adorabilă, îl aprob dând din cap.

— Ai puţină încredere, spune el.

— Domnule Grey.

Suntem întrerupţi de Reynolds, din echipa de pază.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Putem să vorbim în privat?

— Poţi vorbi liber, răspund.

Ăsta e psihiatrul meu, pentru numele lui Dumnezeu.

— Taylor vrea să vă spun că Elena Lincoln vorbeşte cu domnişoara Steele.

Rahat!

— Du-te, spune Flynn şi, din privirea pe care mi-o aruncă, ştiu că i-ar plăcea să fie o muscă pe perete, de faţă la acea conversaţie.

— Ne vedem mai târziu, mormăi eu şi-l urmez pe Reynolds până la pavilion.

Taylor stă în prag. Dincolo de el, în cortul imens, Ana şi Elena poartă o discuţie tensionată. Şi dintr-odată Ana se răsuceşte şi se îndreaptă în goană spre mine.

— Aici erai, spun eu, încercând să-mi dau seama în ce dispoziţie e când ajunge lângă noi.

Mă ignoră cu desăvârşire şi trece în fugă pe lângă Taylor şi pe lângă mine.

Asta nu e de bine.

Îi arunc lui Taylor o privire scurtă, dar el rămâne impasibil.

— Ana, o strig eu şi mă grăbesc să o prind din urmă. Ce s-a întâmplat?

— De ce n-o întrebi pe fosta ta amantă? spune ea, clocotind.

E furioasă.

Mă uit în jur să mă asigur că nu ne aude nimeni.

— Te întreb pe tine, insist eu.

Se uită urât la mine.

Ce mama naibii am făcut?

Îşi îndreaptă umerii.

— Mă ameninţă că va veni după mine dacă te rănesc încă o dată – probabil cu o cravaşă, se răsteşte ea.

Şi nu ştiu dacă a avut intenţia să fie amuzantă, dar imaginea Elenei ameninţând-o pe Ana cu un bici de călărie e de-a dreptul caraghioasă.

— Cu siguranţă ironia nu-ţi lipseşte, o necăjesc pe Ana într-o încercare de a-i însenina dispoziţia.

— Nu e deloc distractiv, Christian! se răsteşte ea.

— Nu, ai dreptate. O să vorbesc cu ea.

— Ba n-o să faci una ca asta, zice ea, încrucişându-şi braţele.

Ce mama naibii trebuie să fac acum?

— Uite, spune ea, ştiu că eşti legat financiar de ea, scuză-mi jocul de cuvinte, dar…

Se opreşte şi oftează pentru că pare să nu mai aibă cuvinte.

— Am nevoie la toaletă, mârâie ea.

Ana e ofticată. Din nou.

Oftez. Ce pot să fac?

— Te rog, nu fi supărată, o implor eu. Nu ştiam că e acolo. A spus că nu vine.

Mă întind şi Ana mă lasă să-mi trec degetul peste buza ei de jos.

— N-o lăsa pe Elena să ne strice seara, te rog, Anastasia. E de domeniul trecutului.

Îi ridic bărbia şi o sărut blând pe buze.

Se potoleşte cu un oftat şi cred că aici s-a terminat cearta noastră. O prind de cot.

— O să te însoţesc până la toaletă ca să nu te mai oprească nimeni.

Îmi scot telefonul şi aştept lângă luxoasele toalete portabile pe care mama le-a închiriat

pentru eveniment. Am un e-mail de la dr. Greene în care-mi scrie că poate să o consulte pe Ana mâine.

Bravo! O să rezolv asta mai târziu.

Tastez numărul Elenei şi fac câţiva paşi, într-un colţ liniştit al curţii. Răspunde de la primul apel.

— Christian.

— Elena, ce mama naibii faci aici?

— Fata asta e neplăcută şi nepoliticoasă.

— Păi, atunci poate ar trebui să o laşi în pace.

— Credeam că trebuie să mă prezint, spune Elena.

— Pentru ce? Credeam că ai spus că nu vii. De ce te-ai răzgândit? Aveam impresia că am căzut de acord.

— Mama ta m-a sunat şi m-a rugat să vin, iar eu eram curioasă în privinţa Anastasiei. Trebuie să fiu sigură că nu te va mai răni niciodată.

— În fine, las-o în pace. Este prima relaţie normală pe care am avut-o vreodată şi nu vreau să o pui în pericol din cauza vreunei griji exagerate pentru mine. Las-o. În. Pace.

— Chris…

— Vorbesc serios, Elena.

— Uiţi cine eşti, de fapt? întreabă ea.

— Nu, sigur că nu.

Ridic ochii şi observ că Ana mă priveşte.

— Trebuie să închid. Noapte bună.

Îi trântesc telefonul în nas Elenei, probabil pentru prima oară în viaţă.

Ana ridică din sprânceană.

— Ce mai face trecutul?

— E irascibil.

Mă hotărăsc că ar fi cel mai bine să schimb subiectul.

— Vrei să mai dansăm? Sau vrei să plecăm?

Mă uit la ceas.

— Artificiile încep în cinci minute.

— Ador artificiile, zice ea şi ştiu că vrea să fie împăciuitoare.

— O să stăm să le vedem, atunci.

O iau în braţe şi o strâng la piept.

— N-o lăsa să intervină între noi, te rog.

— Ţine la tine, spune Ana.

— Da, şi eu la ea, ca la o prietenă.

— Cred că pentru ea e mai mult decât o simplă prietenie.

— Anastasia, Elena şi cu mine…

Mă opresc. Ce-i pot spune Anei ca să o liniştesc?

— E complicat. Avem un trecut comun. Dar numai asta e, trecut. Cum ţi-am spus de mai multe ori, e o bună prietenă. Asta-i tot. Te rog, uită de ea!

O sărut pe păr şi ea nu mai spune nimic.

O prind de mână şi ne îndreptăm din nou spre ringul de dans.

— Anastasia, spune tata, pe tonul lui calm.

Stă în spatele nostru.

— Mă întrebam dacă-mi faci onoarea să-mi acorzi dansul următor.

Carrick îi întinde mâna. Îi zâmbesc şi privesc cum o conduce pe partenera mea pe ring, în timp ce orchestra începe să cânte „Come Fly with Me”.

Poartă o conversaţie vie şi mă întreb din nou dacă nu cumva e vorba despre mine.

— Bună, dragul meu.

Mama se strecoară lângă mine, ridicând un pahar cu şampanie.

— Mamă, ce voiai să spui? o întreb fără niciun preambul.

— Christian, eu…

Se opreşte şi mă priveşte neliniştită şi ştiu că evită adevărul. Nu-i place niciodată să dea veşti rele. Mă tulbur şi mai tare.

— Grace. Spune-mi!

— Am vorbit cu Elena. Mi-a spus că tu şi Ana v-aţi despărţit şi că tu ai fost devastat.

Poftim?

— De ce nu mi-ai spus? continuă ea. Ştiu că aveţi o afacere împreună, dar m-a durut să aflu de la ea.

— Elena exagerează. N-am fost devastat. Ne-am certat. Asta-i tot. Nu ţi-am spus, pentru că era ceva temporar. Totul e în regulă acum.

— Nu vreau să te rănească nimeni, dragule. Sper că e cu tine pentru motivele corecte.

— Cine? Ana? Ce insinuezi, mamă?

— Eşti un om bogat, Christian.

— Crezi că e vreo materialistă?

Parcă mi-ar fi dat una în cap.

Ce naiba?

— Nu, n-am spus asta…

— Mamă. Nu e deloc aşa.

Încerc să nu mă enervez.

— Sper, dragule. Am şi eu grijă de tine. Fii cu ochii în patru! Cei mai mulţi oameni experimentează suferinţa în timpul adolescenţei.

Mă priveşte atotcunoscătoare.

Ah, te rog. Inima mea era deja sfâşiată când am ajuns la pubertate.

— Dragule, ştii că noi vrem doar să fii fericit şi trebuie să spun, după ce-am văzut în seara asta, că nu mi-ai părut niciodată mai fericit.

— Mda, mamă, îţi înţeleg grija, dar totul e în regulă.

Aproape că-mi încrucişez degetele la spate.

— Acum mă duc să-mi salvez iubita materialistă din îmbrăţişarea tatii.

Vocea îmi e ca de gheaţă.

— Christian…

Mama încearcă să mă cheme înapoi, dar, sincer, poate să se ducă dracului. Cum îndrăzneşte să creadă aşa ceva despre Ana? Şi de ce naiba ne bârfeşte Elena pe mine şi pe Ana în faţa lui Grace?

— Gata cu dansul cu bătrânei, îi anunţ pe Ana şi pe tata.

Carrick izbucneşte în râs.

— Mai uşor cu „bătrâneii”, fiule. Am avut şi eu momentele mele de glorie.

Îi face Anei cu ochiul şi se duce la îngrijorata lui soţie.

— Cred că tata te place, mormăi eu, cu gânduri criminale.

— De ce să nu mă placă? spune Ana cu un zâmbet timid.

— Ai dreptate, domnişoară Steele.

O îmbrăţişez exact când orchestra începe să cânte „It Had to Be You”.

— Dansează cu mine!

Vocea mea e joasă şi răguşită.

— Cu plăcere, domnule Grey, răspunde ea.

Dansăm şi gândurile mele despre femei materialiste, părinţii supra-îngrijoraţi şi ex-amante dominatoare şi băgăcioase se topesc ca un fum.

Duminica,
12 iunie 2011

La miezul nopţii, MC-ul anunţă că ne putem scoate măştile. Stăm pe malul golfului şi privim focul uluitor de artificii. Ana e în faţa mea, încolăcită în braţele mele. Chipul îi este luminat de un caleidoscop de culori, în timp ce artificiile explodează pe cerul de deasupra noastră. Se minunează la fiecare izbucnire colorată şi strălucitoare, cu un zâmbet enorm pe faţă. Spectacolul de lumini e însoţit de muzica perfectă, „Preotul Zadok” de Handel.

E emoţionant.

Părinţii mei s-au autodepăşit de dragul oaspeţilor lor şi asta mă face să fiu mai puţin supărat pe ei. Ultima salvă de rachete se risipeşte în stele aurii care luminează tot golful. Mulţimea aplaudă spontan când scânteile cad din cer, strălucind pe apa întunecată.

E spectaculos.

— Doamnelor şi domnilor, strigă MC-ul când ovaţiile şi fluierăturile iau sfârşit. Un singur gând la finalul acestei seri minunate: datorită generozităţii dumneavoastră, s-a strâns suma de un milion şi opt sute cincizeci şi trei de mii de dolari!

Vestea e întâmpinată cu strigăte de veselie din partea mulţimii. E o sumă totală impresionantă. Îmi imaginez că mama a fost foarte ocupată toată seara să scoată bani de la prietenii şi musafirii ei putred de bogaţi. Contribuţia mea de 600.000 de dolari a ajutat. Aplauzele sunt asurzitoare şi, pe pontonul unde şi-au făcut de lucru tehnicienii cu artificiile, cuvintele „Mulţumim pentru sprijin” se aprind din nişte lumânări argintii şi sclipesc pe oglinda întunecată a apei golfului.

— Ah, Christian, a fost minunat, spune Ana, iar eu o sărut.

Îi sugerez că e momentul să plecăm. De-abia aştept să ajungem acasă şi să mă bag în pat lângă ea. A fost o zi grea. Sper că nu e nevoie să o conving să-şi petreacă noaptea cu mine. În primul rând, Leila e încă în libertate. În plus, în ciuda tuturor celor întâmplate, ziua de azi mi-a plăcut şi

vreau să o prelungesc. Vreau să rămână şi toată ziua de duminică şi poate toată săptămâna viitoare.

Mâine Ana se poate întâlni cu dr. Greene şi, în funcţie de cum va fi vremea, putem face o tură cu planorul sau poate cu iahtul. I-aş putea-o arăta pe *The Grace.*

Gândul de a petrece mai mult timp cu Ana e atrăgător.

Foarte atrăgător.

Taylor se apropie, scuturând din cap, şi ştiu că vrea să stăm locului până când mulţimea se răspândeşte. A fost vigilent toată seara şi cred că e epuizat. Îl ascult şi o rog pe Ana să aştepte cu mine.

— Deci, Aspen? o întreb ca să-i abat atenţia.

— Ah, nu mi-am plătit licitaţia, zice ea.

— Poţi trimite un cec. Am adresa.

— Te-ai înfuriat rău.

— Da, m-am înfuriat.

— Tu eşti de vină, cu jucăriile tale.

— Erai oarecum epuizată, domnişoară Steele. Un rezultat mai mult decât satisfăcător, dacă-mi amintesc bine. Apropo, unde sunt?

— Bilele argintii? La mine în poşetă.

— Le-aş vrea înapoi. Sunt un dispozitiv prea puternic ca să fie lăsat în mâinile tale inocente.

— Îţi faci griji că o să mă epuizez din nou, poate cu altcineva? zice ea, cu un licăr diabolic în ochi.

Ana, nu te juca aşa cu mine!

— Sper să nu se-ntâmple aşa ceva. Dar nu, Ana, eu îmi doresc toată plăcerea ta.

Întotdeauna.

— N-ai încredere în mine? întreabă ea.

— E de la sine înţeles. Acum, poţi să mi le dai înapoi?

— Mă mai gândesc.

Domnişoara Steele joacă tare.

În depărtare, DJ-ul se pregăteşte de petrecere.

— Vrei să dansăm? o întreb.

— Sunt foarte obosită, Christian. Aş vrea să plecăm, dacă vrei şi tu.

Îi fac semn lui Taylor. El dă din cap şi le spune ceva în microfonul de la manşetă celorlalţi membri ai echipajului de pază, apoi traversăm peluza. Mia vine în goană spre noi, cu pantofii în mână.

— Nu plecaţi, nu-i aşa? Muzica mişto de-abia acum începe. Haide, Ana!

O prinde pe Ana de mâna liberă.

— Mia, Anastasia e obosită. Mergem acasă. În plus, mâine avem o zi mare.

Ana se uită la mine surprinsă.

Mia se bosumflă pentru că lucrurile nu ies cum vrea ea, dar nu insistă.

— Trebuie să vii pe la noi săptămâna viitoare. Poate mergem pe la mall?

— Sigur, Mia, răspunde Ana şi-i aud oboseala din glas.

Trebuie să o duc acasă. Mia o sărută pe Ana în semn de la revedere, apoi mă prinde şi mă

îmbrăţişează cu toată puterea. Chipul îi străluceşte când se uită la mine.

— Îmi place să te văd atât de fericit, zice ea şi apoi mă sărută pe obraz. Pa. Distracţie plăcută!

Fuge înapoi la prietenele ei şi se îndreaptă toate înspre ringul de dans.

Părinţii mei sunt prin preajmă şi acum mă simt vinovat pentru izbucnirea pe care am avut-o faţă de mama.

— Hai să le spunem noapte bună părinţilor mei înainte să plecăm! Vino!

Mergem spre ei. Chipul lui Grace se luminează când ne vede. Se întinde spre mine, îmi atinge obrazul şi încerc să nu mă încrunt la ea. Zâmbeşte.

— Mulţumesc pentru că ai venit şi pentru că ai adus-o pe Anastasia. A fost minunat să vă văd împreună.

— Mulţumim pentru o seară superbă, mamă, reuşesc să spun.

Nu vreau să deschid conversaţia noastră de mai devreme în faţa Anei.

— Noapte bună, fiule, Ana, spune Carrick.

— Te rog să mai vii pe la noi, Anastasia, ne bucurăm să te avem aici, subliniază Grace.

Pare sinceră şi comentariul despre materialiste începe să pălească. Poate că doar are grijă de mine. Dar ei n-o cunosc pe Ana deloc. E cea mai puţin posesivă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Mergem până în faţa casei. Ana îşi trece mâinile

în sus şi-n jos peste braţe.

— Ţi-e suficient de cald? întreb.

— Da, mulţumesc.

— Mi-a plăcut mult seara asta, Anastasia. Îţi mulţumesc.

— Şi mie... Unele părţi mai mult ca altele.

Şi, în mod clar, se gândeşte la întâlnirea noastră amoroasă din dormitorul copilăriei mele.

— Nu-ţi mai muşca buza, o avertizez.

— Ce voiai să spui când ai zis că mâine avem o zi mare? întreabă ea.

Îi spun că dr. Greene o va consulta la domiciliu şi că am o surpriză pentru ea.

— Dr. Greene?

— Da.

— De ce?

— Pentru că urăsc prezervativele.

— E corpul meu, mormăie ea.

— E şi al meu, şoptesc.

Ana. Te rog. Le. Urăsc.

Ochii îi strălucesc în lumina blândă a felinarelor de hârtie agăţate în curtea din faţă şi mă întreb dacă va continua cu cearta asta. Ridică mâna, iar eu încremenesc. Trage de colţul papionului meu şi acesta se desface. Cu degetele blânde, îmi descheie nasturele de sus al cămăşii. O privesc fascinat, de parcă am prins rădăcini.

— Arăţi sexy aşa, spune ea încet, luându-mă prin surprindere.

Cred că a trecut peste faza cu dr. Greene.

— Trebuie să ajungem acasă. Haide!

Audi-ul *Q7* trage lângă noi, iar valetul iese din maşină şi-i înmânează cheile lui Taylor. Unul dintre tipii de la securitate, Sawyer, îmi dă un plic. Îi este adresat Anei.

— De unde a apărut ăsta? îl întreb.

— Mi l-a dat unul dintre chelneri, domnule.

E din partea unui admirator? Scrisul de mână îmi pare cunoscut. Taylor o invită pe Ana să intre în maşină, iar eu mă strecor lângă ea, dându-i bileţelul.

— E pentru tine. Un membru al personalului i l-a dat lui Sawyer. Fără îndoială, o altă inimă zdrobită.

Taylor urmează coada de maşini de pe aleea părinţilor mei. Ana deschide plicul şi-şi aruncă privirea pe scrisoarea dinăuntru.

— I-ai spus? întreabă ea.

— Ce să-i spun şi cui?

— Că am botezat-o doamna Robinson.

— E de la Elena? Asta e ridicol!

I-am spus Elenei să o lase în pace pe Ana. De ce mă ignoră? Şi ce i-a zis Anei? Care naiba e problema ei?

— O să mă ocup de ea mâine. Sau luni.

Aş vrea să citesc biletul, dar Ana nu-mi dă această ocazie. Îl bagă în poşetă, de unde scoate bilele vaginale.

— Până data viitoare, zice ea, dându-mi-le înapoi.

Data viitoare?

Uite, asta e o veste bună. O strâng de mână şi-mi întoarce gestul, privind pe geam, afară, în întuneric.

Pe la jumătatea podului 520, e deja adormită. Mă relaxez o clipă. Atât de multe s-au întâmplat azi! Sunt obosit, aşa că-mi las capul pe spate şi închid ochii.

Mda. A fost o zi impresionantă.

Ana şi cecul. Nervii ei. Încăpăţânarea ei. Rujul. Sexul.

Da. Sexul.

Şi, desigur, va trebui să mă descurc cu neliniştea mamei şi cu grija ei legată de faptul că Ana e o oportunistă care vrea averea mea.

Şi apoi mai e şi Elena, care-şi bagă nasul şi se poartă urât. Ce mama naibii trebuie să fac în privinţa ei?

Mă uit la imaginea mea reflectată în geamul maşinii. Mutra aceea pământie, fantomatică se holbează la mine şi dispare numai când ieşim de pe I-5 şi intrăm pe Stewart Street, care e foarte luminată. Suntem aproape de casă.

Ana încă doarme când parcăm în faţa casei. Sawyer sare din maşină şi-mi deschide portiera.

— Trebuie să te duc în braţe? o întreb pe Ana, strângând-o de mână.

Ea se trezeşte şi clatină din cap somnoroasă. Cu Sawyer în faţa noastră, vigilent, ne îndreptăm spre clădire, în vreme ce Taylor duce maşina în garaj.

În lift, Ana se sprijină de mine şi închide ochii.

— A fost o zi lungă, nu-i aşa, Anastasia?

Dă din cap.

— Eşti obosită?

Face semn că da.

— Nu eşti foarte vorbăreaţă, observ.

Ea mai dă o dată din cap, făcându-mă să râd.

— Haide! O să te bag în pat.

Degetele mi se împletesc cu ale ei şi-l urmăm pe Sawyer, ieşind din lift şi intrând în foaier. Sawyer se opreşte în faţa noastră şi ridică mâna. O strâng pe Ana de mână.

Ce mama naibii?

— E în regulă, T, spune Sawyer şi se întoarce cu faţa la noi. Domnule Grey, cauciucurile Audi-ului domnişoarei Steele au fost tăiate şi cineva a aruncat cu vopsea pe maşină.

Ana geme.

Poftim?

Primul meu gând e că un vandal fără minte a pătruns în garaj… apoi mi-o amintesc pe Leila.

Ce dracu' a făcut?

Sawyer continuă.

— Taylor e îngrijorat că infractorul a intrat în apartament şi că încă e acolo. Vrea să se asigure.

Cum poate fi cineva în apartament?

— Înţeleg. Care-i planul lui Taylor?

— Urcă cu liftul de serviciu, împreună cu Ryan şi Reynolds. Vor face un raid, ca să ne dea liber. Eu trebuie să aştept cu dumneavoastră, domnule.

— Mulţumesc, Sawyer.

O strâng şi mai tare de mână pe Ana.

— Ziua asta e din ce în ce mai mişto.

Leila nu are cum să fi intrat în apartament. Nu-i aşa?

Şi-mi amintesc acele momente când credeam că am văzut ceva cu coada ochiului… şi când m-am trezit deoarece mi s-a părut că-mi ciufuleşte cineva părul, doar ca să o găsesc pe Ana dormind buştean lângă mine. Fiorul îndoielii îmi străbate spinarea.

Rahat!

Dacă Leila e aici, trebuie să aflu. Nu cred că-mi va face vreun rău. O sărut pe Ana pe păr.

— Ascultă, nu pot sta aici aşteptând. Sawyer, ai grijă de domnişoara Steele. N-o lăsa să intre până nu sunt toate lucrurile în ordine. Sunt sigur că Taylor exagerează. N-are cum să intre în apartament.

— Nu, Christian.

Ana încearcă să mă oprească, prinzându-mă de revere.

— Trebuie să rămâi cu mine.

— Fă cum îţi spun, Anastasia. Aşteaptă aici!

Par mai sobru decât îmi propusesem, iar ea îmi dă drumul.

— Sawyer?

El îmi stă în cale, neştiind ce să facă. Ridic din sprânceană şi, după o clipă de ezitare, deschide uşile duble ale apartamentului şi mă lasă să trec. Le închide în spatele meu.

Pe holul de lângă living e întuneric şi linişte. Stau

şi ascult, ascuţindu-mi auzul să prind sunete neobişnuite. Tot ce aud e vâjâitul vântului care înconjoară clădirea şi bâzâitul aparatelor electrocasnice din bucătărie. Pe stradă, în depărtare, se aude sirena unei maşini de poliţie, dar, în afară de asta, la Escala e linişte şi pace, aşa cum trebuie să fie.

Dacă Leila ar fi aici, unde s-ar duce?

Primul meu gând zboară la camera de joacă şi sunt pe punctul de a mă năpusti la etaj când aud zgomot din liftul de serviciu. Din el coboară Taylor şi ceilalţi doi agenţi de pază şi ocupă coridorul, cu armele scoase, de parcă ar fi într-un film macho de acţiune.

— Chestiile astea sunt strict necesare? îl întreb pe Taylor, care conduce asaltul.

— Luăm precauţiile necesare, domnule.

— Nu cred că e aici.

— Vom face un raid.

— Bine, răspund eu resemnat. O să verific la etaj.

— O să vin cu dumneavoastră, domnule Grey.

Îl suspectez pe Taylor că e excesiv de îngrijorat pentru siguranţa mea.

Le dă instrucţiuni scurte celorlalţi doi şi se răspândesc cu toţii prin apartament. Aprind luminile astfel încât livingul şi coridorul să fie scăldate în lumină şi mă duc la etaj, cu Taylor.

E meticulos. Verifică sub patul cu baldachin, masa, chiar şi sub canapeaua din camera de joacă.

Repetă operaţiunea în camera supusei şi în fiecare dintre camerele libere. Nici picior de intrus. Continuă cu camera lui şi a doamnei Jones, iar eu mă duc la parter. Baia şi toaleta de serviciu sunt libere, aşa cum e şi dormitorul meu. Stau în mijlocul camerei şi mă simt ca un tâmpit, dar mă aplec şi verific sub pat.

Nimic.

Nici măcar praf. Doamna Jones face o treabă extraordinară.

Uşa de la balcon este încuiată, dau să o deschid. Afară, briza e rece şi oraşul se întinde, întunecat şi sumbru, la picioarele mele. Se aude bâzâitul îndepărtat al traficului şi oftatul palid al vântului, dar asta e tot. Intru şi încui uşa.

Taylor revine la parter.

— Nu-i aici, spune el.

— Crezi că e Leila?

— Da, domnule.

Gura i se transformă într-o linie fermă şi dreaptă.

— Vă supăraţi dacă mă uit în camera dumneavoastră?

Deşi am făcut asta deja, sunt prea obosit ca să mă cert cu el.

— Nu, deloc.

— Vreau să verific în toate dulapurile şi bufeturile, domnule, zice el.

— Bine.

Clatin din cap la această situaţie absurdă şi deschid uşile foaierului, dând nas în nas cu Ana.

Sawyer scoate arma, dar o lasă în jos când vede că sunt eu.

— Totul e în regulă, îi spun.

Bagă pistolul în toc şi se dă la o parte.

— Taylor exagerează, îi spun Anei.

Pare extenuată şi nu se clinteşte – mă priveşte, are chipul palid şi-mi dau seama că-i e teamă.

— Totul e în regulă, iubito.

O iau în braţe şi o sărut pe păr.

— Haide, eşti obosită. La culcare!

— Am fost atât de îngrijorată, spune ea.

— Ştiu. Suntem cu toţii nervoşi.

Sawyer a dispărut, cel mai probabil în apartament.

— Sincer, fostele tale iubite se dovedesc a fi provocatoare, domnule Grey, afirmă ea.

— Da. Sunt.

Chiar sunt. O conduc în living.

— Taylor şi echipa lui verifică toate dulapurile şi bufeturile. Nu cred că e aici.

— De ce ar fi aici?

Ana pare uluită, iar eu o liniştesc, spunându-i că Taylor e meticulos şi că a căutat peste tot, inclusiv în camera de joacă. Ca să o calmez, îi ofer o băutură, dar ea refuză. E frântă.

— Vino-ncoace! Lasă-mă să te bag în pat! Pari epuizată, în dormitor, îşi goleşte poşeta de seară pe servantă.

— Uite!

Îmi întinde biletul de la Elena.

— Nu ştiu dacă vrei să citeşti asta. Vreau să-l ignor.

Studiez biletul.

Anastasia,

Cred că te-am judecat greşit. Iar tu cu siguranţă m-ai judecat greşit pe mine. Sună-mă dacă ai nevoie să afli mai multe – putem lua prânzul împreună. Christian nu vrea să vorbesc cu tine, dar aş fi mai mult decât fericită să vă ajut. Să nu mă-nţelegi greşit. Sunt de acord, crede-mă – dar jur că va fi rău dacă-l răneşti. A suferit destul Sună-mă: (206)279–6261.

Doamna Robinson

Mă scoate din minţi.

Este unul dintre jocurile Elenei?

— Nu ştiu cu ce ar putea să te ajute.

Pun biletul în buzunar la pantaloni.

— Trebuie să discut cu Taylor. Lasă-mă să-ţi desfac rochia!

— O să chemi poliţia în legătură cu maşina? întreabă ea, răsucindu-se.

Îi dau părul la o parte şi trag fermoarul în jos.

— Nu. Nu vreau să implic poliţia. Leila are nevoie de ajutor, nu de intervenţia poliţiei, şi nu-i vreau aici. Trebuie doar să ne dublăm eforturile de a o găsi.

O sărut pe umăr.

— Du-te la culcare!

În bucătărie îmi torn un pahar cu apă.

Ce mama naibii se-ntâmplă? Lumea mea pare să facă implozie. Chiar când încep să-mi revin cu Ana, trecutul se întoarce ca să mă bântuie: Leila şi Elena. Mă întreb o clipă dacă nu cumva au complotat, dar apoi îmi dau seama că sunt paranoic. Ce idee absurdă! Elena nu e atât de nebună.

Mă frec pe faţă.

De ce m-a luat Leila pe mine ca ţintă?

Oare e gelozie la mijloc?

Voia mai mult. Eu, nu.

Dar aş fi fost fericit dacă ne-am fi continuat relaţia aşa cum era... Ea a fost cea care i-a pus punct.

— Stăpâne! Pot să vorbesc liber? spune Leila.

Stă în dreapta mea la masă, îmbrăcată în lenjerie atrăgătoare La Perla, din dantelă, dintr-o singură bucată.

— Desigur.

— Am ajuns să am sentimente pentru tine. Speram să mă accepţi şi să pot rămâne lângă tine pentru totdeauna.

Să o accept? Pentru totdeauna? Mă gândesc. Ce e cu porcăria asta de genul a-fost-o-dată-ca-niciodată?

— Dar cred că e doar un vis, continuă ea.

— Leila. Ştii că nu e pentru mine. Am mai

discutat asta.

— Dar eşti singur. Văd şi eu asta.

— Singur? Eu? Nu mă simt aşa. Am munca mea. Familia. Te am pe tine.

— Dar eu vreau mai mult, Stăpâne.

— Eu nu-ţi pot oferi mai mult. Ştii bine asta.

— Înţeleg.

Îşi ridică faţa pentru a mă privi, săgetându-mă cu ochii ei de culoarea chihlimbarului. A încălcat cea de-a patra regulă – nu s-a uitat niciodată la mine fără permisiune. Dar nu o cert.

— Nu pot. Nu am asta în mine.

Am fost mereu sincer cu ea. Nu e nimic ce nu ştie ea.

— Este în tine, domnule. Dar poate nu sunt eu persoana care să te facă să-ţi dai seama de asta.

Pare tristă. Se uită din nou în farfuria goală.

— Aş *vrea să încheiem relaţia.*

M-a luat prin surprindere.

— Eşti sigură? Leila, este un pas important. Eu aş vrea să continuăm cu aranjamentul nostru.

— Nu mai pot face asta, Stăpâne.

Vocea i se frânge la ultimul cuvânt şi nu ştiu ce să mai spun.

— Nu pot, şopteşte ea, dregându-şi glasul.

— Leila...

Mă opresc, uluit de emoţia pe care o simt în vocea ei. A fost o supusă impecabilă. Credeam că suntem compatibili.

— O să-mi pară rău că pleci, spun, pentru că e

adevărat. Mi-a plăcut foarte mult timpul petrecut împreună. Sper că şi ţie.

— Şi mie o să-mi pară rău, domnule. Mi-a plăcut totul, ba mai mult de-atât. Speram să...

Nu-şi termină fraza şi-mi zâmbeşte trist.

— Mi-aş dori să simt altceva.

Dar nu simt. Nu simt nevoia unei relaţii permanente.

— Nu mi-ai dat niciodată vreun semn că asta ai vrea.

Glasul îi e calm.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Hai să punem capăt relaţiei, cum îţi doreşti tu. E mai bine aşa, mai ales că acum ai sentimente faţă de mine.

Taylor şi membrii echipei de pază se întorc în bucătărie.

— Nu e niciun semn că Leila ar fi în apartament, domnule, spune Taylor.

— Nici nu credeam că este, dar apreciez că aţi verificat. Mulţumesc.

— Vom monitoriza camerele pe rând. Mai întâi Ryan. Sawyer şi Reynolds se duc la culcare.

— Bravo! Aşa şi trebuie.

— Da, domnule Grey. Domnule.

Taylor le dă liber celor trei bărbaţi.

— Noapte bună!

După ce pleacă ei, Taylor se întoarce spre mine.

— Maşina e făcută praf, domnule.

— A scris pe ea?

— Aşa cred. A făcut ce i-a trecut prin cap cu ea.

— Asta dacă e Leila.

— O să vorbesc cu oamenii de la securitatea clădirii din tura de dimineaţă şi le voi studia camerele. Vreţi să chemaţi poliţia?

— Nu încă.

— OK.

Taylor dă din cap.

— Va trebui să-i cumpăr Anei altă maşină. Poţi să vorbeşti mâine la Audi?

— Da, domnule. O să-i rog să ia maşina distrusă dis-de-dimineaţă.

— Mulţumesc.

— Mai e ceva, domnule Grey?

— Nu. Mulţumesc. Odihneşte-te!

— Noapte bună, domnule.

— Noapte bună.

Taylor pleacă, iar eu mă îndrept spre birou. Sunt agitat. N-aş putea dormi. Mă gândesc să-l sun pe Welch doar ca să-i povestesc ce s-a întâmplat, dar e prea târziu. Îmi scot haina, o las pe scaun, apoi mă aşez la computer şi-i scriu un e-mail.

În clipa în care-l trimit, îmi bâzâie telefonul. Numele Elenei Lincoln clipeşte pe ecran.

Acum ce mai e?

Îi răspund.

— Ce-ţi imaginezi că faci?

— Christian!

E de-a dreptul surprinsă.

— Nu ştiu de ce mă suni la ora asta. Nu am nimic

să-ţi spun.

Oftează.

— Voiam doar să-ţi spun că…

Se opreşte şi schimbă tactica.

— Speram să-ţi las un mesaj.

— Mă rog, acum poţi să-mi spui direct. Nu trebuie să laşi niciun mesaj.

Mi se pare imposibil să-mi păstrez calmul.

— Eşti furios, îmi dau seama. Dacă e vorba despre bilet, ascultă…

— Nu, ascultă-mă tu! Te-am rugat şi acum îţi cer. Las-o în pace! Nu are nimic în comun cu tine. Înţelegi?

— Christian, eu mă gândesc numai la binele tău.

— Ştiu asta. Dar vorbesc serios, Elena. Las-o în pace, la dracu'! Vrei să-ţi silabisesc ca să pricepi? Mă auzi?

— Da. Da. Îmi pare rău.

N-am auzit-o niciodată atât de spăsită. Asta-mi mai şterge din supărare.

— Bine. Noapte bună.

Trântesc telefonul pe birou. Băgăcioasă femeie! îmi iau capul în mâini.

Sunt atât de obosit, la naiba!

Aud o bătaie la uşă.

— Ce e? strig.

Ridic privirea. E Ana. E îmbrăcată într-un tricou de-al meu şi e toată numai picioare şi ochi mari şi temători. Dă târcoale leului în bârlogul său.

Ah, Ana!

— Ar trebui să porţi satin sau mătase, Anastasia. Dar chiar şi în tricoul meu eşti foarte frumoasă.

— Mi-a fost dor de tine. Vino la culcare!

Are vocea sexy şi ispititoare.

Cum aş putea dormi cu toate porcăriile care se-ntâmplă? Mă ridic, dau ocol biroului şi mă uit la ea. Dacă Leila vrea să-i facă rău? Dacă reuşeşte? Cum aş putea trăi cu gândul acesta?

— Ştii cât însemni pentru mine? Dacă ţi s-ar întâmpla ceva din cauza mea…

Sunt copleşit de un sentiment familiar, stânjenitor, care-mi ia pieptul în stăpânire, devenind un nod în gât pe care trebuie să-l înghit.

— N-o să mi se-ntâmple nimic, spune ea, pe un ton liniştitor.

Îmi mângâie obrazul, şi degetele ei îmi scarpină barba.

— Îţi creşte repede barba.

E atâta uimire în vocea ei! Îmi place atingerea ei tandră pe obraz. E liniştitoare şi senzuală. Domesticeşte întunericul. Îmi atinge buza de jos cu degetul mare, iar ochii ei îi urmăresc degetele. Pupilele îi sunt mărite şi micul *v* i-a apărut între sprâncene, semn că se concentrează. Trece cu mâna peste buza mea de jos, peste bărbie, peste gât, peste claviculă, acolo unde cămaşa mi s-a deschis.

Ce face?

Îşi trece degetul peste ceea ce presupun că e urma trasată cu ruj. Închid ochii, aşteptând ca

întunericul să-mi cuprindă pieptul. Mâna ei îmi atinge cămaşa.

— N-o să te ating. Vreau doar să-ţi desfac cămaşa, spune ea.

Deschid ochii, îmi stăpânesc panica şi mă concentrez la faţa ei.

N-o opresc. Materialul cămăşii se ridică, iar ea îmi deschide cel de-al doilea nasture. Ridicându-mi cămaşa de pe piele, degetele i se mută la următorul nasture şi-l desfac şi pe acela, apoi pe următorul. Nu mă mişc. Nu îndrăznesc. Respir superficial şi-mi suprim frica; tot trupul îmi e încordat şi nerăbdător.

Nu mă atinge!

Te rog Ana.

Deschide încă un nasture şi-mi zâmbeşte.

— Înapoi pe teritoriul cunoscut, zice ea, iar degetele ei mângâie linia pe care ea a făcut-o mai devreme.

Îmi încordez diafragma când degetele ei îmi mângâie pielea.

Desface şi ultimul nasture şi-mi deschide cămaşa de tot, iar eu dau afară aerul pe care-l ţineam în mine. Apoi îmi ia mâna şi-mi deschide butonul mânecii stângii, apoi pe cel al mânecii drepte.

— Pot să-ţi scot cămaşa? întreabă ea.

Dau din cap, total dezarmat, iar ea îmi dă cămaşa jos de pe umeri. A terminat. Pare mulţumită de ea însăşi şi stau acolo în faţa ei, pe jumătate dezbrăcat.

Încet-încet mă relaxez.

N-a fost atât de rău.

— Dar pantalonii, domnişoară Steele?

Reuşesc să-i zâmbesc lasciv.

— În dormitor. Te vreau la tine-n pat.

— Acum? Domnişoară Steele, eşti o nesătulă.

— Nu-mi dau seama de ce, spune ea, luându-mă de mână.

O las să mă ducă prin living room, de-a lungul coridorului, până în dormitor. E frig. Sfârcurile mi se-ntăresc din cauza răcorii din cameră.

— Ai deschis uşa de la balcon? o întreb.

— Nu, răspunde Ana, uitându-se uluită la uşa deschisă.

Apoi se întoarce spre mine, cu chipul palid. E alarmată.

— Ce e? întreb, în timp ce fiecare fir de păr de pe trup mi se înfioară – nu de frig, ci de frică.

— Când m-am trezit, şopteşte ea, era cineva aici. Am crezut că era în imaginaţia mea.

— Poftim?

Studiez repede camera, apoi dau buzna pe balcon şi privesc afară. Nu e nimeni acolo – dar îmi amintesc cu claritate că am încuiat uşa în timpul căutărilor. Şi ştiu că Ana n-a fost niciodată pe balcon. O încui din nou.

— Eşti sigură? o întreb. Cine?

— O femeie, cred. Era întuneric. De-abia mă trezisem din somn. *La dracu'!*

— Îmbracă-te! Acum! îi poruncesc.

De ce mama naibii n-a spus asta când a intrat la mine în birou? Trebuie să o scot de-aici.

— Am hainele sus, scânceşte ea.

Scot nişte pantaloni de trening din servantă.

— Pune-ţi-i pe ăştia.

Îi arunc spre ea, apoi scot un tricou şi mă îmbrac repede.

Iau telefonul de pe noptieră.

— Domnule Grey? răspunde Taylor.

— Nenorocita e încă aici, mă răstesc eu.

— La naiba, spune Taylor şi închide telefonul.

Peste câteva clipe se năpusteşte în dormitor cu Ryan.

— Ana spune că a văzut pe cineva în cameră. O femeie. A venit în birou să mă vadă şi a uitat să-mi spună asta.

O fixez cu privirea.

— Apoi, când ne-am întors aici, uşa de la balcon era deschisă, îmi aduc aminte că am închis-o şi am încuiat-o în timpul căutărilor. E Leila. Ştiu că e ea.

— Acum cât timp? o întreabă Taylor pe Ana.

— Acum vreo zece minute, răspunde ea.

— Ştie apartamentul pe dinafară. O scot pe Anastasia de-aici acum. Se ascunde pe aici, pe undeva. Găsiţi-o! Când se întoarce Gail?

— Mâine seară, domnule.

— Să nu se întoarcă până când locul ăsta nu e sigur. Aţi înţeles?

— Da, domnule. Vă duceţi la Bellevue?

— Nu le pun problema asta în spate părinţilor

mei. Fă o rezervare undeva.

— Da. Vă sun.

— Nu exagerăm puţin? întreabă Ana.

— S-ar putea să aibă o armă, mârâi eu.

— Christian, stătea la capul patului. Putea să mă împuşte atunci, dacă ar fi vrut să facă asta.

Inspir profund, pentru că nu e deloc momentul să-mi ies din fire.

— Nu sunt pregătit să-mi asum acest risc. Taylor, Anastasia are nevoie de încălţări.

Taylor iese, dar Ryan rămâne să o păzească pe Ana.

Mă grăbesc la dulap, îmi scot pantalonii şi-mi pun nişte jeanşi şi o jachetă. Din sertar scot prezervativele pe care le băgasem acolo mai devreme şi le îndes în buzunarul jeanşilor. Împachetez câteva haine şi-mi iau şi jacheta din denim.

Ana e unde am lăsat-o, părând pierdută şi neliniştită. Pantalonii mei de trening îi sunt prea mari, dar n-avem timp să se mai schimbe, îi aşez jacheta pe umeri şi o iau de mână.

— Haide!

Mergem în living şi-l aşteptăm pe Taylor.

— Nu-mi vine să cred că se ascunde pe-aici pe undeva, spune Ana.

— E un loc imens. Nu Tai văzut încă pe tot.

— De ce n-o suni? Spune-i că vrei să vorbeşti cu ea.

— Anastasia, e instabilă psihic şi ar putea avea o

armă, subliniez eu, iritat.

— Deci pur şi simplu fugim?

— Deocamdată, da.

— Şi dacă încearcă să-l împuşte pe Taylor?

Iisuse! Sper că nu va face asta.

— Taylor cunoaşte şi înţelege armele. Va fi mai rapid cu un pistol în mână decât ea.

Sper.

— Ray a fost în armată. M-a învăţat să trag.

— Tu, cu o armă-n mână? mă-ncrunt.

Sunt şocat. Detest armele.

— Da.

Pare ofensată.

— Pot să trag cu arma, domnule Grey, deci ai grijă mai bine. Nu trebuie să-ţi faci probleme doar în privinţa fostelor tale supuse.

— O să ţin minte, domnişoară Steele.

Taylor coboară scările şi ni se alătură în foaier. Îi dă Anei o valiză de umăr şi tenişii ei. Ea îl îmbrăţişează, luându-ne pe amândoi prin surprindere.

— Ai grijă, spune ea.

— Da, domnişoară Steele, răspunde Taylor, jenat, dar încântat de atenţia ei şi de gestul ei spontan de afecţiune.

Îl privesc, iar el îşi aranjează cravata.

— Spune-mi unde mă duc.

Taylor îşi scoate portofelul şi-mi dă cardul lui.

— Cred că vreţi să folosiţi ăsta când ajungeţi acolo.

Uau! Chiar ia povestea asta în serios.

— Bine gândit.

Ryan ni se alătură.

— Sawyer şi Reynolds n-au găsit nimic, îl anunţă el pe Taylor.

— Însoţeşte-i pe domnul Grey şi pe domnişoara Steele la garaj, spune Taylor.

Intrăm toţi trei în lift, unde are ocazia să se încalţe. Pare un pic caraghioasă în jacheta mea şi în pantalonii mei de trening. Dar oricât de drăguţ ar arăta, tot nu găsesc nimic amuzant la situaţia noastră; adevărul e că am pus-o în primejdie.

Ana se albeşte la faţă când îşi vede maşina în garaj. E distrusă – parbrizul e făcut praf, caroseria e plină de lovituri şi de vopsea albă obişnuită. Sângele-mi fierbe când văd toate astea, dar, de dragul Anei, îmi controlez furia. O duc repede la R8. Priveşte drept înainte când mă urc în maşină lângă ea şi ştiu că face asta pentru că nu suportă să se uite la maşina ei.

— Vei primi altă maşină luni, o asigur, în speranţa că asta o face să se simtă mai bine.

Pornesc motorul şi-mi pun centura de siguranţă.

— De unde ştia că asta e maşina mea?

Oftez. Discuţia asta n-o să meargă bine.

— Avea şi ea un Audi A3. Cumpăr câte unul pentru fiecare supusă. E una dintre cele mai sigure maşini din clasa asta.

— Deci, nu prea e un cadou de absolvire, să înţeleg, spune ea încet.

— Anastasia, în ciuda faptului că am sperat asta, tu n-ai fost niciodată supusa mea, deci, practic, e un cadou de absolvire.

Dau cu spatele şi mă îndrept spre ieşirea din garaj, unde ne oprim, aşteptând să se ridice bariera.

— Încă mai speri? întreabă ea.

Poftim?

Sună telefonul din maşină.

— Grey, răspund eu.

— La Fairmont Olympic. Pe numele meu, mă informează Taylor.

— Mulţumesc, Taylor. Şi, Taylor, ai grijă.

— Da, domnule, spune el şi închide.

E ciudat de linişte în centrul oraşului Seattle. Ăsta e unul dintre avantajele de a merge cu maşina la ora trei dimineaţa. Fac un ocol pe I-5 în caz că Leila ne urmăreşte. O dată la câteva minute, mă uit în oglinda retrovizoare, asaltat de nelinişte.

Totul a scăpat de sub control. Leila poate fi periculoasă. Totuşi, a avut ocazia să-i facă rău Anei şi n-a făcut-o. Era un suflet blând când am cunoscut-o, artistic, luminos, pus pe şotii. Şi când a pus capăt relaţiei noastre ca o măsură de autoprotejare, am admirat-o pentru asta. N-a fost niciodată distructivă, nici măcar faţă de ea însăşi, până când a apărut la Escala şi s-a tăiat în faţa doamnei Jones, şi până în seara asta, când a vandalizat maşina Anei.

Nu e în firea ei.

Şi n-am încredere în ea că n-o să-i facă niciun rău Anei.

Cum aş putea trăi cu mine însumi dacă s-ar întâmpla una ca asta?

Ana înoată în hainele mele, părând mică şi nefericită, privind fix pe geamul maşinii. Mi-a pus o întrebare şi m-a întrerupt. Voia să ştie dacă tot îmi mai doresc o supusă.

Cum mă poate întreba aşa ceva?

Linişteşte-o, Grey!

— Nu. Nu-mi mai doresc asta. Credeam că e evident.

Se întoarce spre mine, scufundându-se în jacheta mea, lucru care-o face să pară şi mai mică.

— Îmi fac griji, ştii, că nu sunt de ajuns.

De ce deschide subiectul ăsta acum?

— Eşti mai mult decât de-ajuns. Pentru numele lui Dumnezeu, Anastasia, ce anume trebuie să fac?

Învârte nasturele jachetei mele, jucându-se cu el.

— De ce crezi că aş pleca acum când ţi-am zis tot ce mi-a spus dr. Flynn că trebuie să ştiu despre tine?

Despre asta e vorba?

Bate câmpii, Grey.

— Nu înţelegi exact profunzimea promiscuităţii mele, Anastasia. Şi nu e ceva ce vreau să împart cu tine.

— Şi chiar crezi că te-aş părăsi dacă aş şti? Atât de meschină mă crezi?

— Ştiu că mă vei părăsi, răspund, iar acest gând e imposibil.

— Christian, cred că e foarte improbabil. Nu-mi imaginez viaţa fără tine.

— M-ai părăsit o dată. Nu vreau să se repete asta.

Păleşte şi începe să se joace cu şiretul de la pantalonii de trening.

Mda. M-ai rănit.

Şi eu te-am rănit pe tine…

— Elena a zis că te-a văzut sâmbăta trecută, şopteşte ea.

Nu. Asta-i o minciună.

— Nu m-a văzut.

De ce naiba ar minţi Elena?

— Nu te-ai dus să o vezi când am plecat?

— Nu. Tocmai ţi-am spus că nu şi nu-mi place să-mi fie puse la îndoială cuvintele.

Îmi dau seama că-mi revărs furia pe ea. Adaug, pe un ton mai blând:

— Nu m-am dus nicăieri weekendul trecut. Am stat şi am construit planorul pe care mi l-ai dăruit. Mi-a luat o veşnicie.

Ana îşi priveşte degetele. Se joacă în continuare cu şiretul.

— Contrar celor crezute de Elena, spun, nu dau fuga la ea cu toate problemele mele, Anastasia. Nu dau fuga la nimeni. Poate că ai observat, nu sunt un mare vorbăreţ.

— Carrick mi-a spus că n-ai vorbit doi ani.

— Ţi-a spus, nu-i aşa?

Oare de ce familia mea nu-şi poate ţine gura?

— L-am cam tras de limbă, mărturiseşte ea.

— Şi ce-a mai zis tata?

— A spus că mama ta era medicul care te-a examinat când ai fost adus la spital. După ce-ai fost descoperit în apartamentul tău. A spus că pianul te-a ajutat. Şi Mia.

Amintirea Miei când era bebeluş, cu o claie de păr negru şi un zâmbet adorabil, îmi vine în minte. Era o persoană de care puteam avea grijă, cineva pe care-l *puteam* proteja.

— Avea doar vreo şase luni când a sosit. Eu eram încântat, Elliot nu prea. El deja avusese bătăi de cap cu venirea mea. Mia era perfectă. Acum nu prea mai e, desigur.

Ana chicoteşte. Şi e atât de neaşteptat! Dintr-odată, mă simt mai relaxat.

— Ţi se pare amuzant, domnişoară Steele?

— Părea destul de hotărâtă să ne ţină despărţiţi.

— Da, e foarte încăpăţânată.

Şi enervantă. E... Mia. Surioara mea. O strâng pe Ana de genunchi.

— Dar ne-am întâlnit până la urmă.

Îi zâmbesc scurt, apoi mă uit în oglinda retrovizoare.

— Nu cred că am fost urmăriţi.

O iau pe următoarea ieşire şi ne îndreptăm spre centrul oraşului.

— Pot să te întreb ceva despre Elena? întreabă

Ana, când ne oprim la un semafor.

— Dacă n-ai încotro…

Dar mi-aş dori să nu mă întrebe.

— Mi-ai spus mai demult că te iubea într-un fel pe care-l considerai acceptabil. Ce însemna asta?

— Nu e evident?

— Nu şi pentru mine.

— Lucrurile îmi scăpaseră de sub control. Nu suportam să fiu atins. Nici acum nu suport. Pentru un adolescent de 14 – 15 ani, cu hormonii razna, era o perioadă dificilă. Ea mi-a arătat o cale prin care să mă descarc.

— Mia mi-a spus că erai un bătăuş.

— Doamne, de ce vorbeşte familia asta atât de mult?

Mă uit urât la ea.

— De fapt, tu eşti de vină. Tu storci informaţii de la oameni.

— Mia mi-a oferit această informaţie voluntar. De fapt, era foarte aprinsă. Se temea că o să începi un scandal în cort dacă nu mă câştigai la licitaţie, spune ea.

— Ah, iubito, nu exista acest pericol. Oricum n-aş fi lăsat pe nimeni altcineva să danseze cu tine.

— Pe dr. Flynn l-ai lăsat.

— El a fost întotdeauna excepţia care confirmă regula.

Cotesc pe aleea hotelului Fairmont Olympic. Un valet se grăbeşte să ne întâmpine, iar eu opresc lângă el.

— Haide, îi zic Anei şi ies din maşină, scoţând bagajele.

Îi arunc cheile tânărului entuziast.

— Pe numele de Taylor, îl anunţ.

Holul e liniştit, nu sunt decât o femeie şi câinele ei. La ora asta? Ciudat!

Recepţionera ne cazează.

— Aveţi nevoie de o mână de ajutor cu bagajele, domnule Taylor? întreabă ea.

— Nu, doamna Taylor şi cu mine ne descurcăm.

— Sunteţi cazat în apartamentul Cascadelor, domnule Taylor, la etajul al unsprezecelea. Portarul vă va ajuta cu bagajele.

— Nu e nevoie. Unde sunt lifturile?

Ea ne indică direcţia şi, cât aşteptăm, o întreb pe Ana cum se simte. Pare epuizată.

— A fost o seară interesantă, spune ea, diminuând, ca de obicei, proporţiile dezastrului.

Taylor ne-a rezervat cel mai mare apartament din hotel. Sunt surprins să descopăr că are două dormitoare. Mă întreb dacă Taylor se aşteaptă să dormim separat, aşa cum fac cu supusele mele. Poate ar trebui să-i spun că asta nu i se aplică Anei.

— Ei bine, doamnă Taylor, nu ştiu de tine, dar eu aş vrea să beau ceva, spun, în timp ce Ana mă urmează în dormitorul principal, unde pun bagajele pe o canapea.

În şemineul din living arde focul. Ana îşi încălzeşte mâinile, iar eu îmi torn o băutură de la

bar. Pare micuţă, adorabilă, iar părul ei luceşte şi are reflexii strălucitoare, de cupru, în lumina focului.

— Armagnac?

— Da, te rog, răspunde.

Lângă foc, îi întind un pahar cu coniac.

— A fost o zi pe cinste, nu-i aşa?

Îi studiez reacţia. Sunt uimit că, după toată telenovela din seara asta, nu a cedat şi n-a plâns până acum.

— Mă simt bine, spune ea. Dar tu?

Sunt agitat.

Anxios.

Furios.

Ştiu un singur lucru care mi-ar oferi uşurarea.

Tu, domnişoară Steele.

Leacul meu.

— Ei bine, acum aş vrea să beau paharul ăsta şi apoi, dacă nu eşti prea obosită, te voi duce în pat şi mă voi pierde în tine.

Îmi încerc norocul. Cred că e terminată.

— Cred că se poate aranja, domnule Taylor, spune şi mă răsplăteşte cu un zâmbet timid.

Ah, Ana… Eşti eroina mea! Îmi scot pantofii şi şosetele.

— Doamnă Taylor, nu-ţi mai muşca buza, murmur.

Ia o sorbitură din paharul cu Armagnac şi închide ochii. Mârâie apreciativ faţă de licoare. Un sunet moale şi melodios şi, oh, atât de sexy!

Îl simt direct în vintre.

Fata asta chiar e altfel.

— Nu încetezi niciodată să mă uimeşti, Anastasia. După o zi ca asta sau ca aceea de ieri, nu te plângi şi nici nu o iei la goană ţipând. Sunt uluit de tine. Eşti foarte puternică.

— Eşti un motiv foarte bun ca să rămân, şopteşte ea. Sentimentul acela bizar mi se ridică în piept. Mai înspăimântător decât întunericul. Mai mare. Mai puternic. Cu puterea de a face rău.

— Ţi-am zis, Christian, nu plec nicăieri, indiferent ce ai făcut. Ştii bine ce simt pentru tine.

Ah, iubito, ai fugi dacă ai şti adevărul.

— Unde o să agăţi portretele mele făcute de José? întreabă ea, lansându-mi o provocare.

— Depinde, răspund, uimit că poate schimba tactica atât de repede.

— De ce anume depinde?

— De circumstanţe.

O să depindă de ea, dacă rămâne sau nu. Nu cred că aş putea suporta să le privesc dacă n-ar mai fi a mea.

Dacă. Dacă nu mai e a mea.

— Expoziţia lui nu s-a terminat încă, aşa că nu trebuie să mă hotărăsc imediat.

Tot nu ştiu când le vor livra cei de la galeria de artă, în ciuda rugăminţii mele.

Îşi îngustează ochii, studiindu-mă, de parcă aş ascunde ceva.

Mda. Teama. Asta ascund.

— Poţi să fii cât de serioasă vrei, doamnă Taylor. Nu spun nimic, o necăjesc eu.

— S-ar putea să te torturez până aflu adevărul.

— Pe bune, Anastasia, nu cred că ar trebui să faci promisiuni pe care nu le poţi îndeplini.

Îşi mijeşte din nou ochii, dar, de data asta, e amuzată. Îşi pune paharul pe raftul de deasupra şemineului, apoi îl ia şi pe al meu şi-l aşază lângă al ei.

— Mai vedem noi, spune ea cu fermitate.

Mă ia de mână şi mă duce în dormitor.

Ana preia conducerea.

Asta nu s-a mai întâmplat de atunci, din biroul meu, când a sărit pe mine.

Acceptă, Grey!

Se opreşte la picioarele patului.

— Acum, că m-ai adus aici, Anastasia, ce-ai de gând să faci cu mine?

Ridică privirea la mine, are ochi strălucitori, plini de iubire, iar eu înghit în sec, uimit de imaginea asta a ei.

— O să încep prin a te dezbrăca. Vreau să termin ce-am început mai devreme.

Expir tot aerul pe care-l am în plămâni.

Mă prinde de reverele sacoului şi mi-l dă încetişor jos. Se întoarce şi-l aşază pe canapea, iar eu inspir un strop din parfumul ei.

Ana.

— Acum tricoul, zice ea.

Mă simt mai curajos. Ştiu că nu mă va atinge.

Ideea ei cu harta a fost bună, şi am încă urmele şterse de ruj pe piept şi pe spate. Ridic braţele şi fac un pas în spate, iar ea îmi scoate tricoul peste cap.

Întredeschide buzele în timp ce-mi studiază spinarea, iar eu de-abia aştept să o ating, dar îmi place la nebunie actul ei lent şi dulce de seducţie.

O facem cum vrea ea.

— Şi acum? murmur eu.

— Vreau să te sărut aici.

Îşi trece unghia de-a latul abdomenului meu, de la un şold la altul.

La naiba!

Tot trupul mi se încordează şi tot sângele îmi coboară în vintre.

— Nu te voi opri, şoptesc.

Mă prinde de mână şi mă pune să mă întind.

Cu pantalonii pe mine?

OK.

Dau la o parte cuvertura de pe pat şi mă aşez, cu ochii la Ana, aşteptând să văd ce face mai departe. Îşi scoate jacheta mea şi o lasă să cadă pe podea; urmează pantalonii de trening şi trebuie să mă stăpânesc din toate puterile ca să n-o prind şi să n-o trag în pat.

Îşi îndreaptă umerii, cu privirea aţintită asupra mea, apoi se prinde de marginea tricoului şi şi-l trage peste cap, scuturându-se ca să scape de el.

E dezbrăcată în faţa mea şi e foarte frumoasă.

— Eşti Afrodita, Anastasia.

Îmi cuprinde faţa în palme, se apleacă să mă sărute şi simt că nu-i mai pot rezista. Când buzele ei le ating pe ale mele, o prind de şolduri şi o trag pe pat, sub mine. Ne sărutăm şi-i desfac picioarele, apoi poposesc în punctul unde coapsele i se unesc: locul meu preferat. Mă sărută cu o ferocitate care-mi face sângele să fiarbă, cu gura vorace, cu limba luptându-se cu a mea. Are gust de Armagnac şi de Ana. Mâinile mele sunt pe trupul ei. Cu una îi cuprind capul, iar cu cealaltă îi mângâi trupul, apăsând şi strângând tot ce-mi stă în cale. Îi iau sânul în palmă, o ciupesc de sfârc şi mă minunez cât de repede se întăreşte între degetele mele.

Am nevoie de asta. Tânjesc după atingerea asta.

Ea geme şi-şi leagănă bazinul, apăsându-mi penisul captiv în jeanşi.

La naiba!

Inspir adânc. Şi mă opresc din sărutat.

Ce faci aici?

Ea geme, privindu-mă cu o expresie arzătoare, rugătoare.

Vrea mai mult.

Îmi flexez şoldurile, lipindu-mi erecţia de trupul ei şi studiindu-i reacţia. Închide ochii şi geme lasciv de plăcere, trăgându-mă de păr. O fac din nou şi, de data asta, se freacă de mine.

Uau!

Senzaţia e una excepţională.

Îşi trece dinţii peste bărbia mea şi se înstăpâneşte peste buzele şi peste limba mea, într-

un sărut umed şi pasional. Ne frecăm unul de altul, mişcându-ne în opoziţie desăvârşită, creând o atingere atât de dulce, ca o tortură delicioasă. Ne încingem şi căldura arde între noi, concentrată în punctul în care suntem lipiţi. Mă prinde cu degetele de braţe şi respiraţia i se precipită. Gâfâind, îşi coboară mâna pe mijlocul meu, strecurându-mi-o apoi în jeanşi. Mă cuprinde de fund şi mă grăbeşte.

O să-mi dau drumul.

Nu.

— O să mă omori, Ana.

Îngenunchez şi-mi dau jos pantalonii, eliberând erecţia. Apoi scot un prezervativ din buzunar. I-l dau Anei, care zace, cu suflul tăiat, pe pat.

— Mă vrei, iubito, aşa cum te vreau şi eu pe tine. Ştii ce să faci.

Desface folia cu degete lacome şi-mi pune prezervativul pe penisul întărit.

E atât de precisă! Îi zâmbesc când se întinde pe spate.

Ana cea nesătulă.

Îmi trec nasul peste al ei şi încet-încet mă cufund în ea, luându-i trupul în stăpânire.

E a mea.

Mă prinde de braţe şi-şi ridică bărbia, iar buzele sale întredeschise formează un *o,* graţie plăcerii. O pătrund uşor, în timp ce mâinile mele îi cuprind obrajii.

— Mă faci să uit de toate. Eşti cea mai bună terapie.

Ies şi intru din nou în ea.

— Te rog, Christian, mai repede.

Îşi împinge bazinul ca să-l lipească de al meu.

— O, nu, iubito. Eu vreau încet.

Te rog. Hai să o facem lent.

O sărut şi o muşc de buza de jos. Ea îşi încolăceşte degetele în părul meu şi mă lasă să continui în ritmul meu lent şi tandru. La nesfârşit. Picioarele i se încordează, îşi lasă capul pe spate şi-şi dă drumul, luându-mă şi pe mine în extazul ei.

— Ah, Ana, strig, iar numele ei e ca o rugăciune pe buzele mele.

Acea senzaţie nefamiliară s-a întors, umflându-mi pieptul, încercând să evadeze. Şi ştiu ce este. Am ştiut dintotdeauna. Vreau să-i spun că o iubesc.

Dar nu pot.

Cuvintele mă ard pe gât precum jarul.

Înghit în sec şi-mi odihnesc capul pe burta ei, cu braţele încolăcite în jurul ei. Degetele ei se joacă în părul meu.

— N-o să mă satur niciodată de tine. Să nu mă părăseşti!

O sărut pe abdomen.

— Nu plec niciunde, Christian, şi-mi amintesc că eu voiam să-ţi sărut burta, spune ea.

Şi pare un pic morocănoasă.

— Nu te opreşte nimic să o faci acum, iubito.

— Nu cred că mă pot mişca. Sunt atât de obosită!

Mă întind lângă ea şi trag pătura peste noi. E

radioasă, dar epuizată.

Las-o să doarmă, Grey!

— Dormi acum, Ana mea dulce.

O sărut pe păr şi o ţin în braţe.

Nu vreau să o las să mai plece niciodată.

Mă trezesc când soarele strălucitor pătrunde prin draperiile de la ferestre. Ana doarme buştean lângă mine. În ciuda faptului că ne-am culcat târziu, mă simt revigorat; dorm bine când sunt cu ea.

Mă dau jos din pat, îmi iau jeanşii şi tricoul şi le îmbrac. Dacă rămân în pat ştiu că o s-o trezesc. E prea ispititoare ca s-o las în pace şi ştiu că are nevoie de somn.

În camera principală, mă aşez la birou şi-mi scot laptopul din geantă. Prima grijă e să-i scriu un e-mail doctoriţei Greene. O întreb dacă poate veni la hotel să o consulte pe Ana. Îmi răspunde că nu poate veni decât pe la 10 şi un sfert.

Grozav!

Confirm ora şi apoi îl sun pe Mac, care e secundul meu pe iaht.

— Domnule Grey.

— Mac. Aş vrea să ies cu *The Grace* în după-amiaza asta.

— O să aveţi vreme frumoasă.

— Da. Aş vrea să mă duc pe Insula Bainbridge.

— O să-l pregătesc, domnule.

— Minunat! Venim pe la prânz.

— Venim?

— Da, vin cu iubita mea, Anastasia Steele.

Mac şovăie puţin înainte de a spune:

— De-abia aştept!

— Şi eu.

Închid telefonul, bucuros că i-o pot arăta Anei pe *The Grace.* Cred că o să-i placă la nebunie să navigheze. I-a plăcut şi cu planorul, şi zborul cu *Charlie Tango.*

Îl sun pe Taylor ca să mă informeze ce s-a mai întâmplat, dar îmi intră căsuţa vocală. Sper că are parte de un somn binemeritat sau că a scos Audi-ul distrus al Anei din garaj, aşa cum a promis. Îmi amintesc că trebuie să-i înlocuiesc maşina. Mă întreb dacă Taylor a vorbit la reprezentanţa Audi. E duminică, deci probabil că nu.

Telefonul îmi bâzâie. E un mesaj de la mama.

GRACE

Dragule, mi-a părut foarte bine să vă văd, pe tine şi pe Anastasia, seara trecută.

Vă mulţumesc, ţie şi Anei, pentru generozitate.

Mama X

Încă mă enervează comentariile ei despre materialiste. E evident că n-o cunoaşte bine pe Ana. Dar a întâlnit-o de numai trei ori. Elliot a fost întotdeauna cel care aducea fetele acasă… nu eu. Grace nu mai putea ţine pasul cu el.

— Elliot, dragule, ne ataşăm de ele şi apoi le dai papucii. E sfâşietor.

— Nu vă mai ataşaţi!

Ridică din umeri, mestecând cu gura deschisă.

— Eu, unul, nu mă ataşez, mormăie el doar pentru urechile mele.

— Într-o zi o să-ţi frângă şi ţie cineva inima, Elliot, spune Grace, întinzându-i Miei o farfurie de macaroane cu brânză.

— Cum o fi, mamă. Măcar eu aduc fete acasă.

Mă priveşte cu dispreţ.

— Multe prietene de-ale mele vor să se mărite cu Christian, întreabă-le, îmi sare Mia în apărare.

Ah! E un gând neplăcut – veninoasele ei prietene din clasa a opta.

— Tu n-ai de învăţat pentru examene, dobitocule? îi arăt lui Elliot degetul mijlociu.

— Să învăţ. Nu eu, tâmpitule. Ies în oraş diseară, se laudă el.

— Băieţi! Gata! E prima seară acasă, de când sunteţi la facultate. Nu v-aţi văzut de secole. Nu vă mai certaţi! Mâncaţi şi gata!

Iau o îmbucătură din macaroanele cu brânză. Diseară mă văd cu doamna Lincoln...

E ora 9:40, deci comand micul dejun pentru Ana şi pentru mine, ştiind că va dura cel puţin douăzeci de minute. Mă întorc la e-mailurile mele şi decid să ignor deocamdată mesajul mamei.

Room-service-ul soseşte imediat după ora zece.

Îl rog pe tânăr să lase totul pe rafturile calde ale căruciorului şi, după ce pune masa, îl las să plece.

E momentul să o trezesc pe Ana.

Încă doarme dusă. Părul ei roşiatic e răvăşit pe pernă, pielea ei palidă luceşte în lumină, iar chipul ei bun şi dulce se odihneşte. Mă întind lângă ea şi o privesc, absorbind fiecare detaliu. Clipeşte şi deschide ochii.

— Bună!

— Bună!

Îşi trage cuvertura până la bărbie şi se înroşeşte în obraji.

— De cât timp te uiţi la mine?

— Te-aş putea privi dormind ore întregi, Anastasia. Dar sunt aici numai de cinci minute.

O sărut pe tâmplă.

— Dr. Greene va sosi în scurt timp.

— Ah!

— Ai dormit bine? o întreb. Mie aşa mi s-a părut, cu toate sforăielile alea.

— Eu nu sforăi!

Zâmbesc şi-i scurtez suferinţa.

— Nu. Nu sforăi.

— Ai făcut duş? întreabă ea.

— Nu. Te aşteptam pe tine.

— Ah! OK. Cât e ceasul?

— Zece şi un sfert. N-am avut inima să te trezesc mai devreme.

— Mi-ai zis că nu ai inimă deloc.

Asta e adevărat. Dar îi ignor remarca.

— A venit micul dejun. Clătite şi şuncă pentru tine. Haide, trezeşte-te, mă plictisesc singur pe aici.

O plesnesc uşor la fund, mă dau jos din pat şi o las să se trezească.

În salon, iau farfuriile de pe cărucior şi le pun pe masă. Mă aşez şi, în câteva clipe, pâinea prăjită şi omleta sunt de domeniul trecutului. Îmi torn cafea, întrebându-mă dacă ar trebui să o zoresc pe Ana, dar mă hotărăsc că e mai bine să n-o fac şi deschid *The Seattle Times.*

Ea apare în salon purtând un halat care-i e prea mare şi se aşază lângă mine.

— Mănâncă! O să ai nevoie de puteri azi, îi zic.

— Şi de ce, mă rog? Ai de gând să mă încui în dormitor? mă tachinează ea.

— Oricât de atrăgătoare ar fi ideea asta, m-am gândit să ieşim din casă. Să respirăm aer curat.

Sunt entuziasmat când mă gândesc la *The Grace.*

— Vom fi în siguranţă? chiţăie ea.

— Unde mergem noi, da, mormăi eu, neamuzat de comentariul ei. Şi nu e deloc de râs, adaug.

Vreau să fii în siguranţă, iubito.

Îşi ţuguie buzele cu încăpăţânare şi se holbează la micul dejun.

Mănâncă, Ana!

De parcă mi-ar fi citit gândurile, ia furculiţa şi începe să ciugulească din mâncare, iar eu mă mai relaxez un pic.

Câteva minute mai târziu, se aude o bătaie la uşă, iar eu mă uit la ceas.

— Cred că e buna doamnă, spun şi mă duc să deschid uşa. Bună dimineaţa, dr. Greene, intraţi, vă rog. Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede.

— Domnule Grey, vă mulţumesc pentru aprecieri. Unde e pacienta?

Dr. Greene trece direct la afaceri.

— Ia micul dejun şi va fi gata într-un minut. Vreţi să aşteptaţi în dormitor?

— Este în regulă.

O conduc în dormitorul principal şi, peste puţin timp, apare şi Ana, aruncându-mi o privire dezaprobatoare. O ignor şi închid uşa, lăsând-o cu dr. Greene. N-are decât să fie ofticată cât vrea, dar nu şi-a mai luat pilulele. Şi ştie că urăsc prezervativele.

Telefonul îmi bâzâie.

În sfârşit!

— Bună dimineaţa, Taylor.

— Bună dimineaţa, domnule Grey. M-aţi sunat?

— Ce veşti mai ai?

— Sawyer s-a uitat pe înregistrările din garaj şi vă pot confirma că Leila este cea care a vandalizat maşina.

— Rahat!

— Cam aşa ceva, domnule. L-am anunţat pe Welch de întreaga situaţie, iar Audi-ul a fost luat de-acolo.

— Bine. Ai verificat şi înregistrările din

apartament?

— Asta facem acum, dar n-am găsit nimic deocamdată.

— Trebuie să aflăm cum a intrat.

— Da, domnule. Nu e acum aici. Am verificat cu mare atenţie, dar cred că până nu ne asigurăm că nu poate intra din nou ar trebui să staţi departe de casă. O să schimb toate încuietorile. Inclusiv de la ieşirea de incendiu.

— Ieşirea de incendiu. Mereu uit de ea.

— Nu e greu, domnule.

— Eu şi Ana ieşim cu *The Grace.* O să rămânem la bord dacă va fi nevoie.

— Aş vrea să facem o verificare de siguranţă a iahtului înainte să ajungeţi acolo, spline Taylor.

— Bine. Nu cred că vom ajunge înainte de ora unu.

— Putem lua bagajele de la hotel după asta.

— Minunat!

— Am scris şi la Audi şi am cerut un alt vehicul.

— Bine. Anunţă-mă când îţi răspund.

— Aşa voi face, domnule.

— Ah, şi, Taylor, pe viitor, ne trebuie un apartament cu un singur dormitor.

Taylor şovăie.

— Foarte bine, domnule, zice el. Asta-i tot deocamdată?

— Nu, încă un lucru. Când se întoarce Gail, poţi să o rogi să mute toate hainele domnişoarei Steele în camera mea?

— Desigur, domnule.

— Mulţumesc.

Închid şi mă aşez la masa din salon ca să termin de citit ziarul. Observ cu neplăcere că Ana de-abia s-a atins de micul dejun.

Plus ça change, Grey. Plus ça change[4]

*

O jumătate de oră mai târziu, Ana şi dr. Greene ies din dormitor. Ana pare palidă. Ne luăm la revedere de la doctoriţă şi închid uşa apartamentului în urma ei.

— Totul e în regulă? o întreb pe Ana, care stă posomorâtă pe hol. Dă din cap, dar nu se uită la mine.

— Anastasia, ce s-a întâmplat? Ce a spus dr. Greene?

Ea scutură din cap.

— O să putem face cum vrei tu în şapte zile.

— Şapte zile?

— Da.

— Ana, ce ai păţit?

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Te rog, Christian, las-o baltă şi gata! în mod normal, habar n-am la ce anume se gândeşte, dar ceva o supără şi, pentru că o supără pe ea, mă supără şi pe mine. Poate că dr. Greene a avertizat-o să stea departe de mine. Îi ridic bărbia ca să o pot privi în ochi.

---

4 În franceză, în original. „Cu cât se schimbă mai mult lucrurile", parte a expresiei *Plus ça change, plus cest la meme chose* („Cu cât se schimbă mai mult lucrurile, cu atât mai mult rămân la fel“). *(N.t.)*

— Spune-mi, insist eu.

— Nu am ce să-ţi spun. Vreau să mă-mbrac. Îşi smuceşte bărbia din mâna mea.

La naiba! Ce e în neregulă?

Îmi trec mâinile prin păr, într-un efort de a-mi păstra calmul. Poate că e sperietura din cauza Leilei?

Sau poate că doctoriţa i-a dat veşti proaste?

Nu se dă de gol cu nimic.

— Hai să facem duş, propun eu, în cele din urmă.

E de acord, dar nu e foarte entuziasmată.

— Haide!

O iau de mână şi ajung la baie, ea venind reticentă în urma mea. Dau drumul la duş şi mă dezbrac, în timp ce ea stă în mijlocul băii, bosumflată.

Ana, ce dracului e în neregulă?

— Nu ştiu ce anume te-a supărat sau dacă doar eşti întoarsă pe dos din cauză că n-ai dormit suficient, îi zic repede şi-i desfac halatul. Dar aş vrea să-mi spui. Imaginaţia îmi zboară aiurea şi nu-mi place asta.

Îşi dă ochii peste cap, dar înainte să apuc să protestez îmi spune:

— Dr. Greene m-a certat că nu am luat pastilele. A spus că aş fi putut rămâne însărcinată.

— Poftim?

Însărcinată!

Simt că sunt în cădere liberă. La naiba!

— Dar nu sunt, zice ea. Mi-a făcut un test. A fost

un şoc, asta-i tot. Nu-mi vine să cred că am fost atât de proastă.

Ah, slavă Cerului!

— Eşti sigură că nu eşti?

— Da.

Răsuflu uşurat.

— Bravo! Da, înţeleg de ce vestea asta te-a necăjit atât de tare.

— Eram mai îngrijorată de reacţia ta.

— Reacţia mea? Păi, normal, mă simt uşurat. Ar fi fost culmea neglijenţei şi a proastelor maniere să te las gravidă.

— Atunci poate ar trebui să ne abţinem, se răsteşte ea.

Ce mama naibii?

— Eşti într-o dispoziţie nasoală în dimineaţa asta.

— A fost doar un şoc, nimic altceva, spune ea, din nou bosumflată.

O iau în braţe. E tensionată şi indignată. O sărut pe păr şi o strâng la piept.

— Ana, nu sunt obişnuit cu toate astea, şoptesc. Aplecarea mea naturală e să te plesnesc la fund ca să-mi spui tot, dar mă îndoiesc că asta îţi doreşti.

Ar putea izbucni în plâns dacă aş face asta. După experienţa mea, femeile se simt mai bine după ce plâng.

— Nu, nu-mi doresc, răspunde ea. Asta mă ajută.

Şi îşi încolăceşte braţele în jurul meu şi mă strânge şi mai tare, cu obrazul ei cald lipit de pieptul meu. Îmi sprijin bărbia pe creştetul capului

său. Stăm aşa o veşnicie şi, încet-încet, se relaxează în braţele mele.

— Hai să facem duş!

O dezbrac de halat şi intră cu mine în apa fierbinte. E atât de bine! M-am simţit murdar toată dimineaţa. Îmi şamponez părul şi-i întind sticla Anei. Pare mai veselă acum şi mă bucur că duşul e suficient de mare pentru amândoi. Se lasă în voia apei, care-i mângâie chipul adorabil, şi începe să se spele pe păr.

Iau gelul de duş, îmi înspumez mâinile, apoi încep să o spăl pe Ana. Dispoziţia ei proastă de mai devreme m-a tulburat. Mă simt responsabil. E obosită şi a avut o seară grea. Îşi limpezeşte părul, iar eu o masez şi-i spăl umerii, braţele, subsuorile, spatele şi sânii superbi. O răsucesc şi continui cu abdomenul, între picioare şi pe fund. Scoate un sunet aprobator din străfundul gâtului.

Zâmbesc larg.

E mai bine.

O răsucesc cu faţa la mine.

— Uite!

Îi dau gelul de duş.

— Vreau să-mi speli urmele de ruj.

Deschide ochii brusc, iar expresia ei e una serioasă şi deschisă.

— Nu te îndepărta de linie, te rog, adaug.

— Bine.

Îşi pune săpun în palmă şi-şi freacă mâinile, formând un strat gros de spumă. Îşi pune mâinile

pe umerii mei şi începe să spele dâra cu o mişcare circulară şi atentă. Închid ochii şi inspir profund.

Pot oare să fac asta?

Respiraţia mi se accelerează şi panica mi se instalează în beregată. Continuă pe laterale, iar degetele ei sprintene mă ating cu tandreţe. Dar e de nesuportat. Ca nişte lame mici pe pielea mea. Fiecare muşchi din corp îmi e încordat. Stau neclintit ca o statuie goală de bronz, numărând secundele până când va isprăvi.

Îi ia o veşnicie.

Am dinţii încleştaţi.

Dintr-odată, îşi ia mâinile de pe trupul meu şi asta mă alarmează şi mai mult. Deschid ochii şi văd că-şi săpuneşte iar mâinile. Ridică privirea la mine şi-mi văd durerea reflectată în ochii ei şi pe chipul ei dulce şi tulburat. Şi ştiu că nu e milă, ci empatie. Agonia mea e agonia ei.

Ah, Ana!

— Eşti gata? întreabă ea, cu glas răguşit.

— Da, şoptesc eu, hotărât să nu-mi las teama să învingă, şi închid ochii.

Mă atinge şi paralizez. Teama îmi cotropeşte măruntaiele, pieptul şi gâtul, nelăsând nimic în urmă decât întuneric. E un vid căscat şi dureros. Care mă consumă cu totul.

Ana îşi trage nasul şi eu deschid ochii.

Plânge, iar lacrimile i se pierd în cascada de apă fierbinte; are nasul roşu. Compasiunea i se citeşte pe faţă – compasiunea şi furia în timp ce-mi spală

păcatele.

Nu. Nu plânge, Ana!

Sunt doar un om distrus.

Buza îi tremură.

— Nu. Te rog, nu plânge!

O iau în braţe şi o strâng la piept.

— Te rog, nu plânge din cauza mea!

Începe să plângă în hohote. De-a dreptul în hohote. Îi cuprind capul în mâini şi mă aplec ca să o sărut.

— Nu plânge, Ana, te rog, şoptesc lângă buzele ei. S-a întâmplat demult. Mi-aş dori mult să mă poţi atinge, dar pur şi simplu nu pot suporta. E prea mult. Te rog, te rog, nu plânge.

— Eu… şi eu vreau să te ating… se bâlbâie ea printre hohote. Mai mult decât vei şti vreodată. Să te văd aşa, atât de rănit şi de înspăimântat, Christian! Mă face să sufăr îngrozitor. Te iubesc atât de mult!

Îmi trec degetul mare peste buza ei de jos.

— Ştiu. Ştiu.

Şi mă priveşte neîncrezătoare, pentru că ştie că vorbelor mele le lipseşte convingerea.

— Eşti foarte uşor de iubit. Nu vezi asta? spune ea, în timp ce apa cade pe trupurile noastre.

— Nu, iubito, nu văd.

— Eşti. Şi eu te iubesc, subliniază ea. Şi familia te iubeşte. Şi Elena şi Leila. Au un fel ciudat de a o arăta, dar te iubesc. Meriţi!

— Opreşte-te!

Nu pot suporta. Îi duc un deget la buze şi scutur din cap.

— Nu pot să aud aşa ceva. Nu însemn nimic, Anastasia.

Sunt un băieţel rătăcit, stând în faţa ta. Neiubit de nimeni. Abandonat de singura persoană care trebuia să mă protejeze, pentru că sunt un monstru.

Ăsta sunt eu, Ana.

Asta-i tot ce sunt.

— Sunt o pleavă de om. Nu am inimă.

— Ba da, ai, spune ea, plângând cu pasiune. Şi o vreau, o vreau pe toată. Eşti un om bun, Christian, un om cu adevărat bun. Să nu te îndoieşti niciodată de asta. Uită-te la câte ai făcut. La câte ai realizat.

Continuă să suspine.

— Uite câte ai făcut pentru mine. La ce ai lăsat în urmă, de dragul meu. Ştiu. Ştiu ce simţi pentru mine.

Ochii ei atât de albaştri, plini de iubire, plini de compasiune, mă lasă expus, aşa cum s-a întâmplat prima dată când am întâlnit-o.

Mă citeşte. Crede că mă cunoaşte.

— Mă iubeşti, spune.

Tot oxigenul mi se evaporă din plămâni.

Timpul încremeneşte şi nu-mi aud decât propriul sânge bubuindu-mi în urechi şi apa care curge şi spală întunericul.

Răspunde-i, Grey, spune-i adevărul!

— Da, şoptesc, te iubesc.

E o confesiune profundă, întunecată, care vine din suflet. Şi totuşi, când rostesc aceste cuvinte cu voce tare, totul devine limpede.

Sigur că o iubesc. Sigur că ştie asta. O iubesc de când am cunoscut-o. De când am privit-o dormind. De când mi s-a dat mie şi numai mie. De aceea îi tolerez atitudinea. Sunt dependent de ea. Nu mă satur de ea.

Sunt îndrăgostit. Acesta e sentimentul.

Reacţia ei e instantanee. Zâmbetul ei e uluitor, luminându-i toată faţa frumoasă. Îmi taie respiraţia. Îmi cuprinde capul, apropiindu-mi gura de buzele ei, şi mă sărută, punând toată dragostea şi toată dulceaţa ei în acest sărut.

Un gest atât de simplu!

E copleşitor.

E sexy.

Şi trupul meu răspunde. În singurul fel pe care-l cunoaşte.

Gem lângă buzele ei şi o cuprind în braţe.

— Ah, Ana, te doresc, dar nu aici.

— Da, spune ea febril, aproape de gura mea.

Închid apa şi o scot din duş. O înfăşor în halatul de baie şi mie îmi pun un prosop în jurul taliei. Iau un prosop mai mic şi încep să-i usuc părul.

Asta îmi place la nebunie. Să am grijă de ea.

În plus, ca o schimbare, ea mă lasă să fac asta.

Stă răbdătoare în vreme ce eu îi storc apa din păr şi o masez pe cap. Când ridic privirea, observ

că mă priveşte în oglinda de deasupra chiuvetei. Ochii ni se întâlnesc şi mă pierd în privirea ei iubitoare.

— Pot să fac acelaşi lucru? întreabă ea.

Ce are oare de gând?

Dau din cap şi Ana se întinde după alt prosop. Se ridică pe vârfuri, mi-l înfăşoară în jurul capului şi începe să maseze. Îmi las capul în jos, ca să-i fie mai uşor.

Mmm… Ce bine e!

Îşi foloseşte unghiile, frecându-mă cât poate de apăsat.

Ah, frate!

Rânjesc ca un prost, simţindu-mă… preţuit. Când ridic capul ca să mă uit la ea, văd cum trage cu ochiul la mine prin prosop, zâmbind la rândul ei.

— A trecut multă vreme de când a făcut cineva chestia asta. Foarte multă vreme, îi zic. De fapt, nu cred că mi-a uscat nimeni niciodată părul.

— Sigur Grace a făcut-o. Nu ţi-a uscat părul când erai mic?

Clatin din cap.

— Nu. Mi-a respectat limitele din prima zi, chiar dacă a fost dureros pentru ea. Eram un copil foarte independent.

Ana încremeneşte preţ de o clipă şi mă întreb la ce se gândeşte.

— În cazul ăsta, mă simt onorată, spune ea.

— Cred că te simţi onorată, domnişoară Steele. Sau poate că eu sunt cel care ar trebui să se simtă

onorat.

— Asta nu mai trebuie spus, domnule Grey.

Aruncă prosopul umed în coşul de rufe din faţa noastră şi ia unul uscat. Stă în faţa mea şi ochii ni se întâlnesc din nou în oglinda imensă.

— Pot să încerc ceva? întreabă ea.

Facem cum vrei tu, iubito.

Dau din cap, acordându-i permisiunea mea, iar ea – mi trece prosopul peste braţul stâng, ştergând stropii de apă de pe piele. Ridică privirea, uitându-se la mine cu atenţie, şi se apleacă în faţă, sărutându-mi bicepsul.

Răsuflarea mi se opreşte.

Îmi şterge şi celălalt braţ şi-mi lasă o urmă de săruturi uşoare ca fulgul pe bicepsul drept. Se tot fereşte prin spatele meu, ca să nu văd ce face. Mă şterge pe spate, respectând dârele de ruj.

— Pe tot spatele, spun, simţindu-mă curajos, cu prosopul.

Inspir adânc şi închid ochii.

Ana face ce-i spun şi mă şterge repede pe spate. Când termină, mă sărută uşor pe umăr.

Expir. N-a fost atât de rău.

Mă înconjoară cu braţele şi-mi şterge abdomenul.

— Ţine asta, spune ea şi-mi întinde un prosop de faţă. Mai ţii minte în Georgia? M-ai făcut să mă masturbez folosind mâinile tale, explică ea.

Mă cuprinde în braţe şi mă priveşte în oglindă. Cu prosopul înfăşurat în jurul capului seamănă cu un personaj biblic.

Fecioara.

E bună şi dulce, dar fecioară nu mai e.

Îmi ia mâna în care ţin prosopul de faţă şi mi-o îndreaptă spre piept, ştergând un strop de apă. Când prosopul mă atinge, încremenesc. Mintea mi se goleşte şi-mi forţez trupul să suporte această atingere. Stau în faţa ei încordat şi neclintit. Facem asta în felul ei. Încep să gâfâi, cu un amestec ciudat de teamă, dragoste şi fascinaţie, iar ochii mei îi urmăresc degetele în timp ce-mi ghidează mâna cu blândeţe şi mă şterge pe piept.

— Cred că acum eşti uscat, spune ea şi-şi retrage mâna.

Ne privim în ochi în reflexia din oglindă, iar privirea ei se întunecă.

O vreau. Am nevoie de ea. Îi spun asta.

— Şi eu am nevoie de tine, spune ea.

— Lasă-mă să te iubesc!

— Da, răspunde ea, iar eu o iau în braţe, cu buzele lipite de ale ei, şi o duc în dormitor.

O întind pe pat şi, cu grijă şi tandreţe infinită, îi arăt cât de mult o respect, o preţuiesc, o apreciez.

Şi cât de mult o iubesc.

Sunt o fiinţă nou-nouţă. Un alt Christian Grey. Sunt îndrăgostit de Anastasia Steele şi, în plus, ea mă iubeşte. Desigur, fata asta ar trebui să-şi facă un control la cap, dar acum sunt recunoscător, epuizat şi fericit.

Stau întins lângă ea, imaginându-mi ce s-ar

putea întâmpla mai departe. Pielea Anei e moale şi caldă. Nu mă pot abţine să n-o ating în timp ce ne uităm unul la altul, în liniştea de după furtună.

— Deci, poţi fi tandru.

Ochii i se luminează amuzaţi.

Numai cu tine.

— Hmm… Aşa se pare, domnişoară Steele.

Zâmbeşte, arătându-mi dinţii de un alb desăvârşit.

— Nu erai foarte tandru când am făcut asta… ăăă… pentru prima oară.

— Nu?

Îi iau o şuviţă de păr şi mi-o răsucesc pe deget.

— Când ţi-am furat virginitatea.

— Nu cred că mi-ai furat-o. Cred că ţi-am oferit-o de bunăvoie şi nesilită de nimeni. Şi eu te doream şi, dacă-mi amintesc bine, chiar m-am distrat.

Zâmbeşte timid, dar cald.

— La fel şi eu, dacă-mi amintesc bine, domnişoară Steele. Plăcerea e scopul meu în viaţă. Şi înseamnă că eşti a mea în întregime.

— Da, sunt. Voiam să te întreb ceva.

— Întreabă-mă!

— Tatăl tău biologic, ştii cine a fost el?

Întrebarea ei e total neaşteptată. Clatin din cap. Mă surprinde din nou. Nu ştiu niciodată ce se petrece în creierul ăla deştept al ei.

— Habar n-am. Nu era sălbaticul ei de proxenet, ceea ce e bine.

— De unde ştii?

— Mi-a spus tata… Carrick.

Are o privire nerăbdătoare, îndemnându-mă să-i răspund.

— Eşti lacomă de informaţii, Anastasia.

Oftez şi clatin din cap. Nu-mi place să mă gândesc la acea perioadă din viaţa mea. E dificil să separ amintirile de coşmaruri. Dar e insistentă.

— Peştele a descoperit cadavrul târfei drogate şi a sunat autorităţile. Însă i-a luat patru zile să facă descoperirea. A închis uşa când a plecat. M-a lăsat cu ea. Cu cadavrul ei.

*

Mami doarme pe podea.
Doarme de multă vreme.
Nu se trezeşte.
O strig. O zgâlţâi.
Tot nu se trezeşte.

Mă cutremur şi continui.

— Poliţia l-a interogat mai târziu. A negat că ar avea vreo legătură cu mine, iar Carrick mi-a spus că nu semănăm deloc cu el.

Slavă Cerului!

— Îţi aminteşti cum arăta?

— Anastasia, asta nu e o parte din viaţa mea la care-mi place să mă gândesc prea des. Da, îmi amintesc cum arăta. N-o să-l uit niciodată.

Fierea mi se ridică în gât.

— Putem vorbi despre altceva?

— Îmi pare rău. Nu voiam să te supăr.

— E de domeniul trecutului, Ana. Nu e ceva la care vreau să mă gândesc.

Are o mină vinovată şi, ştiind că a mers prea departe cu întrebările astea, schimbă vorba.

— Deci care e surpriza, atunci?

Ah! Şi-a amintit. Cu asta mă descurc.

— Ai chef să ieşim puţin la aer curat? Vreau să-ţi arăt ceva.

— Desigur.

Grozav! O lovesc uşor la fund.

— Îmbracă-te! Jeanşii sunt potriviţi. Sper că Taylor ţi-a împachetat o pereche.

Sar din pat, entuziasmat că o duc pe Ana cu iahtul, iar ea mă priveşte cum îmi pun chiloţii.

— Sus, insist eu, iar ea surâde.

— Admiram şi eu priveliştea, spune ea.

— Usucă-ţi părul, îi zic.

— Poruncitor ca întotdeauna, observă ea, în timp ce eu mă aplec ca să o sărut.

— Asta nu se va schimba niciodată, iubito. Nu vreau să te-mbolnăveşti.

Îşi dă ochii peste cap.

— Să ştii că încă mă mănâncă palma, domnişoară Steele.

— Mă bucur să aud asta, domnule Grey. Începusem să cred că te-ai înmuiat.

Ah! Semnale amestecate de la domnişoara Steele.

Nu mă ispiti, Ana.

— Ţi-aş putea demonstra cu uşurinţă că nu e

cazul, dacă ţi-ai dori. Scot un pulover din geantă, îmi iau telefonul şi-mi împachetez restul lucrurilor. Când termin, o găsesc pe Ana îmbrăcată şi uscându-şi părul.

— Ia-ţi lucrurile! Dacă e sigur, mergem acasă diseară, dacă nu, rămânem în altă parte.

Ana şi cu mine intrăm în lift. Un cuplu în vârstă se dă la o parte ca să ne facă loc. Ana ridică privirea la mine şi zâmbeşte. O strâng de mână şi surâd, amintindu-mi acel sărut.

Ah, la naiba cu birocraţia!

— N-o să te las să uiţi asta niciodată, spune ea ca să o aud numai eu. Primul nostru sărut.

Sunt tentat să repet isprava şi să-i scandalizez pe bătrânei, dar mă mulţumesc să o sărut discret pe obraz, gest care o face să chicotească.

Lăsăm cheia la recepţie şi străbatem de mână foaierul, ajungând la valet.

— Unde mergem, mai exact? întreabă Ana cât aşteptăm maşina.

Îmi ating nasul şi-i fac cu ochiul, încercând să-mi ascund entuziasmul. Chipul i se luminează şi zâmbeşte larg, aşa, ca mine. Mă înclin şi o sărut.

— Ai idee cât de fericit mă faci să mă simt?

— Da. Ştiu exact. Pentru că şi tu faci la fel cu mine.

Valetul apare cu R8-ul meu.

— Grozavă maşină, domnule, spune el, dându-mi cheile, îi ofer un bacşiş, iar el îi deschide Anei

portiera.

Virez pe Fourth Avenue, soarele străluceşte, iubita mea e lângă mine şi din boxele maşinii se aude muzică de calitate.

Depăşesc un Audi A3 şi-mi amintesc brusc de maşina distrusă a Anei. Îmi dau seama că nu m-am mai gândit la Leila şi la comportamentul ei dement de câteva ore bune. Ana mi-a abătut atenţia de la asta.

E mai mult decât atât, Grey.

Poate că ar trebui să-i cumpăr altceva.

Da. Ceva diferit. Nu un Audi.

Un Volvo.

Nu. Tata are unul.

Un BMW.

Nu. Mama are unul.

— Trebuie să facem un ocol. N-o să dureze mult, o anunţ.

— Sigur.

Parcăm la reprezentanţa Saab. Ana mă priveşte perplexă.

— Trebuie să-ţi luăm o maşină nouă, îi spun.

— Nu un Audi?

Nu. Nu-ţi iau maşina pe care am cumpărat-o pentru toate supusele.

— M-am gândit că o să-ţi placă altceva.

— Un Saab?

Se amuză.

— Mda. Un 9-3. Vino încoace!

— Ce e cu tine şi cu maşinile astea străine?

— Nemţii şi suedezii fac cele mai sigure maşini din lume, Anastasia.

— Credeam că mi-ai comandat un alt Audi A3.

— Pot anula comanda. Haide!

Mă dau jos din maşină, mă duc pe partea ei şi-i deschid portiera.

— Îţi datorez un cadou de absolvire.

— Christian, chiar nu trebuie să faci asta.

Îi explic că trebuie să o fac şi intrăm in showroom, unde un reprezentant ne salută cu un zâmbet îndelung exersat.

— Numele meu e Troy Turniansky. Vă doriţi un Saab, domnule? ba mâna a doua?

Îşi freacă mâinile, simţind ocazia unei tranzacţii.

— Nou, îl informez.

— Vă gândiţi la un model anume, domnule?

— 9-3 2.0 T Sport Sedan.

Ana mă săgetează cu o privire întrebătoare.

Mda. Tot îmi doream să testez una de-asta.

— O alegere excelentă, domnule.

— Ce culoare, Anastasia? o întreb.

— Ăăă… neagră? spune ea, ridicând din umeri. Chiar nu trebuie să faci asta.

— Negrul nu se vede bine seara.

— Maşina ta e neagră.

Aici nu e vorba despre mine. O privesc fix.

— Atunci, galben canar, zice ea şi-şi dă părul peste umăr… iritată, cred.

Mă încrunt la ea.

— Ce culoare vrei să aibă maşina mea? îşi

încrucişează braţele.

— Argintie sau albă.

— Argintie atunci, spune ea, dar repetă că s-ar mulţumi şi cu un Audi.

Auzind asta, Turniansky îşi vârâ nasul.

— Poate că vă doriţi o decapotabilă, doamnă?

Ana se luminează la faţă şi Turniansky bate din palme.

— Decapotabilă? întreb eu, ridicând din sprânceană.

Şi obrajii i se îmbujorează de stânjeneală.

Domnişoarei Steele i-ar plăcea o decapotabilă, iar eu sunt extrem de mulţumit că a găsit ceva pe placul ei.

— Care sunt măsurile standard de siguranţă pentru decapotabile? îl întreb pe vânzător, iar el e pregătit, arătându-mi o broşură plină de statistici şi de alte informaţii.

O privesc pe Ana, care e toată numai zâmbet. Turniansky se duce la birou şi verifică pe computer dacă vreun 9-3 nou-nouţ decapotabil este disponibil.

— Nu ştiu cu ce te-ai drogat, domnişoară Steele, dar vreau şi eu. O trag mai aproape de mine.

— Cu tine m-am drogat, domnule Grey.

— Serios? Să ştii că pari de-a dreptul dusă.

O sărut.

— Şi-ţi mulţumesc că ai acceptat maşina. A fost mai uşor decât data trecută.

— Mă rog, nu e un Audi A3.

— Aceea nu e o maşină potrivită pentru tine.

— Mie îmi plăcea.

— Domnule, 9-3-ul? Am găsit una la reprezentanţa noastră din Beverly Hills. O putem aduce aici pentru dumneavoastră în câteva zile.

Turniansky se umflă tot în pene cu reuşita lui.

— Vârf de gamă? întreb.

— Da, domnule.

— Excelent!

Îi întind cardul.

— Dacă veniţi cu mine, domnule…

Turniansky se uită la numele de pe card.

— Grey.

Îl urmez la birou.

— Puteţi să o aduceţi aici mâine?

— Pot încerca, domnule Grey.

Dă din cap şi începem să completăm actele.

*

— Mulţumesc, spune Ana când plecăm.

— Cu mare plăcere, Anastasia.

Vocea tristă şi pătimaşă a Evei Cassidy se aude în R8 când pornesc motorul.

— Cine cântă? întreabă Ana, iar eu îi spun. Are o voce minunată.

— Are. Avea.

— Ah!

— A murit tânără.

Prea tânără.

— Ah!

Ana îmi aruncă o privire melancolică.

Îmi amintesc că nu şi-a terminat micul dejun şi o întreb dacă nu-i e foame.

Sunt cu ochii pe tine, Ana.

— Ba da.

— Atunci, prânzul mai întâi.

Gonesc pe Elliott Avenue, îndreptându-mă spre Portul Elliott. Flynn avea dreptate. Îmi place să încerc să fac lucrurile în stilul ei. Mă uit la Ana, care e pierdută în muzică, privind peisajul de-afară. Sunt mulţumit şi încântat de ce am plănuit pentru după-amiaza aceasta.

Parcarea portului e aglomerată, dar găsesc un loc.

— O să mâncăm aici. Îţi deschid eu portiera, spun eu, când Ana vrea să se dea jos din maşină.

Împreună mergem spre chei, îmbrăţişaţi.

— Atât de multe bărci, zice ea.

Şi una dintre ele e a mea.

Stăm pe faleză şi privim ambarcaţiunile de pe canalul Puget. Ana îşi strânge jacheta în jurul trupului.

— Ţi-e frig?

O strâng cu braţul, mai aproape de mine.

— Nu, doar admiram priveliştea.

— M-aş putea uita la ea toată ziua. Vino, pe aici.

Ne îndreptăm spre SP, barul-restaurant de pe chei, ca să luăm prânzul. Înăuntru, mă uit după Dante, fratele lui Claude Bastille.

— Domnule Grey!

Mă vede înainte să-l zăresc eu.

— Cu ce vă pot ajuta în această după-amiază?

— Dante, bună ziua.

Îi arăt Anei unul dintre scaunele de la bar.

— Această doamnă încântătoare e Anastasia Steele.

— Bine aţi venit la SP’s Place.

Dante îi zâmbeşte Anei, cu o mutră intrigată.

— Ce ai dori să bei, Anastasia?

— Te-rog, spune-mi Ana, zice ea, privindu-mă, şi adaugă: O să beau ce bea şi Christian.

Ana îmi recunoaşte autoritatea, aşa cum a făcut şi la bal. Îmi place asta.

— Eu o să-mi iau o bere. Acesta e singurul bar din Seattle unde găseşti Adnams Explorer.

— O bere?

— Da. Două Explorer, te rog, Dante.

Dante dă din cap şi ne pune paharele pe bar. Apoi îi spune Anei că supa de fructe de mare e delicioasă aici. Dante notează comanda de mâncare şi-mi face cu ochiul.

Da, am venit aici cu o femeie care nu mi-e rudă. E o premieră, ştiu.

Mă întorc spre Ana.

— Cum ţi-ai început afacerea? întreabă ea şi ia o înghiţitură din bere.

Îi fac un rezumat: cu banii Elenei şi cu nişte investiţii isteţe, dar riscante, mi-am putut face un capital. Prima companie pe care am achiziţionat-o era pe punctul să se scufunde; dezvolta baterii pentru telefoanele mobile folosind tehnologia cu

grafen, dar cercetarea şi dezvoltarea epuizaseră tot capitalul firmei. Patentele pe care le deţineau meritau exploatate şi i-am păstrat şi pe cei mai talentaţi angajaţi, Fred şi Barney, care acum sunt inginerii mei şefi.

Îi povestesc Anei despre munca noastră în domeniul tehnologiei solare şi eoliene pentru piaţa internă şi pentru ţările în curs de dezvoltare, dar şi despre cercetarea inovativă privind memoria bateriilor. Toate iniţiative riscante, având în vedere epuizarea combustibililor fosili.

— Mă urmăreşti? o întreb când vine supa.

Îmi place la nebunie că e interesată de ceea ce fac. Până şi propriii părinţi se chinuie să fie atenţi când le vorbesc despre munca mea.

— Sunt fascinată, spune ea. Totul la tine e fascinant, Christian.

Vorbele ei mă încurajează, aşa că-mi continui povestea, despre cum am cumpărat şi vândut mai multe companii, păstrându-le pe cele care-mi împărtăşeau etica şi despărţindu-mă de celelalte.

— Fuziuni şi achiziţii, spune ea.

— Chiar aşa. Am avansat spre transport maritim acum doi ani şi de acolo vom trece la îmbunătăţirea producţiei alimentare. Facem Este în Africa în domeniul tehnicilor agrare noi ca să obţinem recolte mai bogate.

— Vrei să hrăneşti lumea, mă tachinează Ana.

— Mda, cam aşa ceva.

— Eşti foarte generos.

— Îmi permit să fiu.

— Chestia asta e delicioasă, zice Ana, luând încă o lingură de supă.

— Una dintre preferatele mele, îi răspund.

— Mi-ai spus că-ţi place să navighezi, spune ea, făcând un semn spre bărcile de-afară.

— Da. Vin aici de când eram copil. Elliot şi cu mine am învăţat să navigăm la o şcoală de iahting de-aici. Tu navighezi?

— Nu.

— Dar ce face o tânără din Montesano ca să se distreze?

Iau o gură de bere.

— Citeşte.

— Te întorci mereu la cărţi, nu-i aşa?

— Da.

— Ce s-a întâmplat între Ray şi mama ta?

— Cred că s-au răcit. Mama e mai romantică, iar Ray, în fine, el e mai practic. Ea a trăit în Washington toată viaţa. Îşi dorea aventură.

— Şi a găsit-o?

— L-a găsit pe Steve.

Expresia i se întunecă, de parcă faptul că i-a pomenit numele îi lasă un gust neplăcut în gură.

— Dar nu vorbeşte niciodată despre el.

— Ah!

— Da. Nu cred că a fost o perioadă prea fericită pentru ea. M-am întrebat dacă a regretat după aceea că l-a părăsit pe Ray.

— Şi tu ai rămas cu el.

— Da. Avea nevoie de mine mai mult decât mama.

Vorbim liber şi relaxat. Ana e o bună ascultătoare şi de data asta e mai îndrăzneaţă în mărturisiri. Poate pentru că ştie că o iubesc.

O iubesc pe Ana.

Iată! N-a fost aşa de dureros, nu-i aşa, Grey? îmi povesteşte că nu i-a plăcut deloc să trăiască în Texas şi Vegas din cauza căldurii. Preferă clima mai rece din Washington.

Sper să rămână în Washington.

Da. Cu mine.

Cum ar fi să ne mutăm împreună?

Grey, iar o iei razna.

Du-o cu iahtul!

Mă uit la ceas şi dau berea pe gât.

— Mergem?

Plătim mâncarea şi ieşim în căldura plăcută a soarelui.

— Voiam să-ţi arăt ceva.

Ne ţinem de mână şi ne plimbăm pe lângă ambarcaţiunile mici ancorate în port. Văd catargul lui *The Grace* înălţându-se peste bărcuţe când se apropiem de locul unde este amarată. Nerăbdarea mea creşte. N-am mai navigat de ceva vreme şi acum îmi scot iubita pe ocean. Părăsim faleza principală şi intrăm pe doc, apoi pe un ponton mai îngust. Mă opresc în dreptul lui *The Grace.*

— Mă gândeam să ieşim pe apă în după-amiaza asta. Acesta e iahtul meu.

Catamaranul meu. Mândria şi bucuria mea.

Ana e impresionată.

— Construit de compania mea. A fost proiectat de la zero de cei mai buni ingineri navali din lume şi construit aici în Seattle, pe şantierul meu. Are motoare hibride electrice, punţi asimetrice, o velă mare pătrată…

— OK! face Ana, ridicând mâinile. M-ai pierdut, Christian.

N-o lua razna, Grey!

— E o barcă grozavă.

Nu-mi pot ascunde admiraţia.

— Arată foarte bine, domnule Grey.

— Nu te pot contrazice, domnişoară Steele.

— Cum se numeşte?

O iau de mână şi-i arăt numele, *„The Grace”,* scris frumos pe o parte.

— Ai botezat-o după mama ta?

Ana pare surprinsă.

— Da. De ce ţi se pare atât de ciudat?

Ridică din umeri, rămânând fără cuvinte.

— Îmi ador mama, Anastasia. De ce să nu-mi numesc iahtul după ea?

— Nu, nu e asta. Doar că…

— Anastasia, Grace Trevelyan-Grey mi-a salvat viaţa. Îi datorez totul.

Zâmbeşte şovăitor şi mă întreb ce-i trece prin cap şi ce anume din purtarea mea a făcut-o să creadă că nu-mi iubesc mama.

Bine, e adevărat că i-am spus odată Anei că nu

am inimă – dar în ce-a mai rămas din aceasta a existat mereu loc pentru familia mea. Chiar şi pentru Elliot.

Nu ştiam că mai e loc şi pentru altcineva.

Dar e loc şi pentru Ana.

Şi ea l-a umplut cu vârf şi îndesat.

Înghit în sec şi încerc să-mi stăpânesc sentimentele profunde pe care le am pentru ea. Mi-a readus inima la viaţă, m-a readus pe mine la viaţă.

— Vrei să urci la bord? o întreb, înainte să spun ceva siropos.

— Da, te rog.

Mă prinde de mână şi mă urmează pe rampa care duce pe puntea de la pupa. Apare şi Mac, speriind-o pe Ana când deschide uşile glisante de la salonul principal.

— Domnule Grey! Bine aţi revenit!

Dăm mâna.

— Anastasia, el este Liam McConnell. Liam, iubita mea, Anastasia Steele.

— Mă bucur de cunoştinţă, îi zice ea lui Liam.

— Spuneţi-mi Mac. Bine aţi venit la bord, domnişoară Steele.

— Ana, vă rog.

— Cum se prezintă iahtul, Mac? întreb.

— E gata de drum, domnule, spune el, cu un zâmbet enorm pe buze.

— Hai să purcedem, atunci.

— O scoateţi în larg? întreabă el.

— Da, răspund eu.

N-aş rata chestia asta pentru nimic în lume.

— Un tur rapid, Anastasia?

Trecem de uşile glisante. Ana studiază interiorul şi-mi dau seama că e impresionată. A fost creat de un designer suedez stabilit la Seattle, numai linii clare şi lemn uşor de stejar, care conferă salonului o atmosferă luminoasă şi aerisită. Am adoptat acelaşi stil pentru întregul interior al iahtului.

— Acesta e salonul principal. Bucătăria e lângă.

Fac un semn în direcţia bucătăriei.

— Băile de-o parte şi de alta.

I le arăt, apoi o conduc, trecând de o uşă mică, spre cabina mea. Ana geme când îmi vede patul.

— Aceasta e cabina principală. Eşti prima fată care intră aici, în afară de cele din familie.

O iau în braţe şi o sărut.

— Ele nu contează. Cred că trebuie să inaugurăm patul, îi şoptesc lângă buze. Dar nu acum. Haide, Mac va ridica ancora.

O duc pe Ana înapoi în salon.

— Biroul aici şi, dincolo, în faţă, alte două cabine.

— Deci câte persoane pot dormi la bord?

— Are şase locuri. Dar nu i-am avut la bord decât pe cei din familie. Îmi place să navighez singur. Dar nu când eşti tu aici. Trebuie să te supraveghez.

Scot o vestă roşie de salvare din cufărul de lângă uşa glisantă.

— Uite!

I-o pun peste cap şi leg bine curelele.

— Îţi place la nebunie să mă legi, nu-i aşa?

— Sub orice formă.

Îi fac cu ochiul.

— Eşti un pervers.

— Ştiu.

— Perversul meu, mă tachinează.

— Da, al tău.

După ce prind cataramele, o apuc de vestă şi o sărut repede.

— Întotdeauna, spun şi-i dau drumul înainte să apuce să-mi răspundă. Haide!

Mergem afară, pe scările care duc la puntea superioară şi la cabina de comandă.

Mai jos, pe doc, Mac desface odgonul. Apoi sare înapoi la bord.

— Aici ai învăţat toate şmecheriile alea cu frânghia? spune Ana, mimând inocenţa.

— Nodurile marinăreşti m-au ajutat mult. Domnişoară Steele, pari curioasă. Îmi place când eşti curioasă. Aş fi foarte fericit să-ţi demonstrez ce pot face cu o frânghie.

Ana tace şi cred că am supărat-o.

La naiba!

— Ţi-am făcut-o.

Chicoteşte, mulţumită de ea însăşi.

Ei bine, nu-i corect. Îmi îngustez ochii.

— Va trebui să mă ocup de tine mai târziu, acum însă am o barcă de condus.

Mă aşez pe scaunul căpitanului şi pornesc cele două motoare de câte 55 de cai-putere. Închid

suflanta, iar Mac străbate puntea superioară, strângând balustrada. Apoi sare pe puntea de la pupa ca să înalţe velele. Îmi face semn, iar eu iau legătura prin staţie cu Paza de Coastă, ca să primesc undă verde.

O pun pe *The Grace* în mişcare, împing manşa în faţă şi apăs pe accelerator. Şi frumoasa mea barcă iese cu eleganţă de la locul ei.

Ana face cu mâna unui mic grup care s-a adunat pe doc ca să ne admire plecarea. O sprijin cu spatele de picioarele mele.

— Uite-aici!

Îi arăt VHF-ul[5].

— Aceasta e staţia noastră radio. GPS-ul nostru, AIS[6]-ul nostru, radarul.

— Ce e AIS-ul?

— Ajută la identificarea noastră când ne întâlnim cu alte nave. Asta-i sonda de adâncime. Ia cârma.

— Sigur, căpitane.

Mă salută marinăreşte.

Ieşim încet din port, cu mâinile Anei într-ale mele pe cârmă. Ajungem în larg şi întoarcem pe apele canalului într-un arc larg, ca să luăm direcţia nord-vest, spre Peninsula Olympic[7] şi spre Insula Bainbridge. Vântul bate moderat, cu 15 noduri pe oră, dar ştiu că după ce vom întinde velele *The Grace* va zbura. Îmi place asta la nebunie. Îmi

5 Staţie de radioemisie pe frecvenţe foarte înalte. *(N.t.)*

6 Sistem automat de identificare. *(N.t.)*

7 Peninsulă unde se află ultimele locuri neexplorate din America de Nord. (N.t.)

place să mă iau la întrecere cu forţele naturii într-o ambarcaţiune la proiectarea căreia am contribuit, folosindu-mi calităţile pe care mi le-am perfecţionat o viaţă întreagă. E foarte palpitant.

— Hai să navigăm, îi spun Anei şi nu-mi ascund entuziasmul. Uite, ia tu cârma. Păstreaz-o pe cursul ăsta!

Ana pare înspăimântată.

— Iubito, chiar e uşor. Ţine cârma şi priveşte la orizont, peste prova. O să te descurci de minune; te descurci mereu. Când se ridică velele, vei simţi rezistenţa. Ţine bine cârma. O să-ţi fac semn aşa – fac un gest cu mâna la gât, ca şi cum l-aş tăia – şi tu opreşti motoarele. De la butonul ăsta de-aici.

Îi arăt butonul de unde se opresc motoarele.

— Ai înţeles?

— Da.

Dar pare nesigură. Ştiu că a priceput. Mereu pricepe. O sărut în grabă şi sar pe puntea superioară ca să pregătesc şi să înalţ vela mare. Mac şi cu mine tragem la unison, făcând să pară floare la ureche. Când vela prinde vântul, ne smucim înainte şi-i arunc Anei o privire, dar ea struneşte bine barca. Mac şi cu mine muncim la velă şi o înălţăm pe catarg, bucurându-ne de vânt şi folosindu-ne de puterea lui.

— Ţine-o drept, iubito, şi taie motoarele! strig peste urletul vântului şi al valurilor şi-i fac semn.

Ana apasă butonul şi zgomotul motoarelor încetează. Noi ne îndreptăm pe mare către nord-

vest.

Mă alătur Anei la cârmă. Vântul îi răvăşeşte părul, acoperindu-i faţa; e exaltată, iar obrajii i s-au îmbujorat de bucurie.

— Ce părere ai? strig eu, peste vuietul oceanului şi al vântului.

— Christian! E fantastic!

— Aşteaptă să vezi toată vela sus.

Arăt cu bărbia spre Mac, care înalţă pânza.

— Interesantă culoare, ţipă Ana.

Îi fac cu ochiul, atotştiutor. Da, culoarea camerei mele de joacă.

Vântul umflă vela şi *The Grace* prinde viteză, dezlănţuindu-şi forţa şi oferindu-ne o călătorie plină de adrenalină. Ana se uită ba la velă, ba la mine.

— Pânze asimetrice. Pentru viteză, strig eu.

The Grace poate merge cu douăzeci de noduri la oră, dar vântul trebuie să ne fie prielnic pentru o astfel de viteză.

— E senzaţional! strigă ea. Cât de repede mergem?

— Cincisprezece noduri.

— Habar nu am ce înseamnă asta.

— Vreo 30 de kilometri la oră.

— Atât doar? Pare mult mai rapidă.

Ana e radioasă. Bucuria ei e molipsitoare. Îi strâng mâinile pe cârmă.

— Eşti adorabilă, Anastasia. Mă bucur să văd că ai puţină culoare în obraji, nu numai de la roşeală.

Arăţi ca în fotografiile lui José.

Se răsuceşte în braţele mele şi mă sărută.

— Ştii să distrezi o fată, domnule Grey.

— Scopul nostru e plăcerea dumneavoastră, domnişoară Steele.

Se întoarce din nou cu faţa la prova, iar eu îi dau părul la o parte de pe gât şi o sărut.

— Îmi place să te văd fericită, îi murmur la ureche, în timp ce străbatem canalul.

Ancorăm în golful de lângă Hedley Spit de pe Insula Bainbridge. Împreună, Mac şi cu mine lăsăm la apă bărcuţa de salvare ca el să ajungă la ţărm şi să-şi viziteze un prieten din Point Monroe.

— Ne vedem peste o oră, domnule Grey.

Coboară în bărcuţă, îi face Anei cu mâna şi porneşte motorul exterior.

Sar pe puntea de la pupa, acolo unde stă Ana, şi o iau de mână. Nu vreau să-l privesc pe Mac care se îndreaptă spre lagună; am chestii mai presante de care trebuie să mă ocup.

— Ce-o să facem acum? întreabă Ana după ce o conduc în salon.

— Am planuri cu tine, domnişoară Steele.

Şi o trag în cabina mea, cu o grabă de-a dreptul indecentă. Zâmbeşte când îi scot vesta de salvare şi o arunc pe podea. Mă fixează cu privirea în tăcere, muşcându-şi buza de jos, şi nu ştiu dacă o face intenţionat sau e o nadă inconştientă.

Vreau să fac dragoste cu ea.

Pe iahtul meu.

Va fi o altă premieră.

Îi mângâi faţa cu vârful degetelor, apoi mă mut mai jos, pe bărbie, pe gât, pe piept, până la primul nasture închis al bluzei ei. Nu-şi poate lua ochii de la mine.

— Vreau să te privesc.

Desfac nasturele cu degetul mare şi cel arătător. Stă perfect neclintită, respirând precipitat.

Ştiu că e a mea şi pot face orice vreau cu ea. Iubita mea.

Fac un pas înapoi şi-i ofer un pic de spaţiu.

— Dezbracă-te pentru mine, şoptesc.

Buzele i se deschid şi ochii îi ard de dorinţă. Încet, îşi duce degetele la următorul nasture închis şi-l desface lent, apoi se mută în acelaşi ritm enervant şi la următorul.

La naiba!

Mă torturează. Obrăznicătura!

Când şi ultimul nasture e desfăcut, îşi scoate cămaşa şi o lasă să cadă pe jos.

Poartă un sutien alb din dantelă, iar sfârcurile ei împung prin dantelă. E o privelişte foarte, foarte frumoasă. Îşi trece degetele peste buric şi începe să se joace cu nasturele de sus al jeanşilor.

Iubito, trebuie să-ţi scoţi pantofii.

— Opreşte-te! Stai jos!

Îi arăt marginea patului, iar ea se supune.

Cad în genunchi şi-i desfac şireturile tenişilor. Apoi îi scot încălţările şi şosetele.

Îi iau piciorul şi-i sărut perniţa moale a degetului

mare, apoi îl muşc uşor.

— Ah, inspiră ea şi sunetul acesta e ca un cântec dulce pentru penisul meu.

Las-o să facă lucrurile în felul ei, Grey!

Mă ridic şi-i întind mâna, ridicând-o şi pe ea de pe pat.

— Continuă!

Mă dau un pas în spate ca să savurez spectacolul.

Mă priveşte lasciv, apoi desface nasturele şi trage de fermoar în acelaşi ritm lent. Îşi vâră degetele mari în talia jeanşilor şi şi-i scoate încet, lăsându-i să alunece în jos pe picioare.

Poartă bikini.

Bikini.

Uau!

Îşi deschide sutienul şi îşi lasă bretelele peste braţe, înainte de a-l arunca la podea.

Vreau să o ating.

Şi strâng din pumni ca să mă opresc.

Îşi scoate bikinii şi-i lasă să cadă până la glezne, apoi iese din ei şi stă în faţa mea.

E femeie din cap până în picioare.

Şi o doresc.

Pe toată.

Trupul, inima şi sufletul ei.

Ai deja inima ei, Grey. Te iubeşte.

Îmi trag puloverul peste cap, apoi tricoul. Îmi scot pantofii şi şosetele. Ea nu-şi ia ochii nici măcar o clipă de la mine.

Privirea ei e arzătoare.

Când vreau să-mi deschei jeanşii, ea – şi pune mâna peste a mea.

— Dă-mi voie, şopteşte ea.

Nu mai am răbdare să mă descotorosesc de pantaloni, dar îi zâmbesc larg.

— Eşti invitata mea.

Face un pas în faţă şi-şi strecoară mâna în jeanşii mei, astfel că sunt forţat să mă apropii de ea. Desface nasturele de sus, dar nu şi fermoarul. În schimb, degetele ei agile rătăcesc pe lângă fermoar, căutând forma penisului meu excitat. Instinctiv, îmi încordez şoldurile, lipindu-mi erecţia de mâna ei.

— Eşti atât de îndrăzneaţă, Ana, atât de curajoasă!

Îi cuprind faţa cu mâinile şi o sărut, strecurându-i limba în gură, în vreme ce ea – şi pune mâinile pe şoldurile mele şi mă mângâie cu degetele mari în cercuri, chiar deasupra taliei jeanşilor.

— Şi tu la fel, gâfâie ea lângă buzele mele.

— Ajungem şi acolo, răspund eu.

Îmi trage fermoarul, îşi vâră mâna în pantalonii mei şi mă prinde de penis. Mormăi apreciativ şi buzele mele le găsesc pe ale ei. O cuprind în braţe, simţindu-i pielea delicată lipită de mine.

Întunericul a dispărut.

Ştie unde să mă atingă.

Şi cum să mă atingă.

Mă strânge din ce în ce mai tare, provocându-mi

plăcere. Mai rabd câteva mişcări, apoi şoptesc:

— Ah, te vreau atât de mult, iubito!

Fac un pas înapoi şi-mi scot pantalonii şi lenjeria şi rămân în faţa ei dezbrăcat şi pregătit.

Ochii ei îmi studiază trupul, dar văd cum v-ul micuţ îi apare între sprâncene.

— Ce s-a-ntâmplat, Ana? o întreb şi o mângâi uşor pe obraz.

S-a speriat de cicatricele mele?

— Nimic. Iubeşte-mă, spune ea.

O îmbrăţişez, o sărut cu fervoare, iar degetele mi se încurcă în părul ei. Nu o să mă satur niciodată de gura ei. De buzele ei. De limba ei. O împing uşor în spate şi ne lăsăm amândoi uşor pe pat. Stând întins lângă ea, îmi trec nasul peste obrazul ei, inspirând profund.

Livezi. Mere. Vară şi o toamnă blândă.

Ea reprezintă toate lucrurile astea.

— Ai idee ce minunat e parfumul tău, Ana? E irezistibil.

Cu buzele o ating uşor pe gât, apoi în jos pe sâni, sărutând-o, inspirându-i aroma în timp ce-i explorez trupul.

— Eşti atât de frumoasă!

Îi sug cu tandreţe un sfârc.

Ea geme şi trupul i se arcuieşte pe pat.

Sunetul acesta mă excită şi mai tare.

— Lasă-mă să te aud, iubito!

Îi cuprind sânul, apoi cobor spre talia ei, savurând atingerea pielii sale fine sub degetele

mele. O mângâi pe şold, pe fund, în jos spre genunchi în vreme ce-i sărut şi-i sug sânii. O prind de genunchi, îi ridic piciorul şi i-l trec peste şoldurile mele.

Ea geme, iar eu savurez reacţia ei.

Mă răsucesc şi o aduc deasupra mea. Îi întind un prezervativ din noptieră.

Plăcerea ei e evidentă; coboară, aşezându-mi-se pe coapse. Îmi prinde erecţia, se apleacă şi-mi sărută vârful. Părul i se revarsă, formând o perdea în jurul penisului meu când mi-l ia în gură.

La naiba! Cât e de erotic!

Mă devorează, sugând cu putere, trecându-şi uşor dinţii peste penisul meu.

Gem şi-mi încordez şoldurile, ca să-i pătrund mai adânc în gură.

Îmi dă drumul, deschide folia şi-mi pune prezervativul pe penisul excitat. Întind braţele ca să o ajut să se echilibreze, iar ea le prinde pe amândouă. Şi încet, atât de încet, alunecă pe mine.

Ah, Doamne!

E atât de bine!

Închid ochii şi-mi las capul pe spate, lăsând-o să mă ia în stăpânire. Şi îi cedez în întregime.

Ea geme, iar eu îmi pun mâinile pe şoldurile ei şi o mişc în sus şi-n jos, penetrând-o, devorând-o.

— Ah, iubito, şoptesc şi vreau mai mult.

Mult mai mult de-atât.

Mă ridic astfel încât ne atingem nasurile şi-i apăs

fundul cu coapsele, îngropat adânc în ea. Geme şi mă prinde de braţe, în timp ce eu îi cuprind capul şi o privesc în ochii frumoşi, care strălucesc de iubire şi dorinţă.

— Ah, Ana! Cum mă faci să mă simt, îi spun şi o sărut cu pasiune dezlănţuită.

— Ah, te iubesc, zice ea, iar eu închid ochii.

Ana mă iubeşte.

O răsucesc, cu picioarele încolăcite în jurul mijlocului meu, şi o privesc uimit.

Şi eu te iubesc. Mai mult decât vei şti vreodată.

Încet, tandru, blând, încep să mă mişc, savurând fiecare părticică din ea.

Ăsta sunt eu, Ana.

În întregime.

Şi te iubesc.

Îi cuprind capul cu o mână, copleşind-o cu îmbrăţişarea mea, în timp ce ea îmi atinge mâinile, părul, fundul cu degetele. Îi sărut gura, bărbia, obrazul. Împing din ce în ce mai tare până când o aduc aproape de orgasm. Trupul începe să-i tremure. Gâfâie, e pregătită.

— Aşa, iubito. Dă-ţi drumul pentru mine. Te rog, Ana!

— Christian! strigă ea, atingând orgasmul, şi-mi dau şi eu drumul.

Soarele după-amiezii pătrunde prin hublouri, aruncând reflexiile apei pe tavanul cabinei. E atât de linişte, aici, în mijlocul valurilor! Poate că într-o

zi vom naviga în jurul lumii, doar Ana şi cu mine.

Ea moţăie lângă mine.

Iubita mea frumoasă şi pasională.

Ana.

Îmi amintesc cum credeam că aceste trei litere au puterea de a mă răni, dar acum ştiu că au puterea de a mă vindeca.

Nu te cunoaşte cu adevărat.

Mă încrunt spre tavan. Gândul ăsta mă tot bântuie. De ce?

Pentru că vreau să fiu sincer cu ea. Flynn crede că ar trebui să am încredere în ea şi să-i spun, dar nu am curajul.

Va pleca.

Nu. Alung acest gând şi mă bucur să mai stau întins lângă ea câteva minute în plus.

— Mac se va întoarce în curând.

Îmi pare rău că am stricat tăcerea aceasta plăcută dintre noi.

— Hmm, mormăie ea, dar deschide ochii şi zâmbeşte.

— Oricât de mult mi-aş dori să stau aici cu tine toată după-amiaza, va avea nevoie să-l ajut cu bărcuţa.

O sărut pe buze.

— Ana, eşti atât de frumoasă acum, ciufulită şi sexy! Mă face să te doresc şi mai mult.

Îmi mângâie faţa.

Mă vede.

Nu. Ana, nu mă cunoşti.

Mă dau jos din pat în silă, iar ea se răsuceşte şi se întinde pe burtă.

— Nici tu nu eşti mai prejos, căpitane, spune ea apreciativ în timp ce mă îmbrac.

Mă aşez lângă ea ca să mă încalţ.

— Căpitan, ha? spun eu. Mă rog, sunt stăpânul acestei nave.

— Eşti stăpânul inimii mele, domnule Grey.

Voiam să fiu stăpânul tău într-un alt fel, dar e bine şi aşa. Cred că pot să o fac. O sărut.

— Voi fi pe punte. Poţi să faci un duş dacă vrei. Ai nevoie de ceva? O băutură?

Se amuză şi ştiu că o face pe socoteala mea.

— Ce e? întreb.

— Tu.

— Ce-i cu mine?

— Cine eşti tu şi ce-ai făcut cu Christian?

— Nu e prea departe, iubito, îi răspund şi nodul neliniştii îmi împresoară inima ca o iederă. O să-l vezi în curând, mai ales dacă nu te ridici din pat.

O plesnesc peste fund, iar ea râde şi ţipă în acelaşi timp.

— M-ai făcut să-mi fac griji.

Mimează îngrijorarea.

— Aşa am făcut? îmi transmiţi semnale derutante, Anastasia. Cum poate un om să ţină pasul cu tine?

O sărut rapid.

— Pe curând, iubito.

O las să se îmbrace.

Mac soseşte peste cinci minute şi împreună legăm bărcuţa de platforma ei de la pupa.

— Ce făcea prietenul tău? întreb.

— Era bine dispus.

— Puteai să stai şi tu mai mult, zic eu.

— Şi să ratez întoarcerea?

— Da.

— Neah, nu pot sta departe prea mult timp de tipa asta, spune Mac şi bate uşor în coca iahtului.

Zâmbesc larg.

— Înţeleg.

Telefonul îmi bâzâie.

— Taylor, răspund eu, iar Ana deschide uşile glisante ale salonului. Ţine în mână vesta de salvare.

— Bună ziua, domnule Grey. Apartamentul e liber, spune Taylor. O trag pe Ana mai aproape şi-i sărut părul.

— Ce veste grozavă!

— Am cercetat fiecare cameră.

— Bravo!

— Ne-am uitat şi la înregistrările de pe camerele de supraveghere din ultimele trei zile.

— Aşa.

— Acum e clar ca lumina zilei.

— Serios?

— Domnişoara Williams a venit pe scări.

— Scările de la ieşirea de incendii?

— Da. Avea cheie şi a urcat toate etajele ca să ajungă acolo.

— Înţeleg.

Uau, a urcat ceva!

— Ialele au fost schimbate şi vă puteţi întoarce în siguranţă. Bagajele dumneavoastră sunt la noi. Vă întoarceţi în seara aceasta?

— Da.

— Când să vă aşteptăm?

— Diseară.

— Foarte bine, domnule.

Închid telefonul şi Mac porneşte motoarele.

— E momentul să ne întoarcem.

O sărut repede pe Ana şi îi prind cataramele vestei de salvare.

Ana e un ucenic meticulos şi dornic să ajute. Ridicăm împreună velele, în vreme ce Mac stă la cârmă. O învăţ cum să facă un nod triplu. Nu prea se pricepe şi de-abia mă stăpânesc să nu râd.

— Poate o să te leg şi eu pe tine într-o zi, promite ea.

— Va trebui să mă prinzi mai întâi, domnişoară Steele.

A trecut multă vreme de când nu m-a mai legat cineva şi nu sunt sigur că mi-ar mai plăcea. Mă cutremur, gândindu-mă cât de vulnerabil aş fi sub atingerea ei.

— Vrei să facem un tur mai amănunţit al bărcii?

— Chiar te rog, e atât de frumoasă!

*

Ana stă la cârmă în braţele mele, chiar înainte de

a ajunge înapoi în port. Pare atât de fericită!

Şi asta mă face şi pe mine fericit.

A fost fascinată de *The Grace* şi de tot ce i-am arătat. Chiar şi de camera motoarelor.

A fost distractiv. Inspir profund, iar aerul sărat îmi curăţă sufletul. Şi-mi amintesc de un citat dintr-una din cărţile mele favorite – un jurnal, *Pământ al oamenilor.*

— „De când e lumea există poezia velelor în vânt”, îi murmur la ureche.

— Ăsta pare a fi un citat.

— Este. Antoine de Saint-Exupéry.

— Ah, ador *Micul prinţ!*

— Şi eu.

Intrăm în port, apoi o întorc lent pe *The Grace* şi o conduc în marşarier la locul ei. Mulţimea care s-a adunat să ne privească s-a împrăştiat, iar Mac sare de pe doc şi leagă odgonul pe chei.

— Ne-am întors, îi spun Anei şi, ca de obicei, îmi pare puţin rău să o părăsesc pe *The Grace.*

— Mulţumesc. A fost o după-amiază perfectă.

— Şi mie mi s-a părut la fel. Poate te înscriem la o şcoală de iahting, ca să putem ieşi în larg câteva zile, numai noi doi.

Sau am putea naviga în jurul lumii, Ana, doar tu şi cu mine.

— Mi-ar plăcea la nebunie. Putem boteza dormitorul la nesfârşit.

O sărut sub ureche.

— Hmm, de-abia aştept, Anastasia.

Freamătă de plăcere.

— Haide, apartamentul e sigur. Ne putem întoarce.

— Dar lucrurile noastre de la hotel?

— Taylor le-a luat deja. Mai devreme, după ce a efectuat un raid la bordul iahtului, alături de echipa lui.

— Bietul om, doarme vreodată?

— Doarme. Îşi face doar meseria, Anastasia, şi e foarte priceput. Jason e o achiziţie excelentă.

— Jason?

— Jason Taylor.

Ana zâmbeşte tandru.

— Ţii la Taylor, remarc.

— Sigur că ţin. Cred că Taylor are mare grijă de tine. De-asta îmi place de el. Pare bun, de încredere şi loial. Aduce cu un unchi de treabă.

— Un unchi?

— Da.

— Bine, unchi.

Ana râde.

— Ah, Christian, maturizează-te, pentru numele lui Dumnezeu! *Poftim?*

Mă ceartă.

De ce?

Pentru că sunt posesiv? Poate că e o copilărie.

Poate.

— Încerc, răspund eu.

— Încerci, da. Din răsputeri, spune ea, uitându-se spre tavan.

— Ce amintiri îmi evoci când îţi dai ochii peste cap, Anastasia.

— Ei bine, dacă te porţi frumos, poate vom retrăi împreună câteva din acele amintiri.

— Să mă port frumos? Serios, domnişoară Steele… ce te face să crezi că vreau să le retrăiesc?

— Probabil, felul în care ţi s-au luminat ochii când am spus asta.

— Mă cunoşti deja atât de bine, îi spun.

— Mi-ar plăcea să te cunosc şi mai bine.

— Şi eu pe tine, Anastasia. Hai, să mergem!

Mac a coborât rampa, permiţându-mi să o conduc pe Ana pe chei.

— Mulţumesc, Mac.

Îi strâng mâna.

— Întotdeauna o plăcere, domnule Grey. La revedere, Ana, mi-a părut bine de cunoştinţă.

— O zi bună, Mac, şi mulţumesc, răspunde Ana, un pic timidă, împreună cu Ana pornesc pe faleză, lăsându-l pe Mac la bordul lui *The Grace.*

— De unde e Mac? întreabă Ana.

— Din Irlanda. Irlanda de Nord.

— E prietenul tău?

— Mac? Lucrează pentru mine. M-a ajutat să o construiesc pe *The Grace.*

— Ai mulţi prieteni?

De ce-aş avea nevoie de prieteni?

— Nu chiar. Făcând ce fac eu, nu cultiv prietenia. Sunt doar… Rahat! Mă opresc. Nu vreau să

pomenesc de Elena.

— Ţi-e foame? întreb eu, considerând că mâncarea e un subiect mai sigur.

Ana dă din cap.

— O să mâncăm unde-am lăsat maşina. Hai să mergem!

Ana şi cu mine ne aşezăm la o masă la Bee, un bistro italian de lângă SP. Citeşte meniul în timp ce ia o sorbitură dintr-un Frascati rece. Îmi place să o privesc când citeşte.

— Ce e? întreabă Ana când îşi ridică privirea.

— Arăţi adorabil, Anastasia. Aerul liber îţi priieşte.

— Mă simt mai degrabă arsă de soare şi vânt, ca să-ţi spun drept. Dar a fost o după-amiază minunată. O după-amiază perfectă. Îţi mulţumesc.

— A fost plăcerea mea.

— Pot să te întreb ceva?

— Orice, Anastasia. Ştii bine asta.

— Nu pari să ai mulţi prieteni. De ce?

— Ţi-am spus, nu prea am timp. Am asociaţi de afaceri, dar e altceva decât o prietenie, presupun. Am familia şi cam atât.

Ridic din umeri.

— În afară de Elena.

Din fericire, îmi ignoră replica despre Elena.

— Niciun prieten bărbat de vârsta ta cu care să ieşi şi să te relaxezi?

Nu. Doar Elliot.

— Ştii bine cum mă relaxez eu, Anastasia, spun

pe un ton coborât. Şi am muncit, să-mi consolidez afacerea. Asta-i tot ce fac, în afară de navigat şi de zbor, din când în când.

Şi sex, desigur.

— Nici măcar în facultate?

— Nu chiar.

— Doar Elena, atunci?

Dau din cap că da. *Unde vrea să ajungă cu asta?*

— Cred că eşti cam singuratic.

Îmi amintesc vorbele Leilei: „Dar eşti singuratic. Pot vedea asta”. Mă încrunt. Singurul moment în care m-am simţit singur a fost când m-a părăsit Ana.

A fost îngrozitor.

Nu vreau să mă mai simt niciodată aşa.

— Ce vrei să mănânci? o întreb, sperând să schimbăm subiectul.

— O să încerc risotto.

— Bună alegere.

Îl chem pe chelner.

Comandăm mâncarea. Risotto pentru Ana, penne pentru mine. Chelnerul dispare şi observ că Ana priveşte în jos, cu degetele împletite. Are ceva pe suflet.

— Anastasia, ce s-a întâmplat? Spune-mi!

Se uită la mine, continuând să se foiască, şi ştiu că o deranjează ceva.

— Spune-mi, insist eu.

Detest să o văd neliniştită.

Îşi îndreaptă spinarea. E pusă pe treabă.

Rahat! Acum ce mai e?

— Îmi fac griji că nu ţi-e suficient. Ştii tu, să te relaxezi.

Poftim? Nu chestia asta din nou.

— Ţi-am dat vreun semn că nu mi-ar fi de-ajuns? o întreb.

— Nu.

— Atunci de ce crezi asta?

— Ştiu cum eşti tu. De ce ai nevoie.

Are un glas şovăitor. Îşi lasă umerii în jos şi se strânge singură în braţe. Închid ochii şi-mi masez fruntea. Nu ştiu ce să spun. Credeam că ne distrăm.

— Ce trebuie să fac? şoptesc.

Mă străduiesc, Ana. Chiar mă străduiesc.

— Nu, ai înţeles greşit, spune ea, dintr-odată însufleţită. Ai fost minunat şi ştiu că n-au trecut decât câteva zile, dar sper că nu te forţez să fii ceea ce nu eşti.

Răspunsul ei mă linişteşte, dar cred că nu pricepe exact.

— Sunt tot eu, Anastasia, cu toate cele cincizeci de umbre ale mele în nebunia mea, îi spun, căutându-mi cuvintele. Da, trebuie să mă lupt cu nevoia mea de a deţine controlul, dar asta e natura mea, aşa mi-am gestionat viaţa. Da, mă aştept să te comporţi într-un anume fel şi, când n-o faci, e deopotrivă enervant şi revigorant. Facem în continuare ce-mi place mie să fac. M-ai lăsat să te bat la fund după licitaţia ta scandaloasă de ieri.

Gândul întâlnirii amoroase de azi-noapte mă preocupă preţ de o clipă.

Grey!

Păstrez un glas neutru şi încerc să-mi dau seama ce simt.

— Îmi place să te pedepsesc. Nu cred că dorinţa asta va dispărea vreodată, dar mă străduiesc, şi nu e atât de greu precum credeam că va fi.

— Nu m-a deranjat, spune Ana încet, referindu-se la scena din dormitorul copilăriei mele.

— Ştiu. Nici pe mine.

Inspir adânc şi-i spun adevărul.

— Dar lasă-mă să-ţi spun, Anastasia, chestia asta e nouă pentru mine, şi ultimele câteva zile au fost cele mai frumoase din viaţa mea. Nu vreau să schimb nimic.

Faţa i se luminează.

— Au fost cele mai frumoase şi din viaţa mea, fără îndoială.

Sunt convins că uşurarea mi se reflectă în zâmbet.

Ea insistă.

— Deci, nu mai vrei să mă duci în camera de joacă?

La naiba! înghit în sec.

— Nu, nu mai vreau.

— De ce nu? întreabă ea.

Acum chiar că sunt în confesional.

— Ultima oară când am fost acolo m-ai părăsit. O să stau departe de orice lucru care te-ar putea face

să mă părăseşti din nou. Am fost devastat când ai plecat. Ţi-am explicat asta. Nu vreau să te mai simţi aşa niciodată. Ţi-am spus ce simt pentru tine.

— Dar nu prea pare corect. Nu poate fi prea relaxant ca tu să fii în permanenţă preocupat de cum mă simt eu. Ai făcut toate schimbările astea de dragul meu, iar eu… eu cred că ar trebui să te răsplătesc cumva. Nu ştiu, poate să încercăm nişte jocuri pe roluri.

Roşeşte.

— Ana, mă răsplăteşti mai mult decât crezi. Te rog, te rog nu te simţi aşa. Iubito, a trecut un singur weekend. Mai dă-ne un răgaz. M-am gândit mult la noi atunci când ai plecat. Avem nevoie de timp. Trebuie să ai încredere în mine şi eu în tine. Poate că în timp o să mai schimbăm câte ceva, dar mie-mi place cum eşti acum. Îmi place să te văd atât de fericită, atât de relaxată şi fără de griji, ştiind că am ceva de-a face cu asta. Niciodată n-am…

Mă opresc.

Nu renunţa la mine, Ana!

Aud vocea enervantă a doctorului Flynn.

— Înainte să alergăm, trebuie să învăţăm să mergem, spun cu voce tare.

— Ce-i aşa de amuzant? întreabă ea.

— Flynn. Aşa zice tot timpul. Nu mi-am închipuit niciodată c-o să ajung să-l citez.

— Un flynnism.

Izbucnesc în râs.

— Exact!

Chelnerul vine cu apetitivul şi conversaţia noastră grea încetează, începem să vorbim despre ceva mai relaxant, cum ar fi călătoriile. Discutăm despre ţările pe care Ana ar vrea să le viziteze şi despre locurile în care am fost eu. Vorbind cu Ana îmi amintesc cât sunt de norocos. Părinţii mei m-au plimbat peste tot în lume: în Europa, Asia şi America de Sud. Mai ales tata considera călătoriile drept o parte vitală a educaţiei noastre. Desigur, ei şi-au permis asta. Ana n-a ieşit niciodată din SUA şi şi-a dorit întotdeauna să viziteze Europa. Mi-ar plăcea să o duc în toate aceste locuri; mă întreb dacă ar vrea să navigheze cu mine în jurul lumii.

N-o lua razna, Grey!

Traficul e lejer când ne întoarcem la Escala. Ana admiră peisajul, bătând din picior în ritmul muzicii din maşină.

Mă tot gândesc la discuţia noastră aprinsă de mai devreme, despre relaţia noastră. Adevărul e că nu ştiu dacă pot păstra o relaţie convenţională, dar sunt dornic să încerc. Nu vreau să o forţez să facă lucruri pe care nu şi le doreşte.

Dar şi le doreşte, Grey.

Aşa a spus.

Vrea în Camera Roşie, aşa cum îi spune ea.

Clatin din cap. Cred că, pentru prima oară, îi voi urma sfatul doctorului Flynn.

Înainte să alergăm, trebuie să învăţăm să

mergem, Ana.

Mă uit pe fereastră şi zăresc o femeie cu părul lung şi castaniu, care-mi aminteşte de Leila. Nu e ea, dar pe măsură ce ne apropiem de Escala încep să studiez străzile, căutând-o din priviri.

Unde dracului este?

Până când parchez maşina în garaj la Escala, strâng cu putere volanul şi tensiunea mi-a cuprins fiecare muşchi din corp. Mă întreb dacă a fost o idee bună să revenim la apartament câtă vreme Leila umblă încă de capul ei.

Sawyer e în garaj, învârtindu-se pe lângă locurile mele de parcare ca un leu în cuşcă. E cu siguranţă o exagerare, dar mă bucur să văd că Audi-ul A3 a dispărut. Îi deschide Anei portiera în vreme ce eu opresc motorul.

— Salut, Sawyer, spune ea.

— Domnişoară Steele. Domnule Grey, ne salută şi el.

— Niciun semn? îl întreb.

— Nu, domnule, răspunde el şi, chiar dacă ştiu că ăsta era răspunsul, tot e enervant.

O iau de mână pe Ana şi intrăm în lift.

— Nu ai voie să ieşi de-aici neînsoţită. Înţelegi? îi spun Anei.

— Bine, spune ea când se închid uşile, şi surâde amuzată.

— Ce-i aşa de amuzant?

Sunt uimit că a fost de acord atât de uşor.

— Tu eşti.

— Eu?

Tensiunea începe să mi se evapore. Râde de mine?

— Domnişoară Steele? De ce sunt amuzant?

Strâng din buze, încercând să nu zâmbesc.

— Nu te bosumfla, spune ea.

M-am bosumflat?

— De ce?

— Pentru că are acelaşi efect asupra mea cum am şi eu asupra ta când fac asta.

Îşi muşcă uşor buza de jos.

— Serios?

Mai ţugui buzele încă o dată şi mă înclin, dându-i un sărut fugar. Când buzele noastre se ating, dorinţa scânteiază în aer. Îi aud respiraţia întretăiată, apoi degetele ei mi se încurcă în păr. O ţin lipită de buzele mele, o iau în braţe şi o împing în peretele liftului, cu mâinile cuprinzându-i faţa. Limbile noastre se împletesc, iar ea ia ce-şi doreşte şi eu îi ofer tot ce am mai bun.

E exploziv.

Vreau să i-o trag. Acum.

Îmi revărs toate neliniştile în ea, iar ea absoarbe totul.

Ana…

Uşile liftului se deschid cu un sunet familiar şi mă desprind de ea, dar tot o ţintuiesc de perete cu şoldurile şi cu penisul meu erect.

— Ah, şoptesc, trăgând aer în piept.

— Ah, răspunde ea gâfâind.

— Ce-mi faci tu mie, Ana!

Îmi plimb degetul mare peste buza ei de jos. Privirea Anei fuge spre foaier şi mai degrabă îl simt pe Taylor, nu-l zăresc.

Mă sărută pe colţul gurii.

— Ce-mi faci tu mie, Christian, spune ea.

Fac un pas înapoi şi o iau de mână.

N-am mai sărit pe ea într-un lift din ziua aceea, de la The Heathman.

Stăpâneşte-te, Grey!

— Vino, îi zic.

Când ieşim din lift, Taylor aşteaptă într-o parte.

— Bună seara, Taylor.

— Domnule Grey, domnişoară Steele.

— Am fost doamna Taylor ieri, zice Ana, numai zâmbete pentru domnul Taylor.

— Sună bine, domnişoară Steele, răspunde Taylor.

— Şi mie mi s-a părut la fel.

Ce mama naibii se întâmplă?

Mă încrunt la Ana şi la Taylor.

— Dacă aţi terminat aici, aş vrea şi eu un raport.

Ana şi Taylor schimbă o privire.

— Vin imediat la tine. Am ceva de vorbit cu domnişoara Steele, îi spun lui Taylor.

El dă din cap.

Iar eu o duc pe Ana la mine în dormitor şi închid uşa.

— Nu flirta cu angajaţii, Anastasia!

— Nu flirtam. Eram prietenoasă. E o diferenţă.

— Nu fi prietenoasă şi nu flirta cu angajaţii! Nu-mi place. Oftează.

— Îmi pare rău.

Îşi dă părul peste umăr şi-şi priveşte unghiile. O prind de bărbie şi-i ridic capul ca să o pot privi în ochi.

— Ştii cât sunt de gelos.

— N-ai niciun motiv să fii gelos, Christian. Sunt a ta trup şi suflet. Mă priveşte ca şi cum mi-aş fi pierdut minţile şi, dintr-odată, mă simt ca un prost.

Are dreptate.

Exagerez.

O sărut cast.

— Nu durează mult. Simte-te ca acasă.

Îl găsesc pe Taylor la el în birou. Se ridică atunci când intru.

— Domnule Grey, în legătură cu…

Ridic mâna.

— Nu. Eu ar trebui să-mi cer scuze.

Taylor pare surprins.

— Ce se întâmplă? întreb.

— Gail se va întoarce mai pe seară.

— Bravo!

— I-am informat pe administratorii clădirii că domnişoara Williams avea o cheie. Mi s-a părut că trebuie să ştie şi ei.

— Care a fost reacţia lor?

— Păi, i-am oprit să sune la poliţie.

— Foarte bine.

— Au fost schimbate toate încuietorile şi un

reparator vine să se uite la uşa scării de urgenţă. Domnişoara Williams n-ar mai trebui să poată intra nici măcar dacă are cheia.

— N-ai găsit nimic în căutările tale?

— Nimic, domnule. Nu vă pot spune unde se ascundea. Dar acum nu mai e aici.

— Ai vorbit cu Welch?

— L-am informat.

— Mulţumesc. Ana va rămâne aici în seara asta. Cred că e mai sigur aşa.

— Sunt de acord, domnule.

— Nu mai cumpăra Audi-ul. Am decis să-i cumpăr Anei un Saab. Va ajunge aici în curând. I-am rugat să grăbească livrarea.

— Aşa voi face, domnule.

Când revin în dormitor, Ana stă în pragul debaralei. Pare un pic mirată. Îmi întind capul după uşa dulapului. Hainele ei sunt acolo.

— Ah, au reuşit să le mute.

Credeam că se va ocupa Gail de hainele Anei. Ridic din umeri.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

Mă gândesc rapid la ce mi-a spus Taylor adineauri despre apartament şi despre Leila.

— Aş vrea să ştiu pe unde e. Scapă tuturor încercărilor noastre de a o găsi, când de fapt are nevoie de ajutor.

Ana mă ia în braţe, strângându-mă, liniştindu-mă. Iar eu o îmbrăţişez şi o sărut pe creştet.

— Ce-o să faci când o s-o găseşti? întreabă ea.

— Dr. Flynn are un loc.

— Şi soţul ei?

— S-a spălat pe mâini de ea.

Nenorocitul!

— Familia ei e în Connecticut. Cred că e tare singură.

— Asta e foarte trist.

Compasiunea Anei nu cunoaşte limite. O strâng şi mai tare în braţe.

— Eşti de acord cu tot personalul care se învârte pe aici? Vreau să stai cu mine în cameră.

— Da.

— Vreau să dormi cu mine. Nu am coşmaruri când eşti cu mine.

— Ai coşmaruri?

— Da.

Mă strânge şi mai tare în braţe şi stăm în debara îmbrăţişaţi. Câteva clipe mai târziu, spune:

— Îmi pregăteam hainele pentru mâine, la birou.

— La birou?

Îi dau drumul.

— Da, la birou, spune ea, derutată.

— Dar Leila e pe undeva pe-afară.

Nu pricepe riscul?

— Nu vreau să te duci la birou.

— E ridicol, Christian. Trebuie să mă duc la serviciu.

— Nu, nu trebuie.

— Am o slujbă nouă, care-mi place. Sigur că trebuie să mă duc.

— Ba nu, nu trebuie.

Pot să am eu grijă de tine.

— Crezi că o stau aici nefăcând nimic în timp ce tu eşti stăpânul universului?

— Sincer, da, răspund eu.

Ana închide ochii şi-şi masează fruntea, de parcă-şi invocă toată forţa interioară. Nu pricepe şi pace.

— Christian, trebuie să mă duc la serviciu, spune ea.

— Nu, nu trebuie.

— Ba. Da. Trebuie.

Are un ton deschis şi hotărât.

— Nu e sigur.

Dacă ţi se-ntâmplă ceva?

— Christian, trebuie să muncesc ca să mă întreţin. Nu o să păţesc nimic.

— Nu, nu trebuie să munceşti ca să te întreţii. Şi de unde ştiu eu că n-o să păţeşti nimic?

La naiba! De-asta îmi place să am supuse. Acum nu ne-am fi certat dacă ar fi semnat nenorocitul ăla de contract.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Christian, Leila era la capătul patului tău şi nu mi-a făcut niciun rău. Şi da, trebuie să muncesc. Nu vreau să mă întreţii tu. Am de plătit împrumuturile pentru studiile universitare.

Îşi pune mâinile în şolduri.

— Nu vreau să te duci la birou.

— Nu depinde de tine, Christian. Decizia asta nu-

ţi aparţine.

La naiba!

A luat o hotărâre.

Şi, desigur, are dreptate.

Îmi trec mâna prin păr, încercând să-mi stăpânesc mânia, şi, în cele din urmă, îmi vine o idee.

— Sawyer te va însoţi.

— Christian, nu e necesar. Eşti iraţional.

— Iraţional? mă răstesc. Fie vine cu tine, fie o să fiu de-adevăratelea iraţional şi o să te ţin aici.

— Cum anume, mai exact?

— Ah, o să găsesc eu o cale, Anastasia. Nu mă pune la încercare.

Sunt gata să explodez.

— Bine! strigă ea, ridicând ambele mâini. Bine, Sawyer mă poate însoţi, dacă asta te face să te simţi mai bine.

Vreau să o sărut, să o plesnesc la fund sau să i-o trag. Fac un pas înainte, iar ea se dă imediat în spate, privindu-mă cu atenţie.

Grey! O sperii pe biata fată.

Inspir adânc ca să mă calmez şi o invit pe Ana să facem turul apartamentului. Dacă va rămâne aici, ar trebui să cunoască mai bine locul. Mă priveşte şovăitor, de parcă aş fi luat-o prin surprindere. Dar e de acord şi mă prinde de mână. O strâng uşor în mâna mea.

— Nu voiam să te sperii, îmi cer eu scuze.

— Nu m-ai speriat. Eram doar gata să o iau la

goană, spune ea.

— Să o iei la goană?

Ai scos-o din minţi iarăşi, Grey.

— Glumesc! ţipă ea.

Nu e deloc amuzant, Ana.

Oftez şi o plimb prin apartament. Îi arăt camera liberă de lângă a mea, apoi o duc la etaj, unde sunt celelalte camere, sala de forţă şi dormitoarele personalului.

— Eşti sigur că nu vrei să intrăm aici? întreabă ea timid când trecem pe lângă camera de joacă.

— Nu am cheia.

Încă mă gândesc la discuţia de mai devreme.

Nu-mi place să mă cert cu ea. Dar, ca de obicei, mă bate cu armele mele.

Dar dacă i se-ntâmplă ceva?

Va fi vina mea.

Tot ce pot spera e că Sawyer o va proteja.

La parter, îi arăt camera unde este televizorul.

— Deci *chiar* ai Xbox.

Izbucneşte în râs. Îmi place râsul ei la nebunie. Mă face imediat să mă simt mai bine.

— Da, dar nu mă pricep deloc. Elliot mă bate întotdeauna. A fost amuzant când ai crezut că asta e camera mea de joacă.

— Mă bucur că ţi se pare distractiv, domnule Grey, zice ea.

— Păi eşti distractivă, domnişoară Steele, când nu eşti exasperantă, desigur.

— De obicei sunt exasperantă când eşti absurd.

— Eu? Absurd?

— Da, domnule Grey. Ar putea să te mai cheme şi Absurdul.

— Noroc că nu mă cheamă.

— S-ar potrivi totuşi.

— E doar părerea ta, domnişoară Steele.

— M-ar interesa opinia profesionistă a doctorului Flynn. Doamne, îmi place la nebunie să mă ciorovăiesc cu ea.

— Credeam că te mai cheamă şi Trevelyan, ca nume de botez, spune ea.

— Nu. E tot nume de familie. Trevelyan-Grey.

— Dar nu-l foloseşti.

— E prea lung. Vino!

O duc apoi în biroul lui Taylor. Acesta se ridică atunci când intrăm.

— Bună, Taylor. Îi arăt Anastasiei apartamentul.

El dă din cap, salutându-ne. Ana priveşte în jur, surprinsă probabil de dimensiunea încăperii şi de şirul de monitoare de supraveghere. Mergem mai departe.

— Şi, desigur, aici ai mai fost.

Deschid uşa bibliotecii, iar Ana descoperă aici masa de biliard.

— Vrei să jucăm? mă provoacă ea.

Domnişoara Steele are chef de o partidă.

— Bine. Ai mai jucat vreodată?

— De câteva ori, spune ea, fără să mă privească în ochi.

Minte.

— Eşti o mincinoasă foarte proastă, Anastasia. Ori n-ai mai jucat niciodată, ori…

— Ţi-e frică de un pic de concurenţă? mă întrerupe ea.

— Frică de o fetiţă ca tine? mă strâmb eu.

— Un pariu, domnule Grey.

— Atât de încrezătoare eşti, domnişoară Steele?

Asta e o nouă faţă a Anei, pe care n-am văzut-o până acum.

Hai să jucăm, Ana!

— Pe ce vrei să pui pariu?

— Dacă am să câştig, mă duci din nou în camera de joacă.

Rahat! Vorbeşte serios.

— Şi dacă o să câştig eu? întreb.

— Atunci alegi tu.

Ridică din umeri, încercând să pară nonşalantă, dar în ochi îi licăreşte neastâmpărul.

— Gata, s-a făcut.

Cât de dificil poate să fie?

— Vrei să joci biliard, snooker sau carom?

— Biliard, te rog. Nu le ştiu pe celelalte.

Scot bilele dintr-un dulap de sub rafturile cu cărţi şi le aşez pe fetrul verde. Aleg un tac pentru Ana, potrivit cu înălţimea ei.

— Vrei să le sparg eu? o întreb, întinzându-i creta.

O *s-o încurce.*

Hmm. Poate ăsta va fi premiul meu.

Îmi vine în minte o imagine cu ea în genunchi în

faţa mea, cu mâinile legate, sugându-mi scula. *Mda. Ar putea funcţiona.*

— Bine, spune ea, cu voce întretăiată şi dulce, în vreme ce dă cu cretă pe vârful tacului.

Îşi strânge buzele şi, privindu-mă printre gene, expiră lent şi deliberat.

Simt asta direct în vintre.

La naiba!

Îşi potriveşte tacul, apoi loveşte în bile cu atâta forţă şi măiestrie, încât le dispersează. Bila galbenă dungată cu numărul 9 intră în colţul din dreapta sus.

Ah, Anastasia Steele, eşti plină de surprize.

— Aleg jumătăţile, zice ea şi are tupeul de a-mi zâmbi cu timiditate.

— Eşti invitata mea.

O să fie distractiv.

Dă ocol mesei, căutându-şi următoarea victimă. Îmi place mult de Ana aceasta nouă. Prădătoare. Competitivă. Încrezătoare. Sexy ca naiba. Se apleacă peste masă, întinzându-şi braţul, iar bluza i se ridică, dând la iveală o fâşie micuţă de piele, deasupra jeanşilor. Loveşte bila albă şi cea maronie dungată intră în gaură. Se învârte iar în jurul mesei, mă priveşte în grabă, se întinde din nou peste masă, cu fundul în aer, trimiţând în buzunar bila violet.

Hmm... Cred că trebuie să-mi revizuiesc planurile.

Se pricepe.

O bagă repede pe cea albastră, dar o ratează pe cea verde.

— Ştii, Anastasia, aş putea sta aici şi te-aş putea privi toată ziua cum te apleci şi cum te întinzi pe masa de biliard, îi spun.

Ea se înroşeşte.

Da!

Asta-i Ana pe care o cunosc.

Îmi scot puloverul şi studiez ce-a mai rămas pe masă.

Începe spectacolul, Grey.

Încep să bag în buzunarele mesei cât de multe bile pline pot; am ceva de recuperat. Introduc trei şi mă aşez să o rezolv şi pe cea portocalie. Lovesc bila albă şi portocalia intră în stânga jos, urmată de cea albă.

Rahat!

— O greşeală elementară, domnule Grey.

— Ah, domnişoară Steele, nu sunt decât un muritor nesăbuit. E rândul tău, cred.

Îi fac un semn în direcţia mesei.

— Nu încerci să pierzi intenţionat, nu-i aşa?

Îşi înclină capul într-o parte.

— O, nu. Pentru premiul pe care-l am în minte, vreau să câştig, Anastasia. Dar eu vreau întotdeauna să câştig.

Sex oral în genunchi sau…

Aş putea să o împiedic să se ducă la serviciu. Hmm… Un pariu care ar putea-o costa slujba. Nu cred că ar fi o alegere care m-ar avantaja.

Mijeşte ochii şi aş plăti bani buni să aflu la ce se gândeşte. Se înclină peste masă ca să vadă mai bine cum sunt aşezate bilele. Bluza i se deschide şi îi zăresc sânii.

Se ridică şi are un mic zâmbet pe buze. Vine către mine şi se apleacă, mişcându-şi fundul mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Se întoarce în capul mesei şi se înclină iar, arătându-mi tot ce are de oferit. Când se apleacă, trage cu ochiul spre mine.

— Ştiu ce vrei să faci, şoptesc eu.

Şi penisul meu e de acord, Ana.

La greu.

Îmi schimb poziţia ca să-mi ascund erecţia crescândă.

Se îndreaptă şi-şi înclină capul într-o parte, în timp ce-şi plimbă mâna în sus şi-n jos, încet, de-a lungul tacului.

— Ah! Nu mă pot hotărî unde să bag următoarea bilă.

La naiba! E o adevărată seducătoare.

Se înclină, loveşte bila portocalie dungată cu cea albă ca să le alinieze cu buzunarul, apoi ia suportul de sub masă, ca să-şi potrivească mai bine lovitura. Când ţinteşte bila albă, îi văd sânii sub bluză. Inspir profund.

Ratează.

Bine.

Mă plimb şi ajung în spatele ei în timp ce e încă aplecată peste masă şi-mi pun mâna peste mâna ei.

— Dai din fund pe-aici ca să mă chinui pe mine, domnişoară Steele?

O plesnesc cu putere.

Pentru că merită.

Ea geme.

— Da, şopteşte ea.

Ah, Ana!

— Ai grijă ce-ţi doreşti, iubito!

Ţintesc bila roşie, care intră în gaura din stânga jos. Apoi încerc să o vâr pe cea galbenă în colţul din dreapta sus. Lovesc lent bila albă.

Atinge uşor bila galbenă, dar aceasta se opreşte la foarte mică distanţă de destinaţie.

Rahat! Am ratat.

Ana îmi zâmbeşte cu subînţeles.

— Camera Roşie, hai că venim, spune ea.

Îmi place futaiul tău pervers.

Chiar îi place.

E derutant. Îi fac semn să continue, ştiind că nu vreau să o duc în camera de joacă. Ultima oară când am fost acolo m-a părăsit.

Bagă bila verde. Îmi zâmbeşte triumfător şi o rezolvă şi pe cea portocalie.

— Alege buzunarul, mormăi eu.

— Stânga sus, spune ea şi-şi scutură fundul în faţa mea.

Loveşte, dar bila neagră ajunge departe de ţintă.

Ah, ce bucurie!

Scap repede de ultimele două bile pline şi acum am rămas eu cu cea neagră. Dau tacul cu cretă,

uitându-mă fix la Ana.

— Dacă o să câştig, te bat la fund, apoi ţi-o trag pe masa asta de biliard.

Buzele i se întredeschid.

Da. E entuziasmată de idee. Asta m-a rugat toată ziua. Crede că mi-am pierdut talentul?

Mă rog, o să vedem.

— Dreapta sus, anunţ eu şi mă aplec ca să lovesc.

Tacul atinge bila albă, care o loveşte pe cea neagră, care se rostogoleşte spre buzunarul din dreapta sus. Se plimbă pe margini preţ de o clipă, iar eu nu mai respir până când nu cade cu un sunet satisfăcător înăuntru.

Da!

Anastasia Steele, eşti a mea.

Mă duc acolo unde a rămas cu gura căscată, părând un pic demoralizată.

— Sper că ştii să pierzi, nu-i aşa? o întreb.

— Depinde cât de tare mă plesneşti la fund, murmură ea.

Îi iau tacul din mâini, îl aşez pe masă, îmi vâr degetul în partea de sus a bluzei ei şi o trag mai aproape de mine.

— Ei bine, hai să-ţi numărăm infracţiunile, domnişoară Steele.

Ridic degetele şi-i contorizez delictele.

— Unu, m-ai făcut gelos cu angajaţii.

Ea cască ochii mari.

— Doi, te-ai certat cu mine din cauza serviciului.

Şi trei, ţi-ai plimbat minunatul posterior prin faţa mea în ultimele douăzeci de minute.

Mă înclin şi-mi frec nasul de al ei.

— Vreau să-ţi scoţi jeanşii şi cămaşa asta ispititoare. Acum.

O sărut uşor pe buze, apoi mă îndrept spre uşa bibliotecii şi o încui.

Când mă răsucesc, o văd încremenită în loc.

— Hainele, Anastasia. Mi se pare că le ai încă pe tine. Scoate-le sau ţi le scot eu.

— Scoate-mi-le tu, zice ea, iar vocea îi e caldă, ca briza verii.

— Ah, domnişoară Steele. E o treabă complicată, dar cred că mă voi ridica la înălţimea misiunii.

— De obicei te ridici la înălţimea misiunilor, domnule Grey.

Îşi muşcă buza.

Aluzii de la Ana.

— Adică, domnişoară Steele, ce vrei să spui cu asta?

Pe biroul din bibliotecă observ o riglă de plastic.

Perfect.

Toată ziua a făcut remarci directe cum că-i lipseşte faţa asta a mea. Să vedem cum o să-i placă asta. O ridic ca să o vadă şi ea şi o îndoi, apoi o bag în buzunarul de la spate şi mă duc înspre ea.

Jos cu pantofii, cred.

Mă las în genunchi şi-i desfac tenişii, scoţându-i apoi şi şosetele, îi deschid nasturele jeanşilor şi trag fermoarul în jos. Ridic privirea şi-i scot încet

jeanşii. Nu-şi ia ochii din ochii mei. Pe sub pantaloni poartă perechea albă de bikini.

Acei bikini.

Sunt fan.

La fel şi scula mea…

O prind de partea din spate a coapselor şi-mi trec nasul peste lenjeria ei.

— Vreau să fiu destul de dur cu tine, Ana. Va trebui să-mi spui dacă e prea mult, şoptesc şi o sărut pe clitoris prin chiloţii de dantelă.

Ea geme.

— Cuvânt de siguranţă? spune ea.

— Nu, fără cuvânt de siguranţă, doar spune-mi când să mă opresc şi mă voi opri. Înţelegi?

O sărut din nou şi-mi trec nasul peste micul punct de la împreunarea coapselor sale. Mă ridic înainte să mă ia valul.

— Răspunde-mi!

— Da, da, înţeleg.

— Ai tot lansat aluzii şi mi-ai dat semnale amestecate, Anastasia. Ai spus că-ţi faci griji că-mi pierd talentul. Nu sunt sigur ce voiai să spui cu asta şi nu ştiu cât erai de serioasă, dar suntem pe cale să aflăm. Nu vreau să ne întoarcem în camera de joacă deocamdată, aşa că putem încerca asta acum, dar dacă nu-ţi place, promite-mi că o să-mi spui.

— O să-ţi spun. Fără cuvinte de siguranţă, zice ea – ca să mă liniştească, presupun.

— Suntem iubiţi, Anastasia. Iubiţii n-au nevoie de

cuvinte de siguranţă.

Mă încrunt.

— Nu-i aşa?

E un lucru despre care nu ştiu nimic.

— Cred că nu, răspunde ea. Promit.

Trebuie să fiu sigur că-mi va transmite cumva dacă merg prea departe. Expresia ei e sinceră şi plină de dorinţă. Îi desfac nasturii bluzei şi o las să cadă, iar sânii ei mă excită. Foarte tare. Arată senzaţional. Iau tacul din spatele ei.

— Joci bine, domnişoară Steele. Trebuie să recunosc că sunt surprins. De ce n-ai băgat bila neagră?

Strânge din buze, cu o mutră sfidătoare, apoi ia bila albă şi, aplecându-se peste masă, îşi pregăteşte lovitura. În acest timp, eu mă duc în spatele ei şi-mi pun mâna pe coapsa ei dreaptă. Se încordează când îmi trec degetele peste fundul ei şi înapoi pe coapsă, tachinând-o uşor.

— O să ratez dacă tot faci asta, se plânge ea, cu glas răguşit.

— Nu-mi pasă dacă reuşeşti sau ratezi, iubito. Voiam doar să te văd aşa, mai mult dezbrăcată, întinsă pe masa mea de biliard. Ai idee cât eşti de sexy în clipa asta?

Roşeşte şi începe să se joace cu bila albă, încercând să o alinieze cu cea neagră. Îi mângâi fundul. Fundul ei frumos, care iese în evidenţă pentru că poartă bikini.

— Stânga sus, spune ea şi loveşte bila albă cu

vârful tacului.

O plesnesc cu putere şi ea ţipă. Bila albă o atinge pe cea neagră, dar aceasta se loveşte de mantă, neintrând în buzunar.

Îi mângâi din nou fundul.

— Ah, cred că trebuie să mai încerci o dată. Ar trebui să te concentrezi, Anastasia.

Îşi scutură fundul lipit de mâna mea, cerşind parcă mai mult.

Îi place chestia asta foarte mult, aşa că mă duc la capătul mesei şi repun bila neagră în joc. Apoi iau bila albă şi i-o trimit ei, rostogolind-o pe masă.

Ea prinde bila şi începe să le alinieze din nou.

— Nu, nu, o avertizez eu. Stai puţin!

Nu aşa de repede, domnişoară Steele!

Mă întorc din nou în spatele ei, dar de data aceasta o mângâi cu mâna pe coapsa stângă şi pe fund.

Îmi place la nebunie fundul ei.

— Ţinteşte, îi şoptesc.

Ea geme şi-şi pune capul pe masă.

Nu renunţa încă, Ana!

Inspiră adânc şi, ridicându-şi capul, se mişcă spre dreapta, iar eu o urmez. Se apleacă, se întinde peste masă şi loveşte bila albă. Când bila se rostogoleşte pe fetru, o plesnesc din nou. Tare. Bila neagră nu intră.

— A, nu, spune, gemând.

— Încă o dată, iubito. Dacă ratezi şi de asta, o să-ţi iei bătaie rău de tot.

Aşez bila neagră pe masă şi revin la locul meu din spatele ei, mângâindu-i din nou fundul minunat.

— Pot să o fac, gâfâie ea.

Îşi împinge posteriorul în mâna mea, iar eu o pocnesc în joacă.

— Nerăbdătoare, domnişoară Steele? întreb eu.

Scoate un geamăt. Ca răspuns.

— Ei bine, hai să scăpăm de ăştia.

Îi scot bikinii, aruncându-i peste jeanşi. Îngenunchez în spatele ei, sărutându-i fiecare fesă.

— Loveşte bila, iubito!

E neliniştită, mişcând tot timpul din degete. Ia bila albă, o aliniază cu cea neagră, o loveşte, dar, în nerăbdarea ei, ratează din nou. Strânge din ochi, aşteptând să o plesnesc, în schimb mă înclin peste ea, lipind-o de fetrul mesei de biliard. Îi iau tacul din mână şi-l împing deoparte.

Acum să ne distrăm puţin.

— Ai ratat, îi şoptesc la ureche. Pune-ţi mâinile pe masă.

Erecţia mi se luptă cu fermoarul închis.

— Bravo! Acum o să te plesnesc la fund şi data viitoare, poate, n-o să mai ratezi.

Mă mut lângă ea ca să am ţintă mai bună. Ea geme şi închide ochii, iar respiraţia îi devine mai zgomotoasă. Îi mângâi fundul cu o mână. Cu cealaltă o ţintuiesc şi-mi înfig degetele în părul ei.

— Desfă picioarele, îi spun şi scot rigla din buzunar.

Ea şovăie, aşa că o plesnesc cu rigla. Scoate un zgomot grozav când se loveşte de fundul ei, iar ea geme, dar nu spune nimic, aşa că o plesnesc din nou.

— Picioarele, îi poruncesc.

Ea se supune şi o lovesc din nou. Strânge din ochi şi suportă durerea, dar nu-mi cere să mă opresc.

Ah, iubito!

O plesnesc din nou şi din nou, iar ea geme. Pielea i se înroşeşte sub atingerea riglei, iar jeanşii mei devin incredibil de strânşi, strangulându-mi erecţia. Şi sunt pierdut. Pierdut în ea. În stăpânirea ei de sine. Face asta pentru mine. Şi-mi place la nebunie. O iubesc.

— Opreşte-te, zice ea.

Las rigla la o parte fără să şovăi şi-i dau drumul.

— Destul? o întreb.

— Da.

— Acum vreau să ţi-o trag, îi şoptesc răguşit.

— Da, mă imploră ea.

Şi ea îşi doreşte asta.

Are fundul roşu şi trage aer în plămâni.

Îmi desfac fermoarul, eliberându-mi penisul, apoi bag două degete în ea, mişcându-le circular şi savurându-i umezeala.

Îmi pun repede un prezervativ, apoi revin în spatele ei şi o pătrund uşor. O, *da.* Acesta este, fără îndoială, locul meu preferat din lumea *întreagă.*

Ies din ea, ţinând-o de şolduri, apoi intru atât de tare, încât Anei îi scapă un strigăt.

— Din nou? o întreb.

— Da, gâfâie ea. Sunt în regulă. Dezlănţuie-te! Ia-mă cu tine!

Ah, Ana, cu plăcere!

Intru din nou în ea, într-un ritm lent şi epuizant, pătrunzând-o la nesfârşit. Ea geme şi ţipă, în timp ce eu pun stăpânire pe ea. Pe fiecare bucată de carne. E a mea.

Începe să tremure – a ajuns aproape la orgasm – şi măresc ritmul, auzind cum ţipă până-şi dă drumul în jurul meu, strigând şi luându-mă şi pe mine după ea. Îi strig numele şi-mi vărs tot sufletul înăuntrul ei.

Mă prăbuşesc peste ea şi-mi recapăt suflul. Mă simt umil şi recunoscător. O iubesc. O doresc. Întotdeauna.

O trag în braţe şi ne lăsăm la podea, acolo unde o strâng la piept. N-aş vrea să-i mai dau drumul.

— Mulţumesc, iubito, şoptesc eu şi-i acopăr faţa cu sărutări blânde.

Deschide ochii şi-mi zâmbeşte moleşită şi satisfăcută. O strâng şi mai tare în braţe şi-i mângâi obrazul.

— Ai obrazul roşu de la pânză.

Se asortează cu fundul, iubito.

Zâmbetul i se lărgeşte sub atingerea mea tandră.

— Cum a fost? întreb eu.

— Nemaipomenit, spune ea. Îmi place sexul dur, Christian, şi-mi place şi sexul tandru. Îmi place că e cu tine.

Închid ochii şi mă minunez de tânăra asta frumoasă din braţele mele.

— Nu dai greş niciodată, Ana. Eşti frumoasă, inteligentă, provocatoare, amuzantă, sexy şi mulţumesc Cerului în fiecare zi că ai venit tu să-mi iei interviu, şi nu Katherine Kavanagh.

Îi sărut părul, iar ea cască, făcându-mă să zâmbesc.

— Te epuizez. Haide! La baie, apoi în pat.

Mă ridic şi o ajut şi pe ea.

— Vrei să te duc în braţe?

Ea dă din cap.

— Îmi pare rău, dar mai bine te îmbraci… nu se ştie cu cine ne întâlnim pe hol.

În baie, deschid robinetul şi torn o cantitate generoasă de ulei de baie în apa care curge.

O ajut pe Ana să se dezbrace şi o ţin de mână până intră în cadă. O urmez şi eu repede şi ne aşezăm fiecare la câte un capăt al căzii, în vreme ce aceasta se umple cu apă fierbinte şi spumă parfumată.

Iau gelul şi încep să-i masez piciorul stâng, cu degetele mari apăsându-i arcul tălpii.

— Ah, ce bine e!

Închide ochii şi îşi lasă capul pe spate.

— Bravo!

Mă bucur de plăcerea ei. Are părul legat într-o coadă prinsă neglijent într-un coc în creştetul capului. Câteva şuviţe i-au scăpat, iar pielea ei e umedă şi un pic arsă de soare, după ziua petrecută pe iaht.

E uluitoare.

Au fost câteva zile tulburătoare; purtarea aberantă a Leilei, intervenţia Elenei şi Ana, de neclintit şi puternică în tot acest timp. A fost o experienţă înălţătoare. Mă face să mă simt umil. Dar mai presus de orice, m-am bucurat să-i împărtăşesc fericirea. Îmi place să o văd fericită. Bucuria ei este şi bucuria mea.

— Pot să te rog ceva? murmură ea, deschizând un ochi.

— Sigur. Orice, Ana, ştii asta.

Se ridică în capul oaselor şi îşi strânge umerii.

A, *nu!*

— Mâine, când mă duc la serviciu, se poate ca Sawyer să mă lase în faţa uşii de la intrare şi apoi să mă ia la finalul zilei? Te rog, Christian. Te rog, spune ea repede.

Mă opresc din masat.

— Credeam că ne-am înţeles.

— Te rog.

De ce pune atâta patimă în chestia asta?

— Dar la prânz? întreb eu, neliniştit din nou din cauza siguranţei ei.

— O să-mi gătesc singură ceva de mâncare şi o s-o iau cu mine, ca să nu fiu nevoită să ies. Te rog.

— Mi-e foarte greu să-ţi spun nu, recunosc eu, sărutându-i talpa.

Vreau să o ştiu în siguranţă şi, fără ca Leila să fie prinsă, nu sunt convins că aşa vor sta lucrurile.

Ana mă priveşte cu ochii ei mari şi albaştri.

— N-o să ieşi din clădire? o întreb.

— Nu.

— Bine.

Îmi zâmbeşte recunoscătoare, cred.

— Mulţumesc, spune ea, vărsând apa peste marginea căzii când se ridică în genunchi.

Îşi pune mâna pe braţele mele şi mă sărută.

— Cu mare plăcere, domnişoară Steele. Ce-ţi face fundul?

— Mă doare. Dar nu foarte tare. Apa mă ajută.

— Mă bucur că mi-ai spus să mă opresc, îi zic.

— Şi fundul meu la fel.

Zâmbesc cu subînţeles.

— Hai să mergem în pat!

Mă spăl pe dinţi şi mă întorc în dormitor. Ana este în pat.

— Domnişoara Acton nu ţi-a cumpărat şi pijamale? o întreb.

Sunt sigur că are nişte cămăşi de noapte de mătase şi satin.

— Habar n-am. Îmi place să port tricourile tale, răspunde ea, cu pleoapele lăsate.

Frate, e epuizată! Mă înclin şi o sărut pe frunte.

Mai am de lucru, dar vreau să stau cu Ana. Am

fost cu ea toată ziua şi a fost minunat.

Nu vreau ca ziua aceasta să se sfârşească.

— Trebuie să lucrez. Dar nu vreau să te las singură. Pot să folosesc laptopul tău ca să mă loghez la birou? Te deranjez dacă lucrez de-aici?

— Nu-i laptopul meu, mormăie ea şi închide ochii.

— Ba da, e al tău, şoptesc, aşezându-mă lângă ea şi deschizând MacBook Pro-ul.

Apăs pe Safari, intru în e-mailul meu şi încep să muncesc.

După ce termin, îi scriu lui Taylor şi-l anunţ că aş vrea ca Sawyer să o însoţească pe Ana mâine. Singurul detaliu care mai rămâne de stabilit este unde va sta Sawyer cât timp Ana va fi la muncă.

O să stabilim asta mâine-dimineaţă.

Îmi verific agenda. Am o întâlnire la 8: 30 cu Ros şi Vanessa de la achiziţii, ca să discutăm despre problemele resurselor minerale din zonele de conflict.

Sunt obosit.

Ana doarme dusă când mă întind lângă ea. O privesc cum respiră, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând. Mi-a devenit atât de dragă într-un timp atât de scurt!

— Ana, te iubesc, şoptesc. Îţi mulţumesc pentru azi. Te rog să rămâi.

Şi închid ochii.

Luni,

13 iunie 2011

Ştirile dimineţii din Seattle mă trezesc cu un reportaj despre meciul următor, dintre Angels şi Mariners. Când întorc capul, Ana e trează şi se uită la mine.

— Bună dimineaţa, spunea ea cu un zâmbet strălucitor.

Îmi mângâie obrazul bărbos cu degetele şi mă sărută.

— Bună dimineaţa, iubito.

Sunt surprins că am dormit atât de mult.

— De obicei, mă trezesc înainte să sune alarma.

— E setată atât de devreme, se plânge Ana.

— Asta e, domnişoară Steele. Trebuie să mă trezesc.

O sărut şi mă dau jos din pat.

În debara, îmi pun pantalonii de trening şi-mi iau iPod-ul. O verific pe Ana înainte să plec; s-a culcat la loc.

Foarte bine. A avut un weekend plin de acţiune. Ca şi mine.

Da. Ce mai weekend!

Rezist dorinţei de a o săruta de la revedere şi o las să doarmă. Mă uit pe geam şi văd că e înnorat, dar nu cred că plouă. Prefer că alerg decât să merg la sală.

— Domnule Grey? mă abordează Ryan în foaier.

— Bună dimineaţa, Ryan.

— Domnule. Ieşiţi?

Probabil crede că trebuie să vină cu mine.

— N-o să păţesc nimic, Ryan. Mulţumesc.

— Domnule Taylor…

— O să fiu în regulă.

Intru în lift şi-l las pe Ryan în foaier, nelămurit, probabil punându-şi la îndoială decizia. Leila n-a fost niciodată foarte matinală… exact ca Ana. Cred că voi fi în siguranţă.

Afară burniţează. Dar nu-mi pasă. Cu „Bittersweet Symphony” în urechi pornesc în alergare pe Fourth Avenue.

Mintea mi se întunecă din cauza imaginilor haotice ale celor întâmplate în ultimele câteva zile: Ana la bal, Ana pe iahtul meu, Ana la hotel.

Ana. Ana. Ana.

Viaţa mi s-a schimbat într-o asemenea măsură, că nu mai sunt sigur că mă recunosc.

Aud din nou cuvintele Elenei:

— Ai uitat cine eşti cu adevărat?

Oare am uitat?

„I can’t change”[8]… Versurile melodiei îmi răsună în cap.

Adevărul e că-mi place să fiu în compania ei. Îmi place să o am în casa mea. Mi-ar plăcea să rămână. Permanent. A adus umor, somn liniştit, vitalitate şi iubire în existenţa mea monocromă. Nu ştiam cât eram de singur până când n-am cunoscut-o pe ea.

---

8 „Nu mă pot schimba”, vers din melodia „Bittersweet Symphony” a trupei The Verve. *(N.t.)*

Dar n-o să vrea să se mute cu mine, nu-i aşa? Câtă vreme Leila încă e liberă are logică să rămână, dar după ce-o vom găsi, Ana va pleca. Nu pot să o oblig să rămână, deşi o parte din mine asta ar vrea.

Dar între timp, dacă va afla adevărul despre mine, va dispărea şi nu va mai dori să mă vadă niciodată.

Nimeni nu poate iubi un monstru.

Şi când ea va pleca…

La naiba!

Alerg mai repede, încercând să-mi limpezesc gândurile confuze până când nu mai ştiu nimic, în afara plămânilor care-mi explodează şi a încălţărilor Nike care lovesc caldarâmul.

Doamna Jones este la bucătărie când revin de la alergare.

— Bună dimineaţa, Gail.

— Domnule Grey, bună dimineaţa.

— Ţi-a spus Taylor despre Leila?

— Dă, domnule. Sper să o găsiţi. Are nevoie de ajutor.

Gail pare îngrijorată.

— Aşa este.

— Înţeleg că domnişoara Steele e încă aici.

Îmi zâmbeşte ciudat, aşa cum face de fiecare dată când vorbim despre Ana.

— Cred că va rămâne aici cât timp Leila va fi o ameninţare. Azi are nevoie de pacheţel pentru

prânz.

— Bine. Dumneavoastră ce doriţi la micul dejun?

— Omletă şi pâine prăjită.

— Prea bine, domnule.

După ce fac duş şi mă îmbrac, mă hotărăsc să o trezesc pe Ana. Doarme buştean. O sărut pe tâmplă.

— Haide, somnoroaso, trezeşte-te!

Deschide ochii şi-i închide la loc, apoi inspiră profund.

— Ce e? o întreb.

— Mi-ar plăcea să vii la loc în pat.

Nu mă ispiti, iubito!

— Eşti de nepotolit, domnişoară Steele. Oricât de mult m-ar atrage ideea, am o şedinţă la opt şi jumătate, aşa că trebuie să plec în curând.

Speriată, Ana se uită la ceas, mă împinge la o parte, sare din pat şi dă buzna la baie. Clatin din cap, amuzat de explozia ei bruscă de energie, bag câteva prezervative în buzunarul de la spate al pantalonilor, apoi mă duc la bucătărie să iau micul dejun.

Nu ştii niciodată, Grey. Am învăţat că e mai bine să fii pregătit când eşti lângă Anastasia Steele.

Doamna Jones face cafeaua.

— Omleta dumneavoastră va fi gata într-o clipă, domnule Grey.

— Grozav! Ana mi se va alătura în scurt timp.

— Să-i fac şi ei omletă?

— Cred că preferă clătite şi şuncă.

Gail îmi pune cafeaua şi micul dejun pe blatul din bucătărie.

Ana apare zece minute mai târziu, purtând unele dintre hainele pe care i le-am cumpărat eu. O bluză de mătase şi o fustă gri. Arată altcumva.

Sofisticată.

Elegantă.

E foarte frumoasă. Nu mai e o studentă stângace, ci o tânără angajată încrezătoare.

Sunt de acord cu imaginea ei şi o prind de braţ.

— Arăţi minunat, spun, sărutând-o în spatele urechii.

Singura mea nemulţumire legată de aspectul ei e că şi-a pierdut vremea ca să arate aşa pentru şeful ei.

Nu te mai gândi la asta, Grey. E alegerea ei. Ea vrea să lucreze.

Îi dau drumul când Gail îi pune micul dejun pe bar.

— Bună dimineaţa, domnişoară Steele, spune aceasta.

— Ah, mulţumesc. Bună dimineaţa, răspunde Ana.

— Domnul Grey spune că aţi dori să luaţi prânzul la pachet. Ce aţi vrea să mâncaţi?

Ana mă săgetează cu privirea.

Da, iubito. Vorbeam serios. Nu ieşi nicăieri.

— Un sandviş. Salată. Nu prea are importanţă, îi zâmbeşte apreciativ lui Gail.

— O să vă fac imediat un pacheţel, doamnă.

— Vă rog, doamnă Jones, spuneţi-mi Ana.

— Ana, zice Gail.

— Trebuie să plec, iubito. Taylor se va întoarce şi te va lăsa la serviciu, împreună cu Sawyer.

— Doar până la uşă, repetă ea.

— Da. Doar până la uşă.

Aşa am căzut de acord.

— Ai grijă totuşi, adaug pe un ton scăzut.

Mă ridic, o prind de bărbie şi o sărut fugar.

— Pe curând, iubito.

— Să ai o zi bună la birou, dragule, strigă ea după mine şi, deşi e un lucru siropos de recunoscut, asta mă încântă.

Totul pare atât de *normal!*

În lift, Taylor mă întâmpină cu o informaţie nouă.

— Domnule, e o cafenea vizavi de SIP. Cred că Sawyer poate aştepta acolo de-a lungul zilei.

— Dacă are nevoie de întăriri? Ştii tu, pauze de toaletă.

— O să-l trimit pe Reynolds sau pe Ryan.

— Bine.

Uitasem că Andrea lipseşte pentru că s-a măritat, dar n-o să aibă cine ştie ce lună de miere dacă se întoarce mâine la muncă. Femeia care o înlocuieşte şi al cărei nume tot nu mi-l amintesc se uită pe pagina de Facebook a revistei *Vogue* când sosesc eu.

— Fără reţele sociale la birou, îi spun eu,

mormăind.

O greşeală de începătoare. Dar ar fi trebuit să ştie. E deja angajată aici.

E speriată.

— Îmi pare foarte rău, domnule Grey. Nu v-am auzit sosind. Pot să vă aduc o cafea?

— Da, te rog. Un macchiato.

Închid uşa biroului meu şi-mi pornesc computerul. Am un e-mail de la reprezentanţa Saab: maşina Anei va ajunge azi. Îi trimit e-mailul lui Taylor ca să organizeze livrarea, gândindu-mă că va fi o surpriză frumoasă pentru Ana diseară. Apoi îi scriu Anei.

De la: Christian Grey
Subiect: Boss
Data: 13 iunie 2011, ora 08:24
Către: Anastasia Steele

Bună dimineaţa, domnişoară Steele,

Voiam doar să-ţi mulţumesc pentru un weekend minunat, în ciuda tuturor „telenovelelor”.

Sper să nu mai pleci niciodată.

Şi ca să-ţi reamintesc că ştirea despre achiziţionarea SIP are embargou la publicare vreme de patru săptămâni.

Şterge acest e-mail imediat după ce-l citeşti.

Al tău,

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc. & şefului

şefului şefului tău

Verific notiţele lăsate de Andrea. Numele tipei care-i ţine locul este Montana Brooks. Bate la uşă şi-mi aduce cafeaua.

— Ros Bailey întârzie puţin, dar Vanessa Conway e aici.

— Să o aştepte pe Ros.

— Da, domnule Grey.

— Îmi trebuie nişte idei pentru cadouri de nuntă.

Domnişoara Brooks pare surprinsă.

— Păi, depinde de cât de bine o cunoaşteţi pe persoana respectivă şi cât de mult doriţi să cheltuiţi…

N-am nevoie de o predică. Ridic mâna.

— Scrie-le. Sunt pentru asistenta mea personală.

— Are un caiet matrimonial?

— Ce să aibă?

— Un caiet matrimonial la un magazin?

— Nu ştiu. Află.

— Da, domnule Grey.

— Asta e tot.

Ea pleacă. *Slavă Cerului că se întoarce mâine Andrea.* În *Inbox* găsesc raportul lui Welch despre Jack Hyde. Cât timp o aştept pe Ros, mă uit peste el.

Întâlnirea mea cu Ros şi Vanessa e scurtă. Vanessa şi echipa ei conduc un audit meticulos al tuturor furnizorilor noştri şi propun să procurăm

casiteritul şi wolframitul din Bolivia şi tantalul din Australia, pentru a evita zonele de conflict. Va fi mai scump, dar astfel vom respecta regulile Comisiei pentru Valori Mobiliare şi Operaţiuni Bursiere. Aşa cum trebuie să facă orice companie.

După ce pleacă, îmi verific e-mailul. Am un mesaj de la Ana.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Autoritar
Data: 13 iunie 2011, ora 09:03
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Mă rogi să mă mut cu tine? Şi, desigur, mi-am amintit că dovada talentelor tale de urmăritor obsedat are embargou pentru alte patru săptămâni. Scriu cecul pentru Coping Together şi-l trimit tatălui tău? Te rog, nu şterge e-mailul acesta. Te rog, răspunde-mi.

TI XXX
Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Asta am făcut, am rugat-o să se mute cu mine?
Rahat!
Grey, asta e o mişcare curajoasă şi bruscă.
Aş putea să am grijă de ea. Non-stop.
Ar fi a mea. De-adevăratelea.
Şi, în adâncurile sufletului meu, ştiu că nu există

decât un singur răspuns.

Un da răsunător.

Îi ignor celelalte întrebări şi răspund.

De la: Christian Grey
Subiect: Eu, autoritar?
Data: 13 iunie 2011, ora 09: 07
Către: Anastasia Steele

Da. Te rog.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

În timp ce-i aştept răspunsul, citesc restul raportului despre Jack Hyde. La suprafaţă, trecutul lui pare în regulă. E un om de succes şi are un salariu decent. A început de jos şi pare inteligent şi ambiţios, dar e ceva neobişnuit în traiectoria carierei sale. În domeniul editurilor, cine începe în New York, apoi lucrează în câteva locuri de-a lungul şi de-a latul Statelor Unite, ca să ajungă în cele din urmă în Seattle? Nu are logică.

Nu pare să fi avut nicio relaţie de lungă durată şi nu păstrează nicio asistentă mai mult de trei luni.

Asta înseamnă că timpul Anei în preajma lui e limitat.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Flynnisme

Data: 13 iunie 2011, ora 09:20
Către: Christian Grey
Christian,
N-am zis că înainte să alergăm, trebuie să învăţăm să mergem? Putem vorbi despre asta diseară?
Mi s-a cerut să merg la o conferinţă la New York, joi.
Asta înseamnă că rămân acolo miercuri noapte.
Mi s-a părut că ar trebui să ştii.
Ax
Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Nu vrea să se mute cu mine. Nu e vestea pe care mi-o doream. *La ce te aşteptai, Grey?*
Cel puţin vrea să discutăm diseară, deci mai am o speranţă. Dar în acelaşi timp vrea să o şteargă la New York.
Ei bine, asta e o porcărie.
Mă întreb dacă se duce la conferinţă de una singură.
Sau cu Hyde?

De la: Christian Grey
Subiect: POFTIM?
Data: 13 iunie 2011, ora 09:21
Către: Anastasia Steele
Da. Hai să vorbim diseară.

Te duci singură?
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Jack Hyde trebuie să fie un şef de tot rahatul dacă nu poate păstra o asistentă mai mult de trei luni. Ştiu că şi eu sunt un nesuferit, dar Andrea lucrează pentru mine de aproape un an şi jumătate.

Şi nu ştiam că se mărită.

Da. Asta m-a enervat, dar înaintea ei a fost Helena. A lucrat aici vreme de doi ani, iar acum e la departamentul de HR, unde recrutează ingineri.

Cât timp aştept replica Anei, citesc ultima pagină a raportului.

Şi iată explicaţia. Trei acuzaţii de hărţuire muşamalizate la editurile la care a lucrat anterior şi două avertismente oficiale la SIP.

Trei?

E un nenorocit. Ştiam eu. De ce asta nu era în dosarul lui de angajare?

Era băgat tot în sufletul Anei la bar. Îi invada spaţiul personal. Exact ca fotograful.

De la: Anastasia Steele

Subiect: Nu mai scrie cu litere mari şi ţipătoare luni dimineaţa!

Data: 13 iunie 2011, ora 09: 30

Către: Christian Grey

Putem vorbi despre asta diseară?
Ax
Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Evaziv, domnişoară Steele. Călătoreşti cu el.
Ştiu eu.
Arăta senzaţional de dimineaţă. El a plănuit asta, pariez.

De la: Christian Grey
Subiect: încă n-ai văzut ţipete…
Data: 13 iunie 2011, ora 09:35
Către: Anastasia Steele
Spune-mi!
Dacă trebuie să pleci cu jegosul cu care lucrezi, atunci răspunsul e nu, peste cadavrul meu.
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Trimit mesajul, apoi o sun pe Ros.
— Christian, răspunde ea imediat.
— Sunt foarte multe cheltuieli nenecesare la SIP. Pierd mulţi bani şi trebuie să oprim asta. Vreau o amânare a tuturor cheltuielilor neesenţiale periferice. Delegaţii. Hoteluri. Diurne. Toate cheltuielile de deplasare. Mai ales pentru personalul începător. Ştii ce ai de făcut.
— Serios? Nu cred că vom economisi prea mulţi

bani.

— Sună-l pe Roach. Fă ce ţi-am spus. Imediat!

— Dar ce ţi-a venit?

— Fă-o şi gata, Ros.

Ea oftează.

— Dacă insişti… Vrei să adaug asta la contract?

— Da.

— Bine.

— Mulţumesc, închid telefonul.

Gata. Asta ar trebui să o împiedice pe Ana să plece la New York. În plus, mi-ar plăcea să o duc chiar eu. Mi-a spus ieri că n-a fost niciodată acolo.

Aud un *ping,* semn că Ana mi-a răspuns.

De la: Anastasia Steele

Subiect: Nu, TU n-ai văzut ţipete pe ziua de azi…

Data: 13 iunie 2011, ora 09:46

Către: Christian Grey

Da. Plec cu Jack.

Vreau să merg. E o ocazie importantă pentru mine.

Şi n-am fost niciodată la New York.

Ţine-ţi chiloţii pe tine.

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Sunt pe punctul de a-i răspunde când bate cineva la uşă.

— Ce e? mă răstesc.

Montana îşi strecoară capul pe uşă şi rămâne acolo, lucru care e extrem de enervant – ori intri, ori ieşi.

— Domnule Grey, caietul pentru Andrea…

Preţ de o clipă habar n-am despre ce vorbeşte.

— Este la Crate and Barrel, continuă ea, zâmbind tâmp.

— Bine.

Ce dracului trebuie să fac eu cu informaţia asta?

— Am făcut o listă a articolelor disponibile şi a preţurilor lor.

— Trimite-mi-o pe e-mail, spun printre dinţi. Şi mai adu-mi o cafea.

— Da, domnule Grey.

Ea zâmbeşte de parcă am discuta despre vremea de-afară şi închide uşa.

Acum îi pot răspunde domnişoarei Steele.

De la: Christian Grey

Subiect: Nu, TU n-ai văzut ţipete pe ziua de azi…

Data: 13 iunie 2011, ora 09:50

Către: Anastasia Steele

Anastasia.

Nu pentru chiloţii mei nenorociţi îmi fac griji.

Răspunsul e NU.

Christian Grey

CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Montana îmi pune încă un pahar cu macchiato pe birou.

— Aveţi o întâlnire la zece cu Barney şi Fred, la laborator, spune ea.

— Mulţumesc, o să iau cafeaua cu mine.

Ştiu că par morocănos. Dar acum o anumită femeie cu ochi albaştri mă calcă pe nervi. Montana iese, iar eu iau o gură de cafea.

La naiba! Rahat!

E fierbinte ca dracu'.

Scap din mână paharul, cafeaua, tot.

Să fiu al naibii!

Din fericire, nu mă atinge nici pe mine, nici tastatura, dar se împrăştie pe toată podeaua.

— Domnişoară Brooks! strig eu.

Doamne, de ce nu e Andrea aici?

Montana îşi vâră capul pe uşă. Nici înăuntru. Nici afară. Şi încă are pe buze prea mult ruj proaspăt aplicat.

— Tocmai am scăpat cafeaua pe jos pentru că era opărită. Cheamă pe cineva să cureţe, te rog.

— Ah, domnule Grey. Îmi pare atât de rău!

Se strecoară înăuntru şi evaluează dezastrul, iar eu o las să rezolve problema. Preţ de o clipă, mă întreb dacă n-a făcut-o intenţionat. *Grey, eşti paranoic.*

Îmi iau telefonul şi mă hotărăsc să merg pe scări.

Barney şi Fred stau la masa din laborator.

— Bună dimineaţa, domnilor.

— Domnule Grey, spune Fred. Barney a reuşit.

— Poftim?

— Da. Coperta protectoare.

— Am pus asta la imprimanta 3D şi… *voila!* îmi întinde o copertă de plastic compactă, cu nişte mici balamale, ataşată de tabletă.

— E grozavă, spun. Cred că asta v-a ocupat tot weekendul.

Mă uit fix la Barney. El ridică din umeri.

— N-am avut nimic mai bun de făcut.

— Trebuie să ieşi mai mult din casă, Barney. Dar aţi făcut treabă bună. Asta-i tot ce voiaţi să-mi arătaţi?

— O putem adapta cu uşurinţă şi o putem pune şi pe telefoanele mobile.

— Mi-ar plăcea să văd asta.

— Mă apuc de ea.

— Minunat. Altceva?

— Deocamdată atât, domnule Grey.

— Poate că merită să-i arătăm imprimanta 3D şi primarului, când soseşte.

— Am pregătit un adevărat spectacol pentru el, spune Fred.

— Fără să divulgăm nimic, adaugă Barney.

— Sună grozav. Mulţumesc pentru prezentare. Mă întorc la mine sus.

Cât timp aştept liftul, îmi verific e-mailul. Am un răspuns de la Ana.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Cincizeci de umbre
Data: 13 iunie 2011, ora 09: 55
Către: Christian Grey
Christian,
Trebuie să te calmezi.
NU o să mă culc cu Jack – pentru nimic în lume.
TE IUBESC pe tine. Asta se-ntâmplă când oamenii se iubesc.
AU ÎNCREDERE unii în alţii.
Nu cred că tu te vei CULCA, vei PLESNI LA FUND, vei
REGULA sau vei BICIUI pe nimeni altcineva.
Eu am ÎNCREDERE în tine.
Te rog, arată-mi şi tu mie acelaşi RESPECT.
Ana
Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Ce dracului!? I-am spus că e-mailurile de la SIP sunt monitorizate.
Ne oprim după câteva etaje şi încerc din răsputeri să-mi stăpânesc furia. E o linişte enervantă, plină de nerăbdare, în lift, cât timp angajaţii mei intră şi ies, pentru că sunt eu acolo.
— Bună dimineaţa, domnule Grey.
— Bună dimineaţa, domnule Grey.
Dau din cap în semn de salut.
Dar nu am chef de ei.
În spatele zâmbetului politicos, îmi fierbe sângele

în vine.

După ce mă întorc în birou, îi caut numărul de telefon de la serviciu şi o sun.

— Biroul lui Jack Hyde, Ana Steele la telefon, răspunde ea.

— Te rog să ştergi ultimul mesaj pe care mi l-ai trimis şi să fii un pic mai reţinută în privinţa limbajului pe care-l foloseşti în e-mailurile de la serviciu. Ţi-am spus, sistemul e monitorizat. O să mă străduiesc să limitez dezastrul de aici, mă răstesc eu şi închid.

Îl sun pe Barney.

— Domnule Grey.

— Poţi şterge e-mailul pe care mi l-a trimis domnişoara Anastasia Steele la ora 9: 55 de pe serverul SIP şi toate mesajele mele către ea?

La capătul celălalt al firului se lasă tăcerea.

— Barney?

— Mda. Sigur, domnule Grey, mă gândeam cum aş putea să o fac. Am o idee.

— Grozav. Anunţă-mă când e gata.

— Da, domnule.

Ecranul telefonului meu se luminează. *Anastasia.*

— Ce e? răspund, şi cred că şi-a dat seama că sunt mai mult decât amărât.

— Mă duc la New York fie că-ţi place, fie că nu.

— Nu te baza pe asta!

Tăcere.

— Ana?

Mi-a închis.

La naiba! Din nou.

Cine face aşa ceva?

Mă rog, eu i-aş fi făcut aşa, dar nu despre asta e vorbă acum. Şi-mi amintesc că a făcut-o când m-a sunat beată, îmi cuprind capul cu mâinile.

Ana. Ana. Ana.

Sună telefonul de la serviciu.

— Grey.

— Domnule Grey, Barney sunt. A fost mai simplu decât credeam. Acele e-mailuri nu mai sunt pe serverul de la SIP.

— Mulţumesc, Barney.

— Nu vă faceţi griji, domnule Grey.

Măcar e ceva ce merge bine.

Se aude o bătaie în uşă.

Acum ce mai e?

Montana deschide uşa; are un recipient cu soluţie de curăţat covoarele şi nişte şerveţele.

— Mai târziu, mă răstesc eu.

M-am săturat de ea. Iese repede din birou. Inspir profund. Astăzi devine o zi de rahat şi nu e nici măcar prânzul. Primesc un alt e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele Subiect: Ce ai făcut?

Date: 13 iunie 2011, ora 10: 43 Către: Christian Grey

Te rog, spune-mi că n-o să-ţi bagi nasul în munca mea. Îmi doresc mult să merg la conferinţa asta.

N-ar fi trebuit să te întreb nimic.

Am şters e-mailul ofensator.

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP îi răspund imediat.

De la: Christian Grey
Subiect: Ce-ai făcut?
Data: 13 iunie 2011, ora 10:46
Către: Anastasia Steele

Protejez ce-i al meu.

E-mailul pe care l-ai trimis cu atâta grabă e şters de pe serverul SIP, ca şi e-mailurile pe care ţi le-am scris eu.

Şi ca să ştii, în tine am încredere necondiţionat. În el nu am încredere.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Răspunsul ei e aproape instantaneu.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Adult
Data: 13 iunie 2011, ora 10: 48
Către: Christian Grey

Christian,

N-am nevoie să mă protejezi de şeful meu. N-are decât să se dea la mine, eu o să-l refuz.

Nu poţi să te amesteci. E greşit şi eşti obsedat de control în foarte multe sensuri.

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Controlul este pasiunea mea, Ana. Cred că ţi-am spus asta deja, pe lângă faptul că sunt absurd şi ciudat.

De la: Christian Grey
Subiect: Răspunsul e NU
Data: 13 iunie 2011, ora 10:50
Către: Anastasia Steele

Ana,

Am văzut cât eşti de „eficientă” când vine vorba să respingi atenţia nedorită. Îmi amintesc că aşa am avut plăcerea de a-mi petrece prima noapte cu tine. Măcar fotograful are sentimente faţă de tine. Jegosul, pe de altă parte, nu are. E doar un afemeiat şi va încerca să te seducă. Întreabă-l ce s-a întâmplat cu asistenta lui de dinaintea ta şi cu cea dinaintea ei.

Nu vreau să mă cert pe tema asta.

Dacă vrei să mergi la New York, te duc eu. Putem merge în weekendul acesta. Am un apartament acolo.

Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Nu răspunde imediat, iar eu îmi fac de lucru cu câteva telefoane. Welch nu are nicio noutate despre Leila. Discutăm dacă ar trebui sau nu să

anunţăm poliţia în acest moment; eu sunt deocamdată reticent.

— E prin apropiere, domnule Grey, spune Welch.

— E deşteaptă. A reuşit să ne scape până acum.

— Supraveghem apartamentul, SIP, Grey House. N-o să ne scape din nou.

— Sper că nu. Şi mulţumesc pentru raportul despre Hyde.

— Cu plăcere. Pot săpa mai adânc, dacă doriţi.

— Deocamdată e suficient. Dar o să revin dacă e cazul.

— Bine, domnule.

— La revedere.

Închid telefonul. Îmi sună telefonul înainte de a lăsa receptorul jos.

— E mama dumneavoastră, ciripeşte Montana melodios.

Rahat! Asta-mi lipsea. Sunt încă puţin nervos pe mama pentru că a insinuat că Ana e cu mine pentru banii mei.

— Fă-mi legătura, mormăi eu.

— Christian, dragule, spune Grace.

— Bună, mamă.

— Dragule, voiam să-mi cer scuze pentru ce-am spus sâmbătă. Ştiu că ţii mult la Ana, doar că e... atât de brusc!

— E în regulă.

Dar nu e în regulă.

Tace o clipă şi cred că pune la îndoială sinceritatea răspunsului meu. Dar deja mă cert cu

una dintre femeile din viaţa mea; nu vreau să mă cert şi cu a doua.

— Grace?

— Scuze, dragule. Sâmbătă e ziua ta şi voiam să organizăm o petrecere.

Pe ecranul computerului apare un e-mail de la Ana.

— Mamă, nu pot vorbi acum. Trebuie să închid.

— Bine, sună-mă!

Pare melancolică, dar n-am timp de ea acum.

— Da, sigur.

— La revedere, Christian.

— Pa, spun eu şi închid.

De la: Anastasia Steele

Subiect: La naiba cu întâlnirile de la prânz sau cu trecutul enervant!

Data: 13 iunie 2011, ora 11:15

Către: Christian Grey

Christian,

Cât timp te-ai ocupat să te amesteci în cariera mea şi să-ţi salvezi fundul de epistolele mele neglijente, eu am primit un e-mail de la doamna Lincoln. Eu chiar nu vreau să mă-ntâlnesc cu ea – dar şi dacă voiam, nu am voie să părăsesc clădirea. Cum a făcut rost de adresa mea de e-mail, nu ştiu. Ce-mi sugerezi să fac? Iată e-mailul ei:

Dragă Anastasia, mi-ar plăcea foarte mult să luăm prânzul împreună. Cred că am început greşit şi aş vrea să îndrept situaţia. Eşti liberă într-o zi, săptămâna asta?
Elena Lincoln

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Ah, ziua asta e din ce în ce mai bună. Ce naiba face Elena acum? Iar Ana îmi scoate mie ochii, ca de obicei.
Nu ştiam că certurile pot fi atât de obositoare. Şi descurajatoare. Şi îngrijorătoare. E supărată pe mine.

De la: Christian Grey
Subiect: Trecutul enervant
Data: 13 iunie 2011, ora 11:23
Către: Anastasia Steele
Nu fi furioasă pe mine! Mă gândesc numai la binele tău. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, nu mi-aş ierta-o niciodată.
O să vorbesc eu cu doamna Lincoln. Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Trecutul enervant? Zâmbesc pentru prima oară de când am plecat de-acasă de azi-dimineaţă. Se

pricepe la cuvinte.

O sun pe Elena.

— Christian, răspunde ea la al cincilea apel.

— Trebuie să fac o pancartă, să o agăţ de un avion şi să-l trimit la tine la serviciu?

Izbucneşte în râs.

— E-mailul meu?

— Da, Ana mi l-a trimis. Te rog. Las-o în pace! Nu vrea să te vadă. Iar eu înţeleg şi respect chestia asta. Îmi faci viaţa foarte grea.

— O înţelegi?

— Da.

— Cred că trebuie să afle cât de aspru te judeci.

— Nu. Nu trebuie să afle nimic.

— Pari epuizat.

— M-am săturat de tine, care încerci pe la spatele meu să-mi hărţuieşti iubita.

— Iubita?

— Da. Iubita. Obişnuieşte-te cu ideea!

Râde mult şi cu poftă.

— Elena. Te rog.

— Bine, Christian, e înmormântarea ta.

Ce mama dracului?

— Trebuie să închid, răspund eu.

— La revedere, zice ea şi pare iritată.

— Pa, spun şi închid.

Femeile din viaţa mea sunt exasperante. Mă răsucesc cu scaunul şi mă holbez pe fereastră. Ploaia nu se mai opreşte. Cerul e întunecat şi mohorât, asortat cu dispoziţia mea. Viaţa a devenit

complicată. Părea mai simplă când toate lucrurile şi oamenii stăteau unde-i puneam eu, la locurile lor. Acum, cu Ana, totul s-a schimbat. Totul e nou şi până acum toată lumea, inclusiv mama, pare să fie supărată pe mine sau să mă scoată din minţi.

Când mă întorc cu faţa la computer găsesc alt e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Mai târziu
Data: 13 iunie 2011, ora 11:32
Către: Christian Grey

Putem vorbi despre asta diseară?

Încerc să lucrez, iar amestecul tău permanent îmi abate atenţia. Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Bine. O să te las în pace.

Ce-mi doresc cu adevărat să fac e să mă duc la ea la birou şi să o scot la prânz într-un loc splendid. Dar nu cred că ar aprecia asta.

Cu un oftat greu, deschid e-mailul cu lista de cumpărături nupţiale pentru Andrea. Oale, tigăi, farfurii – nimic nu mă atrage. Şi mă întreb din nou de ce nu mi-a spus despre nuntă.

Posomorât, sun la biroul lui Flynn şi-mi fac o programare pentru după-amiaza aceasta. Era cazul. Apoi o chem pe Montana şi o rog să-mi cumpere o felicitare pentru nuntă şi ceva de

mâncat la prânz. Cu asta n-are cum să dea greş.

În timp ce mănânc, mă sună Taylor.

— Taylor.

— Domnule Grey, totul e în regulă.

Inima începe să-mi bată precipitat şi adrenalina îmi străbate tot trupul.

Ana.

— Ce s-a întâmplat? Ana e bine?

— E bine, domnule.

— Ai vreo veste despre Leila?

— Nu, domnule.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Voiam doar să vă anunţ că Ana s-a dus la magazinul din Union Square. S-a întors la birou. E în regulă.

— Mulţumesc că m-ai anunţat. Altceva?

— Saab-ul va sosi în după-amiaza aceasta.

— Minunat!

Las telefonul jos şi încerc din răsputeri să nu fiu teribil de mânios. Nu reuşesc. Mi-a spus că nu va ieşi nicăieri.

Leila putea să o împuşte.

Nu pricepe chestia asta?

O sun.

— Biroul lui Jack Hyde…

— M-ai asigurat că n-o să ieşi.

— Jack m-a trimis să-i cumpăr ceva de mâncare. Nu puteam spune nu. Ţi-ai pus oamenii să mă urmărească?

Nu-i vine să creadă. Îi ignor întrebarea.

— De-asta nu voiam să te întorci la serviciu.

— Christian, te rog. Eşti atât de sufocant!

— Sufocant?

— Da. Trebuie să încetezi. O să vorbim diseară. Din nefericire, trebuie să lucrez după program pentru că nu pot merge la New York.

— Anastasia, nu vreau să te sufoc.

— Ei bine, asta faci. Am de lucru. Vorbim mai târziu.

Pare la fel de nefericită ca şi mine şi închide telefonul.

O *sufoc?*

Poate că da…

Vreau doar să o protejez. Am văzut ce a făcut Leila din maşina ei. *N-o forţa prea mult, Grey!*

O să plece.

Flynn are un foc real în şemineul din biroul lui. E mijlocul lui iunie. Focul trosneşte şi pocneşte în timp ce noi discutăm.

— Ai cumpărat compania unde lucrează ea? întreabă Flynn cu sprâncenele ridicate.

— Da.

— Cred că Ana are dreptate. Nu mă surprinde faptul că se simte sufocată.

Mă foiesc pe scaun. Nu e ce-mi doream să aud.

— Voiam să cumpăr o editură.

Flynn rămâne impasibil, nedându-se de gol cu nimic, aşteptându-mă pe mine să vorbesc.

— Am exagerat, nu-i aşa? admit eu.

— Da.

— N-a fost impresionată.

— Ţi-ai propus să o impresionezi?

— Nu. Nu asta a fost intenţia mea. În orice caz, SIP îmi aparţine acum.

— Înţeleg că încerci să o protejezi şi ştiu şi de ce faci asta. Dar asta e o reacţie neobişnuită. Ai un cont bancar ce-ţi permite să faci asta, dar o vei alunga dacă vei continua aşa.

— De-asta-mi fac griji.

— Christian, ai multe lucruri cu care te lupţi în acest moment. Leila Williams – şi da, o să te ajut când o s-o găseşti – animozitatea Anastasiei faţă de Elena... Cred că poţi înţelege de ce Ana se simte astfel.

Mă priveşte cu atenţie. Ridic din umeri, nedorind să fiu de acord cu el.

— Dar e ceva mai important ce nu-mi spui şi am aşteptat să-mi spui de când ai ajuns aici. Am văzut sâmbătă cu ochii mei.

Mă zgâiesc la el, întrebându-mă despre ce vorbeşte. El aşteaptă răbdător.

A văzut sâmbătă?

Licitaţia?

Dansul?

Rahat!

— Sunt îndrăgostit de Ana.

— Mulţumesc. Ştiu.

— Ah!

— Aş fi putut să-ţi spun asta când ai venit la mine, după ce te-a părăsit. Mă bucur că ţi-ai dat seama singur.

— Nu ştiam că sunt capabil să simt aşa ceva.

— Sigur că eşti capabil.

Pare exasperat.

— De-asta eram atât de interesat de reacţia ta când ţi-a spus că te iubeşte.

— Devine din ce în ce mai uşor de suportat.

Zâmbeşte.

— Bravo! Mă bucur.

— Am putut întotdeauna să separ diversele aspecte ale vieţii mele. Munca. Familia. Viaţa sexuală. Am înţeles ce însemna pentru mine fiecare dintre ele. Dar de când am întâlnit-o pe Ana, nu mai e atât de simplu. Mi-e total nefamiliar şi mă simt nelalocul meu, lipsit de control.

— Asta înseamnă să te îndrăgosteşti.

Flynn surâde.

— Şi nu te mai judeca atât de aspru! Ai o fostă iubită pe undeva, liberă, cu o armă, care a încercat deja să-ţi atragă atenţia cu o tentativă de suicid în faţa menajerei tale. Şi a vandalizat maşina Anei. Ai luat măsurile necesare ca tu şi Ana să fiţi în siguranţă. Ai făcut tot ce-ai putut. Nu poţi fi peste tot şi nici n-o poţi încuia pe Ana.

— Aşa aş vrea.

— Ştiu că asta ai vrea. Dar nu se poate. Simplu.

Clatin din cap, dar în adâncul sufletului meu ştiu că John are dreptate.

— Christian, am crezut întotdeauna că tu n-ai avut adolescenţă – din punct de vedere emoţional. Cred că asta experimentezi acum. Văd şi eu cât eşti de agitat, continuă el, şi pentru că nu mă laşi să-ţi prescriu niciun medicament anxiolitic, mi-ar plăcea să încerci tehnicile de relaxare pe care le-am discutat.

Ah, nu rahatul ăla!

Îmi dau ochii peste cap, dar ştiu că mă comport ca un adolescent îmbufnat. Exact cum a spus şi el.

— Christian, e tensiunea ta arterială. Nu a mea.

— Bine.

Ridic mâinile, în semn de capitulare.

— O să încerc amintirile plăcute.

Am spus-o sarcastic, dar asta-l va calma pe John, care se uită la ceas.

Care sunt amintirile mele plăcute?

Copilăria din livadă.

Iahtingul şi zborul. Întotdeauna.

Odinioară era Elena.

Dar acum amintirile mele fericite sunt cu Ana.

Înăuntrul Anei.

Flynn îşi stăpâneşte un zâmbet.

— Şedinţa s-a terminat, zice el.

O sun pe Ana de pe bancheta din spate a Audi-ului.

— Bună, spune ea, cu voce calmă şi întretăiată.

— Bună. Când termini?

— Pe la şapte jumate, cred.

— Ne vedem afară.

— Bine.

Slavă Cerului – credeam că o să spună că vrea să se ducă acasă la ea.

— Încă sunt supărată pe tine, dar asta e, şopteşte ea. Avem multe de discutat.

— Ştiu. Ne vedem la şapte jumate.

— Trebuie să fug. Ne vedem mai târziu.

Închide telefonul.

— Hai să stăm aici şi să o aşteptăm, îi spun lui Taylor, privind fix spre ieşirea SIP.

— Bine, domnule.

Şi stau şi ascult ploaia care cade inegal pe capota maşinii, înecându-mi gândurile. Înecându-mi amintirile frumoase.

O oră mai târziu, uşa se deschide şi apare ea. Taylor iese din maşină şi îi deschide Anei portiera, în vreme ce ea vine în grabă, cu capul în jos ca să se ferească de ploaie.

Habar nu am ce-o să facă sau ce-o să spună după ce se urcă lângă mine, dar ea îşi scutură capul şi mă umple de stropi de ploaie.

Vreau să o iau în braţe.

— Bună, spune ea, privindu-mă fix cu ochii ei neliniştiţi.

— Bună, răspund eu şi, întinzându-mă, o prind de mână şi o strâng uşor.

— Tot supărată eşti? o întreb.

— Nu ştiu, spune ea.

Îi duc mâna la buze şi-i sărut fiecare deget în parte.

— A fost o zi de rahat.

— Da, a fost.

Umerii i se detensionează şi pare că se relaxează pe bancheta maşinii, expirând profund.

— E mai bine acum, când eşti aici.

Îmi trec degetul mare peste încheieturile ei, tânjind după atingere, în vreme ce Taylor ne duce acasă, problemele zilei par să se evapore şi, în sfârşit, încep şi eu să mă relaxez.

E aici. E în siguranţă.

E cu mine.

Taylor opreşte lângă Escala şi nu sunt sigur de ce. Dar Ana deschide deja portiera, aşa că sar după ea şi alergăm spre clădire, ca să scăpăm de ploaie. O prind de mână cât aşteptăm liftul, studiind strada pe ferestre. Să nu fie cineva.

— Înţeleg că n-aţi găsit-o încă pe Leila, spune Ana.

— Nu. Welch încă o caută.

Intrăm în lift şi uşile se închid. Ana ridică privirea la mine, cu o mutră de spiriduş, cu ochii larg deschişi – nu mă pot uita în altă parte. În privirile noastre se împletesc dorinţa mea şi a ei. Îşi linge buzele. O invitaţie.

Şi dintr-odată atracţia dintre noi umple atmosfera, înconjurându-ne.

— Simţi şi tu? şoptesc eu.

— Da.

— O, Ana.

Nu pot suporta distanţa dintre noi.

O trag la mine în braţe şi îi înclin capul într-o parte. Buzele mele le caută şi le găsesc pe ale ei. Geme aproape de gura mea, cu degetele încurcate în părul meu în vreme ce o lipesc de peretele liftului.

— Urăsc să mă cert cu tine.

Vreau fiecare părticică din ea. Chiar aici. Chiar acum. Ca să ştiu dacă totul e în regulă.

Răspunsul Anei vine imediat. Pofta şi pasiunea i se dezlănţuie în sărutul acesta, iar limba ei mă imploră să-i dau ce-şi doreşte. Trupul i se înalţă şi se lipeşte de al meu, iar eu îi ridic fusta, în vreme ce degetele mele îi mângâie coapsele şi găsesc în calea lor dantelă şi piele, pielea ei atât de caldă.

— Doamne Dumnezeule, porţi ciorapi, spun eu răguşit, în timp ce-mi vâr degetul mare sub marginea ciorapilor ei. Vreau să văd asta.

Îi ridic fusta sus ca să-i văd partea de sus a pulpelor.

Fac un pas înapoi ca să savurez peisajul şi apăs butonul de oprire al liftului. Gâfâi. O doresc, iar ea stă aici ca o zeiţă, privindu-mă fix, cu ochii ei misterioşi şi lascivi, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând când respiră.

— Desfă-ţi părul!

Ana îşi scoate elasticul şi părul i se revarsă pe umeri şi peste sâni.

— Deschide-ţi primii doi nasturi de la cămaşă, îi

şoptesc, din ce în ce mai excitat.

Buzele i se întredeschid, apoi îşi deschide lent, foarte lent primul nasture. Se opreşte o clipă, apoi îşi coboară degetele către al doilea nasture şi-l desface. Fără grabă. Torturându-mă în continuare şi arătându-mi, în cele din urmă, umflătura moale a sânilor săi.

— Ai idee cât de atrăgătoare eşti acum?

Îmi aud dorinţa în propriul glas.

Se muşcă uşor de buza de jos şi scutură din cap.

Cred că o să explodez. Închid ochii şi încerc să-mi liniştesc trupul. Fac un pas înainte şi-mi pun mâinile pe peretele liftului, de-o parte şi de alta a feţei ei. Îşi înalţă capul şi mă priveşte fix în ochi.

Mă apropii şi mai mult.

— Eu aşa cred, domnişoară, Steele. Cred că-ţi place să mă înnebuneşti.

— Asta fac, te înnebunesc?

— În toate sensurile, Anastasia. Eşti o sirenă, o zeiţă.

Mă aplec, îi prind piciorul de deasupra genunchiului şi i-l încolăcesc peste mijlocul meu. Mă înclin încet, lipindu-mi corpul de al ei. Erecţia mea e în dreptul punctului de unire a coapselor ei. O sărut pe gât, iar limba mea o gustă şi o savurează. Îşi încolăceşte mâinile în jurul gâtului meu şi-şi arcuieşte spinarea, lipindu-se de mine.

— O să ţi-o trag.

Gem şi o ridic mai sus. Iau un prezervativ din buzunar şi-mi desfac şliţul.

— Ţine-te bine, iubito!

Se prinde mai strâns de gâtul meu, iar eu îi arăt prezervativul. Rupe cu dinţii folia şi desfacem amândoi pachetul.

— Ce fată cuminte!

Mă dau un pic în spate şi reuşesc să-mi pun prezervativul.

— Doamne, abia aştept să treacă următoarele şase zile.

Gata cu prezervativele!

Îmi trec degetul mare peste lenjeria ei.

Dantelă. Grozav.

— Sper că nu ţii prea tare la chiloţii ăştia.

Singura ei replică e respiraţia întretăiată în urechea mea. Îmi vâr degetele mari pe lângă cusătura de la spate şi-i sfâşii lenjeria, ca să am acces la această amintire fericită.

O privesc fix în ochi şi o pătrund încet.

La naiba, ce bine e!

Îşi arcuieşte spatele, închide ochii şi geme.

Mă retrag şi intru în ea încă o dată.

Asta e ceea ce-mi doresc.

De asta aveam nevoie.

După o astfel de zi de rahat.

N-a fugit.

E aici.

Pentru mine.

Cu mine.

— Eşti a mea, Anastasia.

Vorbele îi ţâşnesc de pe buze.

— Da. A ta. Când o să accepţi asta?

Cuvintele ei sunt un oftat. Şi e ceea ce vreau să aud. Ce am nevoie să aud. I-o trag repede, cu furie. Am nevoie de ea. Cu fiecare ţipăt surd, cu fiecare geamăt, cu fiecare şuviţă de păr de care mă trage, ştiu că şi ea are nevoie de mine. Mă rătăcesc în ea şi o las să-şi piardă controlul.

— Ah, iubito, gem eu, iar ea îşi dă drumul în jurul penisului meu, iar eu o urmez, şoptindu-i numele.

O sărut, ţinând-o în braţe, până când îmi revin. Avem frunţile lipite şi ochii închişi.

— O, Ana, am atâta nevoie de tine!

Închid ochii şi o sărut pe frunte, recunoscător că am găsit-o.

— Şi eu de tine, Christian, şopteşte ea.

Îi dau drumul şi-i aranjez fusta. Îi închei primii doi nasturi ai cămăşii. Tastez codul de deblocare a liftului, iar acesta se trezeşte la viaţă.

— Taylor se va întreba unde suntem.

Îi zâmbesc malefic, în timp ce ea încearcă în van să-şi aranjeze părul. După câteva tentative inutile renunţă şi şi-l prinde în coadă.

— Eşti în regulă, o asigur eu, apoi îmi închei şliţul şi strecor prezervativul şi chiloţii ei rupţi în buzunar, ca să scap de ele mai târziu.

Taylor ne aşteaptă când se deschid uşile.

— Probleme cu liftul, zic eu când ieşim, dar nu-l privesc în ochi.

Ana se duce repede în dormitor, să se schimbe, fără îndoială, iar eu mă îndrept spre bucătărie,

unde doamna Jones pregăteşte cina.

— A sosit Saab-ul, domnule Grey, spune Taylor, urmându-mă în bucătărie.

— Minunat! O s-o anunţ pe Ana.

— Domnule.

Zâmbeşte. El şi Gail schimbă o privire, apoi el se răsuceşte şi pleacă.

— Bună seara, Gail, spun, ignorând schimbul lor de priviri, şi-mi scot sacoul.

Îl pun pe un scaun de la bar şi mă aşez la hiatul din bucătărie.

— Bună seara, domnule Grey. Cina va fi gata în curând.

— Miroase bine.

La naiba, ce foame mi-e!

— Coq au vin, pentru două persoane.

Mă priveşte cu afecţiune şi aşază două farfurii pe masă.

— Vreau să vă întreb dacă domnişoara Steele va fi aici şi mâine.

— Da.

— O să-i pregătesc din nou prânzul.

— Minunat!

Ana vine lângă mine, iar doamna Jones ne serveşte cina.

— Poftă bună, domnule Grey, Ana, spune ea şi iese din bucătărie.

Aduc o sticlă de Chablis din frigider şi torn în pahare. Ana înfulecă. E înfometată.

— Îmi place să te văd mâncând.

— Ştiu.

Îşi bagă în gură o bucată de pui. Zâmbesc şi iau o gură de vin.

— Spune-mi ceva frumos despre ziua ta, spune ea, când termină de mestecat.

— Am avut un mic succes astăzi în privinţa designului tabletei solare. Are atât de multe aplicaţii! O să putem face şi telefoane solare.

— Eşti entuziasmat?

— Foarte. Şi vor fi ieftin de produs şi de distribuit în ţările în curs de dezvoltare.

— Ai grijă, ţi se vede partea caritabilă, mă necăjeşte ea, dar mă priveşte cu căldură. Deci, numai la New York şi Aspen ai proprietăţi?

— Da.

— Unde în New York?

— În TriBeCa.

— Povesteşte-mi!

— E un apartament. Nu-l folosesc prea des. De fapt, familia mea îl foloseşte mai des decât mine. Te duc acolo când vrei tu să mergi.

Ana se ridică şi strânge farfuriile, punându-le în chiuvetă. Cred că vrea să le spele.

— Lasă-le! Se ocupă Gail.

Pare mai fericită decât atunci când a urcat în maşină.

— Ei bine, acum că eşti mai docilă, domnişoară Steele, putem discuta despre ziua de azi?

— Cred că tu eşti mai docil. Cred că fac o treabă grozavă cu îmblânzirea ta.

— Mă îmblânzeşti? pufnesc eu, amuzat pentru că ea crede că trebuie să fiu domesticit.

Dă din cap. E cât se poate de serioasă.

Vrea să mă îmblânzească.

Mă rog, cu siguranţă sunt mai docil după prosteala noastră din lift. Iar ea a fost mai mult decât fericită să ia parte la aceasta. La asta se referă oare?

— Da. Poate că aşa e, Anastasia.

— Aveai dreptate în privinţa lui Jack, spune ea şi se apleacă peste blat, privindu-mă cu gravitate.

Sângele îmi îngheaţă în vine.

— A încercat ceva?

Ea clatină din cap.

— Nu, şi nici nu va încerca, Christian. I-am spus azi că sunt iubita ta şi a dat imediat înapoi.

— Eşti sigură? L-aş putea da afară pe nenorocit.

S-a terminat cu el. Vreau să dispară.

Ana oftează.

— Trebuie să mă laşi să-mi duc propriile bătălii. Nu-mi poţi pune la îndoială deciziile în permanenţă şi nu mă poţi proteja mereu. E sufocant, Christian. N-o să progresez niciodată, dacă te amesteci neîncetat. Am nevoie de libertate. Eu n-aş îndrăzni să mă amestec în afacerile tale.

— Vreau numai să fii în siguranţă, Anastasia. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, aş…

— Ştiu, zice ea, şi înţeleg de ce vrei atât de mult să mă protejezi. Şi, într-un fel, îmi place asta la nebunie. Ştiu că, dacă voi avea nevoie de tine, vei

fi acolo, aşa cum şi eu sunt pentru tine. Dar dacă vrem să sperăm la un viitor împreună, va trebui să ai încredere în mine şi în judecata mea. Da, o s-o dau uneori în bară – o să fac greşeli, dar trebuie să învăţ.

E o pledoarie înflăcărată şi ştiu că are dreptate.

Doar că… doar că…

Îmi vin în minte cuvintele lui Flynn. O *s-o alungi dacă o să continui astfel.*

Vine spre mine cu hotărâre, tăcută şi, luându-mi mâinile, mi le aşază pe mijlocul său. Îşi pune mâinile peste braţele mele cu blândeţe.

— Nu te poţi amesteca în slujba mea. E greşit. N-am nevoie să tot apari tu, ca un cavaler în armură, ca să-mi salvezi ziua. Ştiu că vrei să controlezi totul, şi înţeleg de ce, dar nu se poate. E o ţintă imposibil de atins. Trebuie să înveţi să mai şi renunţi.

Îmi mângâie faţa.

— Şi dacă poţi face asta – dacă-mi poţi oferi asta –, mă voi muta cu tine.

— Ai face asta?

— Da, spune ea.

— Dar nu mă cunoşti, răbufnesc eu, dintr-odată panicat.

Trebuie să-i spun.

— Te cunosc suficient de bine, Christian. Nimic din ce-mi vei povesti despre tine nu mă va înspăimânta.

Mă îndoiesc. Nu ştie de ce anume fac eu ce fac.

Nu cunoaşte monstrul.

Îmi atinge obrazul din nou, încercând să mă liniştească.

— Dar numai dacă mă laşi un pic să respir.

— Încerc, Anastasia. Nu puteam pur şi simplu să stau deoparte şi să te las să pleci la New York cu jegosul ăla. Are o reputaţie neliniştitoare. Niciuna dintre asistentele lui n-a rezistat mai mult de trei luni şi nu au rămas nici în companie. Nu vreau să păţeşti şi tu asta, iubito. Nu vreau să ţi se întâmple ceva. Mă umple de groază ideea că ţi-ar putea face cineva vreun rău. Nu-ţi pot promite că nu mă voi amesteca, dacă o să consider că e posibil să păţeşti ceva.

Inspir adânc.

— Te iubesc, Anastasia. Voi face tot ce-mi stă în puteri să te protejez. Nu-mi pot imagina viaţa fără tine.

Ce mai discurs, *Grey!*

— Şi eu te iubesc, Christian.

Îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu şi mă sărută, iar limba ei îmi tachinează buzele.

Taylor tuşeşte în fundal, iar eu mă ridic cu Ana lângă mine.

— Da? îl întreb pe Taylor, un pic mai tăios decât voiam.

— Doamna Lincoln vine sus, domnule.

— Poftim?

Taylor dă din umeri, ca şi cum şi-ar cere scuze. Scutur din cap.

— Mă rog, asta o să fie interesant, mormăi eu şi-i zâmbesc spăsit Anei.

Ana se uită ba la mine, ba la Taylor şi am senzaţia că nu-l crede. El dă din cap şi pleacă.

— Ai vorbit cu ea azi? mă întreabă.

— Da.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că nu vrei să o vezi şi că am înţeles de ce. I-am mai spus că nu-mi place să facă lucruri pe la spatele meu.

— Şi ea ce-a zis?

— A trecut peste subiect aşa cum numai ea e în stare.

— Crezi că e aici?

— Habar n-am.

Taylor se întoarce în living.

— Doamna Lincoln, spune el, iar Elena intră holbându-se la noi doi.

O trag pe Ana mai aproape de mine.

— Elena? spun eu, întrebându-mă de ce mama dracului e aici. Se uită la mine, apoi la Ana.

— Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că ai musafiri, Christian. E luni, zice ea.

— E iubita mea, o lămuresc eu.

Numai supusele în weekend, doamnă Lincoln. Ştii asta.

— Desigur. Bună, Anastasia. Nu ştiam că eşti aici. Ştiu că nu vrei să vorbeşti cu mine. Accept asta.

— Serios?

Tonul Anei e criminal.

La naiba!

Elena se apropie de noi.

— Da, am înţeles mesajul. N-am venit să te văd pe tine. După cum am spus, Christian are rareori musafiri în timpul săptămânii.

Face o pauză şi i se adresează direct Anei.

— Am o problemă şi trebuie să discut cu Christian despre ea.

— Serios? Vrei ceva de băut? o întreb.

— Da, te rog, spune ea.

Aduc un pahar. Când mă întorc, le găsesc pe amândouă stând la masă, într-o tăcere stânjenitoare.

Rahat!

Ziua asta. Ziua asta. Ziua asta. E din ce în ce mai bună.

Le torn amândurora vin în pahare şi mă aşez între ele.

— Ce s-a întâmplat? o întreb pe Elena.

Elena îşi întoarce privirea spre Ana.

— Anastasia e acum cu mine.

Mă întind şi o strâng pe Ana de mână, sperând că o să tacă. Cu cât Elena îşi face mai repede numărul, cu atât va pleca mai curând.

Elena pare agitată, departe de starea ei naturală. Îşi roteşte inelul, semn sigur că o tulbură ceva.

— Cineva mă şantajează.

— Cum? întreb eu, uluit.

Scoate un bileţel din geantă. Nu vreau să-l ating.

— Pune-l jos, desfă-l!

Arăt cu bărbia spre blatul de marmură şi o strâng şi mai tare de mână pe Ana.

— Nu vrei să-l atingi? întreabă Elena.

— Nu. Amprente.

— Christian, ştii bine că nu mă pot duce la poliţie cu asta.

Pune biletul pe blatul din bucătărie. E scris cu litere mari.

DOAMNĂ LINCOLN
CINCI MII
SAU SPUN TOT.

— Cere numai cinci mii de dolari?

Ceva nu pare a fi în regulă.

— Ai vreo idee cine ar putea fi? Cineva din comunitate?

— Nu, răspunde ea.

— Linc?

— Cum… după atâta timp? Nu cred.

— Isaac ştie?

— Nu i-am spus.

— Cred că trebuie să afle.

Ana mă trage de mână. Vrea să plece.

— Ce e? o întreb.

— Sunt obosită. Cred că mă duc la culcare, spune ea.

Îi studiez faţa ca să-mi dau seama ce gândeşte cu adevărat, dar, ca de obicei, nu am habar.

— Bine, răspund eu. Nu mai durează mult. Îi dau drumul la mână, iar ea se ridică.

— Noapte bună, Anastasia, zice Elena.

Ana îi răspunde cu glas rece şi iese din încăpere. Îmi îndrept atenţia spre Elena.

— Nu cred că pot face prea multe, Elena. Dacă e vorba de bani… Mă opresc. Ştie că-i voi da banii.

— Vrei să-l pun pe Welch să investigheze?

— Nu, Christian, voiam doar să-ţi povestesc. Pari foarte fericit, adaugă ea, schimbând vorba.

— Sunt.

Ana tocmai a fost de acord să se mute cu mine.

— Meriţi să fii.

— Mi-aş dori să fie adevărat.

— Christian!

Tonul Elenei e dojenitor.

— Ştie cât de pesimist eşti în ceea ce te priveşte? Cu toate problemele tale?

— Mă cunoaşte mai bine decât oricine.

— Au! Asta a durut.

— E adevărul, Elena. Cu ea nu trebuie să joc niciun joc. Şi, vorbesc serios, las-o în pace.

— Care-i problema ei?

— Tu. Cum eram noi înainte. Ce făceam. Ea nu înţelege.

— Fă-o să-nţeleagă!

— E de domeniul trecutului, Elena, şi de ce aş vrea să o întinez cu relaţia noastră de rahat? E bună şi dulce şi inocentă şi, prin nu ştiu ce minune, mă iubeşte.

— Nu e nicio minune, Christian. Ai puţină încredere în tine. Eşti o partidă excelentă. Ţi-am spus-o deseori. Iar ea pare adorabilă. Puternică. Cineva care să te înfrunte.

— E mai puternică decât noi doi.

Expresia Elenei se răceşte. Pare gânditoare.

— Nu ţi-e dor?

— De ce anume?

— De camera ta de joacă.

— Asta chiar nu e problema ta.

— Îmi pare rău.

Sarcasmul ei e enervant. Nu-i pare rău deloc.

— Cred că ai face mai bine să pleci. Şi, te rog, sună înainte de a trece pe-aici.

— Christian, îmi pare rău, spune ea din nou, de data asta cu sinceritate. De când eşti atât de sensibil?

— Elena, avem o relaţie profesională de pe urma căreia profităm enorm amândoi. Hai să păstrăm lucrurile aşa. Ce-a fost între noi e parte din trecut. Anastasia e viitorul meu şi nu vreau să-l pun în pericol în niciun fel, aşa că termină dracului cu prostiile.

— Înţeleg.

Elena mă priveşte tăios, de parcă încearcă să-mi pătrundă în minte. Mă simt stânjenit.

— Uite, îmi pare rău că ai probleme. Poate reuşeşti să depăşeşti momentul şi să consideri că blufează.

— Nu vreau să te pierd, Christian.

— Nu sunt al tău, Elena, ca să mă poţi pierde.

— Nu asta voiam să spun.

— Dar ce voiai să spui? mă răstesc eu.

— Uite, nu vreau să mă cert cu tine. Prietenia ta e importantă pentru mine. O s-o las în pace pe Anastasia. Dar sunt aici dacă ai nevoie de mine. Voi fi întotdeauna.

— Anastasia crede că ne-am văzut sâmbăta trecută. M-ai sunat, atâta tot. De ce i-ai spus aşa ceva?

— Voiam să afle cât de supărat erai când a plecat. Nu vreau să te rănească.

— Ştie. I-am spus. Nu te mai amesteca! Sincer, eşti ca o cloşcă.

Elena râde, dar e un râs fals, şi-mi doresc din tot sufletul să plece.

— Ştiu. Îmi pare rău. Ştii că ţin la tine. Nu credeam niciodată că o să te îndrăgosteşti, Christian. E foarte frumos să văd asta. Dar n-aş suporta dacă te-ar răni.

— O să-mi asum riscul, zic sec. Eşti sigură că nu vrei să arunce Welch o privire?

— Cred că n-are ce să strice.

— Bine. O să-l sun mâine dimineaţă.

— Mulţumesc, Christian. Şi-mi cer scuze. Nu voiam să deranjez. Plec. Data viitoare voi suna.

— Foarte bine.

Mă ridic şi înţelege aluzia, ridicându-se şi ea. Mergem spre foaier şi ea mă sărută pe obraz.

— Doar am grijă de tine, spune ea.

— Ştiu. A, şi încă un lucru, poţi să nu bârfeşti cu mama despre relaţia mea cu Ana?

— Bine, spune ea, dar îşi ţuguie buzele.

S-a enervat deja. Uşile liftului se deschid şi Elena se urcă în el.

— Noapte bună.

— Noapte bună, Christian.

Uşile se închid şi îmi vin în minte cuvintele Anei din e-mailul de mai devreme.

Trecutul enervant.

Chicotesc, deşi sunt tensionat. *Da, Ana. Ai mare dreptate.*

Ana stă pe patul meu. Expresia ei e impenetrabilă.

— A plecat, zic eu, neliniştit de reacţia Anei.

Nu ştiu ce gândeşte.

— Vrei să-mi povesteşti totul despre ea? încerc să înţeleg de ce crede că te-a ajutat.

Îşi priveşte unghiile, apoi ridică privirea la mine, cu ochii plini de convingere.

— Mi-e silă de ea, Christian. Cred că ţi-a adus daune nevăzute. Nu ai prieteni. I-a ţinut departe de tine?

Ah, Dumnezeule mare! Chiar m-am săturat de povestea asta. N-am nevoie de asta acum.

— De ce mama naibii vrei să afli despre ea? Am avut o aventură de lungă durată, mă bătea deseori de mă căcam pe mine, iar eu i-o trăgeam în feluri pe care tu nici nu ţi le imaginezi, asta e tot.

Rămâne cu gura căscată de uimire. Cu ochi

strălucitori, îşi dă părul peste umăr.

— De ce eşti atât de supărat?

— Pentru că tot rahatul ăsta s-a terminat demult! strig eu.

Ana se uită în altă parte, cu buzele transformate într-o linie strânsă.

La naiba!

De ce sunt atât de instabil în preajma ei…?

Calmează-te, Grey!

Iau loc lângă ea.

— Ce vrei să ştii?

— Nu trebuie să-mi spui. Nu vreau să mă amestec.

— Anastasia, nu e vorba de asta. Nu-mi place să discut despre rahatul ăsta. Am trăit într-o bulă ani întregi, fără ca nimic să mă afecteze şi fără să fiu nevoit să dau socoteală nimănui. E mereu acolo ca prietenă şi confidentă. Iar acum trecutul şi viitorul meu se ciocnesc într-un fel pe care nu-l credeam posibil. Nu credeam că voi avea un viitor cu cineva, Anastasia. Îmi dai speranţă şi mă faci să mă gândesc la tot felul de posibilităţi.

Ai spus că o să te muţi cu mine.

— Am tras cu urechea, şopteşte ea şi cred că e stânjenită.

— Poftim? La conversaţia noastră?

Doamne! Oare ce am spus?

— Da.

— Şi?

— Ţine la tine.

— Da, ţine. Şi eu ţin la ea în felul meu, dar nu se compară cu ceea ce simt pentru tine. Dacă despre asta este vorba.

— Nu sunt geloasă, spune ea repede şi-şi dă părul peste umăr din nou.

Nu sunt sigur că o cred.

— N-o iubeşti?

Oftez.

— Acum multă vreme, credeam că o iubesc.

— Când eram în Georgia mi-ai spus că n-ai iubit-o.

— E adevărat.

Ana e uluită.

Ah, iubito, chiar trebuie să-ţi explic pe silabe?

— Te iubeam şi atunci, Anastasia. Eşti singura persoană pentru care am zburat cinci mii de kilometri ca să o văd. Sentimentele pe care le am faţă de tine sunt foarte diferite de cele pe care le aveam pentru Elena.

Ana mă întreabă când am ştiut asta.

— În mod ironic, Elena mi-a deschis ochii. Ea m-a încurajat să vin în Georgia.

Expresia Anei se schimbă. Pare reticentă.

— Deci ai dorit-o? Când erai mai tânăr.

— Da. M-a învăţat multe lucruri. M-a învăţat să am încredere în mine.

— Dar te şi bătea ca la carte.

— Da. Mă bătea.

— Şi ţie-ţi plăcea?

— Atunci, da.

— Atât de mult, încât ţi-ai dorit să faci asta şi altora?

— Da.

— Te-a ajutat cu asta?

— Da.

— Ţi-a fost supusă?

— Da.

Ana e şocată. *Nu mă întreba dacă nu vrei să afli.*

— Te aştepţi să-mi placă de ea?

— Nu. Deşi mi-ar uşura considerabil existenţa. Îţi înţeleg reticenţa.

— Reticenţa! Doamne, Christian… dacă ar fi vorba despre fiul tău, cum te-ai simţi?

Ce *întrebare ridicolă!*

Eu. Cu un fiu?

Niciodată!

— N-a trebuit să rămân cu ea. Şi asta a fost tot alegerea mea, Anastasia.

— Cine e Line?

— Fostul ei soţ.

— Lincoln Timber?

— Chiar el.

— Şi Isaac?

— Actualul ei supus. Are vreo 25 de ani, Anastasia. Ştii… un adult cu discernământ.

— De vârsta ta, spune ea.

Destul! Destul!

— Uite, Anastasia, aşa cum i-am spus şi ei, face parte din trecutul meu. Tu eşti viitorul meu. N-o lăsa să intervină între noi, te rog. Şi, sincer, chiar

m-am plictisit de subiectul ăsta. Mă duc să lucrez ceva.

Mă ridic şi o privesc.

— Las-o baltă! Te rog…

Îşi scoate bărbia în afară, în acel fel încăpăţânat al ei. Prefer să o ignor.

— Ah, aproape că am uitat, adaug eu. Maşina ta a ajuns mai devreme. E în garaj. Cheia e la Taylor.

Ochii i se luminează.

— Pot să o conduc mâine?

— Nu.

— De ce nu?

— Ştii de ce nu.

Leila. Chiar trebuie să-ţi explic?

— Şi încă un lucru, continui eu. Dacă mai pleci de la birou, anunţă-mă. Sawyer era acolo, te supraveghea. Se pare că nu pot avea încredere în tine când vine vorba să ai grijă.

— Se pare că nici eu nu pot avea încredere în tine, spune ea. Puteai să-mi spui că Sawyer mă supraveghează.

— Vrei să ne certăm şi pentru asta? întreb.

— Nu mi-am dat seama că ne certam. Comunicăm, aşa credeam, răspunde ea, uitându-se urât la mine.

Închid ochii, căznindu-mă să mă stăpânesc. Aşa nu ajungem nicăieri.

— Am ceva de lucru.

Plec, lăsând-o pe pat, înainte să spun ceva ce voi regreta.

Toate aceste întrebări.

Dacă nu-i plac răspunsurile, de ce mi le pune?

Elena e şi ea supărată.

Mă aşez la birou şi găsesc deja un e-mail de la ea.

De la: Elena Lincoln
Subiect: Seara asta
Data: 13 iunie 2011, ora 21:16
Către: Christian Grey

Christian,

Îmi pare rău. Nu ştiu ce mi-a venit să trec pe la tine.

Simt că te pierd ca prieten. Asta-i tot.

Îţi apreciez atât de mult prietenia şi sfaturile!

N-aş fi cine sunt dacă n-ai fi fost tu.

Voiam doar să ştii asta.

Ex

ELENA LINCOLN

ESCLAVA

Pentru Frumuseţea din Tine™

Cred că încearcă să-mi spună că nici eu n-aş fi ceea ce sunt dacă n-ar fi fost ea. Şi e adevărat.

Mă prinde de păr, dându-mi capul pe spate.

— Ce vrei să-mi spui? toarce, străpungându-mă cu ochii ei de un albastru îngheţat.

Sunt sfâşiat. Mă ustură genunchii. Spatele îmi e

plin de umflături. Coapsele mă dor. Nu mai pot suporta. Şi mă priveşte fix în ochi. Aşteptând.

— Vreau să plec de la Harvard, Stăpână, spun.

Şi e o confesiune întunecată. Harvard a fost dintotdeauna un obiectiv important. Pentru mine. Pentru părinţii mei. Doar ca să le arăt că pot să o fac. Doar ca să le demonstrez că nu eram distrusul care credeau ei că sunt.

— Să te laşi de şcoală?

— Da, Stăpână.

Îmi dă drumul părului şi flutură cravaşa dintr-o parte în alta.

— Ce-ai de gând să faci?

— Vreau să-mi încep propria afacere.

Îşi trece unghia stacojie peste obrazul meu, până la gură.

— Ştiam eu că te preocupă ceva. Trebuie să te bat ca să scot ceva de la tine, nu-i aşa?

— Da, Stăpână.

— Îmbracă-te! Hai să vorbim despre asta.

Clatin din cap. Nu e momentul să mă gândesc la Elena. Mă întorc la celelalte e-mailuri.

Când ridic privirea, e zece jumate.

Ana.

M-am lăsat absorbit de contractul final cu SIP. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să pun o condiţie legată de concedierea lui Hyde la cumpărare, dar ne-ar putea da în judecată.

Mă ridic, mă întind şi mă duc în dormitor.

Ana nu e aici.

Nu era nici în living. Fug la etaj, în camera supusei, dar e goală. *Rahat!*

Unde poate fi? În bibliotecă?

Zbor în jos pe scări.

O găsesc dormind încolăcită pe unul dintre fotoliile din bibliotecă. E îmbrăcată în satin roz-deschis, iar părul i s-a revărsat pe piept, în poală are o carte.

Rebecca, de Daphné du Maurier.

Zâmbesc. Familia bunicului meu Theodore provine din Cornwall, de aici şi colecţia mea compusă din cărţile scrise de Daphné du Maurier.

O iau pe Ana în braţe.

— Hei! Ai adormit. Nu te găseam.

O sărut pe păr, iar ea îmi pune braţele în jurul gâtului şi spune ceva neinteligibil. O duc la mine în dormitor şi o pun în pat.

— Dormi, iubito!

O sărut uşor pe frunte şi mă duc la duş.

Vreau să spăl de pe mine mizeria zilei de azi.

Marţi,
14 iunie 2011

Mă trezesc brusc; inima îmi bate cu putere şi o senzaţie de tulburare mă sufocă. Stau întins lângă Ana, care doarme dusă. Doamne, o invidiez că

poate dormi. Veioza de pe noptieră e încă aprinsă, ceasul arată 1: 45, iar eu nu pot scăpa de neliniştea asta.

Leila?

Intru în debara şi trag pe mine o pereche de pantaloni şi un tricou. Revin în dormitor şi verific sub pat. Uşa balconului e încuiată. Gonesc pe coridor până la biroul lui Taylor. Uşa e deschisă, aşa că bat în ea şi intru. Ryan se ridică, surprins să mă vadă.

— Bună seara, domnule.

— Salut, Ryan. Totul e în regulă?

— Da, domnule. E linişte.

— Nimic pe…

Arăt spre monitoarele CCTV.

— Nimic, domnule. Locul e sigur. Reynolds tocmai a făcut o verificare.

— Foarte bine. Mulţumesc.

— Cu plăcere, domnule Grey.

Închid uşa şi mă duc la bucătărie să-mi iau un pahar cu apă. Mă uit spre ferestrele livingului, la bezna de dincolo de ele, şi iau o gură de apă.

Unde eşti, Leila?

O văd cu ochii minţii, cu capul plecat. Dornică. Răbdătoare. Tânjind. Îngenunchind în camera dejoacă, dormind în camera ei, îngenunchind lângă mine în timp ce lucram, la mine în birou. Iar acum, din câte ştiu, colindă pe străzile din Seattle, împietrită şi singură şi purtându-se anormal.

Poate că sunt neliniştit pentru că Ana a fost de

acord să se mute cu mine.

O pot proteja. Dar ea nu vrea asta.

Clatin din cap. Anastasia e o continuă provocare.

E o mare provocare.

Asta înseamnă să te îndrăgosteşti. Cuvintele lui Flynn mă bântuie. Deci asta e senzaţia. Derutantă, palpitantă, epuizantă.

Mă duc înspre pianul cu coadă şi las capacul în jos, acoperind coardele cât pot de încet. Nu vreau să o trezesc. Mă aşez şi mă holbez la clape. N-am mai cântat de câteva zile. Îmi pun degetele pe clape şi încep să cânt. Nocturna lui Chopin în *si minor* umple încet încăperea, iar eu sunt singur cu muzica asta melancolică şi îmi alină sufletul.

O mişcare dintr-o parte îmi distrage atenţia. Ana stă în penumbră. Ochii îi scânteiază în lumina de pe hol, iar eu continui să cânt. Ea vine spre mine, îmbrăcată în halatul de satin de culoare roz-pal. E uluitoare: o divă desprinsă din filmele de altă dată.

Când ajunge la mine, îmi iau mâinile de pe clape. Vreau să o ating.

— De ce te-ai oprit? Era minunat, spune ea.

— Ai idee cât de atrăgătoare arăţi în acest moment?

— Vino în pat, zice ea.

Îi întind mâna şi o trag la mine în poală, îmbrăţişând-o, sărutând-o pe gâtul gol şi trecându-mi buzele peste gâtul ei, acolo unde i se simte pulsul. Îmi tremură în braţe.

— De ce ne certăm? o întreb, muşcând-o uşor de

lobul urechii.

— Pentru că încercăm să ne cunoaştem reciproc, iar tu eşti încăpăţânat, şi arţăgos, şi irascibil, şi dificil.

Îşi înclină capul ca să pot ajunge mai uşor la gâtul ei. Zâmbesc aproape de pielea ei şi-mi cobor nasul peste gâtul ei.

O provocare.

— Sunt exact aşa, domnişoară Steele. E o minune că mă suporţi.

O muşc de lobul urechii.

— Mmm…

Îmi dă de înţeles că-i place.

— Întotdeauna e aşa? şoptesc lipit de ea.

Să nu mă pot sătura de ea?

— Habar n-am, spune ea, cu un oftat.

— Nici eu.

Îi desfac cordonul halatului, iar acesta se deschide, dezvăluindu-mi cămaşa de noapte de sub el. Se mulează pe trupul ei, scoţând în evidenţă fiecare rotunjime, fiecare adâncitură, fiecare scobitură. Mâna mea se mută de pe faţa ei pe sâni, iar sfârcurile i se întăresc, împungând satinul când le mângâi cu degetele. Îmi pun mâna pe talia ei, apoi pe şold.

— Eşti atât de delicată pe sub cămaşa asta şi pot să văd totul… chiar şi asta.

O trag uşor de părul pubian, vizibil ca o movilă mică pe sub material.

Ea geme, iar eu îi cuprind gâtul şi-mi încurc

mâna în părul ei, trăgându-i capul înapoi. O sărut, obligând-o să deschidă gura şi împletindu-mi limba cu a ei.

Mai geme o dată, iar degetele ei îmi cuprind faţa, mângâindu-mi barba, în vreme ce trupul i se arcuieşte sub atingerea mea.

Îi ridic uşor cămaşa de noapte, savurând atingerea bogată şi fină a satinului care-i îmbracă trupul frumos, dându-i la iveală superbele picioare. Mâinile mele îi găsesc fundul. E goală. O cuprind de fund cu mâna, apoi îmi trec degetul mare peste toată lungimea coapsei.

O doresc. Aici. Pe pian.

Mă ridic brusc, luând-o pe Ana prin surprindere, şi o urc pe pian, cu fundul pe capac şi cu picioarele pe clape. Două coarde disonante răsună în cameră, iar ea mă priveşte fix. Stau între picioarele ei şi o prind de mâini.

— Întinde-te!

O ajut să se lungească pe pian. Satinul se revarsă ca o apă peste marginea sclipitoare de lemn negru a pianului şi peste clape.

După ce se întinde pe spate, îi dau drumul, îmi scot tricoul şi îi desfac picioarele. Picioarele Anei intonează o melodie pe note înalte şi joase. O sărut în spatele genunchiului drept şi apoi las o dâră de sărutări şi muşcături delicate pe tot piciorul, până pe coapsă. Cămaşa de noapte i se ridică, dând la iveală goliciunea frumoasei mele iubite. Geme. Ştie ce gânduri am. Îşi încordează picioarele, iar

sunetele disonante ale clapelor se aud în încăpere, un acompaniament inegal pentru respiraţia ei accelerată.

Ajung la destinaţia mea: clitorisul ei. Şi o sărut o dată, bucurându-mă de zvâcnetul care-i străbate trupul. Apoi suflu peste părul ei pubian, ca să-i fac loc limbii mele. Îi desfac şi mai tare genunchii şi o ţintuiesc. E a mea. Goală. La mila mea. Şi-mi place asta la nebunie, începetişor, încep să-mi rotesc limba peste locul acela dulce şi sensibil. Ea ţipă, iar eu continui la nesfârşit, în timp ce ea freamătă sub mine, ridicându-şi bazinul ca să primească mai mult.

Nu mă opresc.

O devorez.

Până când îmi simt faţa umedă.

De la mine.

De la ea.

Picioarele încep să-i tremure.

— Ah, Christian, te rog!

— O, nu, iubito, nu încă.

Fac o pauză şi inspir adânc. E întinsă în faţa mea, îmbrăcată în satin, cu părul revărsat pe abanosul lucios; e superbă, doar în lumina lămpii de citit.

— Nu, scânceşte ea.

Nu vrea să mă opresc.

— Asta-i răzbunarea mea, Ana. Dacă te cerţi cu mine, o să mă răzbun cumva pe trupul tău.

O sărut pe abdomen şi-i simt muşchii tensionându-se sub buzele mele.

Ah, iubito, eşti atât de aproape!

Mâinile mi se urcă pe coapsele ei, mângâindu-le, frământându-le, chinuind-o.

Îi încercuiesc buricul cu limba, în timp ce degetele mele ajung acolo unde coapsele ei se unesc.

— Ah! ţipă ea, iar eu îi strecor un deget înăuntru, în vreme ce cu altul îi ating clitorisul, în cercuri nesfârşite.

Se arcuieşte, ridicându-şi trupul de pe pian.

— Christian! frigă ea.

Destul, Grey!

Îi ridic picioarele de pe clape şi o împing, ca să alunece uşor peste capacul pianului. Îmi desfac fermoarul, iau un prezervativ şi-mi las pantalonii să cadă pe podea. Mă urc pe pian şi îngenunchez între picioarele ei, punându-mi prezervativul. Ea mă priveşte intens, plină de dorinţă. Mă târăsc peste trupul ei până când ajungem faţă în faţă. lubirea şi dorinţa mea se reflectă în ochii ei întunecaţi.

— Te doresc atât de mult, îi şoptesc şi o pătrund încet.

Apoi ies.

Şi intru din nou.

Mă prinde de biceps şi-şi înalţă capul, cu gura larg deschisă.

E atât de aproape…

I-o trag din ce în ce mai repede, iar ea îşi încolăceşte picioarele în jurul meu şi scoate un

ţipăt înăbuşit când îşi dă drumul. Apoi îmi dau drumul şi eu. Mă pierd în femeia pe care o iubesc.

O mângâi pe păr, în timp ce ea stă cu capul pe pieptul meu.

— Bei ceai sau cafea seara? întreabă Ana.

— Ce întrebare ciudată!

— Mă gândeam că aş putea să-ţi aduc ceaiul la tine în birou, iar apoi mi-am dat seama că nu ştiu ce ţi-ar plăcea.

— Ah, înţeleg. Apă sau vin seara. Deşi poate că ar trebui să încerc ceaiul.

Îmi mut mâna din părul său pe spate, mângâind-o, atingând-o, alintând-o.

— Chiar ştim puţine unul despre celălalt, şopteşte ea.

— Ştiu.

Nu mă cunoaşte. Şi când o va face…

Se înclină, încruntându-se.

— Ce e?

Mi-aş dori să-ţi pot spune. Dar dacă-ţi spun, vei pleca.

Îi cuprind faţa frumoasă şi dulce.

— Te iubesc, Ana Steele.

— Şi eu te iubesc, Christian Grey. Nimic din ce-mi vei spune nu mă va îndepărta.

Vom vedea, Ana. Vom vedea.

O mut lângă mine, mă ridic şi sar de pe pian, apoi o ajut şi pe ea să se dea jos.

— La culcare, şoptesc.

Bunicul Trev-yan şi cu mine culegem mere.

Vezi merele astea roşii din mărul verde?

Dau din cap.

Noi le-am pus aici. Tu şi cu mine. Mai ţii minte? L-am păcălit pe mărul ăsta bătrân.

Credea că o să facă nişte mere verzi şi amare. Dar face merele astea roşii şi dulci.

Să ţii minte!

Dau din cap.

Duce mărul la nas şi-l miroase.

Miroase-l şi tu!

Miroase a bine. Miroase a plin.

Şterge mărul de cămaşă şi mi-l dă mie.

Gustă-l! Iau o îmbucătură.

E crocant şi delicios şi are gust de plăcintă cu mere. Zâmbesc. Burtica mea e fericită.

Merele astea se numesc corcite.

Uite, vrei să guşti şi unul verde?

Nu ştiu.

Bunicul muşcă din măr şi scutură din umeri.

Se strâmbă. *E nasol.*

Mi-l întinde. Zâmbeşte. Zâmbesc şi eu şi iau o îmbucătură. Un fior mă străbate din cap până în picioare.

NASOL.

Mă strâmb şi eu a scârbă. Râde. Râd şi eu.

Culegem merele roşii şi le punem în găleată.

Am păcălit pomul.

Nu e nasol. E dulce.

Nu nasol. Dulce.

Mirosul îmi trezeşte amintiri. Livada bunicului. Deschid ochii şi mă trezesc ţinând-o strâns în braţe pe Ana. Are degetele vârâte în părul meu şi-mi zâmbeşte timid.

— Bună dimineaţa, frumoaso, murmur.

— Bună dimineaţa şi ţie, frumosule.

Trupul meu are alt salut în minte. O sărut fugar şi-mi descâlcesc picioarele dintre ale ei. Sprijinit într-un cot, îmi cobor privirea spre ea.

— Ai dormit bine?

— Da, în ciuda faptului că mi-ai întrerupt somnul noaptea trecută.

— Hmm… Poţi să mă întrerupi aşa oricând.

O sărut din nou.

— Dar tu? Ai dormit bine?

— Întotdeauna dorm bine cu tine, Anastasia.

— N-ai mai avut coşmaruri?

— Nu.

Numai vise. Vise plăcute.

— Despre ce sunt coşmarurile tale?

Întrebarea ei mă prinde nepregătit şi dintr-odată mă gândesc cum eram când aveam patru ani – neajutorat, pierdut, singur, suferind şi plin de furie.

— Sunt amintirile copilăriei mele, sau cel puţin aşa susţine dr. Flynn. Unele mai vii, altele mai şterse.

Am fost un copil neglijat, abuzat.

Mama nu mă iubea.

Nu mă proteja.

S-a sinucis şi m-a abandonat.

Târfa drogată moartă pe podea.

Arsura.

Nu arsura.

Nu. Nu te gândi la asta, Grey!

— Te trezeşti plângând şi ţipând?

Întrebarea Anei mă readuce în prezent şi-mi trec degetul peste clavicula ei, păstrând contactul fizic cu ea. Talismanul viselor mele.

— Nu, Anastasia. N-am plâns niciodată. Din câte-mi amintesc. Nici măcar nemernicul ăla nenorocit nu m-a putut face să plâng.

— Ai vreo amintire frumoasă din copilărie?

— Îmi amintesc că târfa drogată făcea prăjituri. Îmi amintesc aroma. Un tort de ziua mea, cred. Pentru mine.

Mami e la bucătărie.

Miroase a ceva bun.

Bun şi cald şi cu ciocolată.

Ea cântă.

Cântecelul de Bucurie al lui mami.

Zâmbeşte.

— Asta-i pentru tine, Viermişor.

Pentru mine!

— Şi mai e venirea Miei, cu mama şi cu tata. Mama era îngrijorată de reacţia mea, dar am adorat-o pe Mia imediat. Primul meu cuvânt a fost

„Mia”. Îmi amintesc prima mea lecţie de pian. Domnişoara Kathie, profesoara mea, era minunată. Creştea şi cai.

— Ai spus că mama ta te-a salvat. Cum?

Grace? Nu e evident?

— M-a adoptat. Credeam că e un înger când am văzut-o prima oară. Era îmbrăcată în alb, atât de bună şi de calmă când m-a examinat. N-o să uit niciodată. Dacă ar fi spus nu, sau dacă ar fi spus nu Carrick...

La naiba! Acum aş fi mort.

Mă uit la ceas: 6:15.

— E cam profundă discuţia pentru ora asta atât de matinală.

— Mi-am propus să te cunosc mai bine, spune Ana, şi pare în acelaşi timp sinceră şi pusă pe pozne.

— Serios, domnişoară Steele? Credeam că vrei să afli dacă prefer cafea sau ceai. În orice caz, mă pot gândi la unul dintre modurile în care mă poţi cunoaşte mai bine.

O împung cu erecţia mea.

— Cred că în felul acesta te cunosc destul de bine.

Zâmbesc cu subînţeles.

— Eu nu cred că te voi cunoaşte niciodată suficient de bine în felul acesta. Există nişte avantaje categorice în faptul că mă trezesc lângă tine.

O sărut pe ureche.

— Nu trebuie să te trezeşti?

— În dimineaţa asta, nu. Într-un singur loc îmi doresc să fiu acum, domnişoară Steele.

— Christian!

Mă rostogolesc peste ea şi-i prind mâinile deasupra capului, apoi o sărut pe gât.

— Ah, domnişoară Steele.

O ţin de ambele braţe cu o singură mână. Pe cealaltă mi-o cobor de-a lungul trupului ei şi, lent, îi ridic cămaşa de noapte din satin, până când penisul meu erect se lipeşte de sexul ei.

— Ah, ce mi-ar plăcea să-ţi fac, şoptesc.

Zâmbeşte şi-şi ridică bazinul spre mine.

O fetiţă obraznică.

Mai întâi am nevoie de un prezervativ.

Mă întind să iau unul din noptieră.

Ana mi se alătură la barul din bucătărie. Poartă o rochie albastru-deschis şi pantofi cu toc. Arată din nou uluitor. O privesc cum îşi devorează micul dejun. Sunt relaxat. Chiar fericit. A spus că se va muta cu mine şi mi-am început ziua cu un futai. Zâmbesc şi mă întreb dacă Anei i s-ar părea asta haios. Se întoarce spre mine.

— Când o să-l cunosc pe instructorul tău, pe Claude, ca să văd ce poate?

— Depinde dacă vrei să mergi la New York sau nu în weekendul ăsta – asta dacă nu vrei să-l întâlneşti într-una din dimineţi, săptămâna asta. O s-o rog pe Andrea să-i verifice programul şi te

anunţ.

— Andrea?

— Asistenta mea personală.

Se întoarce azi. Ce uşurare!

— Una dintre numeroasele tale blonde?

— Nu e a mea. Lucrează pentru mine. Tu eşti a mea.

— Şi eu lucrez pentru tine.

O, da!

— Şi tu.

— Poate Claude mă va învăţa kickboxing, spune Ana, dar şi ea zâmbeşte.

În mod clar vrea să-şi sporească şansele în faţa mea. Chestia asta ar putea deveni interesantă.

— Să te văd, domnişoară Steele.

Ana muşcă dintr-o clătită şi se uită în spatele ei.

— Ai ridicat capacul pianului din nou.

— L-am închis azi-noapte ca să nu te deranjez. Cred că n-a funcţionat, dar mă bucur.

Ana se înroşeşte.

Da. Sunt multe de spus despre sexul pe pian. Şi despre sexul dimineaţa la prima oră. Face minuni pentru dispoziţia mea.

Doamna Jones ne întrerupe momentul. Se apleacă şi pune în faţa Anei o pungă de hârtie, cu prânzul.

— Pentru mai târziu, Ana. Ton, e OK?

— A, da. Mulţumesc, doamnă Jones.

Ana îi zâmbeşte larg, Gail la fel, apoi iese ca să ne ofere un pic de intimitate. Şi pentru Gail e o

noutate. Nu-mi stă în fire să am pe cineva în vizită în timpul săptămânii. Data trecută am fost tot cu Ana.

— Pot să te întreb ceva? îmi întrerupe Ana gândurile.

— Desigur.

— Şi n-o să te superi?

— E despre Elena?

— Nu.

— Atunci n-o să mă supăr.

— Dar acum am o întrebare suplimentară.

— Da?

— Care e despre ea.

Buna dispoziţie mi se evaporă.

— Ce anume?

— De ce te superi atât de tare când te întreb despre ea?

— Sincer? o întreb.

— Credeam că eşti întotdeauna sincer cu mine.

— Îmi propun să fiu.

— Ăsta pare un răspuns foarte evaziv.

— Sunt mereu sincer cu tine, Ana. Nu vreau să mă joc. Mă rog, nu genul ăsta de jocuri, adaug.

— Dar ce fel de jocuri îţi plac? spune Ana clipind, prefăcându-se nevinovată.

— Domnişoară Steele, nu eşti deloc atentă.

Ea râde, iar faptul că o văd şi o aud râzând îmi redă buna dispoziţie.

— Domnule Grey, îmi distragi atenţia în atât de multe feluri!

— Sunetul meu favorit din toată lumea asta e chicotitul tău, Anastasia. Acum… care era întrebarea?

— A, da. Te vedeai cu supusele tale doar în weekend?

— Da, e corect.

Unde vrea să ajungă?

— Deci nu făceai sex în timpul săptămânii.

Aruncă o privire spre intrarea în living; se asigură că nu aude nimeni. Izbucnesc în râs.

— Ah, aici voiai să ajungi. De ce crezi că fac sport în fiecare zi a săptămânii?

Ziua de azi e diferită. Sex într-o zi a săptămânii. Înainte de micul dejun. Ultima oară când s-a întâmplat asta a fost pe birou, cu tine, Anastasia.

— Pari foarte mulţumită de tine însăţi, domnişoară Steele.

— Sunt, domnule Grey.

— Aşa şi trebuie. Acum mănâncă-ţi micul dejun.

Coborâm în lift cu Taylor şi Sawyer şi buna dispoziţie continuă în maşină. Taylor şi Sawyer se aşază în faţă şi pornim spre SIP.

Da, în mod clar m-aş putea obişnui cu asta.

Ana pluteşte. Trage cu coada ochiului spre mine, sau poate eu sunt cel care trage cu coada ochiului la ea?

— Nu spuneai că azi vine fratele colegei tale de apartament? o întreb eu.

— Ah, Ethan, spune ea. Am uitat. Ah, Christian,

mulţumesc că mi-ai reamintit. Va trebui să mă întorc la apartament.

— La ce oră?

— Nu ştiu exact la ce oră soseşte.

— Nu vreau să te duci nicăieri de una singură.

Mă priveşte îndurerată.

— Ştiu, zice ea. Sawyer mă va spiona, ăăă, mă va supraveghea azi?

— Da, spun eu apăsat.

Leila e tot în libertate.

— Dacă aş fi condus Saab-ul, ar fi fost mai uşor, mormăie ea, ursuză.

— Sawyer va avea o maşină şi te poate duce la apartament, numai să-i spui când.

Îl privesc pe Taylor în oglinda retrovizoare. El dă din cap. Ana oftează.

— Bine. Cred că Ethan mă va suna în cursul zilei. O să te anunţ care e planul.

Aranjamentul ăsta e cam la voia întâmplării.

Dar nu vreau să mă cert.

Am o zi mult prea frumoasă.

— Bine. Nicăieri de una singură. Pricepi? spun şi o ameninţ cu degetul.

— Da, dragule, zice ea, plină de sarcasm.

Ah, ce n-aş da să o plesnesc la fund chiar acum.

— Şi poate-ar fi bine să-ţi foloseşti doar Blackberry-ul – o să-ţi trimit e-mailuri pe el. Asta ca tipul meu de la IT să nu mai aibă o dimineaţă interesantă, bine?

— Da, Christian, spune şi-şi dă ochii peste cap.

— Să ştii, domnişoară Steele, cred că mă mănâncă palma.

— Ah, domnule Grey, pe tine te mănâncă palma în permanenţă. Ce-o să ne facem cu asta?

Izbucnesc în râs. E haioasă.

Telefonul îmi vibrează.

Rahat! E Elena.

— Ce e?

— Christian. Bună. Eu sunt. Scuze de deranj. Voiam să mă asigur că nu-l suni pe tipul ăla. Bileţelul era de la Isaac.

— Cred că glumeşti.

— Da. E atât de stânjenitor! Era pentru un joc de-al nostru.

— Pentru un joc.

— Da. Şi nu voia să spună cinci mii de dolari.

Izbucnesc în râs.

— Când ţi-a spus asta?

— În dimineaţa asta. L-am sunat imediat. I-am spus că am fost la tine. Ah, Christian, îmi pare rău.

— Nu, nu-ţi face griji. Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Mă bucur că există o explicaţie logică. Părea o sumă ridicol de mică.

— Nu-mi vine să cred.

— Nu mă îndoiesc că ai un plan de răzbunare malefic şi creativ. Săracul Isaac!

— De fapt, el e supărat pe mine. Aşa că va trebui să mă revanşez faţă de el.

— Foarte bine.

— În orice caz. Mulţumesc că m-ai ascultat ieri.

Vorbim cât de curând.

— La revedere.

Închid şi mă întorc spre Ana, care mă priveşte cu atenţie.

— Cine era? întreabă ea.

— Chiar vrei să ştii?

Scutură din cap şi se uită pe geam, posomorâtă.

— Hei!

Îi iau mâna şi-i sărut fiecare încheietură, apoi îi prind degetul mic, îl strecor în gură şi-l sug. Tare. Apoi îl muşc uşor.

Se foieşte lângă mine şi aruncă o privire agitată spre Taylor şi Sawyer. I-am captat atenţia.

— Nu te mai frământa, Anastasia. Ce-a fost a fost.

O sărut în palmă şi-i dau drumul mâinii. Ea deschide portiera şi o privesc îndreptându-se spre SIP.

— Domnule Grey, aş vrea să dau o raită pe la apartamentul domnişoarei Steele dacă se duce astăzi acolo, spune Taylor, iar eu sunt de acord că e o idee bună.

Andrea îmi zâmbeşte larg când ies din liftul de la Grey House. O tânără care seamănă cu un şoricel stă lângă ea.

— Bună dimineaţa, domnule Grey. Ea e Sarah Hunter. Îşi face rezidenţiatul la noi.

Sarah mă priveşte în ochi şi-mi întinde mâna.

— Bună dimineaţa, domnule Grey. Mă bucur să

vă cunosc.

— Bună, Sarah. Bine ai venit!

Ne strângem mâna cu putere.

Are o strânsoare surprinzătoare.

Nu e şoricel, deci.

Îmi retrag mâna.

— Poţi să vii la mine în birou, Andrea?

— Sigur. Doriţi ca Sarah să vă facă o cafea?

— Da. Fără zahăr. Te rog.

Sarah dispare la bucătărie cu un entuziasm care sper să nu mi se pară enervant, iar eu ţin uşa deschisă pentru Andrea. După ce intră, închid uşa.

— Andrea…

— Domnule Grey…

Ne oprim amândoi din vorbit.

— Spune tu, zic.

— Domnule Grey, voiam să vă mulţumesc pentru apartament. Nu trebuia…

— De ce nu mi-ai spus că te măriţi?

Mă aşez la birou. Andrea se înroşeşte. Asta nu se întâmplă des. Pare că nu ştie ce să spună.

— Andrea?

— Păi… Ăăă… Prin contract nu avem voie să avem relaţii cu colegii.

— Te-ai căsătorit cu cineva care lucrează aici!

Cum naiba a reuşit să ţină asta secret?

— Da, domnule.

— Cine e norocosul?

— Damon Parker; lucrează la inginerie.

— Australianul.

— Are nevoie de cartea verde. Actualmente are numai drept de muncă.

— Înţeleg.

O căsătorie de convenienţă. Nu ştiu de ce, dar sunt dezamăgit de ea, pentru ea. Vede reticenţa din expresia mea şi se grăbeşte să mă lămurească.

— Nu de asta m-am măritat cu el. Îl iubesc, spune ea într-un fel neobişnuit şi se înroşeşte.

Bujorii din obrajii ei îmi readuc încrederea în ea.

— Atunci, felicitări. Poftim.

Îi ofer felicitarea cu „Să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi” pe care am semnat-o ieri şi sper să n-o citească în faţa mea.

— Şi cum e viaţa de om căsătorit? o întreb, ca să o împiedic să facă asta.

— O recomand cu tărie, domnule.

Radiază de fericire. Recunosc expresia asta. Aşa mă simt şi eu. Acum nu mai ştiu eu ce să spun. Andrea adoptă din nou tonul profesional.

— Ne uităm pe programul dumneavoastră? întreabă ea.

— Te rog.

Căsătoria. Mă gândesc la asta după ce Andrea pleacă. Sunt de acord cu ea. E ceea ce-şi doresc majoritatea femeilor. Nu-i aşa? Mă întreb ce-ar face Ana dacă aş ruga-o să se mărite cu mine. Clatin din cap, simţindu-mă blocat de această idee.

Nu fi ridicol, Grey!

Mă gândesc din nou la dimineaţa aceasta. M-aş

putea trezi în fiecare zi alături de Anastasia Steele şi aş putea adormi lângă ea în fiecare seară.

Eşti îndrăgostit, Grey.

Te-a lovit rău de tot.

Bucură-te cât mai durează!

Îi scriu un e-mail.

De la: Christian Grey
Subiect Răsăritul
Data: 14 iunie 2011, ora 09:23
Către: Anastasia Steele

Îmi place la nebunie să mă trezesc alături de tine dimineaţa.

Christian Grey

Complet & Absolut îndrăgostit CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Surâd când trimit mesajul.

Sper să-l citească pe Blackberry.

Sarah îmi aduce cafeaua, iar eu deschid ultima versiune a contractului cu SIP şi încep să-l citesc.

Telefonul îmi bâzâie. E un mesaj de la Elena.

ELENA
Mulţumesc că eşti atât de înţelegător.

Îl ignor şi mă întorc la documentul meu. Când ridic privirea, găsesc un răspuns de la Ana. Iau o gură de cafea.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Asfinţitul
Data: 14 iunie 2011, ora 09:35
Către: Christian Grey

Dragă domnule Complet & Absolut îndrăgostit,

Şi mie-mi place la nebunie să mă trezesc alături de tine. Dar îmi place să fiu cu tine în pat şi în lifturi şi pe piane şi pe mese de biliard şi pe iahturi şi pe birouri şi în duş şi în cadă şi pe cruci dubioase de lemn cu cătuşe şi-n baldachine cu cearşafuri de satin roşu şi în hangarele pentru bărci şi în dormitoarele copilăriei.

A ta
Înnebunită şi Nesătulă de Sex xx

Rahat! Râd şi mă înec în acelaşi timp şi scuip cafeaua pe tastatură la „Înnebunită şi Nesătulă de Sex”. Nu-mi vine să cred că a scris aşa ceva într-un e-mail. Din fericire, am şerveţele la îndemână după dezastrul cu cafeaua de ieri.

De la: Christian Grey
Subiect: Taste ude
Data: 14 iunie 2011, ora 09:37
Către: Anastasia Steele

Dragă Înnebunită şi Nesătulă de Sex,
Tocmai am scuipat cafeaua pe toată tastatura.
Nu cred că mi s-a mai întâmplat asta vreodată.
Admir o femeie care se concentrează la geografie.
Să-nţeleg că mă vrei doar pentru corpul meu?

Christian Grey
Complet & Absolut îndrăgostit CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Continui să citesc contractul cu SIP, dar nu ajung prea departe pentru că am un nou e-mail de la ea.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Râd şi sunt udă
Data: 14 iunie 2011, ora 09:42
Către: Christian Grey
Dragă Complet & Absolut şocat,
Întotdeauna.
Am de lucru.
Nu mă mai deranja.
Î & NS xx

De la: Christian Grey
Subiect: Trebuie?
Data: 14 iunie 2011, ora 09:50
Către: Anastasia Steele

Dragă Î & NS,

Ca întotdeauna, dorinţa ta e poruncă pentru mine.

Îmi place la nebunie că râzi şi te-ai udat.

Pe curând, iubito!

x

Christian Grey

Complet & Absolut îndrăgostit, Şocat şi Fermecat CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mai târziu intru în şedinţa lunară cu Ros şi Marco – tipul de la Fuziuni şi Achiziţii – şi cu echipa lui. Parcurgem lista companiilor pe care oamenii lui Marco le-au identificat ca potenţiale obiective pentru preluare.

Marco discută ultima companie de listă.

— Se luptă să reziste, dar au patru patente în aşteptare, ceea ce ar putea fi de folos la divizia de fibră optică.

— Fred le-a studiat? întreb.

— E entuziasmat, răspunde Marco, zâmbind lacom.

— Hai s-o facem!

Telefonul bâzâie şi numele Anei îmi luminează ecranul.

— Scuze, spun, luând telefonul. Anastasia.

— Christian, Jack m-a rugat să-i cumpăr mâncarea de prânz.

— Leneş nenorocit!

— Deci o să ies. Ar fi mai uşor să-mi dai numărul

lui Sawyer, ca să nu te mai deranjez pe tine.

— Nu e niciun deranj, iubito.

— Eşti singur?

Mă uit la masă.

— Nu. Sunt şase oameni care se holbează la mine chiar acum întrebându-se cu cine naiba vorbesc.

Toţi se uită în altă parte.

— Pe bune? chiţăie ea.

— Da. Pe bune! spun, apoi fac o pauză. E prietena mea, anunţ eu. Ros clatină din cap.

— Probabil, credeau cu toţii că eşti homosexual, ştii tu.

Râd, iar Ros şi Marco schimbă o privire.

— Mda, probabil.

— Aăă… e cazul să închid.

— O să-l anunţ pe Sawyer.

Râd la reacţiile celor din jurul mesei.

— Ai vreo veste de la prietenul tău?

— Nu încă. Vei fi primul care află, domnule Grey.

— Bine. Pe curând, iubito.

— Pa, Christian.

Mă ridic.

— Trebuie să dau un telefon urgent.

Ies din sala de şedinţe şi-l sun pe Sawyer.

— Domnule Grey.

— Ana pleacă să cumpere mâncare. Te rog, supravegheaz-o!

— Da, domnule.

Mă întorc în sala de şedinţe şi întâlnirea se

încheie. Ros se apropie de mine.

— Fuziunea ta personală? spune ea curioasă.

— Chiar ea.

— Nu mă mir că eşti atât de vesel. Sunt de acord, zice ea. Zâmbesc ca un înfumurat ce sunt.

Bastille e pe val. M-a pus de trei ori la podea, al naibii.

— Mi-a spus Dante că ai dus o fată frumoasă la bar. De-asta eşti aşa de moale azi, Grey?

— Poate, rânjesc eu. Şi are nevoie de un instructor.

— M-a sunat asistenta ta personală de dimineaţă. De-abia aştept să o cunosc.

— Vrea să înveţe kickboxing.

— Ca să te pună la respect?

— Da. Ceva de genul ăsta.

Îl atac, dar el fentează la stânga, cu codiţele zburând în toate părţile, şi mă pune la pământ cu o lovitură circulară rapidă.

Rahat! Sunt iar la podea.

Bastille e entuziasmat.

— N-o să aibă probleme să te bată măr dacă lupţi aşa, Grey, croncăne el.

Gata, m-am săturat. Îl pun la pământ.

Fac duş şi mă întorc la birou după lupta cu Bastille. Andrea mă aşteaptă.

— Domnule Grey. Mulţumesc. Sunteţi foarte generos.

Îi fac semn cu mâna, îndreptându-mă spre birou.

— Cu plăcere, Andrea. Dacă-i foloseşti pentru o lună de miere ca lumea, asigură-te că sunt şi eu plecat.

Îmi zâmbeşte aşa cum rar o face, iar eu închid uşa biroului. Când mă aşez, observ un e-mail nou de la Ana.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Vizitatori din Sunny Climes
Data: 14 iunie 2011, ora 14:55
Către: Christian Grey

Dragă Complet & Complet ÎŞ & F,

S-a întors Ethan şi vine aici să ia cheile de la apartament.

Aş vrea însă să mă asigur că se instalează aşa cum trebuie.

Vrei să vii să mă iei după ce termin programul?

Putem să trecem pe la apartament, apoi să ieşim CU TOŢII la masă?

Fac eu cinste?

A ta

Ana x Tot Î & NS

Anastasia Steele

Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Iar îmi scrie pe computerul de la muncă. La naiba! Ana!

De la: Christian Grey
Subiect: Cina în oraş
Data: 14 iunie 2011, ora 15:05
Către: Anastasia Steele

Sunt de acord cu planul tău. Dar nu te las să plăteşti!

Fac eu cinste.

Vin să te iau la 6: 00.

X

P.S. De ce nu-mi scrii pe Blackberry???

Christian Grey

Complet şi Absolut Enervat, CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc".

De la: Anastasia Steele
Subiect: Faci pe şeful
Data: 14 iunie 2011, ora 15:11
Către: Christian Grey

Ah, nu mai fi atât de irascibil!

Totul e codat.

Ne vedem la 6:00.

Ana x

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

De la: Christian Grey
Subiect: Femeie care mă înnebuneşte

Data: 14 iunie 2011, ora 15:18
Către: Anastasia Steele
Irascibil!
Îţi arăt eu irascibilitate.
Şi de-abia aştept s-o fac.
Christian Grey
Complet şi Absolut Enervat, dar Zâmbitor dintr-un Motiv Necunoscut, CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Promisiuni… Promisiuni…
Data: 14 iunie 2011, ora 15:23
Către: Christian Grey
Să te văd, domnule Grey
Şi eu de-abia aştept. ;D
Ana x
Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Andrea mă sună.
— Îl am la telefon pe profesorul Choudury de la WSU. Profesorul este şeful catedrei de ştiinţe ale mediului. E ciudat că mă sună.
— Fă-mi legătura!
— Domnule Grey. Voiam să vă dau nişte veşti bune.
— Vă rog, vă ascult.
— Doamna profesor Gravett şi echipa ei au făcut

o descoperire în privinţa microbilor responsabili de fixarea azotului. Voiam să vă anunţ, pentru că vă va prezenta cercetările vineri.

— Pare ceva impresionant.

— După cum ştiţi, cercetările noastre vizează îmbunătăţirea productivităţii solului. Iar asta e o descoperire importantă, care schimbă totul.

— Mă bucur să aud aşa ceva.

— Şi asta datorită dumneavoastră, domnule Grey, şi finanţării din partea GEH.

— De-abia aştept să aflu mai multe vineri.

— Bună ziua, domnule.

La 5:55 p.m. Sunt în faţa clădirii SIP, pe bancheta din spate a Audi-ului, de-abia aşteptând să o văd pe Ana.

O sun:

— Aici Irascibilul.

— Ah, aici e înnebunită şi Nesătula de Sex. Să înţeleg că eşti afară? răspunde ea.

— Aşa e, domnişoară Steele. De-abia aştept să te văd.

— Am înţeles, domnule Grey. Ies imediat.

Stau şi aştept, citind un raport despre patentele de fibră optică de care vorbea Marco mai devreme.

Ana apare câteva minute mai târziu. Vine spre mine, iar părul îi străluceşte în soarele după-amiezii târzii şi buclele mari i se leagănă pe umeri. Mi se ridică moralul şi mă simt complet aflat sub vraja ei.

E totul pentru mine.

Ies din maşină ca să-i deschid portiera.

— Domnişoară Steele, arăţi la fel de captivantă ca dimineaţă.

O îmbrăţişez şi o sărut pe buze.

— Şi tu la fel, domnule Grey.

— Hai să-l recuperăm pe prietenul tău.

Îi deschid portiera şi, când se urcă, îl văd pe Sawyer, care stă lângă clădirea SIP, nezărit de Ana. El dă din cap şi face un semn spre parcarea SIP.

*

Taylor opreşte lângă apartamentul Anei şi întind mâna spre mânerul portierei, dar mă opreşte bâzâitul telefonului.

— Grey, răspund, în timp ce Ana deschide portiera.

— Christian.

— Ros, ce s-a întâmplat?

— A intervenit ceva.

— Mă duc să-l iau pe Ethan. Mă întorc în două minute, şopteşte Ana, ieşind din maşină.

— Stai o clipă, Ros.

Mă uit la Ana care apasă pe butonul interfonului şi vorbeşte cu Ethan. Uşa bâzâie şi ea intră în bloc.

— Ce e, Ros?

— E Woods.

— Woods?

— Lucas Woods.

— A, da. Idiotul care a îngropat o companie de fibră optică şi a apoi a dat vina pe oricine

altcineva.

— Exact! Ne face publicitate negativă.

— Şi?

— Sam îşi face griji pentru urmările privind imaginea. Woods a vorbit în presă despre preluare. Cum am venit noi şi nu l-am lăsat să conducă firma aşa cum voia.

Îmi vine să râd.

— Aveam un motiv bun. Ar fi adus-o la faliment dacă ar fi continuat aşa cum voia el.

— Adevărat.

— Spune-i lui Sam că ştiu că Woods pare convingător în faţa celor care nu-i cunosc povestea, dar cei care-l cunosc îşi dau seama că a ajuns la un nivel mult peste abilităţile lui şi că a luat unele decizii proaste. Nu poate da vina decât pe el însuşi.

— Deci nu eşti îngrijorat.

— În legătură cu el? Nu. E un cretin înfumurat. Toată comunitatea ştie asta.

— Am putea să-l acuzăm de defăimare şi că a încălcat clauza de confidenţialitate.

— De ce să facem asta? Ne face publicitate. O să mă faulteze de unul singur. Deşi ar trebui să fie bărbat şi să o lase baltă.

— Mă gândeam eu că aşa o să spui. Sam e agitat.

— Sam trebuie să se calmeze. Mereu exagerează când vine vorba de publicitate negativă.

Mă uit pe geam şi văd un tânăr cu o geantă de

voiaj care merge spre uşa apartamentului.

Ros continuă să vorbească, dar o ignor. Bărbatul acela îmi pare cunoscut. Pare aterizat de la plajă: păr lung şi blond, pielea bronzată, îl recunosc imediat şi mă cuprinde groaza.

E Ethan Kavanagh.

Rahat! Cine i-a dat drumul Anei în apartament?

— Ros, trebuie să-nchid, mă răstesc la telefon şi simt cum teama mă strânge de gât.

Ana.

Ies zburând din maşină.

— Taylor, urmează-mă, strig şi ne năpustim spre Ethan Kavanagh, care e gata să bage cheia în broască.

El se sperie când vede că fugim spre el.

— Kavanagh. Sunt Christian Grey. Ana e sus cu cineva care poate fi înarmat. Aşteaptă aici.

Îşi dă seama cine sunt şi, fără cuvinte – derutat, îmi închipui –, îmi lasă cheia. Dau buzna pe uşă şi o iau la goană pe scări, urcând câte două trepte deodată.

Mă năpustesc în apartament şi le găsesc.

O confruntare.

Ana şi Leila.

Iar Leila are o armă.

Nu. Nu. Nu. O armă nenorocită.

Şi Ana e aici. Singură. Vulnerabilă. Panica şi furia explodează în mine.

Vreau să sar pe Leila. Să-i iau arma. Să o dobor. Dar încremenesc şi mă uit la Ana. Are ochii larg

deschişi de teamă şi ceva în plus, ce nu pot denumi. Compasiune, poate? Dar, spre uşurarea mea, nu e rănită.

Imaginea Leilei îmi provoacă un şoc. Nu numai că are degetele încolăcite în jurul unei arme, dar a şi slăbit foarte mult. E împuţită. Hainele-i sunt zdrenţuite şi ochii ei căprui par înceţoşaţi şi fără expresie. Am un nod în gât şi nu ştiu dacă simt frică sau milă.

Dar cea mai mare grijă a mea e că are o armă şi Ana e în aceeaşi încăpere.

Vrea să-i facă rău?

Vrea să-mi facă rău mie?

Privirea Leilei e aţintită asupra mea. Devine mai intensă, nu mai pare neînsufleţită. Studiază fiecare detaliu, de parcă nu-i vine să creadă că sunt adevărat. E enervant. Dar rămân ferm şi o privesc şi eu cu atenţie.

Flutură din gene şi încearcă să-şi revină. Dar strânge arma şi mai tare în mână.

Rahat!

Aştept. Gata să reacţionez. Inima îmi bate cu putere şi am un gust metalic în gură.

Ce-ai de gând să faci, Leila?

Ce-ai de gând să faci cu arma aia?

Ea încremeneşte şi-şi coboară capul preţ de o clipă, dar nu-şi ia ochii de la mine, privindu-mă fix printre genele întunecate.

Simt o mişcare în spatele meu.

Taylor.

Ridic mâna şi-i fac semn să rămână calm.

E agitat. Furios. Simt asta. Dar nu se clinteşte.

Nu-mi iau privirea nicio clipă de la Leila.

Arată ca o stafie; are cearcăne negre, pielea îi e străvezie ca un pergament, iar buzele îi sunt îngheţate şi crăpate.

Doamne, Leila, ce ţi-ai făcut?

Timpul trece. Secunde. Minute. Şi ne holbăm unul la altul.

Încet, lumina din ochii ei se schimbă; strălucirea creşte, de la maroniu mohorât la culoarea alunei. Şi văd o licărire din acea Leila pe care o ştiam. O scânteie a unei legături dintre noi. Un spirit geamăn care s-a bucurat de tot ce am trăit împreună. Vechea noastră legătură e tot acolo. O simt între noi.

Îmi cedează.

Respiraţia i se accelerează şi-şi linge buzele crăpate, însă nu reuşeşte să şi le umezească.

Dar e suficient.

E suficient să înţeleg de ce are nevoie. Ce-şi doreşte.

Mă doreşte pe mine.

Pe mine ca în zilele bune.

Buzele i se întredeschid, pieptul i se ridică şi-i coboară şi în obraji îi apare o urmă de culoare.

Ochii i se luminează, pupilele i se măresc.

Da. Asta îşi doreşte.

Să-mi cedeze controlul.

Vrea o cale de ieşire.

Nu mai poate.

A obosit. E a mea.

— În genunchi, şoptesc, doar pentru urechile ei.

Se lasă în genunchi, ca o supusă, firesc. Imediat. Fără întrebări. Cu capul plecat. Arma îi cade din mână şi se loveşte de podea cu un zgomot care rupe tăcerea din jurul nostru.

În spatele meu îl aud pe Taylor răsuflând uşurat.

Şi eu fac la fel.

Ah, slavă Cerului!

Mă apropii încet de ea şi ridic arma, strecurând-o în buzunarul sacoului.

Acum, când nu mai reprezintă o ameninţare directă, trebuie să o scot pe Ana din apartament, cât mai departe de ea. În adâncul sufletului meu ştiu că n-o voi uita niciodată pe Leila pentru asta. Ştiu că nu e în toate minţile – distrusă chiar. Dar să o ameninţe pe Ana?

De neiertat!

Stau în faţa Leilei, aşezându-mă între ea şi Ana. Nu-mi iau ochii de la Leila care îngenunchează cu o graţie tăcută pe podea.

— Anastasia, du-te cu Taylor, spun eu.

— Ethan? şopteşte ea şi-i simt tremurul din voce.

— La parter, o informez.

Taylor o aşteaptă pe Ana, care nu se clinteşte.

Te rog, Ana. Pleacă!

— Anastasia, repet eu.

Pleacă!

A rămas lipită de podea.

Mă apropii şi mai mult de Leila – şi Ana tot nu vrea să se mişte din loc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Anastasia, fă şi tu o dată în viaţa ta ce ţi se spune şi pleacă de-aici!

Ne privim ochi în ochi şi o implor să plece. Nu pot face asta cu ea aici. Nu ştiu cât de stabilă e Leila; are nevoie de ajutor şi ar putea să-i facă rău Anei.

Încerc să-i sugerez asta Anei cu privirea mea rugătoare.

Dar e palidă la faţă. E în stare de şoc.

Rahat! A tras o spaimă soră cu moartea, Grey. Nu se poate mişca.

— Taylor! Du-o pe domnişoara Steele la parter. Acum!

Taylor dă din cap şi face o mişcare spre Ana.

— De ce? şopteşte Ana.

— Pleacă! Du-te înapoi la apartament. Trebuie să rămân singur cu Leila.

Te rog. Trebuie să ştiu că eşti în siguranţă.

Se uită ba la mine, ba la Leila.

Ana. Pleacă! Te rog! Trebuie să rezolv problema asta.

— Domnişoară Steele. Ana.

Taylor îi întinde mâna Anastasiei.

— Taylor, insist eu.

Fără ezitare, o ia pe Ana în braţe şi iese din apartament.

Slavă Cerului!

Expir din toţi rărunchii şi mângâi părul nespălat

şi încurcat al Leilei, în timp ce uşa apartamentului se închide.

Suntem singuri.

Fac un pas în spate.

— Ridică-te!

Leila se ridică în picioare, dar privirea îi rămâne în podea.

— Uită-te la mine, şoptesc.

Înalţă capul încet, iar durerea i se citeşte clar pe faţă.

Lacrimile îi ţâşnesc din ochi şi i se scurg pe obraji.

— O, Leila, şoptesc şi o îmbrăţişez.

La naiba!

Mirosul.

Miroase a sărăcie şi a neglijenţă şi a om fără adăpost.

Şi ajung din nou într-un apartament mic şi slab luminat, deasupra unui magazin ieftin de băuturi din Detroit.

Miroase ca el.

Cizmele lui.

Trupul lui nespălat.

Mizeria lui.

Saliva mi se adună în gură şi-mi vine să vomit. O dată. E greu de suportat.

La naiba!

Dar ea nu observă. O ţin în braţe, în vreme ce plânge şi plânge şi plânge, udându-mi sacoul de lacrimi şi muci.

O ţin în braţe, încercând să nu vărs. Încercând să nu simt duhoarea.

O duhoare dureros de familiară. Şi atât de neplăcută!

— Taci, şoptesc eu. Gata!

Când ia o gură de aer şi trupul îi e chinuit de suspine seci, îi dau drumul.

— Ai nevoie de o baie.

O iau de mână şi o duc în baia lui Kate. E spaţioasă, după cum a spus Ana. Are duş, cadă şi o grămadă de cosmetice scumpe la vedere, închid uşa şi sunt tentat să o încui; nu vreau să fugă. Dar ea se ridică, supusă şi tăcută, cutremurându-se la fiecare suspin.

— E în regulă, murmur eu. Sunt aici.

Dau drumul robinetului şi apa fierbinte începe să se adune în cada imensă. Pun nişte ulei de baie în cascada de apă şi curând parfumul sufocant de crini acoperă duhoarea Leilei.

Începe să tremure.

— Vrei să faci o baie? o întreb.

Se uită în jos la jetul plin de spumă şi apoi la mine. Dă din cap.

— Pot să-ţi iau haina?

Dă din cap din nou. Şi, cu vârful degetelor, îi scot haina de pe trup. Nu mai poate fi salvată. Va trebui arsă.

Pe dedesubt, hainele atârnă pe ea. Poartă o bluză roz murdară şi o pereche de pantaloni jegoşi de o culoare nedeterminată. Nici acestea nu mai

pot fi folosite. În jurul încheieturii are un bandaj murdar şi zdrenţuit.

— Hainele astea, trebuie să le scoţi de pe tine. Bine?

Ea dă din cap.

— Ridică braţele!

Mă ascultă cuminte, iar eu îi scot bluza şi încerc să nu fiu şocat când o văd cum arată. E slabă de tot, toată numai oase şi unghiuri ascuţite, un contrast imens faţă de vechea Leila. E revoltător.

E vina mea; ar fi trebuit să o găsesc mai devreme.

Îi trag pantalonii în jos.

— Scoate-i!

O prind de mână.

Îşi scoate pantalonii, iar eu îi aşez peste grămada de zdrenţe.

Tremură.

— Hei! E în regulă. O să te ajutăm. Bine?

Dă din cap, dar rămâne impasibilă.

O iau de mână şi desfac bandajul. Cred că ar fi trebuit schimbat; mirosul e îngrozitor. Îmi vine să vomit, dar n-o fac. Cicatricea de la încheietura ei e palidă, dar, în mod miraculos, pare curată. Arunc bandajul şi pansamentul.

— Trebuie să le scoţi şi pe astea.

Mă refer la lenjeria ei murdară. Ea mă priveşte.

— Nu. Scoate-le tu, spun şi mă întorc ca să-i ofer puţină intimitate.

Îi aud mişcările, hainele căzând la podea. Când

se opreşte, mă răsucesc şi o descopăr dezbrăcată.

Nu mai are nicio rotunjime voluptuoasă.

Cred că n-a mâncat de săptămâni întregi.

E supărător.

— Aici.

Mă ia de mână. Cu mâna cealaltă verific temperatura apei. E caldă, dar nu fierbinte.

— Intră în cadă.

Intră în cadă şi se scufundă încet în apa parfumată, plină de spumă. Îmi scot sacoul şi-mi suflec mânecile cămăşii, aşezându-mă pe podea, lângă cadă. Îşi întoarce faţa mică şi tristă spre mine, dar tot nu spune nimic.

Mă întind după gelul de duş şi un burete de nylon pe care cred că-l foloseşte Kavanagh. Mă rog, n-o să-i ducă lipsa – observ că mai are unul pe raft.

— Mâna, îi spun.

Leila îmi întinde mâna şi, metodic şi blând, încep să o spăl.

E foarte murdară. Nu s-a spălat de săptămâni întregi, din câte se pare. E plină de jeg. Peste tot.

Cum ajunge cineva atât de murdar?

— Ridică bărbia!

O frec pe gât şi pe cealaltă mână, lăsându-i pielea curată şi un pic mai roşie. Îi spăl pieptul şi spatele.

— Întinde-te!

Se întinde în baie, iar eu îi spăl picioarele, pe rând.

— Vrei să te spăl pe păr?

Dă din cap că da. Şi eu mă întind după şampon.

I-am mai făcut baie şi înainte. De câteva ori. De obicei, ca recompensă pentru purtarea ei din camera de joacă. A fost întotdeauna o plăcere.

Acum nu mai e.

Îi şamponez părul şi folosesc duşul ca să i-l limpezesc de clăbuc. Când termin, arată un pic mai bine.

Mă dau înapoi.

— N-ai mai făcut asta de multă vreme, spune ea.

Are glasul coborât şi ursuz, gol de orice emoţie.

— Ştiu.

Mă întind şi scot dopul din apa tulbure. Mă ridic şi iau un prosop mare.

— Gata, sus!

Leila se ridică şi-i dau mâna ca să iasă din cadă. O înfăşor în prosop şi iau apoi unul mai mic, ca să-i usuc părul.

Miroase mai bine, şi totuşi în ciuda uleiul parfumat de baie duhoarea hainelor sale persistă în baie.

— Haide!

O scot din baie şi o las pe canapea, în salon.

— Stai aici!

Mă întorc în baie, îmi iau sacoul şi scot telefonul din buzunar. Îl sun pe Flynn pe mobil. Răspunde imediat.

— Christian.

— Am găsit-o pe Leila Williams.

— E cu tine?

— Da. E într-o stare foarte proastă.

— Eşti în Seattle?

— Da. În apartamentul Anei.

— Vin imediat.

Îi dau adresa Anei şi închid. Îi strâng hainele şi mă întorc în living. Leila stă unde am lăsat-o, privind în gol.

Caut prin sertarele de la bucătărie şi găsesc un sac de gunoi. Scotocesc prin buzunarele sacoului şi pantalonilor Leilei, dar nu descopăr decât nişte şerveţele folosite. Îi arunc hainele în sacul de gunoi, îl înnod şi-l las lângă uşa de la intrare.

— O să-ţi găsesc nişte haine curate.

— Hainele ei? spune Leila.

— Haine curate.

În camera Anei, găsesc nişte pantaloni de trening şi un tricou uni. Sper că Ana nu se va supăra, dar cred că Leila are mai multă nevoie de ele.

E tot pe canapea când mă întorc.

— Uite! Pune-le pe tine!

Aşez hainele lângă ea şi mă duc la chiuveta din bucătărie. Umplu un pahar cu apă şi, după ce se îmbracă, i-l întind. Ea scutură din cap.

— Leila, bea asta.

Ia paharul şi soarbe din el.

— Mai bea o dată. Înghiţituri mici, fac eu.

Mai ia o înghiţitură.

— A plecat, spune ea, iar chipul i se schimonoseşte de durere şi suferinţă.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Era ca tine.

— Era?

— Da.

— Înţeleg.

În fine, asta explică de ce m-a urmărit pe mine.

— De ce nu m-ai sunat?

Mă aşez lângă ea. Scutură din cap şi lacrimile îi izvorăsc din ochi încă o dată, dar nu-mi răspunde la întrebare.

— Am sunat un prieten. Te poate ajuta. E doctor.

E epuizată şi rămâne impasibilă, dar lacrimile îi şiroiesc pe obraji, iar eu nu ştiu ce să fac.

— Te-am căutat, îi zic.

Nu spune nimic, dar începe să tremure violent.

Rahat!

Pe fotoliu e o eşarfa. I-o înfăşor în jurul umerilor.

— Ţi-e frig?

Ea dă din cap.

— Tare frig.

Se ghemuieşte în pătură, iar eu mă duc din nou în camera Anei ca să găsesc uscătorul de păr. Îl bag în priza de lângă canapea şi mă aşez. Iau o pernă şi o pun pe podea, între picioare.

— Aşează-te. Aici.

Leila se ridică încet, îşi trage eşarfa în jurul ei şi se cufundă în perna dintre picioarele mele, cu spatele la mine.

Zgomotul ascuţit al uscătorului întrerupe tăcerea dintre noi. Îi usuc cu blândeţe părul.

Se aşază încetişor. Fără să mă atingă.

Ştie că nu poate. Ştie că nu are voie.

De câte ori i-am uscat părul? De zece? De douăsprezece ori? Nu-mi amintesc numărul exact, aşa că mă concentrez la ce am de făcut.

După ce-i usuc părul, mă opresc. În apartamentul Anei e din nou linişte. Leila îşi sprijină capul de coapsa mea, iar eu n-o împiedic.

— Părinţii tăi ştiu că eşti aici? întreb.

Scutură din cap.

— Ai mai vorbit cu ei?

— Nu, şopteşte ea.

A fost întotdeauna apropiată de părinţii ei.

— O să-şi facă griji pentru tine.

Ea ridică din umeri.

— Nu vorbesc.

— Cu tine? De ce?

Nu răspunde.

— Îmi pare rău că n-au mers bine lucrurile cu soţul tău.

Nu spune nimic; aud o bătaie la uşă.

— Cred că e doctorul.

Mă ridic şi mă duc să deschid uşa. Flynn intră în casă, urmat de o femeie în uniformă.

— John, mulţumesc că ai venit.

Mă bucur mult că-l văd.

— Laura Flanagan, Christian Grey. Laura e asistenta noastră şefă. Când mă răsucesc, o văd pe Leila stând acum pe canapea, încă înfăşurată în eşarfă.

— Ea e Leila Williams, zic eu.

Flynn se ghemuieşte lângă Leila. Ea îl priveşte cu o expresie goală.

— Bună, Leila, spune el. Am venit să te ajut.

Asistenta se agită în fundal.

— Astea sunt hainele ei.

Arăt spre sacul de gunoi de la intrare.

— Trebuie arse.

Asistenta dă din cap şi ia sacul de gunoi.

— Vrei să vii cu mine într-un loc unde te putem ajuta? o întreabă Flynn pe Leila.

Nu spune nimic, dar ochii ei căprui şi supuşi mă caută pe mine.

— Cred că ar trebui să te duci cu domnul doctor. O să vin şi eu cu tine.

Flynn se încruntă, dar nu spune nimic. Leila îl priveşte şi dă din cap.

Foarte bine.

— O duc eu, îi zic lui Flynn, apoi mă aplec şi o iau în braţe.

E foarte uşoară. Închide ochii şi-şi pune capul pe umărul meu, iar eu o duc la parter. Taylor ne aşteaptă.

— Domnule Grey, Ana a plecat acasă… zice el.

— Hai să vorbim mai târziu despre asta. Mi-am lăsat sacoul sus.

— Vi-l aduc eu.

— Poţi să încui tu? Cheile sunt la mine în buzunar.

— Da, domnule.

O pun pe Leila în maşina lui Flynn şi mă urc

lângă ea. Îi prind centura, iar Flynn şi colega lui se aşază în faţă. Flynn porneşte motorul şi-şi face loc prin traficul aglomerat.

Mă uit afară pe geam şi sper că Ana s-a întors la Escala. Doamna Jones o va hrăni şi, când voi ajunge acasă, va fi acolo, aşteptându-mă. Gândul acesta mă alină.

Biroul lui Flynn de la clinica psihiatrică privată de la periferia Fremontului e spartan în comparaţie cu cabinetul din centrul oraşului: două canapele, un fotoliu. Fără şemineu. Asta-i tot. Mă plimb prin camera micuţă, aşteptându-l. Sunt nerăbdător să mă întorc la Ana. Cred că a fost îngrozită. Telefonul mi s-a descărcat, aşa că n-am putut-o suna şi nici n-am putut vorbi cu doamna Jones ca să văd cum se simte Ana. Ceasul îmi arată că e aproape ora opt. Mă uit pe fereastră. Taylor a parcat şi mă aşteaptă în SUV. Vreau doar să merg acasă.

Înapoi la Ana.

Uşa se deschide şi apare Flynn.

— Credeam că ai plecat deja, zice el.

— Vreau să o ştiu în siguranţă.

— E o tânără foarte bolnavă, dar e calmă şi cooperantă. Vrea să fie ajutată şi ăsta e mereu un semn bun. Te rog, ia loc. Trebuie să discutăm nişte detalii.

Mă aşez pe scaun, iar el ia loc pe una dintre canapele.

— Ce s-a întâmplat azi?

Îi explic tot ce s-a petrecut în apartamentul Anei înainte de sosirea lui.

— I-ai făcut baie? spune el, surprins.

— Era foarte murdară. Duhoarea era…

Mă opresc şi mă cutremur.

— Bine. Putem vorbi despre asta altă dată.

— O să fie bine?

— Cred că da, deşi nu există medicamente care să-i aline suferinţa. E un proces natural. Dar o să sap mai adânc ca să-mi dau seama cu ce avem de-a face aici.

— Orice are nevoie, spun eu.

— E foarte generos din partea ta, având în vedere că nu e chiar problema ta.

— A venit la mine.

— Aşa e, recunoaşte el.

— Mă simt responsabil.

— N-ar trebui. O să te anunţ când o să am noutăţi.

— Grozav! Şi mulţumesc încă o dată.

— Doar îmi fac meseria, Christian.

În drum spre casă, Taylor e bosumflat. Ştiu că e supărat că Leila i-a scăpat din nou printre degete, în ciuda măsurilor de siguranţă; apartamentul Anei fusese verificat în această dimineaţă. Nu spun nimic. Sunt obosit şi de-abia aştept să mă întorc la Escala. Poşeta şi mobilul Anei sunt tot în maşină, iar Taylor m-a anunţat că ea s-a dus acasă cu Ethan. Gândul acesta e neplăcut. Aşa că mi-o

imaginez ghemuită în fotoliul din bibliotecă, adormită, cu o carte în poală. Singură.

Sunt nerăbdător. Vreau să ajung acasă, la iubita mea.

Când ajungem în garaj, Taylor îmi reaminteşte:

— Ar trebui să revizuim măsurile de securitate, acum, că domnişoara Williams a fost găsită.

— Da. Nu cred că mai avem nevoie de băieţi.

— O să vorbesc cu Welch.

— Mulţumesc.

El parchează, iar eu mă dau jos din maşină imediat şi mă îndrept direct spre lift. Nu-l mai aştept.

De cum pun piciorul în apartament, simt că Ana nu-i acasă. Casa mea răsună a gol.

Unde naiba e?

Ryan monitorizează circuitul interior CCTV. Ridică privirea când intru în biroul lui Taylor.

— Domnule Grey?

— Domnişoara Steele a venit acasă?

— Nu, domnule.

— La naiba!

Credeam că a trecut pe-aici şi a plecat. Mă răsucesc şi mă duc în biroul meu. Nu are nici geanta, nici mobilul la ea. De ce n-a venit acasă? O parte din mine îşi doreşte să trimită întreaga echipă să o caute prin oraş. Dar de unde să încep?

Aş putea să-l sun pe Kavanagh. Taylor spune că a plecat cu el.

Rahat! Ethan şi Ana.

Ideea nu-mi pică bine deloc.

N-am numărul lui. Mă gândesc să-l sun pe Elliot ca să o întrebe pe Kate de numărul de telefon al fratelui ei, dar e trecut de miezul nopţii în Barbados. Oftez frustrat şi mă uit fix la orizontul oraşului. Soarele apune în ocean, dincolo de Peninsula Olympic, reflectând ultima licărire de lumină la mine în apartament. E ironic că toată săptămâna m-am uitat la priveliştea asta şi m-am întrebat pe unde o fi Leila. Acum mă întreb unde e Ana. Se întunecă. Unde e?

Te-a părăsit, Grey.

Nu. Nu vreau să cred asta.

Doamna Jones bate la uşă.

— Domnule Grey?

— Gail.

— Aţi găsit-o?

Mă-ncrunt. Ana?

— Pe domnişoara Williams, mă lămureşte ea.

— Într-un fel. E la spital, unde trebuie să fie.

— Foarte bine. Vreţi ceva de mâncare?

— Nu. Mulţumesc. O s-o aştept pe Ana.

Mă studiază o clipă.

— Am făcut macaroane cu brânză. O să le las în frigider. *Macaroane cu brânză. Preferatele mele.*

— Bine. Mulţumesc.

— O să mă retrag în camera mea acum.

— Noapte bună, Gail.

Îmi zâmbeşte empatic şi pleacă.

Mă uit la ceas: 9: 15.

La naiba! Ana! Vino acasă!

Unde e?

A plecat.

Nu.

Alung acest gând şi mă aşez la birou, deschizând computerul. Am câteva e-mailuri, dar oricât aş încerca nu mă pot concentra. Sunt din ce în ce mai îngrijorat în privinţa Anei. Unde e?

Se va întoarce în curând.

Se va întoarce.

Trebuie să se întoarcă.

Îl sun pe Welch şi-i las un mesaj, cum că am găsit-o pe Leila şi acum primeşte ajutorul de care are nevoie. Închei convorbirea şi mă ridic, neputând să mai stau jos. A fost o seară dată naibii.

Probabil că ar trebui să citesc ceva.

La mine în dormitor, iau cartea pe care o citeam şi mă duc înapoi în living. Şi aştept. Şi aştept.

Zece minute mai târziu, arunc cartea pe canapeaua de lângă mine. Sunt neliniştit şi gândul că nu ştiu unde e Ana devine insuportabil. Mă duc spre biroul lui Taylor. E acolo, cu Ryan.

— Domnule Grey.

— Poţi trimite pe unul dintre băieţi acasă la Ana? Vreau să verific dacă s-a întors la apartament.

— Desigur.

— Mulţumesc.

Mă întorc pe canapea şi iau din nou cartea. Mă

uit fix la lift. Dar acesta nu se mişcă.

E gol

Ca mine.

Gol pe dinăuntru, în afara neliniştii care creşte.

A plecat.

Te-a părăsit.

Leila a înspăimântat-o.

Nu. Nu cred asta. Nu e stilul ei.

Eu sunt de vină. S-a săturat.

A spus că se va muta cu mine, iar acum s-a răzgândit.

La naiba!

Mă ridic şi încep să mă plimb prin cameră. Telefonul meu vibrează. E Taylor. Nu e Ana. Îmi reprim dezamăgirea şi răspund.

— Taylor.

— Apartamentul e gol, domnule. Nu e nimeni acolo.

Aud un clinchet. Liftul. Mă întorc şi o văd pe Ana intrând în living clătinându-se.

— E aici, îi strig lui Taylor şi închid.

Uşurare. Furie. Suferinţă. Toate se combină într-o avalanşă de emoţii care ameninţă să mă copleşească.

— Unde mama dracului ai fost? latru la ea.

Clipeşte şi se dă înapoi. E roşie la faţă.

— Ai băut? o întreb.

— Un pic.

— Ţi-am spus să te-ntorci aici. Acum e zece şi un sfert. Mi-am făcut griji pentru tine.

— Am băut un pahar sau trei cu Ethan cât timp ai avut tu grijă de fosta ta iubită.

Scuipă ultimele cuvinte ca pe un jet de venin.

La naiba! E furioasă.

Ea continuă.

— Nu ştiam cât timp o să stai cu ea.

Ridică bărbia, privindu-mă cu indignare justificată.

Cum?

— De ce o spui în felul acesta? o întreb, derutat de reacţia ei.

A crezut că *vreau* să fiu cu Leila?

Ana priveşte în jos spre podea, evitându-mi ochii.

Nu e total prezentă aici, în încăpere.

Ce se petrece?

Furia mi se potoleşte, iar neliniştea îmi străpunge pieptul.

— Ana, ce s-a întâmplat?

— Unde e Leila?

Se uită în cameră, cu o expresie îngheţată.

— Într-un spital de psihiatrie din Fremont.

Unde naiba credea că e Leila?

— Ana, ce e?

Fac precaut câţiva paşi spre ea, dar nu dă înapoi, rămânând distantă şi rezervată, şi nici nu vine înspre mine.

— Ce s-a întâmplat? insist eu.

Scutură din cap.

— Nu sunt potrivită pentru tine, spune ea.

Mă trec fiori de spaimă.

— Poftim? De ce crezi asta? Cum poţi spune aşa ceva?

— Nu pot fi tot ce-ţi doreşti tu.

— Eşti tot ce-mi doresc.

— Văzându-te cu ea…

Dumnezeule!

— De ce-mi faci asta? Nu e vorba despre tine, Ana. E vorba despre ea. În acest moment, e foarte bolnavă.

— Dar am simţit. Vă era bine împreună.

— Poftim? Nu!

Mă întind după ea, dar se retrage departe de mine, cu privirea ei rece asupra mea, studiindu-mă, şi nu cred că-i place ceea ce vede…

— Fugi?

Sunt din ce în ce mai neliniştit, aproape că mă sufoc.

Ea se uită în altă parte şi se încruntă, dar nu spune nimic.

— Nu poţi face asta, şoptesc.

— Christian, eu…

Se opreşte, cred că se căzneşte să-şi ia la revedere. Pleacă. Ştiam eu că aşa se va întâmpla. Dar atât de curând?

— Nu. Nu!

Sunt din nou pe marginea prăpastiei.

Nu pot respira.

Asta e, aşa cum a prezis de la bun început.

— Eu… mormăie Ana.

Cum o pot opri? Mă uit în jurul meu prin cameră,

căutând un sprijin. Ce pot face?

— Nu poţi pleca. Ana, te iubesc!

E declaraţia mea disperată care să salveze relaţia, să ne salveze pe noi.

— Şi eu te iubesc, Christian, numai că…

Vârtejul mă absoarbe.

S-a săturat.

Am alungat-o.

Din nou.

Mă simt ameţit. Îmi duc mâinile la cap, încercând să stăpânesc durerea care mă copleşeşte. Disperarea îmi sapă o gaură în piept care creşte din ce în ce mai mult. O să mă doboare.

— Nu. Nu.

Găseşte o amintire plăcută!

Amintirile mele plăcute.

Când mi-a fost mai uşor?

Mai uşor să-mi exprim durerea.

Elena stă în faţa mea. Ţine în mâini un baston subţire. Umflăturile de pe spinare mă ustură. Fiecare zvâcneşte de durere, iar sângele îmi fierbe în tot corpul.

Sunt în genunchi. La picioarele ei.

— Mai vreau, stăpână!

Potoleşte monstrul!

Mai vreau. Stăpână.

Mai mult.

Găseşte-ţi amintirile fericite, Grey!

Fă pace cu tine însuţi!

Pace. Da.

Nu.

Un val mi se ridică în trup, lovindu-se şi spărgându-se în mine, dar când se retrage ia cu el şi teama.

Poţi să faci asta.

Cad în genunchi.

Inspir adânc şi-mi pun mâinile pe coapsele ei.

Da. Pace.

Sunt întruchiparea calmului.

Mă predau ţie. Cu totul. Sunt al tău, să faci ce vrei cu mine.

Oare ce va face?

Mă uit drept înainte şi ştiu că se uită la mine. Îi aud vocea, oarecum îndepărtată.

— Christian, ce faci?

Inspir lent, umplându-mi plămânii cu aer. Toamna se simte în aer. *Ana.*

— Christian! Ce faci?

Vocea e mai aproape, mai tare, mai ascuţită.

— Christian, uită-te la mine!

Ridic privirea. Şi aştept.

E frumoasă. Palidă. Îngrijorată.

— Christian, te rog, nu face asta. Nu vreau aşa ceva.

Trebuie să-mi spui ce vrei. Aştept.

— De ce faci asta? Vorbeşte cu mine, mă imploră ea.

— Ce vrei să-ţi spun?

Oftează. E un sunet moale, care îmi aminteşte de momentele mai fericite pe care le-am petrecut

alături de ea. Le alung. Numai prezentul contează. Are obrajii uzi. De lacrimi. Îşi frânge mâinile.

Şi brusc, cade în genunchi în faţa mea.

Nu-şi ia privirea de la mine. Inelele exterioare ale irisurilor ei sunt indigo. Înspre mijloc se luminează, au nuanţa cerului de vară fără nori. Dar pupilele i se lărgesc, din ce în ce mai întunecate.

— Christian, nu trebuie să faci asta. N-o să fug. Ţi-am spus de o sută de ori că n-o să fug. Tot ce s-a întâmplat… E copleşitor. Am nevoie de puţin timp ca să mă gândesc. Puţin timp pentru mine. De ce crezi întotdeauna că s-a întâmplat ce e mai rău?

Pentru că se-ntâmplă ce e mai rău.

Întotdeauna.

— Voiam să mă duc la mine acasă în seara aceasta. Tu nu mă laşi niciodată – nu am timp să mă gândesc la nimic.

Vrea să fie singură.

Departe de mine.

— Doar timp de gândire, continuă ea. Nu ne cunoaştem foarte bine şi trecutul tău te însoţeşte peste tot. Am nevoie. Am nevoie să mă gândesc la toate astea. Şi acum că Leila e… în fine, ce e ea… nu mai e pe străzi şi nu mai e o ameninţare. Credeam… Credeam…

Ce credeai, Ana?

— Când te-am văzut cu Leila…

Închide ochii îndurerată.

— A fost un şoc imens. Am văzut cum a fost viaţa ta în trecut…

şi…

Îşi smulge privirea de la mine şi se uită în jos.

— E vorba despre faptul că nu sunt suficient de bună pentru tine. Am tras cu ochiul în viaţa ta şi sunt atât de speriată că te vei plictisi cu mine şi că vei pleca şi o să sfârşesc ca Leila, o umbră! Pentru că te iubesc, Christian, şi dacă mă părăseşti, lumea va rămâne fără lumină. Mă voi scufunda în întuneric. Nu vreau să fug. Dar mi-e atât de teamă că mă vei părăsi!

Şi ei îi e frică de întuneric.

Nu va fugi.

Mă iubeşte.

— Nu înţeleg de ce mă consideri atrăgătoare, şopteşte Ana. Tu eşti, în fine, tu eşti tu, iar eu sunt…

Mă priveşte tulburată.

— Pur şi simplu, nu înţeleg. Eşti frumos şi sexy şi plin de succes şi bun şi amabil şi iubitor – toate lucrurile astea –, iar eu nu. Şi eu nu pot face lucrurile care-ţi plac ţie. Nu-ţi pot oferi ceea ce-ţi trebuie ţie. Cum ai putea să fii fericit cu mine? Cum te-aş putea păstra? N-am înţeles niciodată ce vezi la mine. Când te-am văzut cu ea, mi-am adus aminte de toate astea.

Ridică mâna şi-şi şterge nasul care e umflat şi roşu de la atâta plâns.

— Ai de gând să stai în genunchi aici toată noaptea? Pentru că o să stau şi eu!

E supărată pe mine.

Întotdeauna e supărată pe mine.

— Christian, te rog, te rog. Vorbeşte cu mine!

Cred că are buzele moi. Sunt întotdeauna moi după ce plânge. Părul îi încadrează chipul şi simt cum îmi creşte inima.

Oare aş putea să o iubesc mai mult?

Are toate calităţile pe care spune că nu le are. Dar cel mai mult îmi place compasiunea de care dă dovadă.

Compasiunea pentru mine.

Ana.

— Te rog, spune ea.

— Mi-a fost atât de teamă, şoptesc.

Mi-e teamă şi acum.

— Când l-am văzut pe Ethan venind, am ştiut că altcineva ţi-a dat drumul înăuntru. Şi eu, şi Taylor am sărit din maşină. Ne-am dat seama ce se-ntâmplă şi apoi am văzut… era acolo, cu tine… şi înarmată. Cred că am murit de o mie de ori, Ana. Cineva te ameninţa.

Toate temerile mele deveniseră reale. Eram atât de furios, pe ea, pe tine, pe Taylor, pe mine însumi!

Mă bântuie imaginea Leilei cu arma în mână.

— Nu ştiam cât e de instabilă. Nu ştiam ce să fac. Nu ştiam cum va reacţiona.

Mă opresc, amintindu-mi de capitularea Leilei.

— Apoi mi-a dat un indiciu; părea atât de supusă! Şi am ştiut, pur şi simplu, ce am de făcut.

— Continuă, spune Ana.

— Văzând-o în starea în care era, ştiind că probabil sunt oarecum responsabil de criza ei mentală…

O amintire de acum câţiva ani îmi revine, nedorită – Leila zâmbind cu subînţeles şi întorcându-se cu spatele la mine, deşi cunoştea urmările.

— A fost mereu pusă pe pozne şi vie. Putea să-ţi facă vreun rău. Şi ar fi fost vina mea.

Dacă i s-ar fi întâmplat Anei ceva…

— Dar nu mi-a făcut nimic, spune Ana. Şi tu nu erai responsabil pentru starea ei, Christian.

— Voiam doar să ieşi de-acolo. Voiam să te ştiu departe de primejdie şi… Tu. Pur şi simplu. Nu. Plecai.

Exasperarea mă cuprinde iar şi mă uit urât la Ana.

— Anastasia Steele, eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care o cunosc.

Închid ochii şi scutur din cap. Ce-o să mă fac cu ea?

Dacă rămâne…

Stă tot în genunchi în faţa mea când deschid ochii.

— Nu voiai să fugi? o întreb.

— Nu!

Acum ea pare cea exasperată.

Nu mă părăseşte. Inspir profund.

— Credeam… spun şi mă opresc. Sunt eu, Ana. Tot, tot sunt al tău. Ce trebuie să fac ca să-ţi dai

seama de asta? Să te fac să înţelegi că te vreau sub toate formele. Că te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Christian, şi să te văd aşa este…

Face o pauză şi-şi înăbuşă lacrimile.

— Credeam că te-am distrus.

— Să mă distrugi? Pe mine? O, nu, Ana. Dimpotrivă.

Tu mă întregeşti.

Îi iau mâna în mâna mea.

— Eşti destinul meu, şoptesc eu.

Am nevoie de tine.

Îi sărut fiecare încheietură, apoi îmi lipesc palma de mâna ei.

Cum pot să o fac să înţeleagă ce înseamnă pentru mine?

Să o las să mă atingă.

Atinge-mă, *Ana!*

Da. Şi, înainte de a mă răzgândi, îi iau mâna şi o pun pe pieptul meu, în dreptul inimii.

Sunt al tău, Ana.

Întunericul mi se întinde în piept şi respiraţia mi se accelerează. Dar îmi controlez teama. De ea am nevoie mai mult. Îmi retrag mâna, lăsând-o pe a ei în acel loc, şi mă concentrez la faţa ei adorabilă. Compasiunea e tot acolo, reflectată în ochii ei.

O văd.

Îşi îndoaie degetele şi-i simt preţ de o clipă unghiile prin cămaşă. Apoi îşi retrage mâna.

— Nu.

Reacţia mea e instinctivă şi îi lipesc mâna pe pieptul meu.

— Nu face asta!

Pare uimită, dar apoi vine mai aproape de mine, astfel că genunchii ajung să ni se atingă. Se întinde spre mine.

Rahat! O să mă dezbrace.

Şi mă cuprinde groaza. Nu pot să respir. Cu o mână, ea îmi desface cu greu primul nasture. Îşi îndoaie degetele prinse sub mâna mea şi îi dau drumul. Cu ambele mâini, îmi deschide repede nasturii. Când îmi dă la o parte cămaşa, scot un geamăt, iar respiraţia îmi revine, accelerată.

Mâna ei zăboveşte în dreptul pieptului meu. Vrea să mă atingă. Piele pe piele. Carne pe carne. Privind adânc în sufletul meu şi bazându-mă pe ani întregi de stăpânire de sine, mă pregătesc pentru atingerea ei. Ana şovăie.

— Da, şoptesc eu încurajând-o şi înclin capul într-o parte.

Vârfurile degetelor ei sunt uşoare ca puful, înfiorându-mi părul de pe piept. Teama mi se ridică în gât, lăsându-mi acolo un nod mare. Ana îşi îndepărtează mâna, dar eu i-o prind, lipind-o de pielea mea.

— Nu, trebuie.

Am voce gravă, gâtuită.

Trebuie să fac asta.

O fac de dragul ei.

Pune palma pe mine, apoi îşi trece vârful

degetelor peste inima mea. Degetele ei sunt tandre şi calde, dar îmi ard pielea. Mă marchează. Sunt al ei. Vreau să-i ofer dragostea mea, încrederea mea.

Sunt al tău, Ana.

Orice îţi doreşti.

Ştiu că gâfâi, trăgând profund aer în plămâni.

Ana freamătă, iar ochii i se întunecă. Îşi trece din nou degetele peste mine, apoi îşi pune mâinile pe genunchi şi se înclină în faţă.

La naiba!

Închid ochii. Asta va fi greu de îndurat. Îmi ridic capul. Aşteptând. Şi-i simt buzele care mă sărută, cu o tandreţe dureroasă, în dreptul inimii.

Scot un geamăt.

E îngrozitor. E iadul pe pământ. Dar e Ana, aici, iubindu-mă.

— Din nou, şoptesc eu.

Se înclină şi mă sărută deasupra inimii. Ştiu ce face. Ştiu unde mă sărută. Şi o face din nou şi din nou şi din nou. Buzele ei ating, catifelate şi blânde, fiecare cicatrice. Ştiu exact unde sunt. Ştiu unde se află din ziua în care trupul meu a cunoscut arsurile. Iar acum ea face ce n-a făcut nimeni niciodată. Mă sărută. Mă acceptă. Acceptă bezna, partea mea întunecată.

Îmi omoară demonii.

Fata mea curajoasă.

Fata mea frumoasă şi curajoasă.

Am chipul ud. Vederea îmi e înceţoşată. Dar simt

cum să ajung la ea şi o trag la mine în braţe, cu mâinile în părul ei. Îi ridic bărbia şi o sărut. O simt. O devorez. Am nevoie de ea.

— Ah, Ana, şoptesc, venerând-o, savurându-i buzele.

O trag pe podea, iar ea îmi cuprinde faţa şi nu ştiu dacă obrajii-mi sunt umezi de la lacrimile ei sau ale mele.

— Christian, te rog, nu plânge. Vorbeam serios când spuneam că n-o să te părăsesc niciodată. Chiar vorbeam serios. Dacă ţi-am făcut altă impresie, îmi pare atât de rău! Te rog, te rog, iartă-mă! Te iubesc. Te voi iubi întotdeauna.

Îmi cobor privirea spre ea, încercând să accept ceea ce tocmai a spus.

Spune că mă iubeşte, că mă va iubi întotdeauna.

Dar nu mă cunoaşte.

Ea nu cunoaşte monstrul.

Monstrul care nu e demn de iubirea ei.

— Ce e? spune ea. Care e secretul care crezi tu că o să mă facă să o iau la goană? Care te face să crezi cu tărie că voi pleca? Spune-mi, Christian, te rog!

Are dreptul să afle. Cât timp suntem împreună, acesta ar fi mereu un obstacol între noi. Merită să ştie adevărul. Deşi raţiunea îmi spune să n-o fac, trebuie să-i mărturisesc.

Mă ridic în capul oaselor şi-mi încrucişez picioarele, iar ea face la fel, privindu-mă fix. Ochii ei sunt rotunzi şi temători, reflectând exact

sentimentele mele.

— Ana…

Fac o pauză şi inspir adânc.

Spune-i, Grey!

Dezvăluie-i secretul! Apoi vei şti cu siguranţă.

— Sunt sadic, Ana. Îmi place să biciui fete şatene ca tine pentru că toate seamănă cu târfa drogată – mama mea biologică. Sunt convins că-ţi dai seama de ce.

Vorbele îmi ies din gură în grabă, ca şi cum erau pregătite să fie rostite de zile întregi. Ea rămâne impasibilă. Neclintită. Liniştită.

Te rog, Ana!

În cele din urmă, vorbeşte, iar vocea ei e o şoaptă fragilă.

— Ai spus că nu eşti sadic.

— Nu, am spus că sunt Dominator. Dacă te-am minţit, am făcut-o prin omisiune. Îmi pare rău.

Nu mă pot uita la ea. Mi-e ruşine. Mă uit în jos. La fel şi ea. Dar nu spune nimic, aşa că sunt obligat să o privesc.

— Când mi-ai pus acea întrebare, îmi imaginam o relaţie foarte diferită între noi doi, adaug eu.

Ăsta e adevărul.

Ana cască ochii largi şi, brusc, îşi acoperă faţa cu mâinile. Nu poate suporta să mă privească.

— Deci e adevărat, şopteşte ea şi, când îşi ia mâinile de pe mine, e palidă ca o fantomă. Nu-ţi pot oferi ce ai nevoie.

Poftim?

— Nu. Nu. Nu. Ana. Nu. Poţi. Îmi oferi exact ce-mi trebuie. Te rog, crede-mă.

— Nu ştiu ce să cred, Christian. Povestea asta e foarte încurcată.

Are vocea înecată de emoţie.

— Ana, crede-mă. După ce te-am pedepsit şi m-ai părăsit, perspectiva mea asupra vieţii s-a schimbat. Nu glumeam când spuneam că nu mai vreau să simt aşa ceva niciodată. Când mi-ai spus că mă iubeşti, a fost o revelaţie. Nu mi-a mai spus-o nimeni niciodată şi a fost ca şi cum am încheiat o perioadă din viaţa mea – sau poate că tu ai încheiat-o, nu ştiu. Dr. Flynn şi cu mine încă dezbatem subiectul.

— Ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că nu mai am nevoie de asta. În acest moment.

— De unde ştii? Cum poţi fi sigur?

— Ştiu, pur şi simplu. Gândul că ţi-aş putea face rău în orice fel mi se pare odios.

— Nu înţeleg. Dar riglele şi bătaia la fund şi tot futaiul pervers?

— Vorbesc despre chestii grele, Anastasia. Ar trebui să vezi ce pot face cu un baston sau cu o pisică.

— Prefer să nu văd.

— Ştiu. Dacă voiai să faci asta, era în regulă, dar nu vrei şi pot înţelege. Nu pot face toate porcăriile alea cu tine dacă tu nu vrei. Ţi-am mai spus, tu deţii toată puterea. Şi acum, de când te-ai întors,

nici nu mai simt nevoia să le fac.

— Dar când ne-am întâlnit, asta îţi doreai, nu-i aşa?

— Da, fără îndoială.

— Cum poate să-ţi treacă pur şi simplu compulsia, Christian? Ca şi cum eu aş fi un fel de leac, iar tu eşti – nu găsesc un cuvânt mai bun – vindecat? Nu pricep.

— N-aş spune „vindecat”. Nu mă crezi?

— Mi se pare incredibil. Ceea ce e diferit.

— Dacă nu m-ai fi părăsit, probabil că n-aş fi simţit aşa. Faptul că ai plecat a fost cel mai bun lucru pe care l-ai putut face pentru relaţia noastră. M-a făcut să-mi dau seama cât de mult te doresc, doar pe tine, şi vorbesc serios când spun că sunt recunoscător că te am, indiferent în ce fel.

Mă fixează cu privirea. Impasibilă? Confuză? Nu ştiu.

— Încă eşti aici. Credeam că o să dai buzna pe uşă afară până acum.

— De ce? Pentru că poate cred că eşti un dement deoarece le biciuieşti şi le regulezi pe femeile care seamănă cu mama ta? De unde ţi-a venit ideea asta? se răsteşte ea.

La naiba!

Ana şi-a scos ghearele şi le înfige în mine.

Dar o merit.

— Mă rog, n-aş fi spus-o chiar aşa, dar da.

E furioasă, poate? Rănită, posibil? Îmi ştie secretul. Secretul meu întunecat. Iar acum îi aştept

verdictul.

Iubeşte-mă!

Sau părăseşte-mă!

Ea închide ochii.

— Christian, sunt epuizată. Putem discuta despre asta mâine? Vreau să merg la culcare.

— Nu pleci?

Nu-mi vine să cred.

— Vrei să plec?

— Nu! Credeam că o să pleci după ce afli toate astea.

Expresia i s-a mai îmblânzit, dar încă pare derutată.

Te rog, nu pleca, Ana.

Viaţa mi se va părea de nesuportat dacă pleci.

— Nu mă părăsi, şoptesc.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu – nu! ţipă ea, speriindu-mă. Nu plec nicăieri!

— Serios?

Incredibil, reuşeşte să mă uimească, chiar şi acum.

— Ce pot să te fac să pricepi că nu voi fugi? Ce pot să spun?

E exasperată.

Şi, spre surprinderea mea, îmi vine o idee. O idee atât de nebunească şi care mă scoate din zona mea de confort, încât mă întreb de unde a apărut. Înghit în sec.

— E un lucru pe care poţi să-l faci.

— Care? se răsteşte ea.

— Căsătoreşte-te cu mine!

Rămâne cu gura căscată la mine.

Căsătorie, Grey? Ţi-ai ieşit din minţi?

De ce-ar vrea să se mărite cu tine?

E uluită, dar întredeschide buzele şi chicoteşte. Îşi muşcă buza – probabil ca să se oprească. Dar nu reuşeşte. Se prăbuşeşte la podea şi chicotelile i se transformă în hohote de râs care răsună în tot livingul. Nu aceasta e reacţia la care mă aşteptam.

Râsul ei devine isteric. Îşi pune mâinile peste faţă şi cred că se îneacă de râs.

Nu ştiu ce să fac.

Îi dau mâna la o parte de pe faţă şi-i şterg lacrimile cu încheieturile degetelor. Încerc să obţin o explicaţie.

— Propunerea mea ţi se pare amuzantă, domnişoară Steele?

Îşi trage nasul şi, întinzând mâna, mă mângâie pe obraz.

Nici la asta nu mă aşteptam.

— Domnule Grey, şopteşte ea. Christian. Sincronizarea ta este, fără îndoială…

Se opreşte, uitându-se în ochii mei de parcă aş fi un nebun. Şi poate că sunt, dar trebuie să aflu răspunsul ei.

— Mă faci să sufăr, Ana. Te măriţi cu mine?

Se ridică lent şi-mi pune mâinile pe genunchi.

— Christian, m-am întâlnit cu fosta ta… descreierată care era înarmată, am fost dată afară din apartamentul meu, ţi-am ascultat mărturisirile

explozive din seria celor Cincizeci…

Cincizeci?

Deschid gura ca să-mi apăr punctul de vedere, dar ea ridică mâna ca să mă oprească, aşa că păstrez tăcerea.

— Tocmai mi-ai dezvăluit nişte informaţii cu adevărat şocante despre tine, şi acum mă ceri în căsătorie.

— Da, cred că e un sumar corect şi precis al situaţiei.

— Ce s-a întâmplat cu satisfacţia întârziată? întreabă ea, derutându-mă din nou.

— Am trecut peste faza aceea. Acum sunt un avocat ferm al satisfacţiei imediate. *Carpe diem,* Ana.

— Uite, Christian, te cunosc de vreo trei minute, şi mai sunt multe lucruri pe care trebuie să le aflu. Am băut prea mult, mi-e foame, sunt obosită şi vreau să mă culc. Trebuie să mă gândesc bine la propunerea ta, aşa cum am cântărit şi contractul pe care mi l-ai dat. Şi – face o pauză şi-şi ţuguie buzele – n-a fost cea mai romantică propunere.

Speranţa mi se adună în piept.

— Ai dreptate, ca întotdeauna, domnişoară Steele. Deci, răspunsul nu este nu?

Ea oftează.

— Nu, domnule Grey, nu este nu, dar nu este nici da. Faci asta doar pentru că eşti speriat şi nu ai încredere în mine.

— Nu, fac asta pentru că, în cele din urmă, am

întâlnit pe cineva cu care vreau să-mi petrec tot restul vieţii. Nu credeam că o să mi se întâmple aşa ceva.

Şi acesta e adevărul, Ana.

Te iubesc.

— Pot să mă gândesc la asta, te rog? Şi la tot ce s-a mai întâmplat azi? La ce mi-ai spus adineauri? Mi-ai cerut răbdare şi încredere. Ei bine, acum îţi cer eu, Grey. Am şi eu nevoie de ele.

Încredere şi răbdare.

Mă aplec şi-i dau o şuviţă rebelă după ureche. Aş aştepta o eternitate răspunsul ei, dacă asta înseamnă că nu mă părăseşte.

— Pot trăi cu asta.

Mă înclin în faţă şi o sărut fugar.

Nu se fereşte.

Şi am o senzaţie scurtă de uşurare.

— Nu foarte romantic, nu?

Scutură din cap, cu o mutră solemnă.

— Inimioare şi floricele? întreb eu.

Dă din cap, iar eu îi zâmbesc.

— Ţi-e foame?

— Da.

— N-ai mâncat.

— Nu, n-am mâncat, spune ea cu ranchiună şi se ridică pe călcâie. Faptul că am fost dată afară de la mine din casă după ce am văzut cum iubitul meu interacţionează la modul intim cu fosta lui supusă mi-a tăiat considerabil pofta de mâncare.

Îşi pune mâinile în şolduri. Mă ridic în picioare,

uluit că ea e încă aici. Îi întind mâna.

— Lasă-mă să-ţi fac ceva de mâncare.

— Nu pot să mă duc direct în pat?

Îmi dă mâna şi eu o ajut să se ridice.

— Nu, trebuie să mănânci. Vino!

O conduc la blatul din bucătărie şi, după ce se aşază, mă uit ce e prin frigider.

— Christian, chiar nu mi-e foame.

O ignor şi studiez în continuare conţinutul frigiderului.

— Brânză? îi propun.

— Nu la ora asta.

— Covrigei?

— În frigider? Nu, spune ea.

— Nu-ţi plac covrigeii?

— Nu la unşpe jumate, Christian, mă duc să mă culc. N-ai decât să scotoceşti prin frigider toată noaptea, dacă vrei. Sunt obosită şi am avut o zi mult prea interesantă. O zi pe care aş vrea să o uit.

Se ridică de pe scaun exact când găsesc mâncarea pe care doamna Jones a pregătit-o mai devreme.

— Macaroane cu brânză? zic, ridicând farfuria.

Ana mă priveşte cu coada ochiului.

— Îţi plac macaroanele cu brânză? întreabă ea.

Dacă-mi plac? Ador macaroanele cu brânză.

— Vrei şi tu? încerc eu să o ispitesc.

Zâmbetul ei spune tot ce trebuie să aflu. Bag castronul în cuptorul cu microunde şi le încălzesc.

— Deci, ştii să foloseşti microundele? mă

tachinează Ana.

S-a aşezat din nou pe scaun.

— Dacă e semipreparat, mă descurc de obicei. Mâncarea adevărată îmi ridică probleme.

Pun două suporturi, farfurii şi tacâmuri.

— E foarte târziu, spune Ana.

— Nu te duce mâine la muncă!

— Trebuie să mă duc mâine la muncă. Şeful meu pleacă la New York.

— Vrei să mergi şi tu acolo în weekend?

— Am verificat prognoza meteo şi pare că o să plouă, zice ea.

— Ah, dar ce altceva vrei să faci?

Cuptorul sună. Cina noastră e gata.

— Deocamdată, vreau să iau fiecare zi aşa cum vine. Toate chestiile astea palpitante sunt... obositoare.

Cu un şervet, scot castronul din cuptor şi-l aşez pe blat. Miroase delicios şi mă bucur că mi-a revenit pofta de mâncare. Ana pune câte o porţie în fiecare farfurie în timp ce mă aşez.

E uimitor că încă e aici cu mine, în ciuda a tot ce i-am povestit. E atât de... puternică! Nu mă dezamăgeşte niciodată. Chiar şi când era faţă-n faţă cu Leila, şi-a păstrat calmul.

Ia o gură de mâncare, la fel fac şi eu. E exact cum îmi place mie.

— Îmi pare rău pentru faza cu Leila, mormăi eu.

— De ce-ţi pare rău?

— Cred că a fost un şoc imens pentru tine, să o

găseşti la tine-n apartament. Taylor făcuse un raid mai devreme. E foarte supărat.

— Nu-l învinovăţesc pe Taylor.

— Nici eu. Te-a tot căutat.

— Serios? De ce?

— Nu ştiam unde eşti. Nu ţi-ai luat nici geanta, nici telefonul. N-am putut să dau de tine. Unde ai fost?

— Ethan şi cu mine ne-am dus la un bar de vizavi. Ca să pot vedea ce se-ntâmplă.

— Înţeleg.

— Deci ce-ai făcut cu Leila în apartament?

— Chiar vrei să ştii? întreb.

— Da, răspunde ea, pe un ton care mă face să cred că nu e prea sigură.

Ezit, dar mă ţintuieşte cu privirea şi trebuie să fiu sincer.

— Am vorbit şi i-am făcut baie. Şi am îmbrăcat-o cu nişte haine de-alea tale. Sper că nu te superi. Era foarte murdară.

Ana nu spune nimic şi se întoarce cu spatele la mine. Pofta de mâncare îmi dispare.

Rahat! N-ar fi trebuit să-i spun.

— A fost tot ce-am putut face, Ana, încerc să-i explic.

— Mai ai sentimente pentru ea?

— Nu!

Închid ochii şi imaginea Leilei, tristă şi abandonată, îmi vine în minte.

— Dar am văzut-o aşa… atât de schimbată, atât

de distrusă! Îmi pasă de ea ca de o fiinţă umană oarecare.

Alung imaginea şi mă întorc la Ana.

— Ana, uită-te la mine.

Se holbează la mâncare, fără să se atingă de ea.

— Ana…

— Ce? şopteşte ea.

— Nu face asta! Nu înseamnă nimic pentru mine. A fost ca şi cum aş fi avut grijă de un copil, de un copil distrus, zdrobit.

Închide ochii şi, pentru o clipă oribilă, cred că o să izbucnească în lacrimi.

— Ana?

Se ridică, îşi duce farfuria la chiuvetă şi aruncă resturile la gunoi.

— Ana, te rog.

— Încetează, Christian! încetează cu „Ana, te rog!” strigă ea exasperată şi începe să plângă. M-am săturat de rahatul ăsta de azi. Mă duc la culcare. Sunt obosită şi tulburată. Lasă-mă în pace!

Iese ca o furtună din bucătărie, ducându-se în dormitor şi lăsându-mă cu macaroanele care se răcesc.

Rahat!

Miercuri,
15 iunie 2011

Îmi las capul în mâini şi-mi frec faţa. Nu-mi vine să cred că am cerut-o pe Ana de soţie. Şi că ea nu

a spus nu. Dar nu a spus nici da. S-ar putea să nu spună da niciodată.

Dimineaţă se va trezi şi-şi va reveni.

Ziua începuse atât de bine! Dar s-a transformat într-o nebunie pe seară, din cauza Leilei.

În fine, măcar ea e în siguranţă şi primeşte ajutorul de care are nevoie.

Dar cu ce preţ? Ana?

Acum ştie totul.

Ştie că sunt un monstru.

Dar e tot aici.

Concentrează-te pe partea pozitivă, *Grey!*

Pofta de mâncare mi s-a evaporat la fel ca a Anei şi mă simt epuizat. A fost o seară plină de emoţii. Mă ridic de la masă. În ultima jumătate de oră am trecut prin mai multe decât credeam că e posibil.

Asta îţi face ea, Grey. Te face să simţi.

Ştii că trăieşti când eşti cu ea.

Nu pot să o pierd. De-abia am găsit-o.

Derutat şi copleşit, îmi pun farfuria în chiuvetă şi mă îndrept spre dormitor.

Va fi dormitorul *nostru* dacă ea spune da.

Când ajung lângă baie, aud cum cineva îşi trage nasul. Plânge. Deschid uşa şi o găsesc pe podea, ghemuită în poziţie fetală, îmbrăcată într-un tricou de-al meu şi suspinând. Când o văd atât de disperată, parcă îmi dă cineva un picior în burtă şi mă lasă fără suflu. E intolerabil.

Mă târăsc pe podea.

— Hei, murmur şi o iau în braţe. Te rog, nu

plânge, Ana, te rog.

Mă cuprinde cu braţele şi se agaţă de mine, dar plânsul ei nu dă semne că se potoleşte.

Ah, iubito!

O mângâi uşor pe spinare, gândindu-mă că lacrimile ei mă impresionează mai mult decât ale Leilei. Pentru că o iubesc.

E curajoasă şi puternică. Şi uite cum o răsplătesc eu, făcând-o să plângă.

— Îmi pare rău, iubito, şoptesc, ţinând-o în braţe, şi încep să o legăn în timp ce ea plânge.

O sărut pe păr. În cele din urmă, plânsul i se linişteşte şi începe să tremure, zguduită de suspine seci. Mă ridic cu ea în braţe, o duc în dormitor şi o întind pe pat. Cască şi închide ochii, iar eu îmi scot pantalonii şi cămaşa. Las pe mine doar lenjeria şi îmi pun un tricou, apoi sting luminile. În pat, o iau strâns în braţe. În câteva clipe, respiraţia ei e profundă şi ştiu că a adormit. Şi ea e epuizată. Nu îndrăznesc să mă mişc, de teamă să n-o trezesc. Are nevoie de somn.

În întuneric, încerc să înţeleg tot ce s-a întâmplat în seara aceasta. S-au întâmplat atât de multe! Prea multe, prea multe…

Leila stă în faţa mea. E vagabondă şi duhoarea ei mă face să mă dau în spate.

Duhoarea. Nu!

Duhoarea.

El pute. Mirosul nasol. A murdărie. Mi se face rău.

E furios. Mă ascund sub masă. *Aici erai, nemernic mic!*

Are ţigări.

Nu! O strig pe mami. Dar ea nu mă aude. Zace pe podea. Fumul îi iese din gură.

Izbucneşte în râs.

Şi mă prinde de păr.

Arsura. Scot un ţipăt.

Nu-mi place arsura.

Mami e pe podea. Dorm lângă ea. E rece. O acopăr cu păturica mea.

El se întoarce. E furios.

Târfă. Nebună. Şi proastă.

Ieşi din calea mea, avorton idiot! Mă loveşte, iar eu cad.

Pleacă. Încuie uşa. Rămânem eu şi mami.

Apoi dispare şi ea. Unde e mami? Unde e mami?

Ridică ţigara în faţa mea.

Nu!

Trage un fum.

Nu!

Mi-o lipeşte de piele.

Nu!

Durerea. Mirosul.

Nu!

— Christian!

Deschid brusc ochii. Văd lumină. *Unde sunt?* în dormitorul meu. Ana e lângă pat, scuturându-mă de umeri.

— Ai plecat, trebuie să fi plecat, mormăi eu incoerent.

Se aşază lângă mine.

— Sunt aici, spune ea, punându-şi palma pe obrazul meu.

— Ai plecat.

Am coşmaruri numai când nu eşti aici.

— M-am dus să-mi iau ceva de băut. Mi-era sete.

Închid ochii, îmi frec faţa, încercând să despart adevărul de vis. N-a plecat nicăieri. Mă priveşte cu drag: buna, blânda Ana. Iubita mea.

— Eşti aici. Oh, slavă Cerului!

O trag lângă mine, pe pat.

— M-am dus doar să-mi iau ceva de băut, spune ea, iar eu îmi încolăcesc braţele în jurul ei.

Mă mângâie pe păr şi pe obraz.

— Christian, te rog! Sunt aici. Nu plec nicăieri.

— Ah, Ana!

Gura mea o caută. Are gust de suc de portocale… de dulceaţă, de acasă.

Trupul îmi răspunde când o sărut, pe ureche, pe gât. O trag cu dinţii de buza de jos şi îi mângâi trupul. Îi ridic tricoul de pe ea. Ea tremură când îi cuprind sânul şi geme pe buzele mele când degetele mele îi găsesc sfârcul.

— Te vreau, îi şoptesc.

Am nevoie de tine.

— Sunt aici pentru tine. Doar pentru tine, Christian.

Vorbele ei îmi aprind un foc înăuntru. O sărut din

nou.

Te rog să nu mă părăseşti niciodată.

Mă prinde de tricou şi eu mă mişc ca să-l poată scoate. O trag în sus şi îngenunchez între picioarele ei, scoţându-i tricoul. Mă priveşte, cu ochii întunecaţi şi plini de dorinţă. Îi cuprind faţa, o sărut şi ne scufundăm în saltea. Degetele i se încâlcesc în părul meu, sărutându-mă la rândul ei, împărtăşindu-mi fervoarea. Limba mea în gura ei, nerăbdătoare să mă satisfacă.

O, *Ana!*

Brusc, se trage înapoi şi-mi împinge braţele.

— Christian! Opreşte-te! Nu pot face asta.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? murmur lângă gâtul ei.

— Nu, te rog. Nu pot face asta, nu acum. Am nevoie de timp, te rog…

— Ah, Ana, nu te mai gândi, şoptesc eu şi neliniştea mă cuprinde din nou.

Sunt complet treaz. Mă respinge. *Nu.* Sunt disperat. O trag cu dinţii de lobul urechii şi trupul ei se arcuieşte sub atingerea mea. O aud gemând.

— Sunt acelaşi om, Ana. Te iubesc şi am nevoie de tine. Atinge-mă! Te rog!

Mă opresc şi-mi frec nasul de al ei. O privesc intens, ţinând-o în braţe, şi-i aştept reacţia.

Relaţia noastră depinde de acest moment.

Dacă nu poate face asta…

Dacă nu mă poate atinge…

Dacă n-o pot avea…

Aştept.

Te rog, Ana!

Încet, întinde mâna şi mi-o aşază pe piept.

Fierbinţeala şi durerea îmi cuprind pieptul, iar întunericul îşi scoate ghearele. Gem şi închid ochii.

Pot să fac asta.

Pot să fac asta de dragul ei.

Iubita mea.

Ana.

Îşi trece mâna pe umărul meu, iar vârful degetelor îmi zgârie pielea. Gem; îmi doresc asta atât de mult şi mi-e aşa de teamă!

Mi-e teamă de atingerea iubitei mele. *Ce fel de om distrus sunt?*

Mă trage aproape de ea şi-şi plimbă mâinile pe spatele meu, luându-mă în braţe. Palmele ei pe pielea mea. Însemnându-mă. Strigătul meu e pe jumătate geamăt, pe jumătate suspin. Îmi îngrop faţa în gâtul ei, ascunzându-mă, căutând alinare în faţa durerii, dar o sărut, o iubesc, în timp ce degetele ei trec peste cele două cicatrice de pe spate.

E aproape insuportabil.

O sărut febril, rătăcind cu limba în gura ei, în vreme ce mă lupt cu demonii mei, folosindu-mi doar buzele şi mâinile. O mângâi pe tot trupul, iar mâinile ei se mişcă pe corpul meu.

Întunericul îşi face apariţia, încercând să o dea la o parte, dar degetele Anei mă ating în continuare. Mângâindu-mă. Simţindu-mă. Cu blândeţe. Cu

dragoste. Şi reuşesc să-mi înving teama şi durerea.

Alunec cu buzele peste sânii ei şi îi sug sfârcul, trăgând de el până se întăreşte. Geme şi trupul i se ridică lipit de al meu, trecându-şi unghiile peste muşchii de pe spinarea mea. E prea mult. Teama îmi explodează în piept, lovindu-mă în inimă.

— Ah, la naiba, Ana, strig şi îmi cobor privirea la ea.

Gâfâie, cu ochii strălucitori şi plini de senzualitate.

Asta o excită.

La naiba!

Nu te gândi prea mult, Grey!

Fă-ţi curaj! Acceptă ideea!

Inspir adânc ca să-mi liniştesc inima, căci îmi bate tare, şi-mi cobor mâna pe trupul ei, peste abdomenul ei, până la labii. O cuprind şi degetele mi se udă. Le bag înăuntrul ei, iar ea îşi împinge bazinul în întâmpinarea mâinii mele.

— Ana…

Numele ei e o incantaţie. Îi dau drumul şi mă ridic în capul oaselor, iar ea îşi îndepărtează mâinile astfel încât să nu mă mai atingă. Mă simt uşurat şi îndurerat în acelaşi timp. Îmi scot boxerii, eliberându-mi penisul, şi mă întind spre noptieră ca să iau un prezervativ. I-l dau ei.

— Vrei să faci asta? încă poţi spune nu. Poţi spune nu oricând.

— Nu mă lăsa să gândesc, Christian!

Are răsuflarea întretăiată.

— Vreau să o fac.

Deschide pachetul cu dinţii şi încet, cu degete tremurătoare, îmi pune prezervativul pe penisul erect.

Degetele ei pe scula mea sunt pură tortură.

— Încet. O să mă laşi fără instalaţie, Ana.

Îmi surâde fugar şi posesiv şi, când termină, mă întind peste ea. Dar trebuie să mă asigur că şi ea vrea asta. Ne rostogolim rapid împreună.

— Hai, trage-mi-o, şoptesc, uitându-mă fix la ea.

Îşi linge buzele şi se lasă pe mine, primindu-mă înăuntru, centimetru cu centimetru.

— Ah!

Dau capul pe spate şi închid ochii.

Sunt al tău, Ana!

Îmi cuprinde capul şi începe să se mişte în sus şi-n jos.

Ah, iubito!

Se apleacă în faţă, mă sărută pe bărbie şi îşi trece dinţii peste obrazul meu.

O *să-mi dau drumul.*

Rahat!

O ţintuiesc punându-i mâinile pe şolduri.

Încet, iubito. Te rog, hai să o luăm uşor!

Ochii îi sunt plini de pasiune şi excitare.

Şi-mi fac curaj încă o dată.

— Ana, atinge-mă, te rog!

Ochii i se cască larg de încântare pură şi-şi întinde mâinile pe pieptul meu. Mă ustură. Scot un ţipăt şi o pătrund adânc.

— Ah, scânceşte ea, iar unghiile ei îmi trec peste părul de pe piept.

Chinuindu-mă. Tachinându-mă. Dar întunericul împunge la fiecare atingere, hotărât să-mi sfâşie pielea. E atât de dureros, atât de intens, încât îmi izvorăsc lacrimi din ochi, iar chipul Anei devine o imagine neclară.

Mă răsucesc cu ea sub mine.

— Destul. Nu mai vreau, te rog.

Se întinde şi-mi cuprinde faţa în mâinile ei, ştergându-mi lacrimile, apoi mă trage în jos, iar buzele ni se întâlnesc. O pătrund din nou. Încerc să-mi găsesc echilibrul, dar sunt pierdut. Pierdut în femeia aceasta. Îi simt răsuflarea în ureche: scurtă. Întretăiată. Se apropie. E aproape de orgasm. Dar se abţine.

— Relaxează-te, Ana, şoptesc eu.

— Nu.

— Ba da, o implor eu, apoi mă mişc şi-mi rotesc şoldurile, pătrunzând-o.

Ea geme, tare şi clar, iar picioarele i se încordează.

— Haide, iubito, am nevoie de asta. Lasă-te în voia mea!

Amândoi avem nevoie de asta.

Îşi dă drumul în jurul meu, ţipând, cu mâinile şi picioarele încolăcite în jurul trupului meu. Apoi ejaculez şi eu.

Degetele ei sunt în părul meu, în timp ce îmi

odihnesc capul pe pieptul ei. E aici. N-a plecat, dar nu pot scăpa de sentimentul că era să o pierd din nou.

— Să nu mă părăseşti niciodată, şoptesc.

O simt mişcându-şi capul deasupra mea, ridicându-şi bărbia în acel fel încăpăţânat al ei.

— Ştiu că-ţi dai ochii peste cap, adaug, încântat că face asta.

— Mă cunoşti bine.

A spus-o în glumă.

Slavă Cerului!

— Mi-ar plăcea să te cunosc şi mai bine.

— La fel şi eu, Grey, spune ea şi mă întreabă ce mă chinuie în somn.

— Aceleaşi lucruri.

Insistă să-i spun mai multe.

Ah, Ana, chiar vrei să ştii?

Nu mai zice nimic. Aşteaptă. Eu oftez.

— Cred că am vreo trei ani, şi peştele târfei drogate e furios ca naiba din nou. Fumează şi fumează, ţigară de la ţigară şi nu are nicio scrumieră la îndemână.

Chiar vrea să se încarce cu rahaturile astea? Arsura. Mirosul. Ţipătul.

Se-ncordează sub mine.

— Mă doare, mormăi eu. Îmi amintesc durerea. Asta-mi dă coşmaruri. Asta şi faptul că ea n-a făcut nimic să-l oprească.

Ana mă strânge şi mai tare.

Ridic capul, uitându-mă în ochii ei.

— Nu eşti ca ea. Să nu crezi niciodată asta. Te rog.

Clipeşte de câteva ori, iar eu îmi pun din nou capul pe pieptul ei.

Târfa drogată era slabă. *Nu, Viermişor. Nu acum.*

S-a sinucis. M-a abandonat.

— Uneori, în vis, e pur şi simplu întinsă pe podea. Dar nu se mişcă. Nu se mişcă niciodată. Şi mie mi-e foame. Foarte foame. Aud un zgomot puternic şi el s-a întors, şi mă loveşte atât de tare, înjurând-o pe târfa drogată. Prima lui reacţie a fost întotdeauna să-şi folosească pumnii sau cureaua.

— De-asta nu-ţi place să fii atins?

Închid ochii şi o strâng şi mai tare în braţe.

— E complicat.

Îi adulmec locul dintre sâni, umplându-mă de parfumul ei.

— Spune-mi, mă roagă ea.

— Nu m-a iubit.

Nu mă putea iubi. Nu m-a protejat. Şi m-a părăsit. M-a lăsat singur.

— Nici eu nu m-am iubit. Singura atingere pe care o cunoşteam era… dură. De-acolo mi se trage.

N-am avut niciodată parte de atingerea unei mame, Ana.

Niciodată.

Grace mi-a respectat limitele.

Încă nu ştiu de ce.

— Flynn explică asta mai bine decât sunt eu în

stare.

— Pot să mă-ntâlnesc cu Flynn? întreabă ea.

— Începe să te pasioneze cele Cincizeci de Umbre? zic eu, încercând să destind atmosfera.

— Şi alte câteva pe deasupra.

Ana se foieşte.

— Îmi place pasiunea asta de-acum.

Îi ador frivolitatea şi, dacă poate glumi cu asta, încă-mi păstrez speranţa.

— Da, domnişoară Steele, şi mie îmi place.

O sărut şi o privesc adânc în ochi.

— Eşti atât de preţioasă pentru mine, Ana! Vorbeam serios în privinţa căsătoriei. Ne putem cunoaşte reciproc atunci. Pot avea grijă de tine. Şi tu poţi avea grijă de mine. Putem avea copii, dacă vrei. O să-ţi pun lumea mea la picioare, Anastasia. Te vreau, trup şi suflet, pentru totdeauna. Te rog, gândeşte-te la asta!

— O să mă gândesc, Christian. O s-o fac. Mi-ar plăcea însă să discut cu dr. Flynn, dacă nu te deranjează.

— Orice pentru tine, iubito. Orice. Când vrei să-l întâlneşti?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Bine. O să stabilesc o întâlnire dimineaţă.

Mă uit la ceas: 3: 44.

— E târziu. Ar trebui să dormim.

Sting lumina şi o trag lângă mine. Ne ţinem în braţe. Numai pe Ana o ţin aşa în braţe. O sărut pe gât.

— Te iubesc, Ana Steele, şi vreau să fii alături de mine, pentru totdeauna. Acum hai la culcare!

Mă trezeşte un zgomot. Ana sare peste mine şi se duce repede la baie.

Pleacă?

Nu.

Mă uit la ceas.

Rahat! E târziu. Cred că n-am mai dormit niciodată până la ora asta. Se duce la muncă. Clatin din cap şi-l sun pe Taylor prin intercom.

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

— Taylor, bună dimineaţa. Poţi să o duci azi pe domnişoara Steele la serviciu?

— Cu plăcere, domnule.

— A cam întârziat.

— O s-o aştept la intrare.

— Minunat! Să te întorci după mine.

— Aşa o să fac, domnule.

Mă ridic în capul oaselor, iar Ana iese în grabă din baie, ştergându-se şi adunându-şi hainele în acelaşi timp. E un adevărat spectacol, mai ales când îşi pune o pereche de chiloţi negri de dantelă şi un sutien asortat.

Da. M-aş putea uita la asta toată ziua.

— Arăţi bine. Ştii că poţi sta acasă, îi spun eu.

— Nu, Christian, nu pot. Eu nu sunt un CEO megaloman cu un zâmbet superb care-şi permite să se ducă şi să se-ntoarcă de la serviciu aşa cum vrea.

Zâmbet superb? Megaloman? Surâd cu subînţeles.

— Şi să-mi dau drumul aşa cum vreau.

— Christian! se scandalizează ea şi aruncă prosopul înspre mine.

Izbucnesc în râs. Încă e aici şi nu cred că mă urăşte.

— Zâmbet superb, ha?

— Da. Ştii ce efect ai asupra mea.

Îşi pune ceasul la mână şi se opreşte să-l încheie.

— Am?

— Da, ai. Acelaşi efect pe care-l ai asupra tuturor femeilor. Devine obositor să le văd pe toate cum se extaziază.

— Serios?

Nu-mi pot ascunde amuzamentul.

— Nu face pe inocentul, domnule Grey, chiar nu ţi se potriveşte.

Îşi prinde părul în coadă şi se încalţă cu o pereche de pantofi cu toc.

Iubita s-a îmbrăcat în negru. Arată senzaţional.

Se apleacă să mă sărute şi nu-i pot rezista. O trag înapoi în pat.

Mulţumesc că eşti încă aici, Ana.

— Cu ce te pot ispiti ca să rămâi? şoptesc.

— Nu poţi, mârâie ea şi se zbate uşor. Dă-mi drumul!

Mă bosumflu, iar ea zâmbeşte. Îmi trece un deget peste buze, surâde, se întinde şi mă sărută. Închid ochii şi mă bucur de atingerea buzelor ei.

Îi dau drumul. Trebuie să plece.

— Te va duce Taylor. Mai repede, ca să găsească loc de parcare. Te aşteaptă la ieşirea din clădire.

— Bine. Mulţumesc, zice ea. Bucură-te de dimineaţa ta leneşă, domnule Grey! Mi-ar plăcea să pot rămâne, dar omul care deţine compania pentru care lucrez n-ar aprecia deloc să chiulesc de la muncă doar pentru o partidă de sex.

Îşi ia geanta.

— Personal, domnişoară Steele, n-am nicio îndoială că ar fi de acord. De fapt, s-ar putea să şi insiste.

— De ce stai în pat? Nu-ţi stă în fire.

Îmi încrucişez mâinile sub cap, mă las pe spate şi îi zâmbesc larg.

— Pentru că pot, domnişoară Steele.

Dă din cap, prefăcându-se dezgustată.

— Pe curând, iubitule!

Îmi trimite o bezea şi iese în grabă pe uşă. Îi aud paşii pe hol şi apoi totul se cufundă în tăcere.

Ana a plecat pentru tot restul zilei.

Şi deja mi-e dor de ea.

Îmi iau telefonul cu intenţia de a-i scrie un e-mail. Dar ce să-i spun? I-am spus atât de multe noaptea trecută – nu vreau să o sperii cu alte… dezvăluiri.

Nu te complica, Grey!

De la: Christian Grey

Subiect: Mi-e dor de tine
Data: 15 iunie 2011, ora 09:05
Către: Anastasia Steele
Te rog, foloseşte-ţi Blackberry-ul!
x
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Mă uit în dormitor şi mă gândesc cât e de gol fără ea. Îi scriu un e-mail pe contul ei personal. Trebuie să mă asigur că-şi foloseşte telefonul, pentru că nu vreau să ne citească nimeni de la SIP e-mailurile.

De la: Christian Grey
Subiect: Mi-e dor de tine
Data: 15 iunie 2011, ora 09:06
Către: Anastasia Steele
Patul meu e prea mare fără tine.
Se pare că până la urmă o să mă duc la muncă.
Chiar şi cei care sunt CEO megalomani trebuie să aibă ceva de făcut.
x
Christian Grey
CEO Care Nu Are Ce Face, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Sper că asta îi va smulge un zâmbet. Trimit e-mailul, apoi sun la biroul lui Flynn. Îi las un mesaj.

Dacă Ana vrea să-l vadă pe Flynn, n-are decât să-l vadă pe Flynn. După aceea, mă dau jos din pat şi mă duc la baie. La urma urmelor, am o întâlnire cu primarul astăzi.

Sunt mort de foame după evenimentele de aseară. Nu am luat cina. Doamna Jones mi-a pregătit un mic dejun copios – ouă, bacon, şuncă, cartofi, napolitane şi pâine prăjită. Gail s-a întrecut pe sine; e în elementul ei. În timp ce mănânc, primesc un răspuns de la Ana. De pe e-mailul de la serviciu!

De la: Anastasia Steele
Subiect: E bine pentru unii
Data: 15 iunie 2011, ora 09:27
Către: Christian Grey

Şeful meu e furios,

Tu eşti de vină, că m-ai ţinut trează cu… trucurile tale. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Ah, Ana, mi-e atât de ruşine, încât n-o să afli niciodată.

De la: Christian Grey
Subiect: Trucurile mele?
Data: 15 iunie 2011, ora 09:32

Către: Anastasia Steele
Nu eşti nevoită să lucrezi, Anastasia.
Nici nu-ţi dai seama cât sunt de înspăimântat de trucurile mele.
Dar îmi place să te ţin trează ☺
Te rog, foloseşte-ţi Blackberry-ul!
Ah, şi mărită-te cu mine, te rog! Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Doamna Jones îşi face de lucru în timp ce eu mănânc.
— Mai doriţi cafea, domnule Grey?
— Te rog.
Răspunsul Anei vine pe telefon.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Trebuie să-mi câştig existenţa
Data: 15 iunie 2011, ora 09:35
Către: Christian Grey
Îţi cunosc aplecarea naturală spre pisălogeală, dar, te rog, opreşte-te!
Trebuie să vorbesc cu psihiatrul tău.
Numai atunci o să-ţi dau răspunsul meu.
Nu mă deranjează să trăiesc în păcat.
Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Pentru numele lui Dumnezeu, Ana!

De la: Christian Grey
Subiect: BLACKBERRY
Data: 15 iunie 2011, ora 09:40
Către: Anastasia Steele

Anastasia, dacă vrei să discutăm despre dr. Flynn, atunci FOLOSEŞTE-ŢI BLACKBERRY-UL.

Asta nu e o rugăminte.

Christian Grey

CEO Acum Enervat, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îmi sună telefonul. E asistenta personală a lui Flynn. Mă poate primi mâine seară, la 7: 00. O rog să-l pună pe Flynn să mă sune; trebuie să-l rog să-mi permită să o iau pe Ana cu mine la şedinţă.

— Să văd dacă pot programa o teleconferinţă mai târziu.

— Mulţumesc, Janet.

Totodată vreau să văd cum se simte în dimineaţa asta.

Îi mai scriu Anei un e-mail pe contul personal. De data asta, pe un ton mai blând.

De la: Christian Grey
Subiect: Discreţia
Data: 15 iunie 2011, ora 09:50
Către: Anastasia Steele

Este cea mai frumoasă parte a curajului.

Te rog, foloseşte-ţi discreţia… e-mailurile de la tine de la serviciu sunt monitorizate.

DE CÂTE ORI TREBUIE SĂ-ŢI MAI SPUN ASTA?

Da. Litere mari care ţipă, cum le spui tu.

FOLOSEŞTE-ŢI BLACKBERRY-UL!

Dr. Flynn ne poate primi mâine seară,

x

Christian Grey

CEO încă Enervat, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Sper ca asta să-i facă plăcere.

— Două persoane la cină? întreabă Gail.

— Da, doamnă Jones. Mulţumesc.

Mai iau o gură de cafea şi pun ceaşca jos. Îmi place să mă ciorovăiesc cu Ana la micul dejun. Dacă se mărită cu mine, ar putea fi aici în fiecare dimineaţă.

Căsătorie. O soţie.

Grey, ce-i în capul tău?

Ce schimbări va trebui să fac dacă acceptă să se mărite cu mine? Mă ridic şi mă duc la baie. Mă opresc lângă scara de la etaj. Din impuls, mă îndrept spre camera de joacă. Descui uşa şi intru.

Cea mai recentă amintire din camera asta nu e una fericită.

În fine, eşti un nenorocit distrus.

Vorbele Anei mă bântuie. Imaginea ei înlăcrimată, neliniştită îmi vine în minte. Închid ochii. Dintr-odată mă simt gol pe dinăuntru şi suferind, având remuşcări atât de profunde, încât

mă sfâşie până la os. Nu vreau să o mai văd niciodată atât de nefericită. Noaptea trecută plângea; a plâns până a leşinat, dar de data asta m-a lăsat să o consolez. E o mare diferenţă faţă de ultima oară.

Nu-i aşa?

Mă uit prin cameră. Ce se va alege de ea, mă întreb?

M-am distrat foarte tare aici…

Ana pe cruce. Ana încătuşată de pat. Ana în genunchi.

Îmi place futaiul tău pervers.

Oftez. Îmi bâzâie telefonul. E un mesaj de la Taylor. Mă aşteaptă afară. Arunc o ultimă privire camerei care odinioară era adăpostul meu şi închid uşa.

*

Dimineaţa trece fără evenimente, dar în GEH se simte un anumit entuziasm. Nu primesc deseori delegaţii în companie, dar vizita primarului provoacă un zumzet în toată clădirea. Am câteva şedinţe de dimineaţă şi totul pare în ordine.

La 11:30, când mă întorc în birou, Andrea îmi face legătura cu Flynn.

— John, mulţumesc că m-ai sunat.

— Mi-am imaginat că vrei să discutăm despre Leila Williams, dar am observat că te-ai programat şi că ne vedem mâine seară.

— Am rugat-o pe Ana să se mărite cu mine.

John nu spune nimic.

— Eşti surprins? întreb.

— Sincer, nu.

Nu mă aşteptam să spună asta. Dar o trec cu vederea. El continuă.

— Christian, eşti impulsiv. Şi eşti îndrăgostit. Ea ce a spus?

— Vrea să discute cu tine.

— Nu e pacienta mea, Christian.

— Dar eu sunt, şi te rog să faci asta.

Tace preţ de o clipă.

— Bine, spune el în cele din urmă.

— Te rog, spune-i tot ce vrea să afle.

— Dacă asta-ţi doreşti…

— Asta îmi doresc. Leila ce face?

— A dormit bine şi era comunicativă de dimineaţă. Cred că o pot ajuta.

— Foarte bine.

— Christian.

Face o pauză.

— Căsătoria e un angajament serios.

— Ştiu.

— Eşti sigur că asta îţi doreşti?

E rândul meu să fac o pauză. Să-mi petrec restul vieţii cu Ana…

— Da.

— Nu înseamnă numai curcubeie şi unicorni, spune John. E mult de muncă.

Curcubeie? Unicorni? Ce mama dracului!?

— N-am fugit niciodată de munca grea, John.

El râde.

— E adevărat. Vă aştept mâine pe amândoi.
— Mulţumesc.
Îmi bâzâie telefonul. E un alt mesaj de la Elena.

ELENA
Putem să luăm cina împreună?

Nu acum, Elena. Nu pot să am de-a face cu ea în acest moment. Şterg mesajul. A trecut de prânz şi-mi dau seama că nu mai am nicio veste de la Ana. Scriu repede un e-mail.

De la: Christian Grey
Subiect: Tăcere
Data: 15 iunie 2011, ora 12:15
Către: Anastasia Steele
N-ai mai zis nimic.
Te rog, spune-mi că eşti bine.
Ştii că-mi fac griji.
O să-l trimit pe Taylor să te verifice!
x
Christian Grey
CEO Supraanxios, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Următoarea mea întâlnire e prânzul cu primarul şi cu delegaţia lui. Vor să facă un tur al clădirii, iar tipul de la PR se întrece pe sine. Sam vrea să îmbunătăţească imaginea companiei, deşi uneori

mi se pare că vrea să-şi îmbunătăţească propria imagine.

Andrea ciocăneşte şi deschide uşa.

— A venit Sam, domnule Grey, spune ea.

— Pofteşte-l înăuntru. Ah, poţi să-mi actualizezi şi contactele din telefon?

— Sigur.

Îi dau telefonul meu, iar ea se dă la o parte ca să-i facă loc lui Sam. Acesta îmi zâmbeşte arogant şi începe să-mi arate diverse idei de fotografii pe care le-a plănuit pentru vizita primarului. Sam e un fiţos şi încep să regret că l-am angajat.

Se aude o bătaie la uşă şi Andrea îşi vârâ capul în birou.

— Anastasia Steele e la telefon. Dar nu pot să vi-l aduc – se actualizează contactele şi n-am curaj să-l opresc la jumătate.

Sar de pe scaun, ignorându-l pe Sam, şi o urmez la biroul ei. Îmi dă telefonul, care are un cablu atât de scurt, încât trebuie să mă aplec peste computer.

— Eşti bine? întreb eu.

— Da, sunt bine, răspunde Ana.

Slavă cerului!

— Christian, de ce n-aş fi bine?

— De obicei îmi răspunzi foarte repede la e-mailuri. După tot ce ţi-am povestit ieri, eram îngrijorat.

Îmi controlez tonul. Nu vreau ca Andrea sau fata cea nouă să mă audă.

— Domnule Grey.

Andrea ţine telefonul departe de ureche şi încearcă să-mi atragă atenţia.

— Primarul şi delegaţia lui sunt la recepţie la parter. Să-i rog să urce?

— Nu, Andrea. Spune-le să aştepte.

Pare şocată.

— Cred că e prea târziu; urcă deja.

— Nu. Am spus să aştepte.

Rahat!

— Christian, e evident că ai treabă. Te-am sunat doar să-ţi spun că sunt OK şi vorbesc serios, am foarte mult de lucru azi. Jack tot pocneşte din bici. Ăăă… adică…

Se opreşte.

Ce alegere interesantă a cuvintelor!

— Pocneşte din bici, ha? Mă rog, a existat un moment în care aş fi spus că e un tip norocos. Nu-l lăsa să te călărească, iubito!

— Christian! mă ceartă ea.

Eu zâmbesc cu subînţeles. Îmi place să o şochez.

— Doar ai grijă, atâta tot. Uite, îmi pare bine că eşti în regulă. La ce oră să vin să te iau?

— O să-ţi scriu.

— De pe Blackberry, subliniez eu.

— Da, Domnule.

— Pe curând, iubito.

— Pa.

Ridic privirea şi văd că liftul a ajuns la etajul de sub noi. Primarul mai are puţin şi ajunge.

— Închide, spune ea, iar eu îi simt zâmbetul din voce.

— Mi-ar fi plăcut să nu te fi dus la serviciu de dimineaţă.

— Şi mie. Dar acum am treabă. Închide telefonul!

— Închide tu!

Zâmbesc larg.

— Am mai făcut asta, spune ea, pe tonul acela sfidător.

— Îţi muşti buza.

Inspiră profund.

— Vezi, tu crezi că eu nu ştiu, Anastasia. Dar ştiu mai bine decât îţi imaginezi.

— Christian, vorbim mai târziu. Acum chiar îmi doresc să nu fi plecat nicăieri de dimineaţă.

— Îţi aştept e-mailul, domnişoară Steele.

— La revedere, domnule Grey.

Închide şi exact atunci uşile liftului se deschid.

Pe la 3:45 mă întorc în birou. Vizita primarului a fost un succes şi o lovitură de imagine pentru GEH. Andrea mă sună.

— Da?

— Mia Grey la telefon.

— Fă-mi legătura!

— Christian?

— Bună!

— Dăm o petrecere sâmbătă de ziua ta şi vreau să o invit pe Anastasia.

— Ce s-a întâmplat cu „Bună? Ce mai faci?”

Mia scoate un sunet plictisit.

— Scuteşte-mă de discursurile tale, frăţioare.

— Am treabă sâmbătă.

— Anulează! Petrecerea e petrecere.

— Mia!

— Niciun comentariu. Care e numărul de telefon al Anei?

Oftez şi tac.

— Christian! strigă ea la telefon.

Dumnezeule!

— Ţi-l trimit într-un mesaj.

— Nu accept scuze. O să ne dezamăgeşti pe mama şi pe tata şi pe mine şi pe Elliot!

Oftez.

— Cum spui tu, Mia.

— Grozav! Ne vedem atunci. Pa.

Închide, iar eu mă holbez la telefon amuzat şi enervat în acelaşi timp. Soră-mea e o pacoste. Urăsc zilele de naştere. În fine, ziua mea de naştere. Îi trimit Miei numărul Anei cu reticenţă, ştiind că dezlănţui forţa surorii mai mici asupra unei victime inocente.

Mă întorc la citirea raportului.

Când termin, verific e-mailul şi găsesc un mesaj de la Ana.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Antediluvian
Data: 15 iunie 2011, ora 16:11

Către: Christian Grey
Dragă domnule Grey.
Când aveai de gând să-mi spui, mai exact?
Ce să-i cumpăr bătrânelului meu de ziua lui?
Poate nişte baterii noi pentru aparatul auditiv?
Ax
Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Mia se ţine întotdeauna de cuvânt. N-a pierdut deloc vremea. Mă distrez scriindu-i răspunsul.

De la: Christian Grey
Subiect: Preistoric
Data: 15 iunie 2011, ora 16: 20
Către: Anastasia Steele
Nu-ţi bate joc de cei bătrâni.
Mă bucur că eşti vie şi nevătămată.
Şi că Mia te-a contactat.
Bateriile sunt întotdeauna de folos.
Nu-mi place să-mi sărbătoresc ziua de naştere, x
Christian Grey
CEO Surd la Lemnul, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Hmmm…
Data: 15 iunie 2011, ora 16:24

Către: Christian Grey
Dragă domnule Grey,
Îmi pot imagina că te-ai bosumflat când ai scris ultima frază. Asta mă excită.
A xox
Anastasia Steele
Asistenta lui Jack Hyde, Editor, SIP

Replica ei mă face să râd zgomotos, dar ce trebuie oare să fac ca să o determin să-şi folosească telefonul?

De la: Christian Grey
Subiect: Ochi daţi peste cap
Data: 15 iunie 2011, ora 16:29
Către: Anastasia Steele
Domnişoară Steele,
TE ROG SĂ-ŢI FOLOSEŞTI BLACKBERRY-UL!!!
x
Christian Grey
CEO Pe Care-l Mănâncă-n Palmă, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Îi aştept răspunsul. Nu mă dezamăgeşte.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Inspiraţie
Data: 15 iunie 2011, ora 16:33

Către: Christian Grey
Dragă domnule Grey,
Ah… palmele tale nu pot sta cuminţi prea multă vreme, nu-i aşa? Mă întreb ce are de spus dr. Flynn despre asta?
Dar acum ştiu ce să-ţi cumpăr de ziua ta – şi sper să mă doară…
☺
Ax

În sfârşit, îşi foloseşte telefonul. Şi vrea să o doară. Imaginaţia mi-o ia razna, închipuindu-mi câte posibilităţi mi se deschid.
Mă foiesc în scaun şi-i răspund.

De la: Christian Grey
Subiect: Angina
Data: 15 iunie 2011, ora 16:38
Către: Anastasia Steele
Domnişoară Steele,
Nu cred că inima mea poate suporta un şir de e-mailuri ca astea. Şi nici pantalonii, de fapt.
Fii cuminte!
x
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele

Subiect: Încerc
Data: 15 iunie 2011, ora 16:42
Către: Christian Grey
Christian,
Încerc să lucrez pentru şeful meu cel solicitant.
Te rog, nu mă mai deranja şi nu mai fi şi tu solicitant! Ultimul tău e-mail aproape că m-a făcut să iau foc.
X
P.S. Poţi să vii să mă iei la 6:30?

De la: Christian Grey
Subiect: O să fiu acolo
Dată: 15 iunie 2011, ora 16:47
Către: Anastasia Steele
Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare.
De fapt, mă pot gândi la multe alte lucruri care mi-ar face o plăcere mai mare, şi toate te implică şi pe tine.
x
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Taylor şi cu mine ajungem la ea la birou la 6:27. N-am decât câteva minute de aşteptat.
Mă întreb dacă s-a mai gândit la propunerea mea. Desigur, trebuie să discute cu Flynn mai întâi. Poate că-i va spune să nu fie proastă. Gândul acesta mă deprimă. Mă întreb dacă nu cumva

zilele noastre împreună sunt numărate. Dar a aflat ce e mai rău şi încă e aici. Cred că mai pot nutri speranţa. Mă uit la ceas – 6: 38 – şi mă holbez la intrarea clădirii în care lucrează.

Unde e?

Dintr-odată apare în stradă, iar uşa se balansează în spatele ei. Dar nu vine înspre maşină.

Ce se-ntâmplă?

Se opreşte, se uită în jur şi, încet, se lasă la pământ.

La naiba!

Deschid portiera şi observ cu coada ochiului că şi Taylor face la fel.

Amândoi dăm fuga la Ana, care stă pe trotuar, aproape leşinată. Mă las lângă ea.

— Ana, Ana! Ce-ai păţit?

O iau în braţe să văd ce are, ţinându-i capul între mâini. Închide ochii şi se sprijină de mine, uşurată.

— Ana.

O prind de braţe şi o scutur.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-e rău?

— Jack, şopteşte ea.

— La naiba!

Adrenalina îmi străbate tot trupul, lăsând în urma ei o furie criminală. Ridic privirea la Taylor. El dă din cap şi dispare în clădire.

— Ce ţi-a făcut jegosul?

Ana chicoteşte.

— Mai bine zis, ce i-am făcut eu lui.

Şi nu se poate opri din râs. E isterică. O să-l omor.

— Ana!

O zgâlţâi.

— Te-a atins?

— Doar o dată, şopteşte ea şi chicotitul încetează.

Furia îmi alimentează muşchii şi mă ridic, cu ea în braţe.

— Unde e nenorocitul?

Din clădire aud strigăte înăbuşite. O ridic pe Ana pe picioare.

— Poţi să stai?

Dă din cap.

— Nu intra! Nu intra, Christian!

— Treci în maşină!

— Christian, nu!

Mă prinde de braţ.

— Treci în maşina asta nenorocită, Ana.

O *să-l omor.*

— Nu! Te rog! mă imploră ea. Stai aici! Nu mă lăsa singură! Îmi trec mâna prin păr, încercând zadarnic să mă calmez, în timp ce urletele de la SIP se aud din ce în ce mai tare. Apoi se opresc brusc, îmi scot telefonul.

— Christian, are e-mailurile mele, spune Ana şoptit.

— Poftim?

— E-mailurile mele către tine. Voia să afle unde sunt e-mailurile tale către mine. Încerca să mă

şantajeze.

Cred că o să am un atac de cord.

Dobitoc nenorocit!

— La naiba! mârâi, în timp ce-l sun pe Barney.

— Alo…

— Barney. Grey sunt. Trebuie să accesezi serverul principal de la SIP şi să ştergi toate e-mailurile Anastasiei Steele către mine. Apoi intră în dosarul cu date personale al lui Jack Hyde şi vezi dacă nu sunt stocate acolo. Dacă sunt, şterge-le!

— Hyde? H.Y.D.E.

— Da.

— Pe toate?

— Pe toate. Acum. Anunţă-mă când ai terminat.

— Aşa voi face.

Închid şi formez numărul lui Roach.

— Jerry Roach.

— Roach. Grey.

— Bună seara…

— Hyde. Vreau să-l dai afară. Acum.

— Dar… protestează Roach.

— Imediat! Cheamă paza! Pune-l să-şi cureţe biroul imediat sau lichidez compania asta mâine la prima oră.

— E vreun motiv… încearcă Roach din nou.

— Ai deja toate motivele să-l dai afară.

— Aţi citit dosarul confidenţial? Îi ignor întrebarea.

— Ai înţeles?

— Domnule Grey, înţeleg perfect. Directoarea

noastră de HR îi ia mereu apărarea. O să mă ocup. Bună seara.

Închid, simţindu-mă deja mai liniştit, şi mă întorc spre Ana.

— Blackberry!

— Te rog să nu fii supărat pe mine!

— Sunt atât de supărat pe tine acum, mă răstesc. Treci în maşină!

— Christian, te rog…

— Treci naibii în maşină, Anastasia, sau îţi jur că te duc eu cu mâna mea.

— Să nu faci vreo prostie, te rog, spune ea.

— Vreo prostie!?

Văd roşu în faţa ochilor.

— Ţi-am spus să foloseşti nenorocitul de Blackberry. Nu-mi vorbi mie de prostii! Treci dracului în maşină, Anastasia – acum!

— Bine.

Ridică mâinile.

— Dar, te rog, ai grijă.

Nu mai ţipa la ea, Grey!

Arăt spre maşină.

— Te rog, ai grijă, şopteşte ea din nou. Nu vreau să ţi se-ntâmple ceva. Aş muri.

Ăsta-i adevărul. Îi pasă. Afecţiunea faţă de mine reiese din cuvintele ei şi din expresia de bunătate şi îngrijorare de pe chip. *Calmează-te, Grey!* Inspir profund.

— O să am grijă, spun, apoi mă uit cum se duce spre Audi şi se urcă în el.

După ce intră în maşină, mă răsucesc şi mă îndrept spre clădire. N-am idee unde să mă duc, dar urmez vocea lui Hyde.

Vocea lui enervantă şi plângăcioasă.

Taylor stă în faţa unei încăperi, probabil lângă fostul birou al Anei. Înăuntru, Hyde vorbeşte la telefon şi un paznic stă lângă el, cu braţele încrucişate.

— Mă doare în cur, Jerry, protestează Hyde la telefon. Femeia e o târfuliţă.

Am auzit destul.

Mă năpustesc în birou.

— Ce naiba…! spune Hyde, şocat să mă vadă.

Are o rană deasupra ochiului stâng şi o vânătaie i se conturează pe obraz. Bănuiesc că Taylor i-a administrat propriile măsuri disciplinare. Mă aplec peste telefon şi-i închei convorbirea.

— Ei bine, uite ce rahat a adus vântul, spune Hyde rânjind. Nenorocitul de copil-minune!

— Fă-ţi bagajul! Ieşi de-aici! Şi poate n-o să te reclame la poliţie.

— Du-te dracului, Grey! O s-o reclam eu pe târfa aia mică, pentru că m-a lovit în coaie total neprovocată – şi o s-o acuz şi pe gorila de acolo de atac. Bună, frumosule, îi strigă lui Taylor, trimiţându-i o bezea.

Taylor rămâne stoic.

— N-o să-ţi mai spun o dată, zic eu, uitându-mă urât la nenorocitul ăsta.

— Cum spuneam, du-te dracului! Nu poţi veni

aici făcând paradă cu banii tăi.

— Compania asta îmi aparţine. Tu eşti în plus aici. Ieşi de-aici cât mai poţi merge pe picioarele tale, spun încet.

Hyde păleşte dintr-odată.

Mda. Îmi aparţine. Du-te tu dracului, Hyde!

— Ştiam eu. Ştiam că se-ntâmplă ceva dubios. Târfuliţa aia e spioana ta?

— Dacă mai pomeneşti o dată de Anastasia, dacă îndrăzneşti măcar să te gândeşti la ea, te omor!

Ochii i se îngustează.

— Îţi place când te pocneşte în coaie?

Îl lovesc direct în nas, iar el se împleticeşte în spate şi se dă cu capul de rafturile din spatele lui, apoi se prăbuşeşte pe podea.

— Ai pomenit de ea! Ridică-te! Strânge-ţi lucrurile de pe birou!

Şi dispari! Eşti concediat!

Îi curge sânge din nas.

Taylor intră în birou cu o cutie de şerveţele şi le aşază pe birou pentru Hyde.

— L-ai văzut, se plânge Hyde paznicului.

— Te-am văzut căzând, spune acesta.

Numele de pe ecuson este M. Mathur. *Bravo lui!*

Hyde se chinuie să se ridice în picioare şi ia un pumn de şerveţele ca să-şi potolească hemoragia nazală.

— Depun reclamaţie. M-a atacat.

Hyde continuă să se smiorcăie, dar începe să-şi

punã lucrurile în cutie.

— Trei cazuri muşamalizate de hărţuire la New York şi Chicago şi cele două avertismente pe care le-ai avut aici. Nu cred că vei ajunge prea departe.

Mă priveşte cu ochi întunecaţi şi cu o ură pură şi dezlănţuită.

— Strânge-ţi lucrurile! Ai terminat aici, scuip eu.

Mă răsucesc, ies din birou şi aştept alături de Taylor ca Hyde să-şi împacheteze lucrurile. Trebuie să iau un pic de distanţă.

Aş vrea să-l omor.

Îi ia o veşnicie, dar o face în tăcere. E furios. Furios rău de tot. Aproape pot simţi cum îi fierbe sângele. Din când în când, mă priveşte veninos, dar rămân impasibil. Faţa lui mototolită îmi oferă o oarecare satisfacţie.

În cele din urmă, termină şi îşi ia cutia în braţe. Mathur îl escortează afară din clădire.

— Am terminat aici, domnule Grey? întreabă Taylor.

— Deocamdată.

— L-am găsit târându-se pe podea, domnule.

— Serios?

— Domnişoara Steele pare să ştie cum să se apere.

— E întotdeauna plină de surprize. Hai să mergem!

Ieşim din clădire în urma lui Hyde şi ne îndreptăm împreună spre maşină. Pentru că Ana stă pe locul din faţă, Taylor îmi dă cheia şi mă

strecor pe locul şoferului. Taylor se urcă în spate.

Ana nu zice nimic când intru în trafic.

Nu ştiu ce să-i spun.

Sună telefonul din maşină.

— Grey, răspund eu.

— Domnule Grey, Barney sunt.

— Barney, sunt pe speaker şi mai e lume în maşină.

— Domnule, am rezolvat. Dar trebuie să discut cu dumneavoastră despre ce altceva am găsit pe computerul domnului Hyde.

— Te sun când ajung la destinaţie. Şi mulţumesc, Barney.

— Nicio problemă, domnule Grey.

Închide, iar eu opresc la semafor.

— Vorbeşti cu mine? întreabă Ana.

Mă uit urât la ea.

— Nu, mormăi eu.

Încă sunt prea supărat. I-am spus că omul aduce necazuri. Şi i-am spus să-şi folosească telefonul ca să trimită e-mailuri. Am avut dreptate în legătură cu tot. Mă simt răzbunat.

Grey, maturizează-te, te porţi ca un copil!

Vorbele lui Flynn îmi vin în minte. *Cred de multă vreme că tu n-ai avut adolescenţă din punct de vedere emoţional. Cred că ţi-o trăieşti acum.*

O privesc în speranţa că voi găsi de spus ceva amuzant, dar ea se uită pe geam. O să aştept până ajungem acasă.

Lângă Escala, deschid portiera Anei, iar Taylor se aşază pe scaunul şoferului.

— Haide, îi spun, iar ea mă prinde de mână.

În timp ce aşteptăm liftul, Ana şopteşte:

— Christian, de ce eşti atât de supărat pe mine?

— Ştii bine de ce.

Când intrăm în lift, introduc codul de siguranţă.

— Doamne, dacă păţeai ceva, era mort până acum. Aşa, o să-i distrug cariera, ca să nu mai poată profita de femei tinere, dobitoc nenorocit ce e.

Dacă păţea ceva… *Ieri, Leila. Astăzi, Hyde. La naiba!*

Îşi înfige încet dinţii în buza de jos şi mă priveşte fix.

— Dumnezeule, Ana!

O trag lângă mine şi o răsucesc, lipind-o de colţul liftului. O trag de păr, îi ridic faţa spre mine, îi capturez buzele şi-mi revărs în acest sărut toată teama şi disperarea. Se prinde cu mâinile de bicepşii mei şi mă sărută şi ea, cu limba căutând-o pe a mea. Mă retrag şi amândoi gâfâim.

— Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva… Dacă ţi-ar fi făcut vreun rău…

Mă cutremur.

— Blackberry. De acum încolo. Înţelegi?

Ea dă din cap, cu o expresie sinceră, iar eu mă îndrept de spate şi-i dau drumul.

— A spus că i-ai tras un picior în boaşe.

— Da.

— Bravo!

— Ray a fost în armată. M-a învăţat lucruri bune.

— Mă bucur foarte tare. O să ţin minte asta.

Ieşim din lift, o iau de mână şi străbatem foaierul, oprindu-ne în living. Doamna Jones e în bucătărie, găteşte. Miroase bine.

— Trebuie să-l sun pe Barney. Nu durează mult.

Mă aşez la birou şi iau telefonul.

— Domnule Grey.

— Barney, ce anume ai găsit pe computerul lui Hyde?

— Ei bine, domnule, e un pic tulburător. Sunt articole şi fotografii cu dumneavoastră, cu mama şi tatăl dumneavoastră, cu fratele şi sora dumneavoastră, toate stocate într-un folder numit „Familia Grey”.

— Ce ciudat!

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Poţi să mi-l trimiţi şi mie?

— Da, domnule.

— Şi păstrează chestia asta între noi.

— Aşa voi face, domnule Grey.

— Mulţumesc, Barney. Şi du-te acasă!

— Da, domnule.

E-mailul lui Barney vine aproape imediat. Deschid folderul numit „Familia Grey”. Sunt articole online despre părinţii mei şi despre evenimentele lor caritabile; articole despre mine, despre compania mea, despre Charlie Tango şi Gulistream; şi fotografii cu Elliot, cu părinţii mei şi

cu mine luate, presupun, de pe pagina de Facebook a Miei.

Şi, la urmă, două poze cu mine şi Ana – de la absolvirea ei şi de la expoziţia fotografului.

Ce mama dracului vrea să facă Hyde cu prostile astea? N-are nicio logică. Ştiu că i se pusese pata pe Ana, asta se potriveşte cu modul lui de operare. Dar familia mea? Eu? E ca şi cum ar fi obsedat de noi. Sau poate e vorba numai despre Ana? E foarte ciudat. Şi, sincer vorbind, neliniştitor. Mă hotărăsc să-l sun pe Welch mâine dimineaţă ca să discutăm problema. Poate investiga mai detaliat şi poate afla nişte răspunsuri.

Închid e-mailul cu pricina şi în *Inbox* găsesc câteva acorduri finale de achiziţie, din partea lui Marco. Trebuie să le citesc în seara asta – dar mai întâi cina.

— Bună seara, Gail, strig când mă întorc în living.

— Bună seara, domnule Grey. Cina e în zece minute, domnule?

Ana stă la masa din bucătărie, cu un pahar cu vin în faţă. După ce l-a pus la punct pe imbecilul ăla, cred că-l merită. Mă alătur ei. Iau sticla de Sancerre deschisă şi-mi torn în pahar.

— Sună bine, îi răspund lui Gail şi ridic paharul spre Ana. În cinstea foştilor militari care-şi antrenează fiicele aşa cum trebuie.

— Noroc, spune ea, dar pare un pic abătută.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu dacă mai am o slujbă.

— Vrei să mai ai?
— Desigur.
— Atunci ai.
Îşi dă ochii peste cap, iar eu zâmbesc şi iau încă o gură de vin.
— Deci, ai vorbit cu Barney? întreabă ea, în timp ce mă aşez lângă ea.
— Am vorbit.
— Şi?
— Şi ce?
— Ce avea Jack pe computer?
— Nimic important.
Doamna Jones ne pune farfuriile în faţă. Plăcintă de pui. Una dintre preferatele mele.
— Mulţumim, Gail.
— Poftă bună, domnule Grey. Ana, spune ea cu drag, apoi dispare.
— N-ai de gând să-mi spui, nu-i aşa? insistă Ana.
— Ce să-ţi spun?
Oftează şi-şi ţuguie buzele, apoi mai ia o îmbucătură din mâncare. Nu vreau să-şi facă nicio grijă din cauza celor găsite pe computerul lui Jack.
— A sunat José, spune ea, schimbând subiectul.
— Ah?
— Vrea să-ţi livreze fotografiile vineri.
— O livrare personală.
De ce face artistul ăsta şi nu galeria?
— Frumos din partea lui.
— Vrea să iasă în oraş. Să bea ceva. Cu mine.
— Înţeleg.

— Iar Kate şi Elliot ar trebui să se-ntoarcă.

Pun furculiţa pe farfurie.

— Ce mă rogi, mai exact?

— Nu te rog nimic. Te anunţ ce planuri am pentru vineri. Uite, vreau să mă văd cu José şi vrea să rămână peste noapte. Fie rămâne aici, fie rămâne la mine acasă, dar, oriunde va rămâne, ar trebui să fiu şi eu.

— S-a dat la tine.

— Christian, asta s-a întâmplat acum câteva săptămâni. Era beat, eram beată, tu m-ai salvat – n-o să se mai întâmple. Nu e Jack, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ethan e acolo. Să-i ţină el companie.

— Vrea să mă vadă pe mine, nu pe Ethan, spune Ana.

Mă încrunt la ea.

— E doar un prieten, continuă ea.

Deja l-a avut de suportat pe Hyde – dacă Rodriguez se îmbată şi-şi încearcă din nou norocul cu ea?

— Nu-mi place chestia asta.

Ana inspiră adânc; încearcă să-şi păstreze calmul.

— E prietenul meu, Christian. Nu l-am mai văzut de la expoziţie. Şi atunci pe fugă. Ştiu că tu nu ai prieteni, în afară de femeia aceea îngrozitoare, dar eu nu comentez când te vezi cu ea.

Ce are Elena de-a face cu povestea asta? Aşa îmi aduc aminte că nu i-am răspuns la mesaje.

— Vreau să-l văd, continuă ea. Nu i-am fost o prietenă prea bună.

— Asta crezi? o întreb.

— Despre ce anume?

— Despre Elena. Ai prefera să nu mă văd cu ea?

— Exact. Aş prefera să nu te vezi cu ea.

— De ce n-ai spus aşa?

— Pentru că nu e treaba mea să o spun. Tu crezi că e singura ta prietenă.

E exasperată.

— După cum nu e treaba ta să-mi spui dacă pot sau nu să mă văd cu José. Nu pricepi?

Are dreptate. Dacă stă aici, nu se poate da la ea. Sau poate?

— Poate sta aici, presupun. Îl pot supraveghea.

— Mulţumesc! Ştii, dacă o să locuiesc şi eu aici…

Nu-şi termină fraza.

Da. Va trebui să-şi invite prietenii aici. Doamne! La asta nu m-am gândit.

— Nu că n-ar fi destul spaţiu…

Face semn spre apartament.

— Rânjeşti la mine, domnişoară Steele?

— Fără îndoială, domnule Grey.

Se ridică şi ia ambele farfurii.

— Se ocupă Gail de asta, spun eu în vreme ce ea se duce spre maşina de spălat vase.

Dar e prea târziu.

— Am făcut-o deja.

— Am ceva de lucru.

— OK. Găsesc eu ceva de făcut.

— Vino-ncoace!

Se lipeşte de mine şi-şi pune braţele în jurul gâtului meu.

O ţin strâns la piept.

— Te simţi bine? îi şoptesc eu în păr.

— Bine?

— După tot ce s-a întâmplat cu nenorocitul ăla? După tot ce s-a întâmplat ieri?

Mă las pe spate şi-i studiez expresia.

— Da, răspunde ea, solemn şi empatic.

Încearcă să mă liniştească?

O strâng şi mai tare în braţe. Ultimele două zile au fost tare ciudate. S-au petrecut prea multe, prea repede, poate. Fosta mea viaţă intervenind peste cea nouă. Încă nu mi-a răspuns la cererea în căsătorie. Poate că n-ar trebui s-o forţez să-mi dea un răspuns chiar acum.

Mă ţine strâns şi, pentru prima oară de azi de dimineaţă, mă simt calm şi echilibrat.

— Hai să nu ne certăm!

O sărut pe păr.

— Miroşi divin, ca de obicei, Ana.

— Şi tu la fel.

Mă sărută pe gât. Îi dau drumul cu greu şi mă ridic. Chiar trebuie să citesc acele acorduri.

— Mă întorc la tine peste câteva ore.

Mi-au obosit ochii. Îmi frec faţa şi mă ciupesc de vârful nasului, apoi privesc pe fereastră. Se întunecă, dar am terminat de citit ambele

documente. Am făcut adnotări şi i le-am trimis lui Marco.

Acum e momentul să o găsesc pe Ana.

Poate vrea să se uite la televizor sau ceva de genul ăsta. Eu urăsc televizorul, dar m-aş uita la un film cu ea.

Mă aştept să o găsesc în bibliotecă, dar nu e acolo.

Poate a făcut o baie?

Nu. Nu e la mine în dormitor.

Mă decid să verific încăperea supusei, dar pe drum observ că uşa camerei de joacă e deschisă. Mă uit înăuntru şi o văd pe Ana stând pe pat, privind cu dezgust la bastoane. Cu o grimasă, îşi mută privirea în altă parte.

Ar trebui să scap de ele.

Mă sprijin în linişte de cadrul uşii şi o privesc. Se mută pe canapea, trecându-şi mâinile peste pielea moale. Zăreşte dulapul, se ridică şi deschide sertarul de sus.

Ei bine, asta e ceva neaşteptat.

Din cufăr scoate un dop anal imens şi, fascinată, îl studiază, apoi îi testează greutatea în mână. E un pic cam mare pentru o debutantă în plăcerile anale, dar sunt uluit de mutra ei captivată. Are părul un pic umed şi e îmbrăcată în pantaloni de trening şi tricou.

Fără sutien.

Frumos.

Ridică privirea şi mă zăreşte în uşă.

— Bună, spune ea, gâfâind agitată.

— Ce faci?

Se înroşeşte.

— Ăă, mă plictiseam şi eram curioasă.

— Asta e o combinaţie foarte periculoasă.

Intru în cameră şi mă apropii de ea. Mă înclin şi mă holbez în sertarul deschis să văd ce mai e în el.

— Deci, ce curiozităţi ai mai exact, domnişoară Steele? Poate te lămuresc eu.

— Uşa era deschisă, spune ea în grabă. Eu…

Se opreşte, cu un aer vinovat.

Curmă-i suferinţa, Grey!

— Am fost aici mai devreme, întrebându-mă ce să fac cu toate astea. Cred că am uitat să încui uşa.

— Da?

— Dar acum eşti aici, curioasă ca întotdeauna.

— Nu eşti supărat?

— De ce să fiu supărat?

— Simt că am intrat pe un teritoriu interzis. Şi tu eşti mereu supărat pe mine.

Aşa e oare?

— Da, e un teritoriu interzis, dar nu sunt supărat. Sper că într-o zi vei locui cu mine aici şi toate astea – fac cu mâna spre cameră – vor fi şi ale tale. De-asta venisem azi aici. Ca să încerc să mă hotărăsc ce să fac.

Îi urmăresc expresia, gândindu-mă la ce a spus. În mare parte, sunt supărat pe mine, nu pe ea.

— Sunt supărat tot timpul pe tine? De dimineaţă

nu eram.

Ea zâmbeşte.

— Erai jucăuş. Îmi place de Christian cel jucăuş.

— Serios? o întreb, ridicând din sprânceană şi zâmbindu-i. Îmi plac la nebunie complimentele ei.

— Ce e asta?

Ridică jucăria pe care o studiază.

— Mereu disperată după informaţii noi, domnişoară Steele. ăla e un dop anal.

— Ah!

Pare surprinsă.

— Cumpărat pentru tine.

— Pentru mine?

Dau din cap.

— Cumperi… ăăă… jucării noi pentru fiecare supusă?

— Unele. Da.

— Dopuri anale?

Categoric.

— Da.

Se uită la el cu precauţie şi-l pune la loc în sertar.

— Şi asta?

Flutură spre mine nişte mărgele anale.

— Mărgele anale.

Îşi trece degetele peste ele – intrigată, cred.

— Au un efect minunat când le scoţi în mijlocul orgasmului, adaug eu.

— Erau pentru mine? întreabă ea, referindu-se la mărgele. Vorbeşte încet, de parcă n-ar vrea să o audă cineva.

— Pentru tine.

— Ăsta e sertarul anal? îmi înăbuş un hohot de râs.

— Dacă vrei tu.

Se înroşeşte adorabil şi-l închide.

— Nu-ţi place sertarul anal? o necăjesc eu.

— Nu e pe lista mea de Crăciun.

Gura ei obraznică. Deschide cel de-al doilea sertar. Ah, chestia asta va fi distractivă.

— În următorul sertar e o colecţie de vibratoare, îl închide repede.

— Şi-n următorul?

— E şi mai interesant.

Îl deschide încet. Scoate o jucărie şi mi-o arată.

— Cleme genitale.

Le pune repede la loc în sertar şi alege altceva. Îmi amintesc că reprezentau o limită dură pentru ea.

— Unele sunt pentru a provoca durere, dar cele mai multe sunt pentru plăcere, o asigur eu.

— Ce sunt astea?

— Cleme pentru sfârcuri – pentru amândouă.

— Pentru amândouă sfârcurile?

— Păi, sunt două cleme, iubito. Da, pentru ambele sfârcuri, dar nu asta voiam să spun. Sunt şi pentru plăcere, şi pentru durere.

I le iau din mână.

— Întinde degetul mic.

Ea se supune şi îi prind clema de vârful degetului. Începe să gâfâie.

— Senzaţia e foarte intensă, dar când le scoţi e cea mai dureroasă, dar şi cea mai plăcută.

Îşi scoate clema.

— Îmi place cum arată.

Are vocea răguşită, ceea ce mă face să zâmbesc.

— Serios, domnişoară Steele? Cred că-mi dau şi eu seama.

Dă din cap şi pune clemele înapoi în sertar. Mă aplec în faţă şi-i arăt alt set de jucării sexuale.

— Astea sunt ajustabile.

Le ridic ca să-i fac demonstraţia.

— Ajustabile?

— Poţi să le strâng mai mult sau mai puţin. Depinde cum ai chef. Se uită ba la cleme, ba la mine şi-şi linge buza de jos. Scoate o altă jucărie.

— Asta?

E intrigată.

— E o roată Wartenberg.

Bag clemele ajustabile la loc în sertar.

— Pentru ce?

I-o iau din mână.

— Dă-mi mâna! Cu palma în sus.

Ea se supune, iar eu îi trec roata zimţată peste centrul palmei.

— Ah! geme ea.

— Imaginează-ţi asta peste sâni.

Îşi smulge mâna, dar se vede că s-a excitat, după felul în care pieptul i se ridică şi coboară.

Chestia asta o excită.

— E o graniţă fină între plăcere şi durere,

Anastasia.

Pun roata la loc în sertar. Ea se uită şi la celelalte obiecte.

— Cârlige de rufe?

— Poţi să faci multe cu un cârlig de rufe.

Dar nu cred că ţi-ar plăcea, Ana.

Se apleacă peste sertar, închizându-l.

— Asta e tot?

Chestia asta mă excită şi pe mine – ar trebui să o duc la parter.

— Nu.

Scutură din cap şi deschide cel de-al patrulea sertar, de unde scoate unul dintre dispozitivele mele preferate.

— Bilă-căluş. Ca să nu ţipi, îi explic eu.

— Limite acceptabile.

— Îmi aduc aminte. Dar poţi să respiri. Dinţii ţi se închid peste bilă.

Iau bila şi-i demonstrez cu mâinile cum încape bila în gură.

— Ai purtat aşa ceva? întreabă ea, curioasă ca întotdeauna.

— Da.

— Ca să-ţi mascheze ţipetele?

— Nu, nu despre asta e vorba aici. Îşi înclină capul într-o parte, uimită.

— E vorba despre control, Anastasia. Cât de neputincioasă ai fi dacă ai fi legată şi n-ai putea vorbi? Câtă încredere ai avea, ştiind că am atât de multă putere asupra ta? Că ar trebui să-ţi citesc

limbajul trupului şi reacţiile, în loc să-ţi aud vorbele? Te face şi mai dependent, îmi oferă mie controlul suprem.

— Vorbeşti de parcă ţi-ar lipsi.

Vocea de-abia i se aude.

— Atâta ştiu.

— Ai putere asupra mea. Ştii bine asta.

— O am? Tu mă faci să mă simt… neajutorat.

— Nu, răspunde ea, probabil şocată. De ce?

— Pentru că eşti singura persoană pe care o cunosc care mă poate răni.

M-ai rănit când ai plecat. Îi dau părul după ureche.

— Ah, Christian. Şi invers e valabil. Dacă nu m-ai mai vrea…

O străbate un fior şi-şi lasă privirea în jos.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să te rănesc. Te iubesc, îmi mângâie faţa cu ambele mâini, iar eu îi savurez atingerea. E excitantă şi liniştitoare în acelaşi timp. Pun bila la loc în sertar şi o cuprind în braţe.

— Am terminat cu prezentarea?

— De ce? Ce voiai să faci?

Tonul ei e sugestiv. O sărut blând, iar ea îşi lipeşte trupul de mine, anunţându-şi intenţia. Mă doreşte.

— Ana, aproape că ai fost molestată astăzi.

— Şi ce dacă? gâfâie ea.

— Cum adică, şi ce dacă?

Simt cum mă enervez.

— Christian, sunt în regulă.

Chiar eşti, Ana?

O trag mai aproape şi o strâng în braţe.

— Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla… îmi îngrop faţa în părul ei şi inspir.

— Când o să înveţi că sunt mai puternică decât par?

— Ştiu că eşti puternică.

Mă suporţi pe mine. O sărut şi-i dau drumul.

Se încruntă şi, spre surprinderea mea, scoate altă jucărie din sertar. Credeam că am terminat.

— Asta e o bară despărţitoare, cu legături pentru glezne şi încheieturi, îi spun.

— Cum funcţionează?

Mă priveşte pe sub gene.

Ah, iubito! Cunosc privirea aceasta.

— Vrei să-ţi arăt?

Închid ochii, închipuindu-mi-o pentru o clipă încătuşată, la mila mea. E excitant. Foarte excitant.

— Da, vreau o demonstraţie. Îmi place să fiu legată.

— Ah, Ana, şoptesc.

Vreau să o fac. Dar nu pot aici.

— Ce e?

— Nu aici.

— Ce vrei să spui?

— Te vreau la mine în pat, nu aici. Vino!

Iau bara, o prind de mână pe Ana şi o scot din cameră.

— De ce nu aici?

Mă opresc pe scări.

— Ana, tu poate că eşti gata să te-ntorci acolo, dar eu nu sunt. Ultima dată când am fost acolo, m-ai părăsit. Îţi tot spun asta – când o să-nţelegi? Mi-am schimbat întreaga atitudine, drept consecinţă. Toată perspectiva mea asupra vieţii s-a modificat radical. Ţi-am spus asta. Ce nu ţi-am spus e că…

Fac o pauză, căutând cuvintele potrivite.

— Sunt ca un alcoolic la dezintoxicare, bine? E singura comparaţie la care mă pot gândi. Compulsia a dispărut, dar nu vreau să am tentaţia sub ochi. Nu vreau să-ţi fac niciun rău.

Şi *nu pot avea încredere în tine când îmi spui ce vrei şi ce nu vrei să faci.*

Ea se încruntă.

— Nu pot să suport gândul că ţi-aş putea face rău, pentru că te iubesc, adaug eu.

Ochii i se îmblânzesc şi sare pe mine înainte să o pot împiedica, aşa că trebuie să las bara din mâini ca să nu ne prăvălim amândoi pe scări. Mă lipeşte de perete şi, pentru că e cu o treaptă mai sus decât mine, buzele noastre se ating. Îmi cuprinde faţa cu ambele mâini şi mă sărută, vârându-mi limba în gură. Îmi bagă degetele-n păr şi-şi mulează trupul după al meu. Sărutul ei e pasional, iertător şi descătuşat. Gem şi o împing uşor.

— Vrei să ţi-o trag pe scări? mârâi eu. Pentru că acum aşa aş vrea.

— Da, spune ea.

Mă uit la mutra ei buimacă. Îşi doreşte asta şi mă tentează, pentru că n-am regulat niciodată pe nimeni pe scări, dar ar fi incomod.

— Nu. Vreau să te am în pat.

O ridic pe umăr şi savurez scâncetul ei de încântare. O plesnesc tare la fund, iar ea scânceşte din nou şi izbucneşte în râs. Mă aplec, ridic bara despărţitoare şi o car pe Ana prin tot apartamentul, până în dormitor, unde o las jos şi arunc bara pe pat.

— Nu cred că-mi vei face niciun rău, spune ea.

— Nici eu nu cred asta.

Îi cuprind capul în mâini şi o sărut apăsat, explorându-i gura cu limba.

— Te doresc atât de mult! Eşti sigură că vrei asta, după ziua de azi?

— Da. Şi eu te doresc. Vreau să te dezbrac.

Rahat! Vrea să te atingă, Grey.

Las-o!

— Bine.

Ieri m-am descurcat.

Întinde mâna spre nasturele cămăşii şi respiraţia mi se opreşte, pentru că încerc să-mi ţin teama sub control.

— N-o să te ating dacă nu vrei.

— Nu. Atinge-mă! E în regulă. Mă simt bine.

Mă îmbărbătez, pregătindu-mă pentru confuzia şi teama care apar odată cu întunericul. Îmi desface un nasture şi degetele ei trec la următorul, iar eu privesc concentrarea de pe faţa ei frumoasă.

— Vreau să te sărut acolo, spune ea.

— Să mă săruţi?

Pe piept?

— Da.

Inspir profund când îmi desface nasturele următor. Ridică privirea, apoi se înclină în faţă foarte, foarte lent.

O să mă sărute.

Îmi ţin respiraţia şi o privesc, îngrozit şi totodată fascinat, cum mă sărută blând şi dulce pe piept.

Întunericul rămâne tăcut.

Ea îmi deschide ultimul nasture şi-mi dă cămaşa la o parte.

— E din ce în ce în mai uşor, nu-i aşa?

Dau din cap. Chiar e mai uşor. Mult mai uşor. Îmi împinge cămaşa de pe umeri şi aceasta cade pe podea.

— Ce mi-ai făcut, Ana? Orice ar fi, nu te opri.

O trag în braţele mele şi-mi pun mâinile în părul ei, prinzându-i capul şi dându-i-l pe spate, ca să o pot săruta şi muşca de gât.

Ea geme şi-şi bagă degetele în talia pantalonilor mei, desfăcându-mi nasturele şi fermoarul.

— Ah, iubito, şoptesc şi o sărut în spatele urechii, unde îi simt pulsul care bate tare şi constant, în ritmul dorinţei.

Îşi trece degetele peste erecţia mea şi brusc se lasă în genunchi.

— Uau!

Înainte să respir, îmi trage pantalonii în jos şi-mi

înconjoară penisul erect cu buzele ei.

La naiba!

Închide gura şi începe să sugă cu putere.

Nu-mi pot lua privirea de la gura ei.

Buzele ei pe scula mea.

Absorbindu-mă.

Eliberându-mă.

Strânge din dinţi.

— La naiba!

Închid ochii, legănându-i capul şi încordându-mi şoldurile, ca să mă mişc din ce în ce mai repede la ea în gură.

Mă torturează cu limba ei.

Şi ea – şi mişcă buzele în sus şi-n jos.

La nesfârşit.

Îi ţin capul mai strâns.

— Ana, o avertizez şi încerc să mă dau înapoi.

Ea îmi cuprinde penisul şi mă prinde de şolduri.

Nu vrea să-mi dea drumul.

— Te rog.

Şi nu ştiu dacă vreau să se oprească sau să continue.

— O să ejaculez, Ana.

E nemiloasă. Îşi desfăşoară talentele cu gura şi limba. Nu se va opri.

Ah, la naiba!

Îmi dau drumul la ea în gură, ţinându-i capul ca să mă echilibrez.

Când deschid ochii, observ că mă priveşte triumfătoare. Zâmbeşte şi-şi linge buzele.

— Ah, deci aşa ne jucăm, domnişoară Steele?

Mă întind, o ridic în picioare şi-i caut buzele. Cu limba în gura ei, îi savurez gustul dulce şi gustul meu sărat. E îmbătător. Scot un geamăt.

— Îmi simt gustul. Tu ai un gust mai bun.

Îi găsesc marginea tricoului şi i-l ridic peste cap, apoi o iau în braţe şi o arunc pe pat. O prind de pantaloni, îi smucesc de pe ea şi o dezbrac. Îmi scot şi eu hainele, neluându-mi privirea din ochii ei. Se întunecă, devin din ce în ce mai mari până ce rămân şi eu gol. Stau deasupra ei. E o nimfă întinsă în pat, cu părul ca un halou castaniu, eu ochii plini de căldură şi blândeţe.

Penisul meu îşi revine, mărindu-se din nou, în timp ce eu îmi privesc apreciativ iubita.

Da. E superbă.

— Eşti o femeie foarte frumoasă, Anastasia.

— Şi tu eşti un bărbat foarte frumos, Christian, şi ai un gust foarte bun.

Are un zâmbet sexy şi cochet.

Îi zâmbesc cu subînţeles.

O să-mi iau revanşa cu domnişoara Steele.

O iau de glezna stângă şi i-o prind cu cătuşa, fără să-mi desprind privirea de la ea în tot acest timp.

— Să vedem tu ce gust ai. Dacă-mi amintesc bine, eşti o delicatesă superbă şi rară, domnişoară Steele.

O prind de glezna dreaptă şi o încătuşez şi pe aceasta. Fixez bara şi mă dau un pas înapoi să-mi admir opera, fericit că am ţintuit-o aşa cum trebuie

şi că nu am strâns-o prea tare.

— Un lucru bun la bara asta despărţitoare e că se lungeşte, o anunţ. Apăs pe clamă şi trag în afară, iar bara se lungeşte, forţând-o să-şi desfacă şi mai mult picioarele.

Ana geme.

— Ah, o să ne distrăm cu asta, Ana.

Mă aplec, prind bara şi o întorc repede şi o răsucesc pe Ana cu faţa în jos.

— Vezi ce pot să-ţi fac?

Întorc din nou bara şi o răsucesc din nou pe spate.

Sânii i se ridică şi-i coboară în timp ce gâfâie.

— Celelalte cătuşe sunt pentru încheieturi. Mă mai gândesc la asta. Depinde dacă te porţi sau nu frumos.

— Când nu mă port eu frumos?

Are vocea răguşită, plină de dorinţă.

— Ştiu eu câteva infracţiuni.

Îmi trec degetele peste tălpile ei, iar ea se crispează.

— Blackberry-ul, de pildă.

— Ce ai de gând să faci?

— Ah, nu-mi dezvălui niciodată planurile.

Habar nu are cât de sexy arată acum. Mă urc încet pe pat până când ajung între picioarele ei.

— Hmm. Eşti atât de expusă, domnişoară Steele, şoptesc eu, privind-o fix în ochi, în timp ce-mi trec degetele de-a lungul picioarelor ei, în cercuri mici.

— E vorba despre aşteptare, Ana. Oare ce-am de

gând să-ţi fac? Încearcă să se zbată sub mine, dar e captivă. Degetele mele urcă mai mult, spre coapsele ei.

— Ţine minte, dacă nu-ţi place ceva, spune-mi să mă opresc. Mă aplec şi-i sărut abdomenul, iar nasul meu îi atinge buricul.

— Ah, te rog, Christian.

— Ah, domnişoară Steele. Am descoperit că poţi fi nemiloasă în asalturile tale amoroase asupra mea. Cred că ar trebui să-ţi întorc favoarea.

Îi sărut burta şi buzele mele o iau apoi în jos. Degetele mele se mută însă în sus.

Încet, îmi bag degetele înăuntrul ei. Îşi ridică bazinul ca să le primească aşa cum trebuie.

Scot un geamăt.

— Nu încetezi niciodată să mă uimeşti, Ana. Eşti atât de udă! Părul ei pubian îmi gâdilă buzele, dar continui şi limba mea îi descoperă clitorisul vioi şi dornic de atenţie.

— Ah, ţipă ea şi se smuceşte în legături.

Ah, iubito, eşti a mea!

Îmi rotesc limba la nesfârşit şi-mi mişc degetele înăuntru şi în afară, răsucindu-le lent. Se arcuieşte în pat şi o văd cu coada ochiului cum mototoleşte cearşafurile în pumni.

Absoarbe plăcerea, Ana!

— Ah, Christian, strigă ea.

— Ştiu, iubito.

Suflu blând peste ea.

— Ah! Te rog! mă imploră ea.

— Spune-mi numele.

— Christian, zice ea.

— Din nou.

— Christian, Christian, Christian Grey, strigă ea.

E foarte aproape.

— Eşti a mea, îi şoptesc, apoi îi sug clitorisul şi i-l biciui cu limba. Ea ţipă şi-şi dă drumul peste degetele mele şi, în timp ce se zbate în chinurile orgasmului, mă târăsc înapoi şi o răsucesc pe burtă. Apoi o trag la mine în poală.

— O să încercăm chestia asta. Dacă nu-ţi place sau e prea incomod, spune-mi şi ne oprim.

Gâfâie şi e buimacă.

— Apleacă-te, iubito. Capul şi pieptul pe pat.

Se supune imediat, iar eu îi trag mâinile la spate şi i le încătuşez de bară, alături de glezne.

Ah, frate. Are fundul în sus; gâfâie din greu. Aşteptându-mă pe mine.

— Ana, eşti atât de frumoasă!

Iau un prezervativ, desfac repede folia şi mi-l pun pe penis. Îmi trec degetele peste spinarea ei şi mă opresc la fund.

— Când vei fi gata o să vreau şi asta.

O mângâi cu degetul peste anus, iar ea se încordează şi geme.

— Nu azi, scumpa mea Ana, o liniştesc eu, ci într-o bună zi. Te vreau în toate felurile posibile. Vreau să am fiecare părticică din tine. Eşti a mea.

Îmi înfig un deget înăuntrul ei. E în continuare udă, iar eu îngenunchez în spatele ei şi o pătrund.

— Aaah! mai uşor, ţipă ea.

Mă opresc. *Rahat!* O prind de şolduri.

— Te simţi bine?

— Uşor, spune ea. Lasă-mă să mă obişnuiesc cu asta.

Uşor. Pot să o fac uşor.

Ies uşor şi o pătrund din nou încet. Ea geme, iar eu intru şi ies din ea. Din nou.

Din nou.

Din nou.

Ia-o uşor!

— Da, e în regulă, m-am prins acum, murmură ea.

Gem şi încep să mă mişc mai repede. Începe să scâncească la fiecare mişcare de-a mea. Şi eu i-o trag şi mai repede. Strânge din ochi şi deschide gura, inspirând la fiecare gest.

La naiba! Chestia asta e superbă.

Închid ochii, mă prind şi mai strâns cu degetele de şoldurile ei şi mă pierd în ea.

La nesfârşit.

Până simt cum mă absoarbe înăuntrul ei.

Ea ţipă şi-şi dă drumul, iar eu ejaculez înăuntrul ei, strigându-i numele.

— Ana, iubito!

Mă prăbuşesc lângă ea, de-a dreptul epuizat, şi zac acolo o clipă, savurându-mi eliberarea. Nu pot însă să o las pe Ana legată, aşa că mă ridic şi o desprind de bara despărţitoare. Se ghemuieşte alături de mine, iar eu îi masez gleznele şi

încheieturile ca să se dezmorţească. Când începe să-şi mişte degetele de la mâini şi picioare, mă aşez din nou pe spate, trăgând-o lângă mine. Mormăie ceva neinteligibil şi-mi dau seama că a aţipit.

O sărut pe frunte, trag pătura peste ea, mă ridic în capul oaselor şi o privesc. Îi iau o şuviţă de păr şi o strâng între degete.

E atât de moale!

Răsucesc şuviţa pe degetul meu arătător.

Vezi, sunt legat de tine, Ana.

Îi sărut părul, mă întind pe spate şi mă uit la cerul care se întunecă. Ştiu că la sol va fi beznă, dar aici, sus, ultimele vestigii ale zilei pătează cerul cu nuanţe de roz, de portocaliu şi de opal. Suntem încă în inima luminii.

Asta a făcut ea.

A adus lumina în viaţa mea.

Lumină şi dragoste.

Dar tot nu mi-a dat un răspuns.

Spune da, Ana!

Fii soţia mea!

Te rog!

Se foieşte şi deschide ochii.

— Te-aş putea privi la infinit cum dormi, Ana.

O sărut încă o dată pe frunte. Ea îmi zâmbeşte somnoroasă şi i închide ochii.

— Nu vreau să te las niciodată să pleci.

— Nu vreau să plec, bate ea câmpii. Să nu mă laşi să plec.

— Am nevoie de tine, şoptesc, iar ea zâmbeşte tandru şi respiraţia i se linişteşte.

A adormit.

Joi,
16 iunie 2011

Bunicul râde. Mia a căzut în fund. E bebeluş.

Mia. Mami şi tati stau pe o pătură. Suntem în livadă.

Locul meu favorit.

Elliot aleargă printre pomi.

O ridic pe Mia şi ea merge din nou. Cu paşi şovăitori.

Dar sunt în spatele ei. Am grijă de ea. Merg lângă ea.

O supraveghez.

Avem un picnic, îmi plac picnicurile.

Mami face plăcintă cu mere.

Mia merge până la pătură. Şi toată lumea o aplaudă.

Mulţumesc, Christian.

Ai atâta grijă de ea, spune mami.

Mia e bebeluş. Toată lumea trebuie să aibă grijă de ea, îi spun lui mami.

Bunicul se uită la mine.

Acum vorbeşte?

Da.

Păi asta e grozav. Bunicul se uită la mami.

Are lacrimi în ochi. Dar e fericit. Lacrimi de fericire.

Elliot trece alergând pe lângă noi. Are o minge de fotbal.

Hai să ne jucăm!

Ai grijă la mere!

Ridic privirea şi după un copac e Jack Hyde care ne pândeşte.

Mă trezesc. Instantaneu. Inima-mi bate cu putere. Nu de teamă, ci pentru că m-a tulburat ceva în vis.

Oare ce era?

Nu-mi pot aminti. Afară e lumină, iar Ana doarme buştean lângă mine. Mă uit la ceas. E aproape 6: 30. M-am trezit înainte să sune alarma. Asta nu s-a mai întâmplat de ceva vreme – de când am talismanul de vise lângă mine. Radioul prinde glas, dar îl închid şi mă ghemuiesc lângă Ana, sărutând-o pe gât. Ea se foieşte.

— ’neaţa, iubito, şoptesc, muşcând-o de ureche.

Îmi trec mâna peste sânul ei şi-l mângâi tandru, simţind cum sfârcul i se întăreşte în palma mea. Se întinde lângă mine, iar eu o mângâi pe şold şi o strâng cu putere în braţe. Erecţia mi se odihneşte deasupra fundului ei.

— Te bucuri să mă vezi, spune ea şi se mişcă, strângându-mi penisul.

— Mă bucur foarte tare că te văd.

Degetele îmi coboară de pe abdomenul ei până

la sex, şi o alint peste tot, amintindu-i care sunt avantajele de a ne trezi împreună. E caldă, dornică şi pregătită. Mă întind spre noptieră, iau un prezervativ şi mă aşez deasupra ei, sprijinindu-mă pe coate. Îi desfac picioarele, apoi îngenunchez şi deschid pachetul.

— De-abia aştept ziua de sâmbătă!

Se uită la mine nerăbdătoare.

— Petrecerea ta?

— Nu. N-o să mai folosesc chestiile astea nenorocite, îmi pun prezervativul.

— Bine le-ai zis.

Chicoteşte.

— Te hlizeşti, domnişoară Steele?

— Nu, spune ea, încercând zadarnic să pară serioasă.

— Acum nu e momentul să te hlizeşti.

O privesc sobru, provocând-o să râdă din nou.

— Credeam că-ţi place când mă hlizesc.

— Acum, nu. Sunt momente potrivite pentru hlizeală. Ăsta nu e unul dintre ele. Va trebui să te opresc şi cred că ştiu cum.

O pătrund încetişor.

— Ah, îmi şopteşte ea la ureche.

Facem dragoste tandru, pe îndelete.

Nu se mai hlizeşte nimeni.

Îmbrăcat şi înarmat cu o cafea şi cu un sac mare de gunoi de la doamna Jones, mă duc în camera de joacă. Am ceva de făcut în timp ce Ana e la duş.

Deschid uşa, intru şi-mi pun cafeaua jos. Mi-a luat luni de zile să gândesc şi să cumpăr tot ce există în camera asta. Iar acum nu ştiu când sau dacă le voi mai folosi vreodată.

Nu te mai gândi, Grey!

Mă uit la motivul pentru care sunt aici – într-un cotlon, bastoanele mele. Am câteva, din toate colţurile lumii. Îmi trec degetele peste preferatul meu, făcut din lemn de trandafir şi cea mai fină piele. L-am cumpărat de la Londra. Celelalte sunt făcute din bambus, plastic, fibră de carbon, lemn şi piele întoarsă. Cu grijă, le bag pe toate în sacul de gunoi.

Îmi pare rău că trebuie să le arunc.

Uite, am recunoscut.

Anei n-or să-i placă niciodată, nu sunt pe placul ei şi gata.

Ce e *placul tău, Anastasia?*

Cărţile.

Bastoanele nu vor fi niciodată.

Încui camera şi mă duc la mine în birou. Ajuns acolo, bag bastoanele într-un dulap ca să mă ocup de ele mai târziu, dar deocamdată ea nu mai e nevoită să dea cu ochii de ele.

Îmi termin cafeaua, ştiind că Ana va fi gata pentru micul dejun în scurt timp. Dar înainte să mă duc la bucătărie după ea, îl sun pe Welch.

— Domnule Grey?

— Bună dimineaţa. Voiam să vorbim despre Jack Hyde.

Ana e frumoasă şi elegantă în gri, când intră în bucătărie, la micul dejun. Ar trebui să poarte fuste mai des; are picioare superbe. Îmi creşte inima. De dragoste. De mândrie. De modestie. E un sentiment nou şi entuziasmant de care sper să nu-mi bat joc niciodată.

— Ce vrei să mănânci la micul dejun, Ana? o întreabă Caii.

— Nişte granola. Mulţumesc, doamnă Jones.

Se aşază lângă mine la blatul din bucătărie, cu bujori în obraji.

Mă întreb la ce se gândeşte? La dimineaţa asta? La noaptea trecută? La bara despărţitoare?

— Arăţi adorabil, îi spun.

— Şi tu.

Zâmbeşte timid. Ana îşi ascunde bine ciudăţeniile.

— Ar trebui să-ţi mai luăm nişte fuste. De fapt, mi-ar plăcea la nebunie să te scot la cumpărături.

Nu pare prea impresionată de această idee.

— Mă întreb ce se va întâmpla azi la serviciu, spune ea şi ştiu că vorbeşte despre SIP ca să schimbe subiectul.

— Jegosul va trebui înlocuit, mormăi, dar nu ştiu când va fi asta.

Am suspendat orice angajare până când voi efectua un audit de personal.

— Sper ca noul meu şef să fie o femeie.

— De ce?

— Păi, o să obiectezi mai puţin când va trebui să plec în delegaţie cu ea, zice ea.

Ah, iubito, tu eşti atrăgătoare şi pentru femei.

Doamna Jones îmi aşază omleta în faţă, abătându-mi atenţia de la fantezia mea scurtă, dar extrem de plăcută, despre Ana făcând prostii cu altă femeie.

— Ce-i aşa de amuzant? întreabă Ana.

— Tu. Mănâncă-ţi toată granola, dacă numai asta mănânci, îşi strânge buzele, dar ia o lingură şi-şi devorează micul dejun.

— Astăzi pot să iau Saab-ul? întreabă ea când termină de mâncat.

— Taylor şi cu mine te putem lăsa la muncă.

— Christian, Saab-ul ăla stă în garaj de decor?

— Nu.

Sigur că nu.

— Atunci lasă-mă să mă duc la birou cu el. Leila nu mai e o ameninţare.

De ce totul trebuie să fie o bătălie?

E maşina ei, Grey.

— Dacă vrei, cedez eu.

— Sigur că vreau.

— Vin şi eu cu tine.

— Poftim? Mă descurc şi singură, încerc o tactică diferită.

— Mi-ar plăcea să vin cu tine.

— Mă rog, dacă pui problema aşa… spune Ana, dând din cap în semn de aprobare.

Ana surâde. E atât de încântată de maşină! Nu sunt sigur că se concentrează la ce-i spun. Îi arăt aprinderea la mijlocul consolei.

— Ciudat loc, zice ea, dar practic sare în sus pe bancheta ei şi atinge totul.

— Eşti entuziasmată, nu-i aşa?

— Uită-te şi tu cum miroase a maşină nouă. E chiar mai mişto decât Caleaşca Supusei. Ăăă, decât A3-ul, zice ea repede.

— Caleaşca Supusei?

Încerc să nu râd.

— Te pricepi bine la cuvinte, domnişoară Steele.

Mă las pe spate.

— Hai să mergem!

Fac cu mâna înspre ieşire. Ana bate din palme, porneşte motorul şi bagă în viteză. Dacă aş fi ştiut cât de entuziasmată va fi, poate că o lăsam să o conducă mai devreme.

Îmi place la nebunie să o văd atât de fericită.

Saab-ul trece de barieră şi Taylor ne urmează pe Virginia Street, în Q7.

E pentru prima oară când merg undeva cu Ana la volan. Ca şofer, e sigură pe ea şi pare că ştie ce face; totuşi, eu sunt un pasager pretenţios. Ştiam asta. Nu-mi place să fiu pasager, în afară de momentele în care conduce Taylor. În rest, prefer să fiu la volan.

— Putem să dăm drumul la radio? întreabă ea când ne oprim la un stop.

— Vreau să te concentrezi.

Se răsteşte şi ea:

— Christian, te rog, pot să conduc cu muzica pornită.

Îi ignor atitudinea, dar dau drumul la radio.

— Poţi să conectezi iPod-ul şi să pui discuri MP3, dar şi CD-uri, o anunţ.

Acordurile trupei The Police răsună în maşină: o vechitură mişto, „King of Pain”. Dau mai încet – e prea tare.

— Imnul tău, spune Ana rânjind.

Face mişto de mine. Din nou.

— Am albumul ăsta pe undeva, zice ea.

Şi-mi amintesc că a pomenit de „Every Breath You Take” într-un e-mail; imnul urmăritorului obsedat, aşa îi spunea. E amuzantă – pe socoteala mea. Clatin din cap pentru că avea dreptate. După ce m-a părăsit, i-am pândit apartamentul în timpul alergării matinale.

Se muşcă de buza de jos. Îşi face griji în privinţa reacţiei mele? în privinţa lui Flynn? în legătură cu ce va avea el de spus?

— Hei, Domnişoară Gură Obraznică. Fii atentă!

Se opreşte brusc la semafor.

— Eşti foarte neatentă. Concentrează-te, Ana. Se-ntâmplă accidente când nu te concentrezi.

— Mă gândeam la serviciu.

— Iubito, o să fie bine. Ai încredere în mine!

— Te rog să nu te bagi… vreau să fac asta de una singură. Te rog. E important pentru mine, spune ea.

Eu? Să mă bag? Doar ca să te protejez, Ana.

— Hai să nu ne certăm, Christian. Am avut o dimineaţă minunată. Iar noaptea trecută a fost…

Se înroşeşte.

— Paradisul.

Noaptea trecută. Închid ochii şi-i văd fundul scos în afară. Mă foiesc pe scaun, pentru că trupul meu reacţionează.

— Da. Paradisul.

Şi-mi dau seama că am spus-o cu voce tare.

— Vorbesc serios.

— Ce?

— Nu vreau să te las să pleci.

— Nu vreau să plec nicăieri, spune ea.

— Foarte bine.

Mă relaxez un pic. *E încă aici, Grey.*

Ana opreşte Saab-ul când ajungem în parcarea SIP. Haosul s-a terminat.

Nu e o şoferiţă atât de proastă.

— Te conduc până la birou. Taylor mă va lua de-aici, îi zic când ne dăm jos din maşină. Nu uita că ne întâlnim cu Flynn, diseară, la şapte.

Îi întind mâna. Apasă pe telecomandă ca să încuie maşina, apoi priveşte Saab-ul cu drag, înainte să mă prindă de mână.

— Nu uit. O să fac o listă de întrebări pentru el.

— Întrebări? Despre mine? Pot să-ţi răspund eu la orice întrebare ai avea despre mine.

Îmi zâmbeşte îngăduitor.

— Da, dar vreau o opinie fără prejudecăţi din partea şarlatanului costisitor.

O iau în braţe, cuprinzându-i mâinile într-ale mele şi ducându-i-le la spate.

— Crezi că e o idee bună?

Mă uit în ochii ei speriaţi. Apoi privirea i se îmblânzeşte şi spune că nu se va duce să-l întâlnească pe Flynn. Îşi eliberează o mână din strânsoarea mea şi mă mângâie tandru pe faţă.

— De ce-ţi faci griji?

— Că vei pleca.

— Christian, de câte ori trebuie să-ţi spun? Nu plec nicăieri. Mi-ai spus ce era mai rău. Nu te părăsesc.

— De ce nu mi-ai răspuns?

— Să-ţi răspund?

— Ştii bine despre ce vorbesc, Ana.

Ea oftează şi expresia i se întunecă.

— Vreau să aflu dacă sunt suficientă pentru tine. Asta-i tot.

— Şi nu poţi să mă crezi pe cuvânt?

Îi dau drumul.

Când o să-şi dea seama că e tot ce-mi doresc?

— Christian, totul s-a petrecut atât de rapid, spune ea. Şi tu singur ai recunoscut că eşti distrus în cincizeci de feluri diferite. Nu pot să-ţi ofer ce-ţi doreşti. Nu e pentru mine. Dar asta mă face să mă simt inadecvată, mai ales după ce te-am văzut cu Leila. Cine poate garanta că-ntr-o zi nu vei întâlni o femeie căreia să-i placă să facă tot ce faci tu? Şi

cine poate garanta că n-o să te îndrăgosteşti de ea? De cineva mai apropiat de nevoile tale.

Se uită în altă parte.

— Cunosc câteva femei cărora le place să facă asta. Niciuna nu m-a atras aşa cum mă atragi tu. N-am avut o legătură emoţională cu niciuna dintre ele. N-ai fost decât tu, Ana.

— Pentru că nu le-ai dat nicio şansă. Ai stat prea mult încuiat în fortăreaţa ta. Uite, hai să discutăm mai târziu. Trebuie să mă duc la muncă. Poate că dr. Flynn ne va ajuta cu perspectiva lui.

Are dreptate. N-ar trebui să vorbim despre asta în parcare.

— Haide!

Îi întind mâna şi mergem împreună până la biroul ei.

Taylor mă ia cu Audi-ul şi, pe drum spre Grey House, mă gândesc la discuţia cu Ana.

Sunt încuiat într-o fortăreaţă?

Poate.

Mă holbez pe geam. Navetiştii se grăbesc la serviciu, preocupaţi de detaliile mărunte ale vieţilor lor. Aici, pe bancheta din spate a maşinii, eu sunt departe de toate astea. Mereu am fost aşa. Retras: izolat în copilărie şi izolat în adolescenţă, închis între zidurile unei fortăreţe.

Mi-era frică de sentimente.

De orice sentiment, în afară de furie.

Tovarăşa mea permanentă.

Asta vrea oare să spună? Dacă da, atunci Ana e cea care mi-a oferit cheia pentru a scăpa. Şi tot ce o reţine acum e părerea lui Flynn.

Poate că după ce va auzi ce are el de zis, va spune da.

Nu pot decât să sper.

Îmi permit un scurt răgaz ca să văd cum e optimismul adevărat...

E înspăimântător.

S-ar putea termina rău. Din nou.

Îmi bâzâie telefonul. E Ana.

— Anastasia. Eşti bine?

— Mi-au dat postul lui Jack – în fine, temporar, spune ea, fără nicio introducere.

— Glumeşti!

— Ai ceva de-a face cu treaba asta? spune ea pe un ton acuzator.

— Nu. Nu, deloc. Cu tot respectul adică, Anastasia, eşti acolo de o săptămână sau ceva de genul ăsta – şi nu spun asta ca să fiu rău.

— Ştiu, zice ea, demoralizată. Se pare că Jack mi-a crescut acţiunile.

— Serios?

Mă bucur enorm că dobitocul ăla a dispărut din viaţa ei.

— Păi, iubito, dacă ei cred că te vei descurca, sunt sigur că aşa va fi. Felicitări! Poate că trebuie să sărbătorim după ce plecăm de la Flynn.

— Hmm... Eşti sigur că nu ţi-ai băgat coada în asta?

Chiar crede că aş minţi-o? Poate din cauza mărturisirilor mele de azi-noapte?

Sau poate că i-au oferit slujba pentru că nu-i las să recruteze personal din afara companiei.

La naiba!

— Te îndoieşti de mine? Mă-nfurie treaba asta.

— Îmi pare rău, spune ea repede.

— Dacă ai nevoie de ceva, anunţă-mă. Voi fi aici. Şi… Anastasia?

— Poftim?

— Foloseşte-ţi Blackberry-ul.

— Da, Christian.

Îi ignor tonul sarcastic şi, scuturând din cap, inspir profund.

— Vorbesc serios. Dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

— Bine, spune ea. Trebuie să plec. Trebuie să mă mut în alt birou.

— Dacă ai nevoie de mine. Vorbesc serios.

— Ştiu. Mulţumesc, Christian. Te iubesc.

Acele două cuvinţele.

Odinioară mă înspăimântau şi acum de-abia aştept să o aud rostindu-le.

— Şi eu te iubesc, scumpo.

— Vorbim mai târziu.

— Pe curând, iubito.

Taylor parchează lângă Grey House.

— José Rodriquez va livra nişte portrete mâine la Escala, îl informez eu.

— O s-o anunţ pe Gail.

— Rămâne la noi peste noapte.

Taylor mă priveşte surprins în oglinda retrovizoare.

— Să-i spui şi asta lui Gail, adaug.

— Da, domnule.

În timp ce urc cu liftul, îmi permit să visez un pic la viaţa de om căsătorit. Speranţa asta e foarte ciudată. E ceva cu care nu sunt obişnuit. Îmi imaginez că o duc pe Ana în Europa, în Asia; i-aş putea arăta lumea. Am putea merge oriunde am vrea. Aş putea să o duc în Anglia; i-ar plăcea asta la nebunie.

Şi ne-am întoarce acasă, la Escala.

Escala? Poate că apartamentul meu are în el prea multe amintiri despre celelalte femei. Poate că ar trebui să cumpăr o casă care să fie doar a noastră, unde să ne creăm propriile amintiri.

Dar trebuie să păstrez Escala. E bună pentru că e în centru.

Uşile liftului se deschid.

— Bună dimineaţa, domnule Grey, spune fata cea nouă.

— Bună dimineaţa…

Nu-mi amintesc cum o cheamă.

— Cafea?

— Te rog. Neagră. Unde e Andrea?

— Pe-aici.

Fata Cea Nouă zâmbeşte şi dispare să-mi facă o cafea.

Odată ajuns la birou, încep să caut case pe internet. Câteva minute mai târziu, Andrea bate la uşă şi intră aducându-mi cafeaua.

— Bună dimineaţa, domnule Grey.

— Andrea, bună dimineaţa. Aş vrea să-i trimiţi nişte flori Anastasiei Steele.

— Ce-aţi dori să-i trimit?

— A fost promovată. Poate nişte trandafiri. Roz şi albi.

— Bine.

— Şi poţi să-mi faci legătura cu Welch?

— Da, domnule. Vă amintiţi că azi vă vedeţi cu domnul Bastille la Escala, nu aici?

— A, da. Mulţumesc. Cine a rezervat sala de sport de aici?

— Clubul de yoga, domnule.

Mă strâmb. Ea îşi stăpâneşte un surâs.

— Ros vrea să discute ceva cu dumneavoastră.

— Mulţumesc.

După ce dau câteva telefoane, mă întorc să caut case pe net. Îmi aduc aminte că atunci când am cumpărat apartamentul de la Escala, un agent s-a ocupat de asta – şi că am făcut achiziţia deşi nu planificasem asta. Părea o investiţie grozavă, aşa că nu mi-am mai bătut capul prea mult.

Acum sunt absorbit de site-urile imobiliare, uitându-mă la proprietate după proprietate. Chestia asta dă dependenţă.

Am admirat casele mari de pe malurile canalului toţi anii ăştia de când navighez. Cred că mi-ar plăcea o casă cu ieşire la apă. Am crescut într-o astfel de casă; părinţii mei încă locuiesc pe malul Lacului Washington.

O casă de familie.

Familie.

Copii.

Clatin din cap. Nu se va întâmpla prea curând. Ana e tânără. Are doar 21 de ani. Mai sunt ani buni până când o să avem copii.

Ce fel de tată voi fi?

Grey, nu te mai gândi la asta!

Aş vrea să găsesc un teren şi să construiesc o casă. Sustenabilă din punct de vedere ecologic. Elliot s-ar putea ocupa de cumpărarea terenului. Câteva anunţuri îndeplinesc pretenţiile mele; una dintre case are ieşire la apă. E veche, construită în 1924, şi a fost scoasă pe piaţă acum câteva zile. Fotografiile sunt spectaculoase. Mai ales cele făcute la asfinţit. Pentru mine, cea mai importantă e priveliştea. Putem dărâma casa şi să înălţăm alta.

Mă uit la ce oră apune soarele în seara asta: 9:09 p.m.

Poate obţin o programare să vizionez casa la asfinţit într-una dintre serile astea.

Andrea bate la uşă şi intră.

— Domnule Grey, am aici câteva idei de flori.

Îmi lasă câteva printuri pe birou.

— Asta.

E un coş imens cu trandafiri albi şi rozalii. Ana o să-l adore.

— Şi poţi să-mi aranjezi să vizionez casa asta? îţi trimit link-ul pe e-mail. Mi-ar plăcea să o vizitez pe la asfinţit, cât mai curând posibil.

— Sigur. Ce doriţi să scriu pe felicitare?

— Fă-mi legătura cu florarul când comanzi florile şi o să-i spun eu direct.

— Foarte bine, domnule Grey.

Andrea iese. Trei minute mai târziu îmi face legătura cu florarul, care mă roagă vesel să-i dictez mesajul pentru felicitare.

„Felicitări, domnişoară Steele. Te-ai descurcat de una singură! Fără niciun ajutor de la CEO-ul ultraprietenos şi megaloman din vecini. Cu dragoste, Christian”.

— Am înţeles. Mulţumesc, domnule.

— Mulţumesc şi eu.

Mă întorc la casele de pe net şi ştiu că fac asta ca să mai scap de neliniştea cauzată de faptul că mai târziu Ana se va întâlni cu Flynn. Proiectez. Aşa s-ar exprima Flynn. Dar în joc e chiar fericirea mea.

Iar casele îmi abat atenţia.

Oare ce va spune Flynn?

După jumătate de oră de privit case şi de pauză de muncă, cedez şi-l sun pe Flynn.

— M-ai prins între doi pacienţi. E ceva urgent? spune el.

— Am sunat să văd ce mai face Leila.

— S-a odihnit bine şi noaptea trecută. Sper să am timp să trec pe la ea în această după-amiază. Şi te văd şi pe tine, nu-i aşa?

— Da. Cu Ana.

Între noi se lasă tăcerea preţ de o clipă şi ştiu că acesta e unul dintre trucurile lui John. Nu vorbeşte, în speranţa că voi umple eu timpii morţi.

— Christian, ce s-a întâmplat?

— Diseară. Ana.

— Da.

— Ce o să-i spui?

— Anei? Nu ştiu ce-o să mă întrebe. Dar orice m-ar întreba, o să-i spun adevărul.

— De-asta mi-e teamă.

El oftează.

— Eu am o perspectivă diferită de a ta în ceea ce te priveşte, Christian.

— Nu sunt sigur dacă trebuie să stau sau nu liniştit.

— Ne vedem diseară, răspunde el.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, mă întorc de la şedinţa cu Fred şi Barney şi sunt pe punctul de a intra pe un site de imobiliare, când observ un e-mail de la Ana. N-am primit niciun semn de viaţă de la ea toată ziua. Probabil că e foarte ocupată.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Megalomanii…

Data: 16 iunie 2011, ora 15:43
Către: Christian Grey
…sunt maniacii mei preferaţi. Mulţumesc pentru florile superbe. Au sosit într-un coş uriaş de răchită care mă duce cu gândul la picnicuri şi pături.
x

Îşi foloseşte telefonul. În sfârşit!

De la: Christian Grey
Subiect: Aer proaspăt
Data: 16 iunie 2011, ora 15:55
Către: Anastasia Steele
Maniac, ha? Cred că dr. Flynn ar avea ceva de spus despre asta. Vrei să mergem la picnic?
Ne-am putea distra sub cerul liber, Anastasia…
Cum îţi merge astăzi, iubito?
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Trepidantă
Data: 16 iunie 2011, ora 16:00
Către: Christian Grey
Ziua practic a zburat. N-am avut aproape nicio clipă de răgaz în care să mă gândesc la altceva decât la muncă. Cred că pot să fac asta! O să-ţi povestesc mai multe când ajung acasă.

Te iubesc.
Ax

P.S. Nu-ţi face griji în privinţa doctorului Flynn. De unde ştie că mă frământ din pricina asta?

De la: Christian Grey
Subiect: O să încerc…
Data: 16 iunie 2011, ora 16:09
Către: Anastasia Steele
…să nu-mi fac griji.
Pe curând, iubito!
x
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

În sala de sport de la Escala, Bastille are chef de bătaie, dar îmi intră câteva lovituri de picior şi-l trântesc la podea.

— Ceva te roade, Grey. Tot fata aceea? rânjeşte el, ridicându-se de jos.

— Nu e treaba ta, Bastille.

Ne dăm târcoale reciproc, căutând o ocazie prielnică să ne atacăm.

— Ah! îmi place la nebunie că ai în viaţa ta o femeie care-ţi dă bătăi de cap. Când o cunosc şi eu?

— Nu sunt sigur că se va-ntâmpla una ca asta.

— Ţine mâna stângă sus, Grey. Eşti vulnerabil.

Vine către mine, încercând o lovitură cu piciorul, dar îl fentez şi sar spre stânga, ferindu-mă din calea lui.

— Frumoasă mişcare, Grey!

*

După ce fac duş, primesc un mesaj de la Andrea.

ANDREA PARKER

Agentul imobiliar se poate întâlni cu dumneavoastră diseară.

La 8: 30 p.m.

E în regulă?

Numele ei e Olga Kelly.

Minunat!
Mulţumesc.
Te rog, trimite-mi un mesaj cu adresa.

Mă întreb ce părere va avea Ana despre casă. Andrea îmi trimite adresa şi codul de acces de la poarta principală. Învăţ codul pe dinafară şi găsesc casa pe Google Maps. În timp ce încerc să descopăr o rută de la cabinetul lui Flynn la casa respectivă, îmi sună telefonul. E Ros. Privesc pe fereastra de la balcon în timp ce ea îmi dă nişte veşti foarte bune.

— Fred s-a întors la mine. Kavanagh e în regulă, spune ea.

— Ros, asta e minunat!

— Are câteva probleme tehnice pe care vrea ca

oamenii lui să le discute cu ai noştri. I-ar conveni o întâlnire mâine dimineaţă. La micul dejun. Am anunţat-o pe Andrea.

— Spune-i lui Barney şi o preluăm de acolo, răspund eu.

Când îmi desprind privirea de la oraş şi întinderea de apă, o descopăr pe Ana care se uită la mine.

— Aşa facem. Ne vedem mâine.

— Le revedere.

Închid telefonul şi mă duc să-mi întâmpin iubita, care stă în pragul livingului, cu un aer dulce şi timid.

— Bună seara, domnişoară Steele.

O sărut şi o strâng în braţe.

— Felicitări pentru promovare!

— Ai făcut duş?

— Tocmai am terminat o şedinţă cu Claude.

— Ah!

— Am reuşit să-l pun la podea de două ori.

E o amintire care merită savurată.

— Asta nu se-ntâmplă prea des?

— Nu. De-asta e atât de bine când se-ntâmplă. Ţi-e foame?

Clatină din cap şi pare îngrijorată.

— Ce e? o întreb.

— Am emoţii. În privinţa doctorului Flynn.

— Şi eu. Cum ţi-ai petrecut ziua?

Îi dau drumul.

— Grozav! Am fost ocupată. Nu mi-a venit să

cred când Elizabeth, tipa de la HR, mi-a cerut să completez cererea. A trebuit să mă duc la şedinţa de la prânz cu editorii seniori şi am reuşit să obţin două dintre manuscrisele pe care vreau să le promovez.

Nu se poate opri. E entuziasmată. Ochii îi strălucesc; este pasionată de ceea ce face. E o plăcere să o priveşti.

— Ah… mai trebuie să-ţi spun ceva. Trebuia să iau prânzul cu Mia.

— N-ai pomenit nimic despre asta.

— Ştiu, am uitat. N-am ajuns din cauza şedinţei, dar a scos-o Ethan la masă în locul meu.

Vagabondul de pe plajă, cu sora mea. Nu ştiu exact ce cred despre chestia asta.

— Înţeleg. Nu-ţi mai muşca buza.

— Mă duc să mă schimb, spune ea repede, înainte să apuc să o întreb mai multe despre Kavanagh şi sora mea mai mică.

Nu m-am gândit niciodată că sora mea are deja întâlniri. Era cu un tip la bal, dar nu părea extraordinar de interesată de el.

— De obicei, alerg de aici până acasă, spun eu, parcând Saab-ul. E o maşină excepţională.

— Şi eu cred la fel. Christian… Eu…

Simt un nod în stomac.

— Ce e, Ana?

— Uite!

Scoate din geantă o cutie mică şi neagră, legată

cu o fundă, pe care mi-o oferă.

— Asta e pentru tine, de ziua ta. Voiam să ţi-l dau acum – dar numai dacă-mi promiţi să nu-l deschizi până sâmbătă, bine?

Înghit în sec ca să-mi ascund uşurarea.

— Bine.

Inspiră profund, emoţionată. De ce e atât de neliniştită? Scutur cutia. Pare ceva mic şi de plastic. Ce mama naibii mi-a făcut cadou? Ridic privirea la ea.

Orice-ar fi, sunt convins că o să-mi placă la nebunie. Îi zâmbesc larg.

Ziua mea de naştere e sâmbătă. Va fi tot aici în acea zi – cel puţin, aşa înţeleg din cadou. Nu-i aşa?

— N-ai voie să-l deschizi până sâmbătă, zice ea, făcându-mi semn cu degetul.

— Am priceput. De ce mi-l dai acum? îl pun în buzunarul din interior.

— Pentru că pot, domnule Grey.

— Ah, domnişoară Steele, mi-ai furat replica.

— Aşa e. Hai să terminăm odată cu asta, bine?

Flynn se ridică atunci când intrăm la el în birou.

— Christian.

— John.

Ne strângem mâna.

— Ţi-o aminteşti pe Anastasia?

— Cum aş fi putut-o uita? Anastasia, bine-ai venit!

— Ana, te rog, spune ea, în timp ce dau mâna.

Ne face semn să ne aşezăm pe canapele.

Aştept ca Ana să se aşeze, admirându-i rochia bleumarin în care s-a schimbat. Iau loc pe cealaltă canapea, dar aproape de ea. Flynn se aşază pe scaunul lui obişnuit. Iau mâna Anei şi o strâng uşor.

— Christian mi-a cerut să te las să-l însoţeşti la una dintre şedinţele noastre, spune Flynn. Doar ca să ştii, tratăm aceste întâlniri cu maximă confidenţialitate…

Se opreşte, pentru că Ana-l întrerupe.

— Ah… ăăă… am semnat o clauză de confidenţialitate, spune ea repede.

Rahat!

Îi eliberez mâna.

— O clauză de confidenţialitate?

Flynn mă priveşte uluit. Ridic din umeri, dar nu zic nimic.

— Îţi începi toate relaţiile cu femei cu o clauză de confidenţialitate? mă întreabă el.

— Da, pe cele contractuale.

Flynn îşi înăbuşă un zâmbet.

— Ai avut şi alt tip de relaţie cu vreo femeie?

Rahat!

— Nu, răspund eu, amuzat de reacţia lui.

Ştie acest lucru.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Flynn îşi întoarce atenţia spre Ana.

— Mă rog, cred că nu trebuie să ne face griji în privinţa confidenţialităţii, dar pot să vă sugerez să discutaţi chestia asta la un moment dat? După cum

înţeleg, nu vă mai încadraţi în genul ăsta de relaţie contractuală.

— Poate un alt gen de contract, să sperăm, zic eu, privind-o pe Ana.

Ea se înroşeşte.

— Ana. Va trebui să mă ierţi, dar probabil că ştiu mult mai multe despre tine decât crezi tu. Christian a fost foarte vorbăreţ.

Ea se uită urât la mine.

— O clauză de confidenţialitate? Cred că te-a şocat, continuă Flynn.

— Ah, cred că şocul acela a fost o nimica toată, având în vedere cele mai recente dezvăluiri ale lui Christian, spune ea cu un glas coborât şi răguşit.

Mă foiesc pe locul meu.

— Sunt convins. Deci, Christian, despre ce ai vrea să vorbim?

Ridic din umeri.

— Anastasia voia să te vadă. Poate că ar trebui să o întrebi pe ea.

Dar Ana se uită fix la o cutie de şerveţele de pe măsuţa de cafea din faţa ei.

— Te-ai simţi mai în largul tău dacă Christian ar ieşi de-aici pentru o vreme? o întreabă Flynn.

Poftim?

Ana mă săgetează cu privirea.

— Da, spune ea.

La naiba!

Serios?

Rahat!

Mă ridic în picioare.

— O să fiu în sala de aşteptare.

— Mulţumesc, Christian, zice Flynn.

Mă uit lung la Ana, încercând să-i transmit că sunt pregătit pentru această promisiune pe care vreau să i-o fac. Apoi mă strecor afară din încăpere, închizând uşa în urma mea.

Secretara lui Flynn, Janet, ridică privirea, dar o ignor. Mă duc în sala de aşteptare, unde mă trântesc într-unul dintre fotoliile de piele.

Despre ce vor discuta?

Despre tine, Grey. Despre tine.

Închid ochii, mă las pe spate şi încerc să mă relaxez.

Sângele îmi bubuie în urechi, un zgomot ritmat pe care mi-e imposibil să-l ignor.

Găseşte o amintire plăcută, Grey!

Sunt în livadă cu Elliot. Suntem copii. Alergăm printre pomi. Râzând. Culegând mere. Mâncându-le. Bunicul se uită la noi. Râde şi el.

Suntem într-un caiac cu mami. Tata şi Mia sunt în faţa noastră. Ne întrecem cu tata.

Elliot şi cu mine vâslim cu toată furia noastră de doisprezece ani. Mama râde. Mia ne stropeşte cu vâsla ei.

— La naiba! Elliot!

Suntem pe un mic catamaran. El ţine cârma şi vântul ne suflă în pânze de-a lungul Lacului Washington. Elliot sare de bucurie când traversăm coca. Suntem uzi leoarcă. Fericiţi. Ne luptăm cu

vântul.

Fac dragoste cu Ana. Îi inspir aroma. O sărut pe gât, pe sâni.

Trupul meu se trezeşte la viaţă.

La naiba! Nu! Deschid ochii şi mă holbez la candelabrul de alamă din tavanul alb, foindu-mă pe scaun.

Oare despre ce vorbesc?

Mă ridic şi încep să mă plimb. Dar mă aşez la loc şi răsfoiesc una dintre revistele *National Geographic,* singura publicaţie pe care Flynn le-a pus-o la dispoziţia celor din sala de aşteptare.

Nu mă pot concentra la niciun articol.

Frumoase fotografii, totuşi.

Nu pot suporta chestia asta. Mă plimb din nou. Apoi mă aşez şi verific adresa casei pe care am de gând să o vizitez. Dacă Anei nu-i place ce aude de la Flynn şi nu vrea să mă mai vadă niciodată? Atunci va trebui să o rog pe Andrea să anuleze întâlnirea.

Mă ridic şi ies repede de-acolo, îndepărtându-mă de discuţia aceea. De discuţia despre mine.

Dau de trei ori ocol străzii şi mă întorc la cabinetul lui Flynn. Janet nu spune nimic când trec pe lângă ea, bat la uşă şi intru. Flynn îmi zâmbeşte binevoitor.

— Bine ai venit, Christian, spune el.

— Cred că s-a terminat şedinţa, John.

— Aproape, Christian. Poţi să ni te alături.

Mă aşez lângă Ana şi-mi pun mâna pe genunchiul ei. Nu se dă de gol cu nimic şi asta e enervant, dar nici nu-şi fereşte genunchiul de atingerea mea.

— Mai aveai şi alte întrebări, Ana?

Ea scutură din cap.

— Christian?

— Astăzi nu, John.

— S-ar putea dovedi avantajos dacă veniţi amândoi din nou. Sunt sigur că Ana va avea mai multe întrebări.

Dacă asta îşi doreşte ea. Dacă asta trebuie să facem. O prind de mână. Se uită fix în ochii mei.

— E în regulă? o întreb eu cu blândeţe.

Dă din cap şi-mi zâmbeşte liniştitor. Sper ca strângerea mea de mână să-i arate cât de uşurat mă simt. Mă întorc spre Flynn.

— Cum se simte? îl întreb, iar el ştie că mă refer la Leila.

— O să fie bine, spune el.

— Bravo! Ţine-mă la curent cu evoluţia ei.

— Aşa o să fac.

Mă întorc spre Ana.

— Vrei să ieşim şi să sărbătorim promovarea?

Gestul ei aprobator e o uşurare pentru mine.

Cu o mână pe mijlocul Anei, o conduc afară din cabinet. De-abia aştept să aud ce s-a discutat. Trebuie să aflu dacă a demoralizat-o.

— Cum a fost? întreb eu, mimând nonşalanţa, în timp ce ne plimbăm pe stradă.

— A fost bine.

Şi? Mor aici, Ana!

Se uită la mine şi habar nu am ce anume gândeşte. E tulburător şi enervant. Mă încrunt.

— Domnule Grey. Te rog, nu te uita aşa la mine. La recomandarea medicului, o să-ţi acord prezumţia de nevinovăţie.

— Ce-nseamnă asta?

— O să vezi.

O să se mărite cu mine sau nu? Zâmbetul ei fermecător nu-mi oferă niciun indiciu.

La naiba! N-are de gând să-mi spună. Mă lasă-n aer.

— Treci în maşină, mă răstesc şi-i deschid portiera.

Telefonul ei sună şi Ana mă priveşte precaut înainte să-mi răspundă.

— Bună, spune ea cu entuziasm.

Cine e?

— José, şopteşte ea, răspunzându-mi la întrebarea nerostită. Scuze că nu te-am sunat. E vorba despre mâine? îi spune, fără să-şi ia privirea de la mine. În fine, acum stau cu Christian şi, dacă vrei, zice că poţi sta acasă la el.

O, da. El va livra acele fotografii uluitoare ale Anei, declaraţiile lui de dragoste pentru ea.

Acceptă-i prietenii, Grey!

Se încruntă şi se răsuceşte, străbătând trotuarul

şi sprijinindu-se de zidul clădirii.

Se simte bine? O privesc cu atenţie. Cu răbdare.

— Da. Serios, răspunde ea, cu o expresie sobră.

Ce *e serios?*

— Da, răspunde ea, apoi se strâmbă, indignată, sigur că sunt… Poţi să mă iei de la muncă… îţi trimit adresa… La şase?

Zâmbeşte.

— Super! Ne vedem atunci.

Închide telefonul şi se întoarce la maşină.

— Ce mai face prietenul tău? o întreb.

— Face bine. O să mă ia de la serviciu şi cred că o să mergem să bem ceva. Vrei să vii cu noi?

— Crezi că n-o să încerce ceva cu tine?

— Nu!

— Bine.

Ridic mâinile.

— Stai cu prietenul tău şi noi ne vedem mai târziu, pe seară. Vezi? Pot fi rezonabil.

Strânge din buze – amuzată, cred.

— Pot să conduc?

— Prefer să nu.

— De ce, mai exact?

— Pentru că nu-mi place să fiu pasager.

— Dimineaţă ai reuşit. În plus, pari că-l tolerezi pe Taylor când conduce.

— Am încredere necondiţionată în Taylor la volan.

— Şi în mine nu? întreabă ea şi-şi pune mâinile în şolduri. Sincer, dorinţa ta ciudată de control nu

cunoaşte limite. Conduc de când aveam 15 ani.

Ridic din umeri. Vreau să conduc.

— Maşina asta e a mea?

— Sigur că e a ta.

— Atunci dă-mi cheile, te rog. Am condus-o de două ori şi numai înspre şi de la birou. Acum tu ai parte de toată distracţia.

Îşi încrucişează braţele, proptindu-se hotărâtă în faţa mea, încăpăţânată ca întotdeauna.

— Dar nu ştii unde mergem.

— Sunt sigură că o să mă luminezi, domnule Grey. Până acum te-ai descurcat de minune.

Şi, uite-aşa, atmosfera tensionată dispare. E cea mai dezarmantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. N-o să-mi răspundă. M-a lăsat cu buza umflată, iar eu vreau să-mi petrec tot restul vieţii alături de ea.

— De minune, hm? întreb zâmbind.

Se înroşeşte.

— În cea mai mai mare parte, da.

Şi ochii îi scânteiază amuzaţi.

— Ei bine, în cazul acesta…

Îi întind cheile şi-i deschid portiera şoferului.

Inspir profund, iar ea se înscrie în trafic.

— Unde mergem? întreabă ea şi trebuie să-mi reamintesc că ea nu a locuit în Seattle suficient cât să cunoască toate drumurile.

— Mergi înainte pe strada asta.

— N-ai de gând să fii mai precis? zice Ana. Îi zâmbesc uşor.

După faptă şi răsplată, iubito.

Ea mijeşte ochii.

— Fă dreapta la semafor, îi spun.

Se opreşte prea brusc, aruncându-ne pe amândoi în faţă, apoi se pune din nou în mişcare.

— Uşor, Ana!

Strânge din buze.

— Aici, stânga.

Ana apasă pe acceleraţie şi prindem viteză.

— La naiba! încet, Ana…

Mă prind de bord.

— Încetineşte!

Merge cu 60 de kilometri la oră printr-un cartier!

— Încetinesc! strigă ea, frânând.

Oftez şi ajung la subiectul pe care vreau să-l abordez cu adevărat, încercând zadarnic să par detaşat.

— Ce a spus?

— Ţi-am zis. A spus că ar trebui să-ţi acord prezumţia de nevinovăţie. Ana semnalizează de oprire.

— Ce faci?

— Te las pe tine să conduci.

— De ce?

— Ca să mă pot uita la tine.

Izbucnesc în râs.

— Nu, nu. Voiai să conduci. Condu şi mă uit eu la tine.

Se răsuceşte ca să-mi spună ceva.

— Fii atentă la drum! strig eu.

Frânează brusc la un semafor, îşi desprinde centura şi iese val-vârtej din maşină, trântind portiera.

Ce mama dracului?

Stă pe trotuar cu mâinile încrucişate, într-o poză deopotrivă defensivă şi războinică, uitându-se urât la mine. Mă dau jos după ea.

— Ce faci aici? întreb, complet şocat.

— Nu. Ce faci tu?

— Nu poţi parca aici.

Arăt spre Saab-ul abandonat.

— Ştiu asta.

— Atunci de ce parchezi?

— Pentru că m-am săturat de ordinele tale răstite. Ori conduci, ori taci cât conduc eu!

— Anastasia, treci în maşină până nu primim o amendă.

— Nu.

Îmi trec mâinile prin păr. Ce-a apucat-o?

O privesc. Sunt derutat. Expresia i se schimbă, îmblânzindu-se. La naiba, oare râde de mine?

— Ce e? o întreb.

— Tu.

— Ah, Anastasia! Eşti cea mai enervantă femeie de pe planetă. Ridic mâinile în aer.

— Bine. Conduc eu.

Mă prinde de haină şi mă trage lângă ea.

— Nu. Tu eşti cel mai enervant bărbat de pe planetă, domnule Grey.

Mă priveşte cu ochii ei albaştri şi sinceri, care mă

scufundă şi simt cum mă înec şi cum mă pierd în ei. Mă pierd într-un cu totul alt fel. O cuprind cu braţele şi o lipesc de mine.

— Poate că suntem totuşi făcuţi unul pentru celălalt.

Miroase uluitor. Ar trebui să-i îmbuteliez aroma.

Liniştitoare. Sexy. Ana.

Mă îmbrăţişează strâns şi-şi pune obrazul pe obrazul meu.

— Oh! Ana, Ana, Ana!

Îi sărut părul şi o strâng în braţe.

E ciudat să ne îmbrăţişăm în stradă.

O altă premieră. Ba nu. Se-ntâmplă pentru a doua oară. Am mai îmbrăţişat-o pe stradă, lângă Esclava.

Se mişcă şi-i dau drumul şi, fără să spun o vorbă, deschid portiera din dreapta, iar ea intră în maşină.

Mă aşez la volan, pornesc motorul şi plecăm. În boxe se aude o melodie cântată de Van Morrison, iar eu îi fredonez versurile în vreme ce mă îndrept spre I-5.

— Ştii, dacă primeam amendă, maşina e pe numele tău, îi spun eu.

— Atunci e bine că am fost promovată. Îmi permit să plătesc amenda.

Îmi ascund un zâmbet. Mergem spre nord pe I-5.

— Unde mergem? întreabă ea.

— E o surpriză. Ce ţi-a mai zis Flynn?

— Mi-a vorbit despre TSFFFFS sau ceva de genul ăsta.

— Terapie scurtă concentrată pe soluţii. Cea mai recentă dintre terapii.

— Ai încercat şi altele?

— Iubito, le-am încercat pe toate. Cognitivism, Freud, funcţionalism, Gestalt, behaviorism. La orice terapie te-ai gândi, de-a lungul anilor am urmat-o.

— Crezi că abordarea aceasta te va ajuta?

— Flynn ce a spus?

— A spus să nu ne gândim la trecut. Să ne concentrăm la viitor – unde vrei să ajungi.

Dau din cap, dar tot nu pricep de ce nu mi-a acceptat propunerea.

Acolo vreau să ajung.

La căsnicie.

Poate că i-a spus ceva care a descurajat-o.

— Altceva? întreb, încercând să-mi dau seama ce anume i-ar fi putut spune că să o demoralizeze.

Mi-a vorbit despre teama ta de a fi atins, deşi o numea altcumva. Şi despre coşmarurile tale şi despre dezgustul de sine.

Mă întorc ca să o privesc în ochi.

— Fii atent la drum, domnule Grey, mă ceartă ea.

— Aţi discutat o veşnicie, Anastasia. Ce ţi-a mai spus?

— El nu crede că eşti sadic.

— Serios?

Flynn şi cu mine avem opinii diferite în această privinţă. Nu se poate pune în locul meu. Nu înţelege cu adevărat.

Ana continuă:

— Spune că acest termen nu e recunoscut în psihiatrie din anii nouăzeci.

— Flynn şi cu mine avem păreri diferite.

— A spus că întotdeauna ai o părere proastă despre tine. Ştiu că e adevărat. Mi-a mai povestit şi despre sadismul sexual – dar a spus că e un stil de viaţă ales, nu o boală mentală. Poate că la asta te gândeşti.

Ana, nici n-ai idee cât.

Nu vei afla niciodată cât de depravat am fost.

— Deci, doar o discuţie cu bunul doctor şi eşti deja expertă.

Ea oftează.

— Uite, dacă nu vrei să afli ce a spus, nu mă mai întreba, spune ea.

Ai dreptate, domnişoară Steele.

Grey! N-o mai hărţui pe biata fată!

Îşi îndreaptă atenţia spre maşinile care trec pe lângă noi.

La naiba!

— Vreau să ştiu ce aţi discutat, spun pe un ton care sper să sune împăciuitor.

Ies de pe I-5 şi ne îndreptăm spre vest, pe Eighty-Fifth Street.

— M-a numit iubita ta.

— Aşa a făcut? Mă rog, e pretenţios în exprimare. Cred că e o descriere precisă. Tu nu crezi?

— Îţi considerai supusele iubite?

Iubite? Leila? Susannah? Madison? Îmi vin în

minte toate supusele mele.

— Nu. Erau partenerele mele sexuale. Tu eşti singura mea iubită. Şi vreau să fii mai mult de-atât.

— Ştiu. Doar că am nevoie de puţin timp, Christian. Ca să scap puţin de presiunea ultimelor zile.

Îi arunc o privire.

De ce n-a zis aşa mai devreme?

Pot să suport asta.

Sigur că-i pot lăsa un răgaz.

O s-o aştept o veşnicie.

Mă relaxez şi savurez drumul. Ne aflăm în suburbiile oraşului Seattle, dar ne îndreptăm spre vest, către canal. Cred că am calculat perfect întâlnirea şi o să prindem asfinţitul soarelui peste canal.

— Unde mergem? întreabă ea.

— Surpriză!

Îmi zâmbeşte curioasă şi se răsuceşte ca să se uite la împrejurimi pe fereastră.

Peste zece minute zăresc porţile albe şi ruginite de metal pe care le recunosc din fotografia pe care am văzut-o online. Intru pe o alee impresionantă şi introduc codul de securitate. Scrâşnind, porţile grele se deschid.

Mă uit la Ana.

Oare o să-i placă locul acesta?

— Ce e aici? întreabă ea.

— O idee.

Intru pe poartă cu Saab-ul. Aleea e mai lungă

decât îmi imaginam, într-o parte e o pajişte neîngrijită. E destul de mare ca să faci aici un teren de tenis sau unul de baschet – sau amândouă.

— Hei, frăţioare, hai să aruncăm la coş.
— Elliot, citesc.
— Cititul n-o să te ajute la futut.
— Du-te dracului!
— Baschet. Haide, frate, se smiorcăie el.
Abandonez cu greu exemplarul meu vechi din Oliver Twist *şi-l urmez în curte.*

Ana pare uluită când păşim prin porticul de la intrare. Parchez lângă o limuzină BMW. Casa pare destul de impunătoare din exterior. Opresc motorul, iar Ana e mută de uimire.

— O să-ţi păstrezi mintea deschisă? o întreb.

Ridică din sprânceană.

— Christian, mi-am păstrat mintea deschisă din ziua în care te-am cunoscut.

Şi n-o pot contrazice. Are dreptate. Ca întotdeauna.

Agenta ne aşteaptă în vestibulul imens.

— Domnule Grey.

Mă salută călduros şi dăm mâna.

— Domnişoară Kelly.

— Olga Kelly, se prezintă ea Anei.

— Ana Steele, răspunde aceasta.

Agenta se dă la o parte. Casa miroase un pic a mucegai din cauza lunilor în care nu a fost locuită.

Dar nu sunt aici ca să admir interiorul.

— Haide!

O prind pe Ana de mână. Am studiat planurile casei pe îndelete, aşa că ştiu unde vreau să merg şi ştiu cum să ajung acolo. O conduc prin vestibul, pe sub o arcadă, ajungem într-un hol interior, trecem pe lângă o scară enormă şi apoi ajungem în ceea ce era odinioară livingul principal.

Are câteva uşi franţuzeşti la o distanţă mare, ceea ce e minunat, pentru că locul ăsta trebuie aerisit. O strâng pe Ana de mână şi ieşim împreună pe terasă.

Priveliştea este minunată şi dramatică, aşa cum sugerau şi fotografiile: întinderea de apă în toată splendoarea sa, la apus. Deja se văd luminile de pe malurile Insulei Bainbridge, unde am navigat în weekendul trecut, şi, mai departe, peninsula Olympic.

Cerul pare nesfârşit şi asfinţitul e uluitor.

Ana şi cu mine stăm mână în mână şi ne uităm, savurând priveliştea spectaculoasă. Chipul ei radiază. Îi place la nebunie.

Se întoarce spre mine.

— M-ai adus aici ca să admirăm peisajul?

Dau din cap.

— E minunat, Christian. Mulţumesc, zice ea şi priveşte din nou spre cerul de opal.

— Ţi-ar plăcea să-l vezi pentru tot restul vieţii tale?

Inima începe să-mi bată cu putere.

Ştii cum să pui problema, Grey.

Ana se întoarce brusc către mine. E speriată.

— Mi-am dorit întotdeauna să trăiesc pe coastă, explic eu. Navighez des pe canal, admirând casele de-aici. Casa asta nu e pe piaţă de mult timp. Vreau să o cumpăr, să o demolez şi să construiesc o casă nouă – pentru noi.

Ea cască nişte ochi incredibil de mari.

— E doar o idee, şoptesc eu.

Se uită peste umăr spre vechiul living.

— De ce vrei să o demolezi? întreabă ea.

— Mi-ar plăcea să ridic o casă mult mai rezistentă, folosind ultimele tehnici ecologice. Elliot poate să o construiască.

— Putem să ne mai uităm pe-aici?

— Sigur.

Ridic din umeri. De ce vrea să se uite prin împrejurimi?

Le urmez pe Ana şi pe agentă. Olga Kelly se simte în elementul ei, plimbându-ne prin numeroasele camere şi descriind-o pe fiecare în parte. De ce vrea Ana să viziteze întreaga casă e un mister pentru mine.

În timp ce urcăm scara în spirală, se întoarce spre mine.

— N-ai putea face casa asta mai ecologică şi mai viabilă?

Casa asta?

— Va trebui să-i cer părerea lui Elliot. El e expertul în domeniul ăsta.

Anei îi place casa.

Nu era intenţia mea să păstrez casa.

Agenta ne conduce spre apartamentul principal. Are ferestre înalte care dau într-un balcon cu o vedere spectaculoasă. Ne oprim amândoi o clipă şi ne uităm la cerul care se întunecă. Mai putem vedea ultimele raze de soare. E un peisaj splendid.

Străbatem restul dormitoarelor; sunt multe, iar ultimul dintre ele dă în faţa casei. Agenta sugerează că pajiştea ar putea fi un loc potrivit pentru un padoc şi grajduri.

— Grajdul ar fi unde-i acum pajiştea? întreabă Ana, nevenindu-i să creadă.

— Da, răspunde agenta.

Coborâm din nou şi mai ieşim o dată pe terasă, iar eu îmi regândesc planurile. Casa nu e ce-mi imaginam eu, dar pare bine construită şi, cu consolidările de rigoare, ar putea servi nevoilor noastre. Mă uit la Ana.

Pe cine păcălesc eu aici?

Unde e Ana, acolo e şi căminul meu.

Dacă asta este ce-şi doreşte ea…

Afară, pe terasă, o iau în braţe.

— Cam prea mult de procesat, nu-i aşa? o întreb.

Ea dă din cap.

— Voiam să văd dacă-ţi place înainte să o cumpăr.

— Priveliştea?

Dau din cap.

— Îmi place la nebunie priveliştea şi-mi place şi

casa de aici.

— Îţi place?

— Christian, m-ai cucerit cu pajiştea, spune ea zâmbind timid.

Asta înseamnă că nu pleacă.

Cu siguranţă.

Îi cuprind faţa, îi înfig degetele în păr şi o sărut cu toată recunoştinţa de care sunt eu în stare.

*

— Mulţumim că ne-aţi lăsat să ne uităm pe-aici, îi spun domnişoarei Kelly. Ţinem legătura.

— Mulţumesc, domnule Grey. Ana, zice ea, strângându-ne mâinile cu putere.

Anei îi place!

Ne suim în Saab şi mă simt de-a dreptul uşurat. Olga a aprins becurile de afară şi aleea e mărginită de felinare sclipitoare. Casa asta începe să-mi placă din ce în ce mai mult. E mare, grandioasă. Sunt sigur că Elliot poate face nişte vrăji, ca să o transforme într-un cămin mai ecologic.

— Deci, o s-o cumperi? întreabă Ana pe drumul înapoi spre Seattle.

— Da.

— O să scoţi Escala la vânzare?

— De ce aş face asta?

— Ca să plăteşti pentru…

Se opreşte.

— Crede-mă, îmi permit.

— Îţi place să fii bogat?

Îmi vine să mă strâmb la ea.

— Da. Arată-mi pe cineva căruia nu-i place.

Ana îşi roade un deget.

— Anastasia, va trebui să înveţi să fii bogată, dacă vei spune da.

— Nu mi-am dorit niciodată să fiu bogată, Christian.

— Ştiu. Şi-mi place la nebunie asta la tine. Dar tu nici n-ai murit vreodată de foame.

Cu coada ochiului o văd cum se întoarce şi mă priveşte, dar nu-i desluşesc expresia în beznă.

— Unde mergem? întreabă ea, iar eu îmi dau seama că vrea să schimbe subiectul.

— Să sărbătorim.

— Ce să sărbătorim, casa?

— Ai uitat deja? Numirea ta ca editor interimar.

— A, da. Unde?

— Mai sus, la clubul meu.

Încă servesc mâncare la ora asta, iar mie mi-e foame.

— Clubul tău?

— Da. Unul dintre ele.

— Din câte cluburi faci parte?

— Din trei.

Te rog, nu mă întreba nimic despre ele.

— Cluburi private pentru domni? Femeile n-au voie? mă tachinează ea şi-mi dau seama că râde de mine.

— Au voie. La toate.

Mai ales la unul dintre ele. Un paradis al Dominantului. Deşi n-am mai fost pe-acolo de mult

timp. Îmi aruncă o privire curioasă.

— Ce-i? o întreb.

— Nimic, spune ea.

Las valetului maşina şi urcăm la The Mile High Club, în vârful Turnului Columbia. Masa noastră nu e gata imediat, aşa că ne aşezăm la bar.

— Cristal, doamnă?

Îi ofer Anei un pahar cu şampanie rece.

— Ah, vă mulţumesc, domnule.

Accentuează ultimul cuvânt şi flutură din gene. Îşi mişcă picioarele, atrăgându-mi atenţia asupra lor. Are rochia ridicată, iar coapsa i se vede un pic mai mult.

— Flirtezi cu mine, domnişoară Steele?

— Da, domnule Grey, flirtez. Ce-o să faci în privinţa asta?

Ah, Ana! Îmi place când îmi arunci mănuşa.

— Sunt sigur că mă pot gândi eu la ceva, şoptesc.

Carmine, şeful de sală, îmi face semn.

— Haide… masa noastră e gata.

Mă dau înapoi şi întind mâna, în vreme ce ea se dă jos cu graţie de pe scaun. O urmez. Fundul ei arată superb în rochia asta.

Ah! îmi vine o idee diabolică.

Înainte de a se aşeza la masă, îi ating cotul.

— Du-te şi scoate-ţi chiloţii, îi şoptesc la ureche.

Acum!

Inspiră rapid, iar eu îmi amintesc ultima oară

când şi-a scos chiloţii şi cum şi-a luat revanşa atunci în faţa mea; poate că o va face încă o dată. Mă priveşte cu aroganţă, dar, fără să spună nimic, îmi întinde paharul ei de şampanie şi pleacă spre toaleta doamnelor.

Cât timp aştept la masă, studiez meniul. Îmi aminteşte de cina noastră din camera de la The Heathman. Chem chelnerul şi sper că Ana nu se supără dacă voi comanda în locul ei.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule Grey?

— Te rog. O duzină de Kumamoto, pentru început. Apoi două porţii de biban-de-mare cu sos olandez şi cu cartofi sote. Şi garnitură de sparanghel.

— Prea bine, domnule. De pe lista de vinuri doriţi ceva?

— Nu chiar acum. O să rămânem la şampanie.

Chelnerul dispare şi Ana revine, cu un zâmbet misterios pe buze.

Ah, Ana! Vreau să ne jucăm… dar eu nu am de gând să o ating. Deocamdată.

Vreau să o înnebunesc.

Mă ridic şi fac semn spre scaun.

— Ia loc lângă mine.

Se strecoară lângă mine şi mă aşez alături de ea, având grijă să nu mă apropii prea mult.

— Am comandat şi pentru tine. Sper că nu te superi.

Atent să nu-i ating degetele cu ale mele, îi întind înapoi paharul cu şampanie. Se foieşte lângă mine,

dar ia o gură de Cristal. Chelnerul se întoarce, aducând scoicile la gheaţă.

— Cred că ţi-au plăcut scoicile ultima dată când le-ai încercat.

— Singura dată când le-am încercat.

Începe să gâfâie. E… nerăbdătoare.

— Ah, domnişoară Steele… când o să înveţi? o tachinez eu, luând o scoică de pe farfurie.

Ridic mâna de pe coapsă, iar ea se înclină în aşteptarea atingerii mele, dar eu mă întind după lămâie.

— Ce să-nvăţ? şopteşte ea, în timp ce eu storc lămâia peste scoici.

— Să mănânci.

Îi duc scoica la buze. Deschide gura, iar eu îi pun scoica pe buza de jos.

— Lasă-ţi încet capul pe spate.

Cu o privire mistuitoare, face cum i-am spus, iar eu îi bag scoica în gură. Închide ochii savurând mâncarea. Iau şi eu o scoică.

— Mai vrei? o întreb.

Ea dă din cap şi, de data asta, adaug un strop de sos mignonette, dar tot n-o ating deocamdată. Ea înghite şi-şi linge buzele.

— Îţi place?

Ea dă din cap. Mai mănânc o scoică, apoi îi mai dau una şi ei.

— Hmm… face ea, iar sunetul acesta îmi trezeşte penisul la viaţă.

— Tot îţi plac scoicile? o întreb când o înghite pe

ultima dintre ele.

Dă din cap iarăşi.

— Foarte bine.

Îmi aşez mâinile pe coapse, îndoindu-mi degetele, şi mă bucur când o simt foindu-se lângă mine. Dar, oricât de mult îmi doresc, mă abţin să o ating. Chelnerul ne umple iar paharele cu şampanie şi ne ia farfuriile din faţă. Ana îşi strânge coapsele laolaltă şi-şi trece palmele peste ele. Şi cred că aud cum scoate un oftat frustrat.

Ah, iubito! Vrei să te ating?

Chelnerul se întoarce cu antreurile. Ana mă priveşte bănuitoare când mâncarea e aşezată pe masă.

— Un fel favorit de-al tău, domnule Grey?

— În mod categoric, domnişoară Steele. Deşi cred că la The Heathman era cod.

— Cred că-mi amintesc că eram într-un salon privat, discutând despre contracte.

— Fericite zile. De data asta, sper să ajung să ţi-o trag.

Iau cuţitul, iar ea freamătă lângă mine. Iau o gură de biban-de-mare.

— Nu te baza pe asta, mormăie ea şi ştiu, fără să o privesc, că s-a bosumflat.

Ah, faci pe inabordabila, domnişoară Steele?

— Că veni vorba despre contracte, continuă ea. Clauza de confidenţialitate.

— Fă-o bucăţi!

— Poftim? Serios?

— Da.

— Eşti sigur că n-o să dau fuga la *The Seattle Times* cu un rezumat?

Izbucnesc în râs, ştiind cât e de timidă.

— Nu. Am încredere în tine. O să-ţi acord prezumţia de nevinovăţie.

— Şi eu la fel, spune ea.

— Mă bucur foarte tare că porţi rochie.

— Atunci de ce nu m-ai atins încă?

— Ţi-e dor de atingerea mea? o necăjesc eu.

— Da, spune ea.

— Mănâncă!

— N-ai de gând să mă atingi, nu-i aşa?

— Nu.

Îmi ascund amuzamentul. Ea pare scandalizată.

— Imaginează-ţi doar cum o să te simţi când ajungem acasă, adaug. De-abia aştept să ajungem acasă.

— O să fie vina ta dacă explodez aici, la etajul 76.

Pare supărată.

— Ah, Anastasia. O să găsim noi o cale să stingem focul.

Mijeşte ochii şi ia o îmbucătură din mâncare. Peştele e delicios, iar mie mi-e foame. Ea se foieşte pe scaun şi rochia i se ridică un pic, lăsându-i la vedere şi mai multă piele dezgolită. Mai ia o înghiţitură, apoi pune cuţitul jos şi-şi trece mâna peste interiorul coapsei, atingându-se uşor cu vârful degetelor.

A început să se joace cu mine.

— Ştiu ce faci.

— Ştiu că ştii, domnule Grey. Asta-i şi ideea.

Ia o tulpină de sparanghel între degete şi, după ce mă priveşte cu coada ochiului, o înmoaie în sosul olandez şi o roteşte la nesfârşit.

— Nu mă păcăleşti, domnişoară Steele, îi iau sparanghelul din mână.

— Deschide gura!

Deschide gura şi-şi trece limba peste buza de jos.

Ispititor, domnişoară Steele. Foarte ispititor.

— Mai mult, îi poruncesc, iar ea îşi muşcă buza, dar se supune, băgând tulpina în gură şi începând să o sugă.

La naiba!

Ar putea să fie penisul meu acolo.

Geme încet, ia o înghiţitură şi se întinde spre mine. O opresc cu cealaltă mână.

— O, nu, domnişoară Steele, îmi trec buzele peste degetele ei.

— Nu pune mâna, o cert eu şi-i iau mâna şi i-o pun pe genunchi.

— Nu joci corect.

— Ştiu.

Ridic paharul de şampanie.

— Felicitări pentru promovare, domnişoară Steele.

Ciocnim paharele.

— Da, oarecum neaşteptat, spune ea, părând un

pic descurajată. Oare se îndoieşte de sine? Sper că nu.

— Mănâncă, schimb eu subiectul. Nu te duc acasă până nu-ţi termini mâncarea şi apoi putem petrece în adevăratul sens al cuvântului.

— Nu mi-e foame. N-am chef de mâncare.

Ana. Ana. Atât de uşor de distras!

— Mănâncă sau te pun peste genunchi, chiar aici, ca să-i distrez pe ceilalţi meseni.

Se frământă pe scaun, făcându-mă să cred că o bătaie la fund ar fi bine-venită, dar buzele ei strânse îmi transmit altceva. Iau o tulpină de sparanghel şi o înmoi în sosul olandez.

— Mănâncă asta, o tentez eu.

Mă ascultă, neluându-şi privirea de la mine.

— Chiar nu mănânci suficient. Ai slăbit de când te-am cunoscut.

— Vreau doar să mergem acasă şi să facem dragoste.

Zâmbesc larg.

— Şi eu, aşa vom face. Mănâncă!

Oftează înfrântă şi începe să-şi îndese mâncarea în gură. Îi urmez exemplul.

— Mai ai vreo veste de la prietenul tău? o întreb.

— Care dintre ei?

— Tipul care stă la tine-n apartament.

— Ah, Ethan. De când a scos-o pe Mia la prânz, nu.

— Am un proiect cu tatăl lui şi al lui Kate.

— Serios?

— Da. Kavanagh pare un tip de încredere.

— Cu mine s-a purtat frumos întotdeauna, răspunde ea şi mă răzgândesc brusc în privinţa unei preluări forţate a afacerii lui Kavanagh.

Îşi termină mâncarea şi pune tacâmurile pe farfurie.

— Ce fată cuminte!

— Acum ce facem? întreabă ea, cu o mutră nerăbdătoare.

— Acum? Plecăm. Presupun că ai anumite aşteptări, domnişoară Steele. Pe care intenţionez să le îndeplinesc cu cele mai strălucite talente ale mele.

— Cu cele mai strălucite talente a… a… le tale? se bâlbâie ea.

Zâmbesc şi mă ridic în picioare.

— Nu trebuie să plătim?

— Sunt membru aici. Or să retragă din cont. Haide, Anastasia, după tine.

Fac un pas în lateral, iar Ana se ridică de la masă şi se opreşte în faţa mea, aranjându-şi rochia peste coapse.

— De-abia aştept să te duc acasă.

O urmez spre ieşire şi mă opresc să vorbesc cu şeful de restaurant.

— Mulţumesc, Carmine. Superb ca întotdeauna.

— Cu plăcere, domnule Grey.

— Poţi să sune să ne aducă maşina la intrare?

— Nicio problemă. Noapte bună!

Când intrăm în lift, o prind pe Ana de cot şi o

conduc în spate. Mă aşez în spatele ei şi mă uit cum ni se alătură alte cupluri.

La naiba!

Line, fostul soţ al Elenei, intră şi el, îmbrăcat într-un costum căcăniu.

Ce dobitoc!

— Grey, mă salută el.

Dau din cap şi mă simt uşurat când se întoarce cu spatele. Faptul că e aici, la numai câţiva centimetri distanţă, face ca planul meu să fie şi mai palpitant.

Uşile se închid, iar eu îngenunchez repede, prefăcându-mă că-mi leg şireturile. Îmi pun o mână pe glezna Anei şi, când mă ridic, îmi trec palma peste gamba ei, peste genunchi, peste coapsă, până pe fund. Pe fundul ei dezgolit.

Ea se încordează, iar eu îmi strecor braţul stâng în jurul taliei ei, iar degetele-mi coboară spre fundul şi spre sexul ei. Liftul se opreşte la un alt etaj şi ne înghesuim ca să încapă mai mulţi oameni. Dar nu oamenii mă interesează. Îi mângâi încet clitorisul, o dată, de două ori, de trei ori, apoi îmi duc din nou degetele în punctul ei fierbinte.

— Mereu eşti atât de pregătită, domnişoară Steele, şoptesc eu şi-mi vâr degetul mijlociu înăuntrul ei.

O aud cum geme uşor.

— Stai cuminte şi nu face gălăgie, o avertizez, astfel încât numai ea să mă audă.

Îmi mişc degetul înăuntru şi în afară, încet, la

nesfârşit, şi mă simt din ce în ce mai excitat. Mă prinde de braţul pe care-l am în jurul taliei ei şi mă strânge. Rezistă. Respiraţia i se precipită şi ştiu că încearcă să i stea liniştită în timp ce eu o chinui cu degetele mele.

Liftul se opreşte cu un zgâlţâit ca să mai ia pasageri şi asta se adaugă ritmului impus de mine. Se lipeşte de mine, apoi îşi împinge fundul în mâna mea, dorindu-şi mai mult. Mai repede.

Ah, iubita mea cea lacomă!

— Taci, gâfâi eu, adulmecându-i părul.

Bag şi al doilea deget înăuntrul ei şi continui să pompez, înăuntru şi afară. Ea îşi lasă capul pe spate, pe pieptul meu, lăsându-şi gâtul la vedere. Vreau să o sărut, dar aş atrage prea multă atenţie. Ana mă strânge şi mai tare.

La naiba! Explodez. Jeanşii mi se par prea strâmţi. O doresc, dar aici nu e locul potrivit.

Îţi înfige degetele în mine**...**

— Nu-ţi da drumul! Vreau asta mai târziu, şoptesc şi-mi trec mâna peste abdomenul ei, apăsând, ştiind că asta îi va accentua senzaţia.

Îşi lipeşte capul de pieptul meu şi se muşcă de buza de jos. Liftul se opreşte.

Se aude un zgomot puternic şi uşile se opresc la parter.

Îmi retrag mâna încet, în timp ce oamenii ies din lift, şi o sărut e ceafă.

Bravo, Ana!

Nu ne-a dat de gol.

O ţin în braţe o clipă lungă.

Line se întoarce şi ne salută, apoi pleacă împreună cu o femeie; care cred că e actuala lui soţie. Când mă asigur că Ana poate sta pe propriile picioare, îi dau drumul. Ridică privirea la mine, cu ochii întunecaţi de pasiune.

— Gata? o întreb, apoi îmi bag ambele degete pentru o clipă în gură. Foarte frumos, domnişoară Steele.

Îi surâd poznaş.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, şopteşte ea, gâfâind excitant.

— Ai fi surprinsă dacă ai afla ce pot să fac, domnişoară Steele, întind o mână şi-i aranjez părul, dându-i-l după ureche.

— Vreau să te duc acasă, dar poate că n-o să ajungem decât până la maşină.

Îi zâmbesc fugar, verific dacă haina îmi acoperă partea din faţă a jeanşilor, apoi o iau de mână şi ieşim din lift.

— Haide, o îndemn eu.

— Da, vreau.

— Domnişoară Steele!

— N-am făcut niciodată sex în maşină, spune ea, în timp ce tocurile îi răsună pe podeaua de marmură.

Mă opresc şi îi ridic bărbia, ca să o privesc în ochi.

— Mă bucur să aud asta. Trebuie să spun că aş fi fost foarte surprins, dacă nu chiar furios, dacă ai fi

făcut-o.

— Nu asta voiam să spun, pufneşte ea.

— Dar ce voiai să spui?

— Christian, era doar un fel de-a spune.

— Faimoasa expresie „N-am făcut niciodată sex în maşină”. Da, îmi stătea pe limbă.

O necăjesc, e atât de uşor de provocat!

— Christian, nu mi-am dat seama. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai mi-ai… ăăă… făcut chestia aia într-un lift plin cu oameni. M-am pierdut cu firea.

— Ce ţi-am făcut? îşi ţuguie buzele.

— M-ai excitat la greu. Acum du-mă acasă şi trage-mi-o! Izbucnesc în râs, luat prin surprindere. N-aveam idee că poate fi atât de directă.

— Eşti o romantică înnăscută, domnişoară Steele.

O iau de mână şi ne îndreptăm spre valet, care ne-a adus Saab-ul. Îi ofer un bacşiş generos şi deschid portiera pentru Ana.

— Deci vrei sex în maşină? o întreb, în timp ce pornesc motorul.

— Sincer vorbind, m-aş mulţumi şi cu podeaua din holul de la intrare.

— Crede-mă, Ana, şi eu la fel. Dar n-aş vrea să fiu arestat în miez de noapte şi nu voiam să ţi-o trag la toaletă. În fine, nu astăzi.

— Adică vrei să spui că exista posibilitatea asta?

— O, da.

— Hai să ne-ntoarcem.

Mă întorc şi mă uit la mutra ei sinceră. Uneori face nişte lucruri atât de neaşteptate! Izbucnesc în râs şi în curând râdem amândoi. E o uşurare după atâta tensiune sexuală. Îi aşez o mână pe genunchi, mângâind-o, iar ea se opreşte din râs şi mă priveşte cu ochi imenşi şi întunecaţi.

M-aş putea pierde în ei fără să-mi mai revin vreodată. E atât de frumoasă!

— Răbdare, Anastasia, şoptesc, în vreme ce înaintăm pe Fifth Avenue.

Nu spune nimic, dar o simt neliniştită pe drumul spre casă. De câteva ori se uită la mine ispititor.

Cunosc privirea asta.

Da. Ana. Şi eu vreau.

În toate felurile… Te rog, spune da!

Parchez Saab-ul în garajul de la Escala. Opresc motorul, gândindu-mă la dorinţa ei de a face sex în maşină. Trebuie să recunosc că nici eu n-am mai făcut asta. Îşi muşcă buza de jos, cu o expresie… indecentă.

Atât de indecentă, că o simt în vintre.

Încet, îi mângâi buza cu degetele. Îmi place la nebunie că mă doreşte atât de mult.

— O să ne-o tragem în maşină când şi unde o să aleg eu, şoptesc. Acum, vreau să ţi-o trag pe fiecare suprafaţă posibilă din apartament.

— Da, spune ea, deşi nici măcar nu era o întrebare.

Mă înclin spre ea, iar ea închide ochii şi-şi ţuguie buzele, oferindu-mi un sărut. Are obrajii uşor

îmbujoraţi.

Arunc o privire fugară în maşină.

Am putea.

Nu.

Ea deschide ochii, nerăbdătoare.

— Dacă te sărut acum, nu mai ajungem în apartament. Haide! Mă împotrivesc dorinţei de a sări pe ea, mă dau jos din maşină şi aşteptăm împreună liftul.

O iau de mână, mângâind-o cu degetul mare. Impun un ritm pe care sper să-l repet peste câteva minute, cu penisul.

— Deci, ce s-a întâmplat cu satisfacţia imediată? întreabă ea.

— Nu e potrivită în orice situaţie, Anastasia.

— De când?

— Din seara asta.

— De ce mă chinui aşa?

— După faptă şi răsplată, domnişoară Steele.

— Dar eu cum te chinui?

— Cred că ştii prea bine.

Şi văd pe faţa ei că pricepe, în cele din urmă.

Da, iubito.

Te iubesc. Şi vreau să fii soţia mea.

Dar tu nu vrei să-mi dai un răspuns.

— Şi mie-mi place satisfacţia întârziată, şopteşte ea şi-mi zâmbeşte timid.

Chiar mă chinuie!

O trag la mine în braţe, o cuprind de ceafă şi-i înclin capul astfel încât să o pot privi în ochi.

— Ce pot să fac ca să te conving să spui da? o implor eu.

— Mai lasă-mi un pic de timp de gândire, te rog, zice ea.

Gem şi-mi lipesc buzele de ale ei, în timp ce limba mea o caută pe a ei. Uşile liftului se deschid şi noi intrăm în el, încă îmbrăţişaţi. Iar ea străluceşte din interior. Mâinile ei sunt pe mine. Peste tot. În părul meu. Pe faţa mea. Pe fundul meu. Şi mă sărută cu o pasiune enormă.

Ard de dorinţă pentru ea.

O lipesc de perete, savurându-i sărutul însufleţit. O ţintuiesc de zid cu şoldurile şi erecţia mea. Am o mână în părul ei şi cealaltă pe bărbie.

— Sunt al tău, îi şoptesc lângă buze. Soarta mea e în mâinile tale, Ana.

Îşi trage sacoul în jos pe umeri, iar liftul se opreşte. Uşile se deschid şi ne trezim în foaier. Observ că obişnuitele flori lipsesc de pe masă.

O *să i-o trag Anei.*

Masa din foaier, suprafaţa numărul unu!

O lipesc pe Ana de zid, iar ea îmi scoate sacoul şi-l aruncă pe jos. Îmi trec mâna peste coapsa ei, prinzând marginea rochiei în timp ce ne sărutăm. Îi ridic rochia mai sus.

— Uite aici prima suprafaţă, murmur şi o ridic brusc în braţe. Pune-ţi picioarele în jurul meu.

Face aşa cum i-am spus, iar eu o întind pe masa din hol.

Scot un prezervativ din buzunarul jeanşilor şi i-l

dau Anei, în timp ce-mi desfac fermoarul. Ea deschide folia cu degete nerăbdătoare.

Entuziasmul ei mă excită.

— Ştii cât de mult mă exciţi?

— Poftim? Nu. Eu… spune ea gâfâind.

— Ei bine, asta faci. Tot timpul.

Îi iau pachetul din mâini şi-mi pun prezervativul, uitându-mă fix la ea. Părul i se revarsă peste marginea mesei şi mă priveşte cu ochii umezi de dorinţă. Mă aşez între picioarele ei şi-i ridic fundul de pe masă, depărtându-i şi mai tare picioarele.

— Ţine ochii deschişi. Vreau să te văd.

O prind de ambele mâini şi o pătrund uşor.

Mă străduiesc să rămân cu ochii deschişi, privind fix într-ai ei. E superbă.

Fiecare părticică din ea.

Închide ochii, iar eu o pătrund cu mai multă putere.

— Deschide ochii, o îndemn eu şi o strâng mai tare de mâini.

Ea scoate un strigăt, dar deschide ochii. Sunt sălbatici şi albaştri şi foarte frumoşi. Ies uşor din ea, apoi o pătrund din nou. Ea mă priveşte. Nu-şi ia ochii de la mine.

Doamne, o iubesc la nebunie.

Mă mişc mai repede. O iubesc. În singurul fel în care ştiu cu adevărat.

Gura i se deschide larg, lascivă, splendidă. Şi picioarele i se încordează în jurul meu.

O să se termine rapid.

Şi ea îşi dă drumul, luându-mă şi pe mine cu ea.

Scoate un ţipăt care îi însoţeşte orgasmul.

— Da, Ana! strig şi eu.

Şi-mi dau drumul la nesfârşit.

Mă prăbuşesc peste ea, îi eliberez mâinile şi-mi aşez capul pe pieptul ei. Închid ochii. Îmi cuprinde capul şi-şi trece degetele prin părul meu, în timp ce eu îmi recapăt suflul. Ridic privirea la ea.

— N-am terminat cu tine încă, şoptesc, o sărut şi mă desprind de ea.

Îmi trag fermoarul în grabă şi o ridic de pe masă.

Stăm în foaier ţinându-ne în braţe, sub privirile atente ale Madonnei cu copilul, din picturile care-mi decorează pereţii.

Cred că şi ei sunt de acord cu iubita mea.

— În pat, şoptesc eu.

— Te rog, spune ea.

O duc în pat, unde fac dragoste cu ea încă o dată.

Îşi dă drumul, călărindu-mă apăsat, iar eu o sprijin şi o privesc cum se dezlănţuie.

La naiba, cât e de erotic!

E dezbrăcată, cu sânii legănându-se, iar eu nu mă mai pot abţine şi ejaculez în ea, cu capul dat pe spate, cu degetele înfipte în şoldurile ei. Se prăbuşeşte pe pieptul meu, gâfâind din răsputeri.

Îmi recapăt răsuflarea şi-mi trec degetele pe spinarea ei, plină de transpiraţie.

— Mulţumită, domnişoară Steele?

Mormăie că da. Apoi îşi ridică privirea la mine; pare un pic ameţită, dar îşi înclină capul.

La naiba! O să mă sărute pe piept.

Inspir profund, iar ea îmi lasă un sărut moale şi cald pe piept.

E în regulă. Întunericul e tăcut. Sau a dispărut. Nu ştiu.

Mă relaxez şi ne rostogolim amândoi pe o parte.

— Aşa e sexul pentru toată lumea? Sunt surprinsă că mai iese cineva în oraş, spune ea, cu un surâs satisfăcut.

Mă face să nu-mi încap în piele de bucurie.

— Nu pot vorbi în numele tuturor, dar cu tine e cu adevărat ceva special, Anastasia.

Buzele mele le ating pe ale ei.

— Asta pentru că şi tu eşti cu adevărat special, domnule Grey.

Îmi mângâie faţa.

— E târziu. La culcare!

O sărut şi o trag la pieptul meu, ca să ne luăm în braţe. Ea e cu spatele la mine, iar eu o învelesc cu pătura.

— Nu-ţi plac complimentele.

Are vocea moale. E obosită.

Nu. Nu sunt obişnuit cu ele.

— Du-te la culcare, Anastasia!

— Mi-a plăcut casa la nebunie, mormăie ea.

Asta înseamnă că s-ar putea să spună da. Zâmbesc şi-mi bag nasul în părul ei.

— Te iubesc. Culcă-te!

Închid ochii şi parfumul ei îmi umple nările.

O *casă. O nevastă. Ce-mi trebuie mai mult? Te rog, spune da, Ana.*

Vineri,
17 iunie 2011

Ţipătul Anei mă trezeşte din somn. Deschid ochii, treaz de-a binelea. E lângă mine şi cred că doarme.

— Zbori prea aproape, scânceşte ea.

Lumina zorilor intră prin jaluzele în nuanţe roz şi verzi, licărindu-i în păr.

— Icar, spune ea.

Mă sprijin într-un cot şi verific dacă chiar doarme. N-am mai auzit-o de mult vorbind în somn. Se întoarce cu faţa la mine.

— Prezumţia de nevinovăţie, zice ea.

Şi chipul i se relaxează.

Prezumţia de nevinovăţie?

Despre mine e vorba?

A spus-o ieri. A spus că-mi va acorda prezumţia de nevinovăţie.

E mai mult decât merit.

Mai mult decât meriţi, Grey.

O sărut cast pe frunte, închid alarma înainte să o trezească şi mă dau jos din pat. Am o întâlnire matinală ca să discutăm necesităţile de fibră optică ale companiei lui Kavanagh.

La duş, mă gândesc la programul de astăzi. Îl am pe Kavanagh. Apoi zbor la WSU prin Portland cu

Ros. Diseară ies în oraş cu Ana şi cu prietenul ei, fotograful.

Şi azi voi face o ofertă pentru casa aceea. Ana spune că i-a plăcut la nebunie. Zâmbesc şi mă clătesc de şampon.

Dă-i un răgaz, Grey!

În debara, îmi pun pantalonii şi observ sacoul pe care l-am purtat ieri agăţat de spătarul unui scaun. Caut prin buzunare şi găsesc cadoul de la Ana. Îmi provoacă un fior chinuitor. Îl strecor în buzunarul interior, fericit că va rămâne aproape de inima mea.

Devii sentimental la bătrâneţe, Grey.

Încă doarme ghemuită când intru la ea, înainte de a pleca.

— Trebuie să plec, iubito.

O sărut pe gât. Ea deschide ochii şi se întoarce cu faţa la mine. Îmi zâmbeşte somnoroasă, apoi expresia i se schimbă.

— Cât e ceasul?

— Nu te panica! Am o întâlnire la micul dejun.

— Miroşi bine, şopteşte ea.

Se întinde sub mine şi-mi încolăceşte gâtul cu braţele. Mă mângâie pe păr.

— Nu pleca!

— Domnişoară Steele, încerci să împiedici un om să ajungă la munca lui cinstită de zi cu zi? Ea dă din cap somnoroasă, cu o privire un pic ameţită. Dorinţa mi se trezeşte în trup; arată atât de sexy!

Zâmbetul ei e fascinant şi mă înfrânez cu greu să nu-mi scot toate hainele şi să mă bag la loc în pat.

— Oricât ai fi de ispititoare, trebuie să plec.

O sărut şi mă ridic.

— Pe curând, iubito!

Plec înainte de a mă răzgândi şi de a anula întâlnirea. Taylor pare preocupat când ajung în garaj.

— Domnule Grey. Am o problemă.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a sunat fosta mea soţie. Fiica mea are apendicită.

— E la spital?

— O internează acum.

— Ar trebui să te duci la ea.

— Mulţumesc. Vă las la birou mai întâi.

— Mulţumesc. Apreciez gestul.

Taylor e adâncit în gânduri când ne oprim lângă Grey House.

— Să mă anunţi cum se simte.

— S-ar putea să nu mă întorc până mâine dimineaţă.

— E în regulă. Du-te! Sper ca Sophie să fie bine.

— Mulţumesc, domnule.

Văd cum se concentrează la treburile lui. Nu e deseori îngrijorat… dar acum e vorba de familia lui. Da. Familia e pe primul loc. Întotdeauna.

Andrea mă aşteaptă când ies din lift.

— Bună dimineaţa, domnule Grey. M-a sunat

Taylor. O să vă găsesc un şofer pentru aici şi pentru Portland.

— Grozav! A venit toată lumea?

— Da. În sala de şedinţe.

— Foarte bine. Mulţumesc, Andrea.

Şedinţa merge ca pe roate. Kavanagh pare revigorat, fără îndoială după recenta vacanţă în Barbados, unde l-a întâlnit pentru prima oară pe fratele meu. Spune că-i place de el. Având în vedere că Elliot i-o trage fiică-sii, ăsta-i un lucru bun.

La plecare, Kavanagh şi oamenii lui par satisfăcuţi de discuţia purtată. Acum nu ne mai rămâne decât să negociem suma contractului. Ros va trebui să se ocupe de previziunile legate de costurile are privesc divizia lui Fred.

Andrea a aranjat micul dejun obişnuit; iau un croasant şi mă întorc în biroul meu, alături de Ros.

— La ce oră vrei să plecăm? mă întreabă Ros.

— Şoferul ne va lua la zece.

— Ne vedem în holul de la parter, zice Ros. De-abia aştept. N-am mai zburat niciodată cu elicopterul.

Zâmbetul ei e molipsitor.

— Am găsit ieri o casă şi vreau să o cumpăr. Te ocupi tu de detalii?

— Sigur că mă ocup, sunt avocatul tău.

— Mulţumesc. Îţi rămân dator.

— Îmi rămâi, râde ea. Ne vedem jos.

Rămân singur în birou, simţindu-mă entuziasmat. Cumpăr o casă. Contractul cu Kavanagh va însemna un impuls important pentru companie. Şi am petrecut o seară minunată cu iubita mea. Mă aşez şi-i trimit un e-mail.

De la: Christian Grey
Subiect: Suprafeţe
Data: 17 iunie 2011, ora 08:59
Către: Anastasia Steele

Am calculat că ne-au mai rămas cel puţin 30 de suprafeţe. De-abia aştept să le-ncercăm pe toate. Mai avem podelele, pereţii… şi să nu uităm balconul.

Apoi mai e biroul meu…

Mi-e dor de tine.

X

Christian Grey

CEO excitat, Grey Enterprises Holdings, Inc.

Arunc o privire la mine în birou. Da, aici se pot întâmpla multe: pe canapea, pe masa de lucru. Andrea bate la uşă şi intră aducându-mi cafeaua. Îmi calmez gândurile şi corpul. Ea aşază cafeaua pe birou.

— Iată încă o cafea.

— Mulţumesc. Poţi să-mi faci legătura cu agenta care mi-a arătat ieri casa?

— Sigur, domnule.

Conversaţia cu Olga Kelly e scurtă. Cădem de acord asupra unui preţ care va fi comunicat vânzătorului, apoi îi dau datele de contacte ale lui Ros ca să ne mişcăm repede dacă oferta va fi acceptată.

Îmi verific e-mailul. Mă bucur când văd că Ana mi-a răspuns la mesajul de mai devreme.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Romantism?
Data: 17 iunie 2011, ora 09:03
Către: Christian Grey

Domnule Grey,

Eşti un obsedat.

Mi-ai lipsit la micul dejun.

Dar doamna Jones a fost foarte binevoitoare.

Ax

Binevoitoare?

De la: Christian Grey
Subiect: Intrigat
Data: 17 iunie 2011, ora 09:07
Către: Anastasia Steele

În ce privinţă a fost doamna Jones binevoitoare? Ce pui la cale, domnişoară Steele?

Christian Grey

CEO curios, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Secret
Data: 17 iunie 2011, ora 09:10
Către: Christian Grey
Aşteaptă şi vei vedea – e o surpriză.
Am de lucru… lasă-mă-n pace!
Te iubesc.
Ax

De la: Christian Grey
Subiect: Frustrare
Data: 17 iunie 2011, ora 09:12
Către: Anastasia Steele
Urăsc când îmi ascunzi ceva.
Christian Grey
CEO, Grey Enterprises Holdings, Inc.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Te împac eu
Data: 17 iunie 2011, ora 09:14
Către: Christian Grey
E pentru ziua ta de naştere.
Altă surpriză. Nu fi irascibil!
Ax

Altă surpriză? Ating buzunarul sacoului şi mă

asigur că încă mai am cutiuţa pe care mi-a dat-o Ana.

Mă răsfaţă.

Ros şi cu mine suntem în maşină, pe drum spre Boeing Field. Ecranul telefonului mi se luminează. E un mesaj de la Elliot.

ELLIOT
Hei, boule. Bar. Diseară.
O să ia Kate legătura cu Ana.
Sper să fii acolo.

Unde eşti?

ELLIOT
Escală Atlanta
Ţi-a fost dor de mine?

Nu.

ELLIOT
Ba ţi-a fost. Gata, m-am întors şi bem bere diseară, frăţioare.

A trecut ceva timp de când n-am mai băut ceva cu fratele meu. Şi măcar n-o să fiu singur cu Ana şi cu prietenul ei fotograful.

Dacă insişti…
Călătorie plăcută!

ELLIOT
Pe curând, amice.

Zburăm fără probleme până la Portland, dar entuziasmul lui Ros e amuzant. E ca un copil într-un magazin cu dulciuri. Se foieşte. Arată cu degetul. Comentează non-stop despre ceea ce vede. E o parte a lui Ros pe care nu o cunoşteam. Unde e avocata distantă şi calculată pe care o ştiam? Îmi amintesc cât de tăcută a fost Ana când am plimbat-o prima oară cu *Charlie Tango.*

Când aterizăm, primesc un mesaj vocal de la agenta imobiliară. Vânzătorul mi-a acceptat oferta. Vrea o tranzacţie rapidă.

— Ce e? întreabă Ros.

— Tocmai am cumpărat casa aceea.

— Felicitări!

După o întâlnire prelungită cu preşedintele şi vicepreşedintele care se ocupă de dezvoltare economică la WSU în Vancouver, Ros şi cu mine discutăm cu profesoara Gravett şi cu echipa ei de studenţi masteranzi. Profesoara vorbeşte neîncetat.

— Am reuşit să izolăm ADN-ul microbului care cauzează fixarea azotului.

— Ce-nseamnă asta, mai exact? întreb eu.

— În termeni profani, domnule Grey, fixarea azotului e esenţială pentru diversitatea solului şi, după cum ştiţi, solurile diverse îşi revin mult mai

repede după şocuri precum seceta. Acum putem studia cum să activăm ADN-ul din microbii care vieţuiesc în solul din regiunea subsahariană. Pe scurt, vom putea asigura solului nutrienţi pentru mai multă vreme, făcând să crească producţia la hectar.

— Rezultatele noastre vor fi publicate în *Soil Science Society of America Journal* peste câteva luni. Suntem siguri că ne vom dubla finanţarea după publicarea articolului, spune profesorul Choudury.

— Şi va trebui să primim informaţiile de la dumneavoastră în privinţa surselor potenţiale de finanţare care se aliniază cu obiectivele noastre filantropice.

— Desigur, spun eu, oferindu-mi sprijinul. După cum ştiţi, consider că munca dumneavoastră trebuie împărtăşită la nivel mondial, ca să profite de ea cât mai mulţi oameni.

— Acesta este principalul nostru scop în tot ceea ce facem.

— Mă bucur să aud asta.

Preşedintele universităţii dă din cap, aprobator.

— Suntem foarte entuziasmaţi de această descoperire.

— E o mare realizare. Felicitări, doamnă profesoară Gravett, la fel şi echipei dumneavoastră.

Ea zâmbeşte ca răspuns la complimentul meu.

— Noi vă mulţumim.

Stânjenit, mă uit la Ros, iar ea parcă-mi citeşte gândurile.

— Ar trebui să plecăm, le spune ea gazdelor noastre şi ne ridicăm deodată.

Preşedinta îmi strânge mâna.

— Mulţumim pentru sprijinul neîntrerupt, domnule Grey. După cum vedeţi, contribuţia dumneavoastră la catedra de ştiinţe ale mediului înseamnă o mare diferenţă pentru noi.

— Vă doresc succes mai departe, spun eu.

De-abia aştept să mă întorc la Seattle. Fotograful va livra pozele la Escala, apoi se va întâlni cu Ana. Încerc să-mi controlez impulsurile de gelozie şi, deocamdată, reuşesc. Dar o să mă simt mult mai bine când o să aterizăm din nou pe Boeing Field şi o să-i găsesc pe amândoi la bar. Între timp, am o surpriză pentru Ros.

Decolăm lin; trag manşa şi *Charlie Tango* se înalţă în aer ca o pasăre graţioasă, deasupra heliportului din Portland. Ros zâmbeşte cu o încântare copilărească. Clatin din cap; habar nu aveam că poate fi atât de uşor de impresionat, dar şi eu simt o bucurie maximă la fiecare decolare. După ce termin de vorbit cu turnul de control, aud vocea distorsionată a lui Ros întrebându-mă în căşti:

— Fuziunea ta personală cum merge?

— Bine, mulţumesc.

— De aici şi casa?

— Mda. Cam aşa ceva.

Ea dă din cap şi zburăm în tăcere peste Vancouver şi WSU, dorindu-mi să ajung acasă.

— Ştiai că Andrea s-a măritat? o întreb.

Chestia asta mă enervează de când am aflat.

— Nu. Când?

— Weekendul trecut.

— A ţinut secret.

Ros pare surprinsă.

— Spune că nu mi-a zis din cauza faptului că angajaţii nu au voie să se combine între ei. Nu ştiam că avem aşa o regulă.

— E o clauză standard din contractele noastre de angajare.

— Pare un pic cam dură.

— S-a măritat cu cineva de la noi?

— Cu Damon Parker.

— Inginerul?

— Da. Putem să-l ajutăm cu cartea verde? Cred că are doar viză de muncă în acest moment.

— O să studiez problema. Deşi nu sunt sigură că există vreo scurtătură.

— Aş aprecia. Şi am o surpriză pentru tine.

Virez zece grade spre nord-est şi zburăm vreo zece minute.

— Uite!

Arăt spre punctul de la orizont care devine Mount St. Helens pe măsură ce ne apropiem. Ros chiţăie de încântare.

— Ai schimbat planul de zbor?

— Doar pentru tine.

Pe măsură ce ne apropiem, muntele domină priveliştea. Seamănă cu desenul copilăresc al unui vulcan, cu zăpadă pe creste, abrupt în vârf şi plin de copacii verzi ai Parcului Naţional Gifford.

— Uau! E chiar mai mare decât credeam, spune Ros când suntem mai aproape.

E un peisaj impresionant.

Mă apropii încet şi ne învârtim în jurul craterului, care nu mai e întreg. Peretele de nord s-a prăbuşit, ca urmare a erupţiei din 1980, Pare bizar de pustiu şi de nelumesc de aici, de sus; urmele ultimei erupţii sunt încă evidente, vizibile pe munte, pătând pădurea şi stricând peisajul.

— E uluitor. Gwen şi cu mine voiam să aducem copiii să vadă locul ăsta. Mă întreb dacă va mai erupe vreodată? se întreabă Ros, în timp ce face poze cu telefonul.

— N-am idee, dar hai acasă, acum că l-am văzut.

— Bună idee, îţi mulţumesc.

Ros îmi zâmbeşte recunoscătoare, cu ochi strălucitori.

Virez spre vest, urmând cursul râului South Fork Toutle River. Ar trebui să ajungem pe Boeing Field în 45 de minute, asta însemnând că voi avea o grămadă de timp să ajung la întâlnirea cu Ana, Elliot şi fotograful.

Cu coada ochiului, observ becul principal de alarmă clipind.

Ce mama naibii?

Becul de incendiu de la motor se aprinde şi *Charlie Tango* pierde din înălţime.

Rahat! Avem incendiu la motorul 1. Inspir profund, dar nu miros nimic. Execut repede un viraj în S ca să văd dacă e fum. O dâră de ceaţă cenuşie rămâne în urma noastră, pe traiectoria de zbor.

— Ce s-a întâmplat? Ce e asta? întreabă Ros.

— Nu vreau să intri-n panică. Avem un incendiu la unul dintre motoare.

— Poftim?

Îşi strânge geanta la piept. Opresc motorul 1 şi încerc să sting focul, în timp ce mă străduiesc să mă hotărăsc dacă ar trebui să continui drumul cu un singur motor. *Charlie Tango* e echipat să zboare cu un singur motor…

Vreau să ajung acasă.

Privesc repede relieful, căutând un loc sigur în care pot ateriza, dacă va fi nevoie. Suntem cam jos, dar văd un lac în depărtare – Silver Lake, cred. În partea de sud-est nu sunt copaci.

Sunt gata să transmit un semnal SOS, când şi cel de-al doilea bec de incendiu se aprinde.

Ce mama dracului se întâmplă!?

Devin din ce în ce mai neliniştit şi strâng cu putere manşa.

La naiba! Concentrează-te, Grey!

Fumul intră în cabină, aşa că deschid ferestrele şi verific rapid statusul tuturor instrumentelor de la bord. Acesta e luminat ca bradul de Crăciun. Asta poate însemna că sistemul electronic cedează. N-

am de ales. Va trebui să aterizăm. Am la dispoziţie o fracţiune de secundă ca să decid dacă opresc motorul sau merg mai departe pentru a coborî.

Sper din tot sufletul că pot face asta. Simt broboane de transpiraţie pe sprâncene şi le şterg cu mâna.

— Ţine-te bine, Ros. O să fie nasol.

Ros se văicăreşte, dar o ignor.

Suntem jos. Prea jos.

Dar poate că avem timp. E tot ce-mi trebuie. Un pic de timp. Înainte să explodeze.

Dau drumul manşei şi reduc acceleraţia. Intrăm în autorotaţie, coborând, şi încerc să menţin viteza pentru ca elicele să se învârtă în continuare. Ne îndreptăm vertiginos spre pământ.

Ana! Ana? Oare o voi mai vedea vreodată?

La naiba! La naiba! La naiba!

Ne apropiem de lac. Văd un luminiş. Muşchii îmi iau foc încercând să ţin manşa nemişcată.

La naiba!

O văd pe Ana într-un caleidoscop de imagini, ca în portretele fotografului: râzând, bosumflându-se, meditativă, uluitoare, superbă. *A mea.*

N-o pot pierde.

Acum! Fă-o, Grey!

Semnalizez – îndrept botul elicopterului în sus şi coada în jos, ca să reduc viteza de înaintare. Coada se împiedică în vârfurile câtorva copaci. Prin nu ştiu ce miracol, *Charlie Tango* rămâne drept, deşi accelerez. Lovim pământul, mai întâi cu coada, pe

marginea luminişului, iar elicopterul alunecă şi se izbeşte de sol, înainte de a se opri de tot, în mijlocul poienii, cu elicele sfâşiind crengile câtorva brazi din apropiere. Activez al doilea recipient cu apă pentru stingerea focului, opresc motorul şi valvele de combustibil. Apoi frânez elicele. Sting toate instrumentele electrice, mă înclin şi lovesc centura lui Ros ca să se desfacă. Apoi îi deschid portiera.

— Ieşi! Stai aplecată! ţip eu şi o împing, iar ea se desprinde de scaunul ei şi cade la pământ.

Iau extinctorul de lângă mine, ies pe partea mea şi dau fuga în spatele cabinei, ca să pulverizez CO_2 peste motoarele fumegânde. Focul se stinge repede, iar eu fac un pas înapoi.

Ros, murdară şi şocată de-a binelea, vine împleticindu-se spre mine. Eu stau şi privesc îngrozit elicopterul, mândria şi bucuria mea. Într-un gest neobişnuit de afecţiune, Ros mă cuprinde în braţe, iar eu paralizez. De-abia atunci îmi dau seama că plânge cu suspine.

— Hei! Hei! Gata! Am aterizat. Suntem în siguranţă. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

O ţin în braţe o clipă ca să o liniştesc.

— Ai reuşit, spune ea, înecându-se. Ai reuşit. La naiba! Christian! Ai aterizat!

— Ştiu.

Şi nu-mi pot crede ochilor că suntem întregi şi nevătămaţi. Mă îndepărtez de ea şi-i ofer batista din buzunarul meu.

— Ce mama dracului s-a întâmplat? spune ea, ştergându-şi lacrimile.

— Nu ştiu.

Sunt năuc. Ce mama naibii s-a întâmplat? Ambele motoare? Dar n-am timp de asta acum. Ar putea să explodeze.

— Hai să plecăm! Am oprit de urgenţă toate sistemele, dar încă are suficient combustibil să dea foc la tot muntele dacă explodează.

— Dar lucrurile mele…

— Lasă-le!

Suntem într-un mic luminiş, iar unii brazi nu mai au deja crengile din vârf. În aer se amestecă mirosul de pin proaspăt, de combustibil şi de fum înecăcios. Ne adăpostim sub copaci, la o distanţă sigură de *Charlie Tango,* şi mă scarpin în cap.

Ambele motoare?

E foarte neobişnuit să se strice amândouă. Faptul că elicopterul e intact după aterizare şi că am folosit extinctorul înseamnă că motoarele s-au păstrat şi că putem afla ce s-a întâmplat.

Dar analiza prăbuşirii vă trebuie amânată şi va fi efectuată de experţii de la Administraţia Federală Aviatică. Acum, Ros şi cu mine trebuie să decidem de avem de făcut.

Îmi şterg fruntea cu mâneca hainei şi-mi dau seama că transpir ca un porc.

— Măcar am geanta şi telefonul, mormăie Ros. Rahat! N-am semnal.

Ţine telefonul în sus, căutând semnalul.

— Tu ai? O să vină cineva să ne salveze?

— N-am avut timp să chem ajutoare.

— Deci asta înseamnă că nu.

Se bosumflă. Scot telefonul din buzunarul interior şi mă bucur când dau de cadoul Anei, dar n-am timp să mă gândesc acum la asta. Trebuie doar să mă întorc la ea.

— Când n-o să răspund la staţie, or să-şi dea seama că am dispărut. Administraţia Aviatică are planul nostru de zbor.

Nici telefonul meu nu are semnal, dar intru pe GPS şi înregistrez coordonatele noastre, cu slaba speranţă că acesta funcţionează.

— Vrei să rămânem aici sau să plecăm?

Ros se uită agitată spre împrejurimile accidentate.

— Sunt fată de la oraş, Christian. Sunt tot felul de animale sălbatice aici. Hai să mergem!

— Suntem în partea de sud a lacului. La câteva ore distanţă de şosea. Poate că vom găsi acolo pe cineva care să ne ajute.

Ros o ia la picior pe tocuri, dar îşi scoate pantofii până ajungem la şosea şi asta ne face să înaintăm lent. Din fericire, pământul e moale, dar nu şi şoseaua.

— E un centru turistic pe aici, o anunţ eu. Putem merge acolo să le cerem ajutor.

— Probabil e închis. E trecut de ora închiderii, spune Ros, cu glas tremurător.

Amândoi suntem transpiraţi şi avem nevoie de

apă. Am îndurat destule şi mă gândesc că poate ar fi fost mai bine să fi rămas în apropierea lui *Charlie Tango.* Dar cine ştie cât le-ar fi luat autorităţilor să ne găsească?

Ceasul meu arată 5:25.

— Vrei să rămânem aici şi să aşteptăm? o întreb pe Ros.

— Nici gând.

Îmi întinde pantofii ei.

— Poţi face asta?

Face un gest care imită ruperea unei crenguţe.

— Vrei să le rup tocurile? Sunt de la Manolo Blahnik.

— Te rog, fă-o!

— Bine.

Îmi simt bărbăţia pusă la încercare şi-mi folosesc toată forţa ca să rup primul toc. Cedează după o clipă sau două, la fel ca şi celălalt.

— Uite! O să-ţi cumpăr alţii când ajungem acasă.

— Vezi că ai promis!

Îşi pune din nou pantofii şi pornim la drum.

— Câţi bani ai? o întreb.

— La mine? Vreo două sute de dolari.

— Eu am vreo patru sute. Hai să vedem dacă putem face autostopul.

*

Ne oprim de multe ori pentru ca Ros să se odihnească. Mă ofer să o duc în braţe la un moment dat, însă refuză. E tăcută, dar rezistă. Mă bucur că nu s-a pierdut cu firea şi că nu a intrat în

panică, dar nu ştiu cât va mai dura asta.

Facem o pauză şi auzim zgomotul unei remorci. Ridic degetul mare, în speranţa că maşina se va opri. Apoi auzim nişte frâne şi camionul scânteietor se opreşte la câţiva metri distanţă, cu motorul pornit, aşteptându-ne.

— Se pare că ne ia cineva.

Îi surâd larg lui Ros, încercând să o menţin pe linia de plutire. Zâmbeşte slab, dar e totuşi un zâmbet. O ajut să se ridice şi aproape că o duc în braţe până la portiera din dreapta. Un tânăr cu barbă, cu o şapcă a echipei Seahawks, deschide portiera din interior.

— Sunteţi în regulă, oameni buni? ne întreabă el.

— Am avut şi zile mai bine. Încotro mergi?

— Duc camionul gol înapoi la Seattle.

— Acolo mergem şi noi. Ne iei cu tine?

— Sigur. Urcaţi!

Ros se încruntă şi şopteşte:

— N-aş fi făcut niciodată una ca asta dacă eram singură.

O ajut pe Ros să urce şi o urmez în cabină. E curat şi miroase a maşină nouă şi a pin, deşi bănuiesc că e de la odorizantul prins de bord cu un cârlig.

— Ce căutaţi aici, oameni buni? întreabă tipul, în vreme ce Ros se instalează pe bancheta confortabilă din spatele cabinei.

Pare nou-nouţă.

Mă uit la Ros, care dă uşor din cap.

— Ne-am pierdut. Ştii tu…

Dau răspunsuri vagi.

— Bine, spune el şi ştiu că nu ne crede, dar bagă în viteză şi pornim către Seattle.

— Seb mă cheamă, zice el.

— Ros.

— Christian.

Se apleacă şi ne strânge mâinile.

— Vă e sete? întreabă el.

— Da, spunem amândoi într-un glas.

— În spate e un frigider mic. O să găsiţi nişte San Pellegrino pe acolo.

San Pellegrino?

Ros scoate două sticle şi bem cu poftă. N-am ştiut niciodată că apa minerală e atât de bună.

Observ un microfon atârnat de plafon.

— Staţie radio? întreb.

— Da. Dar nu funcţionează. E nou. Să-l ia naiba!

Îl pocneşte uşor cu încheieturile degetelor.

— Tot camionul e nou. E prima lui cursă.

De-asta conduce atât de încet.

Mă uit la ceas. E 7:35. Bateria telefonului mi-a murit. Şi a lui Ros. *La naiba!*

— Ai vreun telefon mobil? îl întreb pe Seb.

— Nici gând. Vreau ca fosta mea nevastă să mă lase-n pace. Când mă aflu în camion, suntem doar eu şi drumul.

Dau din cap.

La naiba! Cred că Ana e îngrijorată. Dar o s-o sperii şi mai rău dacă-i spun ce s-a întâmplat

înainte să mă vadă. Şi probabil că e la bar. Cu José Rodriguez. Sper că Elliot şi Katherine vor sta cu ochii pe el.

Trist şi un pic neputincios, mă uit afară, la peisaj. În scurt timp vom intra pe I-5 şi apoi vom ajunge acasă.

— Vă e foame, oameni buni? Am nişte sandvişuri cu kale şi quinoa în frigider, mi-au rămas de la prânz.

— Eşti foarte amabil. Mulţumesc, Seb.

— Vă deranjează nişte muzică pe drum? întreabă el când terminăm de mâncat.

Ah, la naiba!

— Sigur că nu, spune Ros, dar îmi dau seama că se îndoieşte. Seb caută la radio un post de jazz. Notele blânde ale saxofonului lui Charlie Parker, cântând „AII the Things You Are", răsună în cabină. „AII The Things You Are".

Ana. Oare îi e dor de mine?

Sunt pe şosea, cu un camionagiu mâncător de kale şi quinoa, care ascultă jazz mişto. Nu mă aşteptam ca ziua mea să meargă în felul acesta. Îi arunc lui Ros o privire scurtă. S-a cuibărit pe banchetă şi a adormit. Respir uşurat şi închid ochii.

Dacă n-aş fi putut ateriza…

Iisuse! Familia lui Ros ar fi fost devastată.

Ambele motoare?

Care e probabilitatea?

Iar *Charlie Tango* tocmai fusese verificat.

Ceva nu iese la socoteală.

Zgomotul motorului se aude la nesfârşit. Billie Holiday cântă. Vocea ei e liniştitoare, ca un cântec de leagăn. „You’re My Thrill”.

Charlie Tango se prăbuşeşte.
Trag de manşă.
Nu! Nu! Nu!
Aud o femeie ţipând.
Ţipând.
Ana. Ţipând.
Nu!
E fum. Fum înecăcios.
Şi ne prăbuşim.
Nu pot opri chestia asta.
Ana ţipă.
Nu! Nu! Nu!
Şi *Charlie Tango* se izbeşte de pământ.
Nimic.
Negru.
Tăcere.
Nimic.

Mă trezesc brusc, gemând. E întuneric, în afara vreunei lumini întâmplătoare de pe autostradă. Sunt în camion.

— Hei!

E Seb.

— Scuze. Cred că am aţipit.

— Nicio problemă. Cred că sunteţi frânţi de oboseală. Prietena ta doarme încă.

Ros doarme dusă pe bancheta din spate.

— Unde suntem?

— Allentown.

— Poftim? Excelent!

Mă uit pe geam şi văd că suntem încă pe I-5, dar luminile oraşului Seattle se zăresc în depărtare. Maşinile trec vâjâind pe lângă noi. Cred că ăsta e cel mai lent mijloc de transport cu care am mers vreodată.

— Unde mai exact trebuie să ajungi în Seattle?

— La docuri. Debarcaderul 46.

— Corect. Poţi să ne laşi în oraş? Luăm un taxi.

— Nicio problemă.

— Ai făcut asta dintotdeauna?

— Nu. Am făcut câte puţin din toate. Dar camionul ăsta... Camionul ăsta e al meu şi muncesc pentru mine.

— Ah! Antreprenor.

— Exact!

— Şi eu mă ocup puţin cu asta.

— Într-o bună zi, o să am o flotă întreagă de camioane.

Bate cu mâinile în volan.

— Sper să ai.

*

Seb ne lasă la Union Station.

— Mulţumim. Mulţumim. Mulţumim, spune Ros când ne dăm jos din camion.

Îi întind 400 de dolari.

— Nu-ţi pot lua banii, Christian, zice Seb, ridicând

mâna şi refuzând banii.

— Atunci, iată cartea mea de vizită.

Scot cartea de vizită din portofel şi i-o ofer.

— Sună-mă! Şi putem discuta despre flota pe care ţi-o doreşti.

— Sigur, spune Seb, fără să se uite la ea. Mă bucur că v-am cunoscut, oameni buni.

— Mulţumim. Ne-ai salvat viaţa.

După asta închid portiera şi-i fac cu mâna.

— Tipul ăsta era adevărat? face Ros.

— Slavă Cerului că a apărut! Hai să luăm un taxi!

În douăzeci de minute ajungem acasă la Ros, care, din fericire, e aproape de Escala.

— Data viitoare când mergem la Portland, putem să luăm trenul?

— Absolut!

— Te-ai descurcat minunat, Christian.

— Şi tu la fel.

— O s-o sun pe Andrea ca să o anunţ că suntem teferi.

— Andrea?

— Ea îţi poate suna familia. Sunt sigură că sunt îngrijoraţi. Ne vedem mâine la petrecerea ta.

Familia mea? Nu-şi fac ei griji pentru mine.

— Ne vedem mâine.

Se apleacă şi mă sărută pe obraz.

— Noapte bună!

Sunt mişcat. E prima oară când face asta. O privesc cum străbate curtea şi intră în blocul ei.

— Ros! o aud strigând pe Gwen, care dă năvală pe uşa dublă de la intrare şi o strânge pe Ros în braţe.

Le fac cu mâna şi-l rog pe taximetrist să mă ducă acasă.

La intrarea în clădirea mea sunt o mulţime de fotografi. Cred că se-ntâmplă ceva. Plătesc, cobor din taxi şi ţin capul în jos, îndreptându-mă spre uşa de la intrare.

— Iată-l!

— Christian Grey.

— E aici!

Flash-urile mă ameţesc, dar reuşesc să intru relativ teafăr. Sigur nu sunt aici pentru mine? Poate că mai e cineva în blocul acesta care merită atâta atenţie? Din fericire, liftul e liber. După ce intru, îmi scot pantofii şi şosetele. Mă dor picioarele şi e o uşurare să umblu desculţ. Mă uit la pantofi. Probabil că n-o să-i mai port niciodată.

Biata Ros! Mâine o să aibă bătături.

Nu-mi închipui că Ana e acasă. Probabil că e încă la bar. O să mă duc după ea după ce-mi încarc telefonul, îmi schimb cămaşa şi poate fac un duş. Îmi scot sacoul când uşile liftului se deschid şi intru în foaier.

Televizorul se aude din salon.

Ciudat!

Intru în living.

Toată familia mea e strânsă acolo.

— Christian! ţipă Grace şi vine spre mine ca o furtună tropicală, astfel că mă văd obligat să arunc sacoul şi pantofii ca să o prind în braţe.

Îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu şi mă sărută cu toată forţa pe obraz, strângându-mă la piept. Din toate puterile.

Ce mama dracului?

— Mamă?

— Credeam că n-o să te mai văd niciodată, şopteşte Grace.

— Mamă, sunt aici, o liniştesc eu, uluit.

Nu vede că sunt teafăr?

— Am murit de o mie de ori astăzi.

Vocea i se frânge la ultimul cuvânt rostit şi începe să suspine. O strâng şi mai tare în braţe. N-am văzut-o niciodată aşa. Mama mea. Mă ţine în braţe. E tare bine.

— Ah, Christian, plânge ea şi mă îmbrăţişează de parcă n-ar vrea să-mi mai dea niciodată drumul, hohotind lângă gâtul meu.

Închid ochii şi o legăn uşor.

— E viu! La naiba, eşti aici!

Tata apare din biroul lui Taylor, urmat de acesta. Carrick vine către mine şi mama şi ne îmbrăţişează pe amândoi.

— Tată?

Apoi vine şi Mia. Ne îmbrăţişează pe toţi.

Dumnezeule!

O îmbrăţişare de familie.

Când s-a mai întâmplat aşa ceva?

Niciodată!

Carrick se desprinde primul, ştergându-se la ochi.

Plânge?

Mia şi Grace se dau înapoi.

— Îmi pare rău, spune Grace.

— Hei, mamă, e în regulă, zic eu, stânjenit de această atenţie nedorită.

— Unde ai fost? Ce-ai păţit? strigă ea şi-şi pune mâinile în cap, încă plângând.

— Mamă!

O trag la mine în braţe, o sărut pe cap şi o mai îmbrăţişez o dată.

— Sunt aici. Sunt teafăr. Doar că mi-a luat o veşnicie să mă întorc de la Portland. Ce-i cu tot comitetul ăsta de întâmpinare?

Ridic privirea şi o zăresc. Cu ochii mari, atât de frumoasă! Cu lacrimile şiroindu-i pe obraz. Ana mea.

— Mamă, sunt bine, îi zic lui Grace. Ce s-a întâmplat?

Îmi cuprinde faţa şi-mi vorbeşte de parcă încă aş fi un copil.

— Christian, ai fost dat dispărut. Planul tău de zbor… nu te-ai mai întors la Seattle. De ce n-ai luat legătura cu noi?

— Nu credeam că va dura atât de mult.

— De ce nu ne-ai sunat?

— N-am mai avut baterie.

— Nu te-ai oprit. Nu puteai să suni cu taxă

inversă?

— Mamă, e o poveste lungă.

— Ah, Christian! Să nu-mi mai faci niciodată asta! Pricepi?

— Da, mamă.

Îi şterg lacrimile cu degetele şi o îmbrăţişez din nou. E tare bine să o ţin în braţe pe femeia care mi-a salvat viaţa. Se dă înapoi, iar Mia mă ia în braţe. Cu putere. Apoi mă pocneşte peste piept.

Au!

— Ne-ai speriat îngrozitor! strigă ea printre lacrimi.

O liniştesc şi-i spun că acum sunt aici.

Elliot, care e greţos de bronzat şi plesneşte de sănătate, proaspăt sosit din vacanţă, mă îmbrăţişează.

Doamne! Şi tu, Brutus? Mă plesneşte cu forţă peste spinare.

— Cât mă bucur să te văd, spune el, tare şi răguşit.

Are vocea plină de emoţie.

Simt un nod în gât.

Asta e familia mea.

Le pasă. Le pasă, fir-ar să fie!

Toţi şi-au făcut griji pentru mine.

Familia e pe primul loc.

Fac un pas înapoi şi mă uit la Ana. Katherine stă în spatele ei, mângâindu-i părul. Nu aud ce spune.

— Acum o să-mi salut iubita, le spun părinţilor mei, înainte să mă pierd cu firea.

Mama îmi zâmbeşte printre lacrimi, apoi ea şi Carrick se dau la o parte. Mă duc spre Ana, iar ea se ridică de pe canapea. Se clatină un pic pe picioare. Cred că vrea să fie sigură că sunt eu, în carne şi oase. Încă plânge, dar dintr-odată se repede înspre mine şi mă cuprinde în braţe.

— Christian! suspină ea.

— Şşş, şoptesc eu şi, strângând-o la piept, mă bucur să-i simt trupul micuţ şi delicat lipit de al meu.

Îi sunt recunoscător pentru tot ce-nseamnă ea pentru mine. *Ana. Iubirea mea.*

Îmi îngrop faţa în părul ei şi inspir parfumul ei atât de dulce. Îşi ridică chipul minunat, plin de lacrimi către mine, iar eu o sărut uşor pe buze.

— Bună, şoptesc.

— Bună, spune ea, cu glas răguşit.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Un pic.

Îşi trage nasul.

— Îmi dau seama.

Îi şterg lacrimile cu degetele.

— Credeam… Credeam…

Suspină.

— Îmi dau seama. Şşş… Sunt aici. Sunt aici.

O strâng în braţe şi o sărut din nou. Are întotdeauna buzele atât de moi după ce a plâns!

— Te simţi bine? întreabă ea şi mă pipăie.

Simt peste tot. Dar nu mă deranjează; îmi place atingerea ei. Întunericul a dispărut de mult timp.

— Mă simt bine. Nu mai plec nicăieri.

— Ah, slavă Cerului!

Îşi prinde braţele în jurul taliei mele şi mă ţine strâns.

La naiba! Trebuie să fac un duş. Dar ei nu pare să-i pese.

— Ţi-e foame? Vrei ceva de băut? întreabă ea.

— Da.

Încearcă să se desprindă de mine, dar nu sunt gata să-i dau drumul. O ţin lângă mine şi-i întind mâna fotografului, care se plimbă prin cameră.

— Domnule Grey, spune José.

— Christian, te rog.

— Christian, bine-ai venit înapoi! Mă bucur că eşti teafăr şi… ăăă… mulţumesc pentru găzduire.

— Nicio problemă.

Doar ţine-te departe de iubita mea!

Gail ne întrerupe. Pare răvăşită. Şi ea a plâns.

Rahat! Doamna Jones? Mi se înmoaie sufletul.

— Ce să vă aduc, domnule Grey? întreabă ea, ştergându-şi ochii cu un şerveţel.

— O bere, te rog, Gail. Budvar, şi ceva de mâncare.

— Îţi aduc eu, spune Ana.

— Nu, nu pleca!

O strâng şi mai tare lângă mine. Puştii Kavanagh sunt următorii: Ethan şi Katherine. Lui îi strâng mâna, iar pe Katherine o sărut pe obraz. Arată bine. În mod evident, Barbados şi Elliot îi priesc de minune. Doamna Jones se întoarce şi-mi întinde o

bere. Refuz paharul şi beau îndelung, direct din sticla de Budvar.

E atât de bună!

Toţi oamenii ăştia sunt aici pentru mine. Mă simt ca fiul rătăcit şi regăsit.

Poate că asta sunt, de fapt...

— Mă mir că nu vrei ceva mai tare, spune Elliot. Deci, ce naiba ai păţit? N-am aflat decât când m-a sunat tata să-mi spună că zburătoarea a fost dată dispărută.

— Elliot! îl admonestează Grace.

— Elicopterul!

Pentru numele lui Dumnezeu, Elliot! Urăsc cuvântul „zburătoare”. Ştie şi el asta. Rânjeşte şi mă trezesc rânjind şi eu.

— Haideţi să ne aşezăm şi vă povestesc!

Mă aşez cu Ana lângă mine şi tot clanul ni se alătură. Sorb îndelung din bere şi-l zăresc pe Taylor în fundal. Dau din cap în semn de salut, iar el face la fel.

Slavă cerului că nu plânge! Nu cred că aş fi suportat aşa ceva.

— Fiica ta ce face? îl întreb.

— E bine acum. Alarmă falsă, domnule.

— Foarte bine.

— Mă bucur că v-aţi întors, domnule. Asta e tot?

— Avem un elicopter de recuperat.

— Acum? Sau e mai bine mâine dimineaţă?

— Dimineaţă, cred, Taylor.

— Prea bine, domnule Grey. Altceva, domnule?

Scutur din cap şi ridic sticla spre el. Putem discuta dimineaţă. Îmi zâmbeşte călduros şi iese.

— Christian, ce s-a întâmplat? întreabă Carrick.

De pe canapea, încep să-i pun la curent cu rezumatul aterizării mele forţate.

— Incendiu? La ambele motoare?

Carrick e şocat.

— Dap.

— Rahat! Dar credeam că… spune tata.

— Ştiu, îl întrerup eu. A fost un noroc pur că zburam atât de jos.

Ana se cutremură lângă mine, iar eu îmi pun un braţ în jurul ei.

— Ţi-e frig? o întreb, iar ea mă strânge de mână şi scutură din cap.

— Cum ai stins incendiul? întreabă Katherine.

— Cu extinctorul. Trebuie să le avem cu noi… prin lege, răspund, dar nu mă aşteptam la întrebare.

Nu-i spun că am folosit recipientele de apă.

— De ce nu ne-ai sunat, de ce n-ai folosit staţia? întreabă mama.

Îi explic că a trebuit să închid toate sistemele din cauza incendiului. Cu toate instrumentele electronice oprite, nu puteam transmite nimic prin staţie şi nu aveam nici semnal la mobile. Lângă mine, Ana este încordată. O ridic la mine în poală.

— Şi cum te-ai întors în Seattle? zice mama şi atunci le povestesc despre Seb.

— Ne-a luat o veşnicie. Nu avea telefon mobil,

ciudat, dar adevărat. Nu mi-am dat seama.

Mă uit la chipurile îngrijorate ale membrilor familiei mele şi mă opresc asupra mamei.

— Că o să ne-ngrijorăm? O, Christian! Ne-am ieşit din minţi de îngrijorare!

E supărată şi, pentru prima oară, mă simt un pic vinovat. Îmi aduc aminte de discursul lui Flynn despre legăturile puternice de familie în cazul copiilor adoptaţi.

— Ai ajuns la ştiri, frăţioare, spune Elliot.

— Da. Mi-am dat seama de asta când am ajuns la intrare şi am văzut fotografii adunaţi acolo. Îmi pare rău, mamă… trebuia să opresc un şofer şi să-i cer telefonul. Dar eram nerăbdător să mă întorc acasă.

Grace clatină din cap.

— Mă bucur că eşti întreg, dragule.

Ana se lipeşte de mine. Cred că e obosită.

— Ambele motoare? mormăie Carrick din nou, nevenindu-i să creadă.

— Imaginează-ţi!

Ridic din umeri şi o mângâi pe Ana pe spate. Ea îşi trage nasul din nou.

— Hei, murmur eu şi-i ridic bărbia. Încetează cu plânsul!

Îşi şterge nasul cu mâna.

— Încetează să mai dispari, spune ea.

— Defecţiune electrică. E ciudat, nu-i aşa? nu se lasă Carrick.

— Da, mi-a trecut şi mie prin cap, tată. Dar acum

aş vrea să mă duc la culcare şi să mă gândesc la toată porcăria asta mâine.

— Deci presa ştie că Christian Grey a fost găsit viu şi nevătămat, comentează Katherine, ridicându-şi privirea din telefon.

Păi, mi-au făcut poze când am venit acasă.

— Da. Andrea şi oamenii mei de la PR se vor ocupa de ziarişti. Ros a sunat-o după ce am lăsat-o acasă.

Sam se va simţi ca peştele în apă cu toată atenţia asta pe care o va primi.

— Da, Andrea m-a sunat şi pe mine să-mi spună că eşti încă în viaţă, zice Carrick rânjind.

— Trebuie să-i dau o mărire de salariu, mormăi eu. Hai că e târziu!

— Cred că asta e o aluzie, doamnelor şi domnilor. Dragul meu frăţior trebuie să-şi facă somnul de frumuseţe.

Elliot îmi face cu ochiul.

Du-te dracului, frate!

— Cary, fiul meu e-ntreg, anunţă mama. Poţi să mă duci acasă acum.

— Da. Cred că tuturor ne-ar prinde bine un pic de somn, răspunde Carrick, zâmbindu-i.

— Rămâneţi, le spun eu.

E destul loc.

— Nu, dragule, vreau să ajung acasă. Acum că ştiu că eşti teafăr. O pun pe Ana pe canapea şi mă ridic. Toată lumea face la fel.

Mama mă mai îmbrăţişează o dată şi eu o

îmbrăţişez pe ea.

— Mi-am făcut atâtea griji, dragule, şopteşte ea.

— Sunt în regulă, mamă.

— Da, aşa cred şi eu, spune ea, uitându-se spre Ana şi zâmbindu-i. După un la revedere prelungit, îmi conduc rudele, pe Katherine şi pe Ethan până la lift. Uşile se închid şi rămân în foaier numai cu Ana. *Rahat!* Şi cu José. Care se plimbă prin hol.

— Uitaţi! Eu o să mă culc. Vă las singuri, oameni buni, zice el.

— Ştii unde să te duci? îl întreb.

El dă din cap.

— Da, menajera…

— Doamna Jones, spune Ana.

— Mda, doamna Jones, mi-a arătat mai devreme. Ai un apartament superb, Christian.

— Mulţumesc, îi răspund, apoi îmi pun braţul în jurul Anei şi o sărut pe păr. O să mănânc ce mi-a pregătit doamna Jones. Noapte bună, José!

Mă întorc şi-l las cu iubita mea.

Ar fi tâmpit să încerce ceva acum.

Şi mi-e foame.

Doamna Jones îmi oferă un sandviş cu şuncă şi caşcaval, cu salată şi maioneză.

— Mulţumesc, îi zic. Du-te la culcare!

— Da, domnule, spune ea, cu un surâs dulce. Mă bucur că sunteţi din nou printre noi.

Pleacă, iar eu mă plimb prin living, uitându-mă la Rodriguez şi la Ana.

Îmi termin sandvişul, iar el o îmbrăţişează,

închizând ochii.

O adoră.

Cum de nu vede asta?

Îşi ia la revedere, apoi se răsuceşte şi mă vede uitându-mă la ea. Vine spre mine, apoi se opreşte, privindu-mă fix.

O sorb din priviri. E distrusă şi înlăcrimată şi nu mi s-a părut niciodată mai frumoasă. E o imagine de-a dreptul încântătoare.

E acasă.

Acasă la mine.

Simt cum îmi arde gâtul.

— E încă tare îndrăgostit de tine, murmur eu, ca să-mi abat atenţia de la sentimentele puternice pe care le am faţă de ea.

— Şi cum ţi-ai dat seama de asta, domnule Grey?

— Recunosc simptomele, domnişoară. Cred că sufăr şi eu de aceeaşi boală.

Te iubesc.

Deschide ochii larg. Cu o expresie serioasă.

— Credeam că n-o să te mai văd niciodată, şopteşte ea.

Ah, iubito! Nodul din gât devine şi mai nesuferit.

— N-a fost atât de rău pe cât pare, încerc eu să o liniştesc.

Îmi ia sacoul şi pantofii de unde le-am aruncat pe podea şi vine către mine.

— Iau eu asta, spun, recuperându-mi haina.

Şi stăm pur şi simplu acolo, privindu-ne.

E chiar aici.

Mă aştepta.

Te aştepta, Grey. Când credeam că pe mine nu mă va aştepta nimeni niciodată.

O trag la mine în braţe.

— Christian, se îneacă ea şi începe din nou să plângă.

— Şşş

O sărut pe păr.

— Ştii, în cele câteva secunde de teroare de dinaintea aterizării, m-am gândit numai la tine. Tu eşti talismanul meu, Ana.

— Credeam că te-am pierdut, spune ea.

Şi stăm acolo. În tăcere. Ţinându-ne în braţe. Îmi amintesc cum am dansat cu ea chiar în camera aceasta.

Vrăjitorie.

E un moment pe care mi-l voi aminti mereu. Ca acesta. Şi n-o s-o las niciodată să plece.

Ea dă drumul pantofilor, iar eu mă sperii când aceştia se lovesc de podea.

— Hai să faci duş cu mine!

Sunt murdar de la maratonul de azi.

— Bine.

Înalţă privirea, dar nu-mi dă drumul. Îi ridic bărbia.

— Ştii, chiar şi plânsă eşti frumoasă, Ana Steele.

O sărut cu tandreţe.

— Şi ai buze atât de moi!

O sărut din nou, luând tot ce are de oferit. Îşi trece degetele prin părul meu.

— Trebuie să pun haina asta jos, şoptesc eu.

— Arunc-o, spune ea, lângă buzele mele.

— Nu pot.

Se dă în spate şi înclină din cap, surprinsă. Îi dau drumul.

— Iată de ce!

Şi din buzunarul interior scot cadoul ei pentru mine.

Sâmbătă,
18 iunie 2011

Ana se uită la ceas şi face un pas înapoi, în timp ce eu pun sacoul pe canapea şi aşez cutia deasupra lui.

Ce se-ntâmplă?

— Deschide-o, şopteşte ea.

— Speram să spui asta. Chestia asta m-a scos din minţi.

Zâmbeşte larg şi-şi muşcă buza şi, dacă nu mă înşel, e puţin emoţionată.

De ce?

Îi surâd ca să o liniştesc, apoi desfac ambalajul şi deschid cutia.

Înăuntru e un breloc cu o imagine digitală a oraşului Seattle, care clipeşte intermitent. Îl scot din cutie, întrebându-mă ce semnificaţie poate avea, dar sunt pierdut. N-am nici cea mai vagă idee.

Îi cer Anei un indiciu, din priviri.

— Întoarce-l, spune ea.

Îl întorc. Şi cuvântul „DA” licăreşte intermitent.

Da.

Da.

DA.

Un simplu cuvânt. Cu o însemnătate profundă.

Care-mi schimbă viaţa.

Chiar aici. Chiar acum.

Inima mi-o ia la trap şi mă uit la Ana, sperând să însemne ce cred eu că înseamnă.

— La mulţi ani, şopteşte ea.

— Te măriţi cu mine?

Nu-mi vine să cred.

Ea dă din cap.

Tot nu-mi vine să cred.

— Spune-o!

Trebuie să o aud din gura ei.

— Da, mă mărit cu tine.

Bucuria îmi aprinde inima – creierul, trupul, sufletul. E fericire pură. E ceva copleşitor. Plin de încântare, mă duc repede şi o iau e în braţe, învârtind-o şi râzând. Ea se prinde de bicepşii mei, cu ochi strălucitori, râzând la rândul ei.

Mă opresc, o aşez jos, apoi îi cuprind faţa şi i-o sărut. Buzele mele le ating uşor pe ale ei şi se deschide pentru mine, ca o floare: dulcea mea Anastasia.

— Ah, Ana, şoptesc eu, în adoraţie, şi-mi trec buzele peste colţul gurii.

— Credeam că te-am pierdut, zice ea, un pic ameţită.

— Iubito, va trebui să se inventeze ceva mai mult decât un 135 defect ca să mă ţină departe de tine.

— 135?

— *Charlie Tango.* E un Eurocopter EC_{135}, cel mai sigur din clasa sa.

Dar nu şi azi.

— Stai aşa, spun eu, ridicând brelocul. Mi-ai dat asta înainte să ne-ntâlnim cu Flynn.

Zâmbeşte cu un strop de înfumurare şi dă din cap.

Cum?

Anastasia Steele!

— Voiam să ştii că, indiferent ce spune Flynn, pentru mine nu se schimbă nimic.

— Deci seara trecută, când te imploram să-mi dai un răspuns, îl aveam deja?

Simt că mi-am pierdut suflul. Sunt entuziasmat de-a binelea, dar şi un pic supărat.

Ce naiba?

Nu ştiu dacă să mă supăr sau să sărbătoresc. Mă derutează, chiar şi acum.

Ei bine, Grey, ce-ai de gând să faci în privinţa asta?

— Toată tensiunea asta, murmur eu întunecat.

Ea îmi zâmbeşte tâmp şi ridică din umeri din nou.

— Ah, nu încerca să fii drăgălaşă cu mine, domnişoară Steele. În acest moment, vreau să…

Am avut răspunsul în tot acest timp.

O vreau pe ea.

Aici.

Acum.

Nu. Stai aşa!

— Nu-mi vine să cred că m-ai lăsat să aştept.

Mă priveşte în timp ce-mi pun la cale planul. Ceva pe măsura acestui tupeu.

— Cred că se impune o mică pedeapsă, domnişoară Steele.

Am o voce joasă. Prevestitoare de lucruri dubioase.

Ana face un pas în spate. Are de gând să fugă?

— Acesta e jocul? Pentru că te voi prinde.

Are un surâs jucăuş şi molipsitor.

— Şi-ţi muşti buza, adaug.

Mai face un pas în spate şi se întoarce ca să o ia la goană, dar eu mă grăbesc şi o prind. Ea chiţăie, iar eu o arunc peste umăr şi mă îndrept spre baia mea – nu, spre baia *noastră.*

— Christian!

Mă plesneşte la fund.

O plesnesc şi eu. Cu toată puterea.

— Au! ţipă ea.

— Hai să facem duş, spun eu, cărând-o în spinare pe coridor.

— Lasă-mă jos!

Se zbate pe umărul meu, dar braţul meu i-a încătuşat coapsele. Gemetele şi chicotelile ei mă fac să râd. Îi place chestia asta la nebunie.

Şi mie la fel.

Zâmbesc larg şi deschid uşa băii.

— Ţii mult la pantofii ăştia? o întreb.

Par destul de scumpi.

— Aş prefera să atingă pământul.

Vorbeşte înăbuşit. Cred că se preface scandalizată şi, în acelaşi timp, încearcă să nu râdă.

— Dorinţa ta e poruncă pentru mine, domnişoară Steele.

Îi scot pantofii şi-i arunc pe gresie. Îmi golesc buzunarele: telefonul, cheile, portofelul, dar mai ales noul meu breloc. Nu vreau să-l ud. Cu buzunarele goale, intru în duş, cu Ana pe umăr.

— Christian! ţipă ea.

O ignor şi dau drumul la apă, care se revarsă peste amândoi, dar mai ales peste spinarea Anei. E rece. Ea chiţăie şi râde în acelaşi timp, zbătându-se pe umărul meu.

— Nu! Lasă-mă jos! spune ea printre chicoteli.

Mă mai plesneşte o dată la fund şi mă îndur de soarta ei.

Îi dau drumul şi îi las trupul îmbrăcat şi ud să alunece peste trupul meu.

E roşie la faţă. Are ochii strălucitori, minunaţi. E captivantă.

Ah, iubito!

Ai spus da.

Îi cuprind faţa şi o sărut, lipindu-mi tandru buzele de ale ei. Îi venerez gura, i-o savurez. Închide ochii şi-mi acceptă sărutările, sărutându-mă şi ea cu o

dulce disperare sub apa care curge.

Apa s-a mai încălzit acum şi Ana îşi bagă mâinile pe sub cămaşa mea udă leoarcă. Mi-o scoate din pantaloni. Iar eu gem în gura ei, dar nu mă pot opri din sărutat.

Nu pot să încetez să o iubesc.

Nu voi înceta niciodată să o iubesc.

Niciodată.

Încetişor, începe să-mi deschidă nasturii cămăşii, iar eu mă întind după fermoarul rochiei ei. I-l desfac, simţindu-i trupul cald la atingerea degetelor mele.

Ah! Atingerea ei... Vreau mai mult. O sărut apăsat, iar limba mea îi explorează gura.

Geme şi-mi deschide brusc cămaşa, iar nasturii zboară şi aterizează în cabina de duş.

Uau!

Ana!

Îmi trage cămaşa pe umeri şi mă lipeşte de faianţă. Dar nu mi-o poate scoate.

— Butonii.

Ridic încheieturile. Degetele ei îi desfac cu uşurinţă, lăsându-i să cadă pe jos, urmaţi de cămaşă. Mâinile ei înflăcărate ajung la talia pantalonilor.

O, *nu!*

Încă nu...

O prind de umeri şi o răsucesc, ca să pot ajunge mai lesne la fermoar. I-l deschid de tot şi-i trag rochia în jos, chiar sub sâni. Încă are mâinile

captive în mâneci, ceea ce-i îngrădeşte mişcările.

Îmi place asta.

Îi dau la o parte părul ud de pe gât, mă aplec şi, cu limba, gust apa care-i curge pe piele, de la gât până la rădăcina părului.

Are un gust atât de bun!

Îmi trec buzele peste umărul ei, sărutând-o, sugând-o, iar erecţia începe să-mi împungă pantalonii. Ea îşi pune mâinile pe faianţă şi geme în vreme ce eu îi sărut locul meu preferat, acela din spatele. Urechii. Îi deschid uşor sutienul şi i-l dau jos, cuprinzându-i apoi sânii cu mâinile. Gem de încântare. Are nişte ţâţe grozave.

Care reacţionează la atingerea mea.

— Eşti atât de frumoasă, îi şoptesc eu la ureche.

Ea îşi înclină capul într-o parte, lăsând la vedere gâtul, apoi îşi lipeşte sânii de palmele mele. Se răsuceşte, încă prizonieră în propria rochie, şi-mi găseşte erecţia.

Inspir profund şi-mi împing penisul nerăbdător în mâinile ei. Atingerea degetelor ei prin pantalonii uzi e de-a dreptul erotică.

O trag uşor de sfârcuri, mai întâi între degetul mare şi arătător, apoi le ciupesc uşor. Ea scânceşte, tare şi clar, iar sfârcurile se întăresc şi se alungesc sub atingerea mea.

— Da, şoptesc eu.

Hai să te aud, iubito!

O răsucesc şi-mi lipesc buzele de ale ei, dezbrăcând-o de rochie şi de chiloţi, lăsând-o goală

în faţa ochilor mei; hainele ei s-au transformat într-o grămăjoară udă la picioarele noastre.

Ia gelul de duş şi-şi toarnă puţin în palmă. Ridică privirea la mine, cerându-mi permisiunea, şi aşteaptă.

Bine. O să facem asta.

Inspir adânc şi dau din cap.

Cu o tandreţe dureroasă, îmi pune o mână pe piept. Încremenesc, iar ea întinde uşor săpunul, desenându-mi cerculeţe pe piele. Întunericul nu spune nimic.

Dar eu sunt încordat.

Tot.

La naiba!

Relaxează-te, Grey!

Nu vrea să-ţi facă niciun rău.

După o clipă, o prind de şolduri şi îi privesc chipul. Concentrarea. Compasiunea. Totul e acolo. Respiraţia mi se accelerează. Dar e în regulă. Pot să îndur.

— E în regulă? întreabă ea.

— Da, şoptesc eu.

Îşi trece mâinile peste trupul meu, ca să mă spele la subsuori, pe coaste, în jos pe abdomen, şi apoi mai jos, înspre talia pantalonilor. Expir.

— E rândul meu.

Ieşim de sub jet şi mă întind să iau şamponul. Îi pun puţin şampon în păr şi încep să o masez. Închide ochii şi mormăie de plăcere.

Chicotesc, e o chestie foarte plăcută.

— Îţi place?

— Hmm…

— Şi mie.

O sărut pe frunte şi continui să-i masez pielea capului.

— Întoarce-te!

Se supune imediat, iar eu o spăl în continuare pe păr. Când termin, are capul plin de clăbuc. O bag din nou sub duş.

— Lasă-ţi capul pe spate!

Ana mă ascultă, iar eu îi limpezesc părul.

Nimic nu-mi place mai mult decât să am grijă de iubita mea.

În toate sensurile.

Se răsuceşte şi mă prinde de talia pantalonilor.

— Vreau să te spăl de sus până jos, spune ea.

Ridic mâinile, în semn de capitulare.

Sunt al tău, Ana. Ia-mă!

Mă dezbracă, eliberându-mi erecţia – iar pantalonii şi boxerii mei se alătură grămezii de haine de pe jos.

— Pare că te bucuri că mă vezi, zice ea.

— Mă bucur întotdeauna să te văd, domnişoară Steele.

Zâmbim unul la altul, apoi ia un burete şi-l săpuneşte. Mă surprinde puţin când începe să mă spele pe piept şi coboară spre penisul meu nerăbdător.

O, da!

Dă drumul buretelui şi pune mâinile pe mine.

La naiba!

Închid ochii, în timp ce ea îşi strânge degetele în jurul erecţiei mele. Îmi încordez şoldurile şi gem. Exact aşa vreau să-mi petrec primele ore ale dimineţii de sâmbătă, după ce-am trecut pe lângă moarte.

Stai!

Deschid ochii şi o privesc fix.

— E sâmbătă.

O cuprind de talie, o trag lângă mine şi o sărut.

Fără prezervative.

Mâna mea, udă şi alunecoasă, îi coboară pe trup, pe sâni, pe abdomen, până la sex. O tachinez cu degetele, în timp ce-i devorez gura şi limba, ţinându-i capul cu cealaltă mână. Îi strecor degetele înăuntru, iar ea geme aproape de buzele mele.

— Da, şuier eu.

E pregătită. O ridic, cu mâinile pe spatele ei.

— Încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu, iubito!

Face cum i-am spus, învăluindu-mă ca o mătase caldă, jilavă. O lipesc de perete.

Pielea mea se atinge de a ei.

— Deschide ochii. Vreau să te văd.

Ridică privirea la mine, cu pupilele largi şi pline de dorinţă. O pătrund uşor, fără să-mi iau ochii de la ea. Mă opresc. Ţinând-o lipită de mine. Simţind-o.

— Eşti a mea, Anastasia.

— Întotdeauna.

Răspunsul ei mă face să mă simt stăpânul lumii.

— Şi acum putem să-i anunţăm şi pe ceilalţi, pentru că ai spus da.

Mă înclin, o sărut şi ies din ea, luându-mi un răgaz. Savurând.

Închide ochii şi-şi dă capul pe spate, în timp ce ne mişcăm la unison.

Noi.

Împreună.

Ca unul singur.

Măresc ritmul. Am nevoie de mai mult. Am nevoie de ea. Mă bucur de ea. O iubesc. Micile ei ţipete mă excită, spunându-mi că e din ce în ce mai excitată. Datorită mie. Trăgându-şi-o cu mine.

Ţipă când îşi dă drumul, cu capul sprijinit de perete, iar eu o urmez, atingând orgasmul şi îngropându-mi faţa în gâtul ei.

Mă las uşor în jos, în timp ce jetul de apă curge peste noi. Îi ţin faţa în mâinile mele şi-mi dau seama că plânge.

Iubito!

Îi sărut lacrimile ca să le şterg.

Ea se întoarce cu spatele la mine şi niciunul dintre noi nu spune nimic. Tăcerea noastră e de aur. Linişte. După toată harababura din după-amiaza şi seara asta, după aterizarea forţată, după maratonul pe coclauri, după drumul care nu se mai sfârşea, am găsit un strop de linişte. Îmi odihnesc bărbia pe capul ei, o ţin în braţe şi am picioarele încolăcite în jurul ei. O iubesc pe femeia aceasta –

pe tânăra asta frumoasă şi curajoasă, care în curând va deveni femeia mea.

Doamna Grey.

Zâmbesc şi îi sărut părul ud, şi ne lăsăm amândoi pradă apei care se revarsă în cascade.

— Mi s-a încreţit pielea pe degete, remarcă ea, privindu-şi mâinile.

Îi iau degetele şi le sărut pe rând.

— Cred că ar trebui să ieşim din duşul ăsta mai repede.

— Eu mă simt bine aici, spune ea.

Şi eu, iubito. Şi eu.

Se cuibăreşte lângă mine şi se uită fix la degetele mele de la picioare, cred. Apoi chicoteşte.

— Te amuză ceva, domnişoară Steele?

— A fost o săptămână plină.

— Cu siguranţă.

— Slavă Cerului că te-ai întors întreg, domnule Grey.

Brusc, devine serioasă.

Puteam să nu fiu acum aici.

Rahat!

Dacă...

Înghit în sec pentru că simt că mă sufoc şi-mi amintesc pământul apropiindu-se de mine şi de Ros cu viteză, când ne aflam în cabina lui *Charlie Tango.* Mă cutremur.

— Mi-a fost teamă, şoptesc.

— Mai devreme?

Dau din cap.

— Deci ai povestit o versiune înfrumuseţată ca să nu-ţi sperii familia?

— Da. Zburam prea jos ca să aterizez în siguranţă. Dar cumva am reuşit.

Se holbează la bine, înfricoşată.

— Cât de rău a fost?

— Rău. Pentru câteva nenorocite de secunde, am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

E o confesiune foarte, foarte întunecată.

Se mişcă şi mă ia în braţe.

— Nu-mi pot imagina viaţa fără tine, Christian. Te iubesc atât de mult, încât mi se face frică.

Uau!

Dar şi eu simt la fel.

— Şi eu. Viaţa mea ar fi goală fără tine. Te iubesc atât de mult!

O strâng în braţe şi o sărut pe păr.

— N-o să te las niciodată să pleci.

— Nu vreau să plec, niciodată.

Mă pupă pe gât, iar eu mă înclin şi o sărut.

Simt că mi-au amorţit picioarele.

— Hai să ne uscăm şi să ne băgăm în pat. Sunt obosit şi tu pari frântă.

Ridică din sprânceană.

— Ai ceva de spus, domnişoară Steele?

Scutură din cap şi se ridică, aşteptându-mă. Ne luăm hainele, iar eu culeg butonii. Ana aruncă hainele îmbibate de apă în chiuvetă.

— Mă ocup mâine de astea, spune ea.

— Bună idee!

O înfăşor într-un prosop şi-mi pun şi eu unul în jurul taliei. Ne spălăm pe dinţi, iar ea îmi zâmbeşte frivol, eu la fel, şi încercăm amândoi să nu râdem şi să nu ne înecăm cu pasta de dinţi.

Am din nou paisprezece ani.

În sensul bun.

*

Îi usuc părul şi ea se suie în pat. Pare aşa cum mă simt şi eu, adică epuizată. Mai arunc o privire spre breloc şi spre cuvântul cel mai drag mie din toată limba engleză.

Un cuvânt plin de speranţă şi de posibilităţi.

A spus da.

Surâd şi mă bag şi eu în pat.

— E foarte mişto. Cel mai frumos cadou de ziua mea pe care l-am primit vreodată. Mai tare decât atunci când Giuseppe DeNatale mi-a semnat afişul.

— Ţi-aş fi spus mai devreme, dar cum tot urma să vină ziua ta…

Ana ridică din umăr.

— Ce-i poţi oferi unui om care are totul? M-am gândit să… mă dăruiesc pe mine.

Pun brelocul pe noptieră şi mă cuibăresc lângă Ana, trăgând-o în braţele mele.

— E perfect. Ca tine.

— Nu sunt deloc perfectă, Christian.

— Mustăceşti la mine, domnişoară Steele?

— Poate, chicoteşte ea.

Îmi pot da seama, Ana. Limbajul trupului te dă de gol.

— Pot să te întreb ceva? adaugă ea.

— Desigur.

— N-ai sunat de pe drumul de-ntoarcere dinspre Portland. A fost din cauza lui José? Îţi făceai griji că am rămas singură cu el?

Poate...

Mă simt ca un idiot. Credeam că se distrează la bar. Habar n-aveam că...

— Ştii cât de ridicolă e chestia asta? zice ea, întorcându-se spre mine, cu ochii plini de reproş. La ce stres ne-ai supus, pe mine şi familia ta? Cu toţii te iubim foarte mult.

— Nu m-am gândit că o să fiţi atât de îngrijoraţi.

— Când o să-ţi intre în tărtăcuţa aia tare că eşti iubit?

— Tărtăcuţă tare?

— Da. Tărtăcuţă tare.

— Nu cred că densitatea osoasă a craniului mei e mult mai ridicată decât a oricărui alt os din corpul meu.

— Vorbesc serios! Nu mai încerca să mă faci să râd. Sunt în continuare un pic supărată pe tine, deşi mă bucur că te-ai întors acasă teafăr, când eu credeam că...

Se opreşte şi înghite în sec, apoi continuă pe un ton mai calm.

— Mă rog, ştii bine ce credeam.

Îi mângâi obrazul.

— Îmi pare rău. E OK?

— Şi biata mama ta. A fost foarte emoţionant, să

te văd cu ea, spune ea încet.

— N-am văzut-o niciodată aşa.

Grace hohotind.

Mama.

Mama suspinând.

— Da, a fost ceva deosebit. În mod obişnuit, e foarte echilibrată. A fost de-a dreptul şocant.

— Vezi? Toată lumea te iubeşte. Poate că acum o să începi să crezi la lucrul acesta.

Mă sărută.

— La mulţi ani, Christian. Mă bucur că eşti aici ca să ne bucurăm de ziua aceasta împreună. Şi încă n-ai văzut ce ţi-am pregătit pentru mâine, mă rog, pentru azi.

— Mai e ceva?

Sunt uluit. Ce mi-aş mai putea dori?

— O, da, domnule Grey, dar va trebui să aştepţi până atunci.

Se cuibăreşte lângă mine şi închide ochii şi adoarme în câteva clipe. Sunt uluit de cât de repede poate adormi.

— Iubita mea scumpă. Îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am făcut să te-ngrijorezi, şoptesc şi o sărut pe frunte.

Închid ochii, mai mulţumit decât m-am simţit vreodată în toată viaţa mea.

Ana, cu părul ei roşu şi zâmbetele ei generoase, e cu mine în *Charlie Tango.*

Hai să urmărim răsăritul.

Ea râde. Relaxată. Tânără. Iubita mea.

Lumina din jurul nostru e aurie.

Ea e aurie.

Şi eu sunt auriu.

Tuşesc. E fum. Fum peste tot.

N-o mai văd pe Ana. A dispărut în fum.

Şi ne prăbuşim. În gol.

Cădem cu repeziciune. În *Charlie Tango.*

Pământul se apropie cu rapiditate, închid ochii, aşteptând impactul.

Dar acesta nu se petrece.

Suntem în livadă.

Pomii sunt încărcaţi de mere.

Ana zâmbeşte, cu părul despletit şi legănându-se în bătaia vântului.

Îmi întinde două mere. Unul roşu. Unul verde.

Alege!

Alege!

Roşu. Verde.

Surâd. Şi iau mărul roşu.

Mărul mai dulce.

Ana mă ia de mână şi ne plimbăm.

Mână-n mână.

Pe lângă beţivii şi drogaţii de lângă magazinul de băuturi din Detroit.

Ne fac cu mâna şi ridică pungile cafenii în semn de salut.

Pe lângă Esclava. Elena zâmbeşte şi face cu mâna.

Pe lângă Leila. Leila zâmbeşte şi face cu mâna.

Ana îmi ia mărul. Muşcă din el.

Mmm… gustos. Îşi linge buzele.

Delicios. Îmi place la nebunie.

Eu l-am făcut. Cu Bunicul.

Uau! Ce priceput eşti!

Zâmbeşte şi se învârte, şi părul i se leagănă în zbor. *Te iubesc,* strigă ea. *Te iubesc, Christian Grey!*

Mă trezesc, speriat de visul meu. Dar rămân doar cu un gust plăcut, când de obicei visele mele mă înspăimântă.

Efectul Anastasia Steele.

Zâmbesc şi mă uit în jur. Nu e lângă mine. Înainte de a mă da jos din pat, îmi verific telefonul încărcat. Am o mulţime de mesaje, majoritatea de la Sam, dar nu am chef de el în momentul ăsta. Închid telefonul şi iau brelocul, admirându-l încă o dată.

A spus *da.*

N-a fost cea mai romantică cerere în căsătorie.

Are dreptate. Merită mai mult. Dacă vrea porcăria cu inimioare şi floricele, trebuie să mă implic. Îmi vine o idee şi caut pe Google un florar în apropierea casei părinţilor mei. Nu s-a deschis încă, aşa că las un mesaj vocal.

Rahat! O să am nevoie de un inel. Astăzi.

O să mă ocup de asta mai târziu.

Între timp, mă duc să o caut pe Ana. Nu e la baie. Mă îndrept spre living şi-i aud vocea. Vorbeşte cu prietenul ei. Mă opresc. Şi ascult.

— Chiar îţi place de el, nu-i aşa? spune José.

— Îl iubesc, José.

Asta-i iubita mea.

— Cum să nu-l iubeşti? zice José şi cred că se referă la apartamentul meu.

— Vai, mulţumesc! exclamă Ana, jignită.

Ce dobitoc!

— Hei, Ana, glumesc, încearcă José să o împace. Serios, glumesc. N-ai fost niciodată felul acela de fată.

Nu. Nu e. Boule!

— Omleta îţi place? îl întreabă ea.

— Sigur.

— Şi mie, spun eu, intrând în bucătărie, luându-i pe amândoi prin surprindere. José, îl salut eu dând din cap.

— Christian, mă salută şi el.

Mda. Te-am auzit, nenorocitule, cum râdeai de iubita mea.

Ea îmi aruncă o privire ciudată. Ştie ce fac.

— Voiam să-ţi aduc micul dejun la pat, spune ea.

Mă duc la ea, în faţa fotografului, îi ridic bărbia şi o sărut lung, apăsat şi zgomotos.

— Bună dimineaţa, Anastasia, şoptesc eu.

— Bună dimineaţa, Christian. La mulţi ani, zice ea şi-mi zâmbeşte timid.

— De-abia aştept să primesc şi celălalt cadou, spun, iar ea se înroşeşte şi se uită agitată înspre Rodriguez.

Oh! Ce-a pus oare la cale?

Rodriguez arată de parcă ar fi înghiţit o lămâie.

Foarte bine.

— Deci ce planuri ai pe ziua de azi, José? îl întreb, politicos.

— Mă duc să mă-ntâlnesc cu tata şi cu Ray, tatăl Anei.

— Se cunosc? zic eu, încruntându-mă la auzul acestei noi informaţii.

— Da, au fost împreună în armată. Au pierdut legătura până când Ana şi cu mine am intrat la facultate. E oarecum interesant... Acum sunt cei mai buni prieteni. Mergem la pescuit.

— La pescuit?

Nu prea pare genul.

— Mda... nişte capturi grozave în apele de pe coastă. Păstră – vii-curcubeu cresc acolo foarte mari.

— Corect. Fratele meu, Elliot, şi cu mine am prins acolo unul de cinşpe kile jumate.

— Cinşpe kile jumate? spune José şi pare sincer impresionat. Nu e rău deloc. Totuşi tatăl Anei deţine recordul. Un păstrăv de nouăşpe kile jumate.

— Glumeşti! N-a spus niciodată.

Dar Ray nu e lăudăros. Nu-i stă în fire, e ca fiica lui.

— La mulţi ani, apropo.

— Mulţumesc. Deci, ţie unde-ţi place să pescuieşti?

— În tot Pacificul de Nord-Vest. Locul preferat al

tatii e Skagit.

— Serios? Acolo e şi al tatii.

Sunt din nou surprins.

— El preferă coasta canadiană. Ray însă preferă coasta americană.

— Se ceartă din cauza asta?

— Sigur, după o bere, două.

José zâmbeşte, iar eu mă aşez lângă el la blatul din bucătărie. Poate că nu e atât de dobitoc cum credeam.

— Deci tatălui îi place Skagit. Dar ţie? îl întreb.

— Eu prefer coasta.

— Serios?

— Pescuitul în ocean e mai greu. Mai palpitant. Mai provocator. Iubesc oceanul.

— Îmi amintesc peisajele marine din expoziţia ta. Erau foarte reuşite. Apropo, mulţumesc că ai adus portretele.

E stânjenit de compliment.

— Nicio problemă. Ţie unde-ţi place să pescuieşti?

Discutăm despre avantajele şi dezavantajele pescuitului în râuri, lacuri şi ocean. Şi el e pasionat.

Ana pregăteşte micul dejun şi se uită la noi – fericită, probabil, că ne înţelegem bine.

Ne pune în faţă câte o omletă aburindă şi o cafea şi se aşază lângă mine, mâncând granola. Discuţia trece de la pescuit la baseball şi sper să n-o plictisim prea tare. Vorbim despre următorul meci al celor de la Mariners – e fan – şi-mi dau seama că

José şi cu mine avem multe în comun. Inclusiv faptul că iubim aceeaşi femeie.

Femeia care a acceptat să-mi devină soţie.

Mor să-i spun, dar mă potolesc.

După ce-mi termin micul dejun, mă schimb repede în jeanşi şi tricou. Când mă întorc în bucătărie, José termină de mâncat.

— Ana, a fost delicios.

— Mulţumesc.

Se înroşeşte ca răspuns la lauda lui José.

— Trebuie să plec. Am de condus până la Bandera ca să mă-ntâlnesc cu bătrânul.

— Bandera? întreb eu.

— Da, pescuim păstrăvi în Pădurea Naţională Mount Baker, într-unul din lacurile din apropiere.

— În care?

— Lower Tuscohatchie.

— Nu cred că-l ştiu. Fir întins!

— Mulţumesc.

— Salută-l pe Ray din partea mea, adaugă Ana.

— Aşa o să fac.

Braţ la braţ, Ana şi cu mine îl însoţim pe José în foaier.

— Mulţumesc că m-ai lăsat să dorm aici, spune el, strângându-mi mâna.

— Oricând, îi răspund.

Şi sunt surprins de faptul că am vorbit serios. Pare inofensiv, ca un căţeluş. O îmbrăţişează pe Ana şi, spre uimirea mea, nu simt nevoia să-i rup mâinile.

— Ai grijă, Ana!

— Sigur. Mă bucur că te-am văzut. Data viitoare o să ieşim în oraş, spune ea când păşeşte în lift.

— O să-mi aduc aminte.

Ne face cu mâna şi uşile se închid.

— Vezi, nu-i aşa nasol, spune Ana.

Poate.

— În continuare vrea să ţi-o tragă, Ana. Dar nu pot să spun că-l condamn.

— Christian, nu-i adevărat!

— Habar n-ai, nu-i aşa? Te doreşte! Grupa mare.

— Christian, e doar un prieten, un prieten bun.

Ridic mâinile, resemnat.

— Nu vreau să ne certăm.

— Nici eu.

— Nu i-ai spus că ne căsătorim.

— Nu. M-am gândit că trebuie să le spun mai întâi mamei şi lui

Ray.

— Da, ai dreptate. Şi… ăăă… ar trebui să te cer de soţie tatălui tău. Ea râde.

— Ah, Christian – nu suntem în secolul al optsprezecelea.

— E ceva tradiţional.

Şi nu m-am gândit niciodată că va trebui să-i cer vreunui tată mâna fiicei sale. Lasă-mă să savurez momentul ăsta. Te rog!

— Hai să vorbim despre asta mai târziu, spune ea. Vreau să-ţi dau şi celălalt cadou.

Alt cadou?

Nimic nu poate depăşi brelocul.

Are un zâmbet poznaş şi dinţii i se înfig în buza de jos.

— Îţi muşti buza din nou.

O prind uşor de bărbie. Ea mă priveşte timid, dar îşi îndreaptă umerii, mă ia de mână şi mă duce înapoi în dormitor. De sub pat scoate două cutii de cadouri frumos împachetate.

— Două?

— Pe acesta l-am cumpărat înainte de... ăăă... incidentul de ieri. Acum nu mai sunt aşa de sigură de el.

Îmi dă unul dintre pachete, dar pare agitată.

— Eşti convinsă că vrei să-l deschid?

Dă din cap că da. Rup ambalajul.

— *Charlie Tango,* şopteşte Ana.

În cutii se află piesele unui mic elicopter de lemn. Dar ce mă dă pe spate este elicea.

— Energie solară. Uau!

Ce cadou atent ales! Şi o amintire din trecut revine la suprafaţă. Primul meu Crăciun. Primul meu Crăciun adevărat cu mama şi tata.

Elicopterul meu poate zbura.

Elicopterul meu e albastru.

Zboară în jurul bradului de Crăciun.

Zboară deasupra pianului şi aterizează pe clape.

Zboară deasupra mamei şi zboară deasupra tatii.

Zboară deasupra lui Lelliot, care se joacă cu Lego.

Ana mă priveşte, iar eu mă aşez şi încep să-l asamblez. Se construieşte uşor şi în curând ţin în mâini micul elicopter albastru. *Îmi place la nebunie.*

Îi zâmbesc Anei şi mă duc la fereastra balconului, privind cum elicele încep să se învârtă sub razele calde ale soarelui.

— Uită-te la asta. O putem face deja cu tehnologia aceasta.

Ridic elicopterul în dreptul ochilor, privind cum energia solară se transformă în energie mecanică. Elicele se rotesc la nesfârşit, din ce în ce mai repede.

Uau! Toate astea în jucăria unui copil.

Sunt atât de multe pe care le putem face cu această tehnologie simplă! Provocarea e cum să înmagazinăm această energie. Grafemul ar fi o soluţie… dar oare putem produce baterii destul de eficiente? Baterii care să se încarce repede şi care să dureze…

— Îţi place? îmi întrerupe Ana gândurile.

— Ana, îmi place la nebunie. Mulţumesc.

O iau în braţe, o sărut şi privesc elicea învârtindu-se.

— O să-l pun lângă planorul de la birou.

Pun mâna în calea luminii şi elicele încetinesc şi se opresc de tot. În lumină ne mişcăm, în umbră încetinim, în întuneric ne oprim.

Hmm… Cât de filosofic, Grey!

Asta a făcut Ana pentru mine. M-a scos la lumină şi chiar îmi place asta.

Îl pun pe *Charlie Tango Mark* II pe raft.

— O să-mi ţină companie când îl vom recupera pe *Charlie Tango.*

— E recuperabil?

— Nu ştiu. Sper. Dacă nu, o să-mi fie dor de el.

Ana mă priveşte cu atenţie.

— Ce e în cealaltă cutie? întreb.

— Nu ştiu sigur dacă acest cadou e pentru tine sau e pentru mine.

— Serios?

Îmi întinde şi cea de-a doua cutie. E mai grea şi din ea se aude ceva dacă o zgâlţâi. Ana îşi dă părul peste umăr şi se mută de pe-un picior pe celălalt.

— De ce eşti atât de agitată?

Pare entuziasmată, dar şi un pic stingherită.

— Mă intrigi, domnişoară Steele. Trebuie să-ţi mărturisesc că-mi place reacţia ta. Ce-ai pus la cale?

Scot capacul cutiei şi deasupra unei bucăţi de material e o felicitare mică.

De ziua ta
Fă-mi Lucruri neobrăzate.
Te rog.
A ta, Ana x

O săgetez cu privirea.
Ce-nseamnă asta?

— Să-ţi fac lucruri neobrăzate? întreb eu.

Dă din cap şi înghite în sec. E agitată şi în străfundul sufletului meu ştiu ce vrea să spună. Vorbeşte despre camera de joacă.

Eşti pregătit pentru asta, Grey?

Dau la o parte învelişul care ascunde conţinutul cutiei şi găsesc o mască. OK, vrea să fie legată la ochi. Lângă ea sunt nişte cleme de sfârcuri. *Ah, nu astea.* Sunt păcătoase. Nu sunt pentru începători. Lângă ele e un dop anal, dar acesta e mult prea mare. Mi-a pus acolo şi iPod-ul, lucru care mă încântă. Cred că-i plac preferinţele mele muzicale. Şi mai e şi cravata mea argintie Brioni, deci vrea să fie legată.

La urmă de tot, aşa cum bănuiam, e cheia de la camera de joacă. Se uită la mine cu ochii ei mari şi albaştri.

— Deci vrei să ne jucăm? o întreb, cu voce moale şi răguşită.

— Da.

— De ziua mea?

— Da.

Răspunsul ei de-abia se-aude.

Face asta pentru că ea crede că asta-mi doresc eu? Ce facem noi nu e destul pentru ea? Oare sunt pregătit pentru asta?

— Eşti sigură? insist.

— Nu cu bicele şi alte chestii.

— Înţeleg.

— Atunci, da. Sunt sigură.

Mă derutează. În fiecare zi. Mă uit fix la conţinutul cutiei. Uneori e pur şi simplu uimitoare.

— Înnebunită de sex şi nesătulă, mormăi eu. În fine, cred că putem face ceva cu chestiile astea.

Dacă asta îşi doreşte – şi vorbele ei îmi revin în minte ca un vârtej. M-a tot rugat, la nesfârşit. *Îmi place futaiul tău pervers.*

Dacă eu câştig, Christian, va trebui să mă duci înapoi în camera de joacă.

Cameră Roşie, venim.

Vreau o demonstraţie. Îmi place să fiu legată.

Pun obiectele la loc în cutie.

Ne-am putea distra puţin.

Şi scânteia de nerăbdare se aprinde şi arde mocnit înăuntrul meu. N-am mai simţit asta de la ultima noastră prezenţă în camera de joacă. O privesc cu ochii mijiţi şi-i întind mâna.

— Acum, spun eu.

O să văd cât de dornică e cu adevărat, îşi pune mâna în mâna mea.

Bine, atunci, o s-o facem.

— Haide!

Am un milion de lucruri de făcut din cauza prăbuşirii de ieri, dar mă doare-n cot. E ziua mea şi o să mă distrez puţin cu logodnica mea. Mă opresc la uşa camerei de joacă.

— Eşti sigură?

— Da, spune ea.

— E ceva ce nu vrei să faci?

Cade pe gânduri preţ de o clipă.

— Nu vreau să-mi faci poze.

De ce naiba spune una ca asta? De ce-aş vrea să-i fac fotografii?

Grey! Sigur că asta ai face, dacă ar accepta.

— Bine, o aprob eu, întrebându-mă de unde i-a dat prin cap rugămintea asta.

Oare ştie? E imposibil.

Descui uşa, deopotrivă speriat şi excitat – exact ca prima oară când am adus-o aici. Îi fac loc să intre şi închid uşa.

Pentru prima oară de când m-a părăsit, camera pare primitoare.

Pot să fac asta.

Pun cutia pe dulap, scot iPod-ul, îl aşez în suportul lui şi pornesc sistemul de sonorizare. Muzica se aude în boxe. Eurythmics. Da. Cântecul ăsta a ieşit în anul dinaintea naşterii mele. Are un ritm seducător. Îmi place la nebunie. Da, cred că-i va plăcea şi Anei. Îl pun pe *repeat* şi aud cum melodia începe. E puţin cam tare, aşa că dau volumul mai mic.

Când mă întorc la ea, o găsesc în mijlocul camerei, privindu-mă, cu o expresie lascivă, plină de dorinţă. Dinţii ei muşcă din buza de jos, iar şoldurile i se leagănă în ritmul muzicii.

Ah, Ana, fiinţă senzuală!

Mă duc la ea şi o prind uşor de bărbie, eliberându-i buza.

— Ce vrei să facem, Anastasia? şoptesc şi o sărut cast pe colţul gurii, ţinându-mi degetele pe bărbia

ei.

— E ziua ta. Ce vrei tu, gâfâie ea şi ochii ei întunecaţi mă privesc fix, plini de promisiuni.

La naiba!

Parcă a vorbit direct cu penisul meu.

Îmi trec degetul mare peste buza ei de jos.

— Suntem aici pentru că tu ai impresia că eu vreau să fiu aici?

— Nu. Şi eu vreau să fiu aici.

E o sirenă.

Sirena mea.

În cazul ăsta, să începem cu începutul.

— Ah, sunt atât de multe posibilităţi, domnişoară Steele. Dar să-ncepem prin a te dezbrăca.

Trag de cordonul halatului ei, desfăcându-l, iar halatul se deschide dându-i la iveala cămaşa de noapte de mătase. Mă dau înapoi şi mă aşez pe braţul canapelei.

— Scoate-ţi hainele! încet…

Domnişoarei Steele îi plac provocările.

Îşi scoate halatul şi-l lasă să cadă ca un nor pe podea, în timp ce nu-şi ia ochii de pe mine. Mi s-a sculat. Instantaneu, pentru că dorinţa îmi străbate tot trupul. Îmi trec degetul peste buze ca să nu fiu tentat să o ating.

Îşi ridică ambele bretele ale cămăşii de noapte de pe umeri, privindu-mă, apoi le dă drumul, iar cămaşa îi pluteşte în jos, pe trup, căzând lângă halatul de pe podea. E dezgolită în faţa mea, în toată splendoarea ei.

Nu-şi desprinde ochii de pe mine, iar asta e o mare diferenţă.

E mai excitant, pentru că nu mă mai pot ascunde.

Îmi vine o idee şi mă duc la comodă, scoţând cravata din cutia de cadouri. O mângâi cu degetele şi mă întorc la locul în care ea aşteaptă răbdătoare.

— Cred că-ţi lipseşte ceva, domnişoară Steele.

I-o pun în jurul gâtului şi fac repede un nod, lăsându-i capătul mai lung. Îmi trec degetele peste gâtul ei, iar ea geme. Las capătul să cadă astfel încât să-i atingă partea de sus a părului pubian.

— Acum arăţi foarte bine, domnişoară Steele.

O sărut în fugă.

— Ce să fac eu acum cu tine? murmur eu.

Iau cravata, o trag cu putere şi o forţez pe Ana să-mi cadă în braţe. Trupul ei gol lipit de al meu e ca un dispozitiv incendiar. Îmi înfig degetele în părul ei. Îmi lipesc gura de a ei, iar limba mea o caută pe a ei.

Apăsat. Insistent. Aici nu se iau prizonieri.

Are gustul dulcii mele Anastasia Steele. Aroma mea preferată.

Cu cealaltă mână, îi cuprind fundul frumos.

Când îi dau drumul, amândoi gâfâim. Sânii i se ridică şi-i coboară cu fiecare respiraţie.

Ah, iubito! Ce-mi faci tu mie!

Şi ce vreau să-ţi fac eu ţie!

— Întoarce-te, spun eu.

Se supune imediat, iar eu îi scot elasticul din păr şi i-l împletesc. Părul despletit nu are ce căuta în camera de joacă. O trag uşor de coadă, ridicându-i capul.

— Ai un păr superb, Anastasia.

O sărut pe gât, iar ea freamătă.

— Trebuie doar să-mi spui când să mă opresc. Ştii asta, nu-i aşa? şoptesc aproape de pielea ei.

Dă din cap, cu ochii închişi.

Dar, la naiba, pare fericită.

O răsucesc şi prind capătul cravatei.

— Vino!

O conduc la comoda pe care stă cadoul ei, cu conţinutul la vedere.

— Anastasia, obiectele astea…

Ridic dopul anal.

— Ăsta e prea mare. Tu eşti virgină acolo, nu vrei să începi cu ăsta. Vrem să-ncepem cu ăsta.

Îi arăt degetul mic.

Cască ochii incredibil de mari.

Şi, trebuie să mărturisesc, unul dintre hobby-urile mele preferate e să o şochez pe Ana.

— Doar un deget. Unul singur, adaug eu. Clemele astea sunt nasoale.

Arăt spre clemele pentru sfârcuri.

— O să le folosim pe astea.

Scot o pereche mai blândă dintr-un sertar.

— Sunt ajustabile.

Le examinează. Fascinată. Îmi place cât e de curioasă.

— Ai înţeles? întreb eu.

— Da. O să-mi spui ce vrei să faci?

— Nu. Inventez asta pe parcurs. Ăsta nu e un scenariu, Ana.

— Cum trebuie să mă port?

E o întrebare ciudată.

— Cum vrei tu.

Şi mă întreb cu voce tare dacă se aşteaptă să mă transform în celălalt eu al meu.

— Păi, da. Îmi place de el.

— Îţi place, serios?

Îmi trec degetul mare peste buza ei de jos, tentat să o sărut din nou.

— Sunt iubitul tău, Anastasia, nu Stăpânul tău. Îmi place să te aud râzând şi chicotitul tău copilăros. Îmi place când eşti relaxată şi fericită, cum arăţi în fotografiile lui José. Asta e fata care a căzut la mine în birou. Asta e fata de care m-am îndrăgostit. Dar, în afară de astea, îmi place şi să-ţi fac lucruri neobrăzate, domnişoară Steele, iar celălalt eu al meu ştie un truc sau două. Deci fă cum îţi spun şi întoarce-te!

Se supune, cu chipul strălucind de entuziasm.

Te iubesc, Ana.

Simplu.

Iau ce-mi trebuie din sertare, apoi aranjez toate jucăriile pe comodă.

— Vino!

Trag de cravată, ghidând-o pe Ana înspre masă.

— Vreau să-ngenunchezi aici.

O urc uşor pe masă, iar ea îşi îndoaie picioarele şi îngenunchează în faţa mea.

Stăm nas în nas. Mă priveşte cu ochi scânteietori. Îmi trec mâinile peste coapsele şi peste genunchii ei, apoi îi desfac picioarele şi-mi privesc ţinta finală.

— Braţele la spate. O să te încătuşez.

Îi arăt cătuşele de piele şi mă aplec ca să i le pun. Se întoarce şi-şi trece buzele întredeschise peste obrazul meu, atingându-mi barba cu limba. Închid ochii şi pentru o clipă mă bucur de această atingere, suprimându-mi un geamăt. Mă retrag şi o dojenesc.

— Opreşte-te! Sau totul se va termina mai repede decât ne dorim.

— Eşti irezistibil.

— Serios, chiar sunt?

Dă din cap, nerăbdătoare.

— Ei bine, nu mă mai distrage sau îţi pun căluş.

— Îmi place să te distrag.

— Sau te plesnesc la fund, o avertizez.

Zâmbeşte larg.

— Fii cuminte, o cert eu şi mă ridic, bătând uşor cătuşele cu palma.

Ar fi putut fi fundul tău, Ana.

Pare umilă aşa, îngenuncheată.

— Aşa-i mai bine.

Încerc din nou şi de data asta reuşesc să i le pun. Ignor faptul că-i curge nasul pe umărul meu, dar îi mulţumesc lui Dumnezeu că am făcut duş la prima

oră a dimineţii.

După ce-i pun cătuşele, spatele i se arcuieşte puţin. Are sânii ieşiţi în afară acum, implorând să fie atinşi.

— Te simţi bine? întreb, admirând-o.

Ea dă din cap.

— Bravo!

Scot masca din buzunarul de la spate.

— Cred că ai văzut destule.

I-o strecor peste cap şi-i acopăr ochii.

Respiraţia i se precipită.

Iar eu mă îndepărtez şi o admir.

Arată foarte sexy.

Mă duc înapoi la sertare, iau obiectele de care am nevoie şi-mi scot tricoul. Păstrez jeanşii pe mine, deşi sunt un pic cam incomozi, pentru că nu vreau ca penisul meu nerăbdător să-mi abată atenţia.

Ajung din nou în faţa ei, deschid o sticluţă cu uleiul meu favorit de masaj şi i-l trec pe la nas. Are aromă de cedru, argan şi salvie, iar parfumul său îmi aminteşte de o zi răcoroasă, de toamnă, de după ploaie.

— Nu vreau să stricăm cravata mea preferată, mormăi desfăcând-o şi scoţând-o uşor de pe trupul Anei.

Freamătă în timp ce cravata îi atinge uşor trupul, excitând-o. Împăturesc cravata şi o pun lângă ea. Nerăbdarea ei e aproape palpabilă. Corpul îi vibrează de nerăbdare. E foarte excitant.

Torn un strop de ulei în palme şi le frec între ele, încălzind uleiul. Ea ascultă ce fac. Îmi place să-i ascut simţurile. Îi mângâi uşor obrazul cu încheieturile şi i le trec apoi peste bărbie.

Se sperie când o ating, dar se lipeşte de mâna mea. Încep să o masez – pe gât, pe claviculă, de-a lungul umerilor. Îi masez muşchii şi-mi las mâinile să alunece în cercuri mici de-a lungul pieptului, ocolind sânii. Se arcuieşte în spate, lipindu-i de mine.

Ah, nu, Ana! Nu încă…

Îmi plimb mâinile pe trupul ei, masând încet, în ritmul muzicii. Ea geme şi nu-mi dau seama dacă simte plăcere sau frustrare. Poate puţin din amândouă.

— Eşti atât de frumoasă, Ana, şoptesc, cu buzele lipite de urechea ei.

Îmi trec buzele peste obrazul ei, iar mâinile mele îşi fac treaba. O mângâi pe sub sâni, peste abdomen, spre ţinta mea finală. O sărut repede pe gât şi-i inspir parfumul, acum amestecat cu cel al uleiului.

— Şi-n curând vei fi soţia mea, a mea pentru totdeauna.

Ea inspiră profund.

— Să te iubesc şi să te preţuiesc.

Mâinile mele continuă să o maseze.

— Cu trupul meu te voi cinsti.

Îşi dă capul pe spate şi geme, atunci când degetele mele coboară spre părul ei pubian şi spre

clitoris. O ating cu palma, tachinând-o şi răspândind uleiul acolo unde ea este deja udă.

E de-a dreptul îmbătător.

Mă înclin şi iau un vibrator.

— Doamnă Grey.

Ea geme.

— Da, şoptesc, atingând-o în continuare. Deschide gura!

Deja gâfâie, dar deschide gura, iar eu îi bag vibratorul acolo. E ataşat de un lanţ şi poate fi purtat ca bijuterie.

— Suge-l! O să-l vâr apoi înăuntrul tău.

Ea încremeneşte.

— Suge-l, repet eu şi-mi iau mâinile de pe trupul ei.

Îşi îndoaie genunchii şi scoate un mormăit exasperat. Zâmbind, îmi torn şi mai mult ulei în palme şi, în sfârşit, îi cuprind sânii.

— Nu te opri, o avertizez şi-i răsucesc încet sfârcurile între degetele mari şi arătătoare.

Acestea se întăresc şi se alungesc şi mai mult sub atingerea mea.

— Ai nişte sâni atât de frumoşi, Ana!

Ea geme, iar eu iau clemele de sfârcuri într-o mână. Îmi trec limba peste gâtul şi sânii ei, acolo mă opresc şi prind cu atenţie o clemă.

Geamătul ei distorsionat e recompensa mea. Îi alint sfârcul prizonier cu buzele mele. Se crispează sub atingerea mea, foindu-se dintr-o parte în alta, iar eu îi prind şi celălalt sfârc. Geamătul Anei ei la

fel de zgomotos şi de data asta.

— Simte, spun eu, dându-mă înapoi ca să admir această privelişte minunată. Dă-mi ăsta!

Îi scot vibratorul din gură, iar mâna-mi coboară pe spatele ei, înspre fese. Ea se încordează şi se ridică pe genunchi.

— Şşş, încet, o liniştesc eu şi o sărut pe gât, în vreme ce degetele mele o mângâie pe fesele superbe.

Îmi strecor cealaltă mână în partea din faţa a trupului ei şi-i ating încă o dată clitorisul, apoi o pătrund cu degetele.

— O să strecor asta înăuntrul tău, murmur eu. Nu aici.

Şi degetele mele îi mângâie anusul, întinzând uleiul.

— Ci aici.

Şi-mi plimb degetele celeilalte mâini înăuntrul şi în afara vaginului ei.

— Ah! face ea.

— Taci acum.

Mă ridic şi-i strecor vibratorul înăuntru. Îi cuprind faţa, o sărut, apoi apăs pe mica telecomandă. Când vibratorul porneşte, ea geme şi tresare, mişcându-şi genunchii.

— Ah!

— Uşor, şoptesc aproape de buzele ei, înăbuşindu-i geamătul.

Trag de fiecare clemă pe rând. Ea scoate un ţipăt.

— Christian, te rog!

— Şşş, iubito. Rezistă!

Poţi să faci asta, Ana.

Gâfâie şi încearcă să suporte tot acest asalt. Sunt sigur că e o senzaţie foarte intensă.

— Ce fată cuminte, o liniştesc eu.

— Christian, spune ea, un pic agitată.

— Şşş, trăieşte senzaţia, Ana. Nu-ţi fie teamă!

Îmi pun mâinile pe talia ei, ţinând-o într-un loc. *Sunt chiar aici, iubito. Mă ocup eu. Te descurci de minune.*

Îmi bag degetul într-un recipient cu lubrifiant şi-mi cobor lent mâinile înapoi pe fundul ei, aşteptându-i reacţia, ca să verific dacă e totul în regulă. Îi masez pielea şi-i frământ fundul, fundul ei uluitor, şi-i strecor o mână între fese.

— Atât de frumos!

Uşor, degetul meu alunecă în fundul ei şi simt cum vibratorul îi cutremură tot trupul. Se încordează, iar eu îmi mişc degetul lent, înăuntru şi afară, în vreme ce dinţii mei îi brăzdează bărbia.

— Atât de frumos, Ana!

Ea geme, apoi mormăie şi se ridică pe genunchi, şi ştiu că e aproape de orgasm. Buzele încep să i se mişte, dar nu aud ce spune. Dintr-odată scoate un strigăt, când orgasmul o copleşeşte. Cu mâna liberă, îi scot pe rând clemele de sfârcuri, iar ea ţipă. O ţin strâns în braţe în timp ce trupul îi pulsează pradă orgasmului şi degetul meu încă intră şi iese dinlăuntrul ei.

— Nu, strigă ea, şi ştiu că nu mai poate îndura.

Îmi retrag degetul şi vibratorul, ţinând-o în braţe. Se cuibăreşte în mine, dar trupul încă îi pulsează. Îi desfac îndemânatic cătuşele de la un braţ, iar ea se prăvăleşte peste mine. Capul i se rostogoleşte pe umărul meu, iar orgasmul ei intens începe să se stingă.

Cred că o dor picioarele. Geme când o ridic şi o duc în braţe până la pat, unde o întind cu faţa-n sus pe cearşafurile de satin. Opresc muzica din telecomandă, apoi îmi scot jeanşii, eliberându-mi erecţia disperată. Îi masez picioarele, genunchii, gambele, apoi umerii şi-i scot cătuşele. Mă întind lângă ea, îi scot masca şi descopăr că are ochii strâns închişi. Îi desfac coada cu tandreţe, lăsându-i părul liber. Mă înclin în faţă şi o sărut pe buze.

— Atât de frumoasă, spun.

Deschide ameţită un ochi.

— Bună, zic şi-i zâmbesc.

Ea mârâie, ca răspuns.

— A fost suficient de neobrăzat pentru tine?

Dă din cap, zâmbindu-mi somnoroasă.

Ana, tu nu dai niciodată greş.

— Cred că-ncerci să mă omori.

— Moarte prin orgasm. Sunt şi feluri mai nasoale de a muri.

Cum ar fi să te prăbuşeşti cu *Charlie Tango.*

Se întinde şi-mi mângâie faţa, iar gândurile mele negre dispar.

— Mă poţi omorî aşa oricând vrei tu, spune ea.

Îi iau mâna şi-i sărut încheieturile. Sunt atât de mândru de ea! Nu mă dezamăgeşte niciodată în camera asta. Îmi cuprinde faţa în mâini şi mă sărută. Mă opresc, retrăgându-mă.

— Asta vreau să fac, şoptesc eu.

Scot telecomanda de sub pernă şi schimb melodia. Apăs pe buton, ştiind că va cânta la nesfârşit, şi o las pe Ana pe spate. „The First Time,

Ever I Saw Your Face”, melodia clasică a Robertei Flack, se aude în încăpere.

— Vreau să fac dragoste cu tine, murmur eu.

Buzele mele le caută şi le găsesc pe ale ei, iar degetele ei mi se înfig în păr.

— Te rog, spune ea gâfâind, iar trupul ei sensibil se lipeşte de mine, deschizându-se pentru mine.

O pătrund uşor şi facem dragoste, încet şi tandru.

O văd cum se dezlănţuie în braţele mele, iar orgasmul meu îl provoacă şi pe al ei. Îmi dau drumul, vărsându-mă în ea, dându-mi capul pe spate şi strigându-i numele, uluit.

Te iubesc, Ana Steele!

O ţin strâns la piept. Nu vreau să-i mai dau drumul niciodată.

Bucuria mea e desăvârşită. Oare am mai fost vreodată atât de fericit?

Când revin pe Pământ, îi dau la o parte părul de pe faţă şi o privesc pe femeia pe care o iubesc.

Plânge.

— Hei!

Îi cuprind capul în mâini. Am rănit-o?

— De ce plângi?

— Pentru că te iubesc atât de mult, spune ea, iar eu închid ochii, lăsând cuvintele ei să mă copleşească.

— Şi eu pe tine, Ana. Mă faci să mă simt... complet.

O mai sărut o dată când muzica se opreşte, iau cearşaful şi îl trag peste amândoi. Arată splendid; părul ei e o harababură şi ochii îi sunt luminoşi, în ciuda lacrimilor. E atât de plină de viaţă!

— Ce vrei să faci azi? întreabă ea.

— Ziua mea e perfectă, mulţumesc.

O sărut.

— Şi a mea.

Îmi place de Ana cea ciudată; e mereu aici. Şi mă gândesc la planurile pe care le-am făcut în privinţa ei pentru mai târziu. Sper să-i facă şi ei ziua perfectă.

— În fine, ar trebui să-l sun pe şeful de la PR. Dar sincer, aş prefera să rămân în lumea mea, aici, cu tine.

— În legătură cu accidentul?

— Chiulesc un pic.

— E ziua ta, domnule Grey. Ai voie. Şi-mi place să te am doar pentru mine.

Se apleacă şi-şi trece dinţii peste obrazul meu. Pare fericită, liberă şi un pic obosită.

— Îmi place muzica ta. Unde găseşti melodiile astea?

— Mă bucur că-ţi plac. Uneori, când nu pot dormi, ori când la pian, ori caut cântece pe iTunes.

— Nu vreau să mi te imaginez neputând să dormi, de unul singur. Prea multă singurătate, spune Ana, cu empatie.

— Să fiu sincer, nu m-am simţit niciodată singur până când nu m-ai părăsit tu. Nu mi-am dat seama cât de nefericit eram.

Îmi cuprinde faţa.

— Îmi pare rău.

— Nu-ţi cere scuze, Ana. Eu am greşit.

Îşi duce degetul la buze.

— Şşş, spune ea. Te iubesc exact aşa cum eşti[9].

— Ăsta e un cântec.

Ea râde şi schimbă vorba. Mă întreabă ceva despre muncă.

— Am ajuns departe, spune Ana, mângâindu-mi faţa.

— Am ajuns.

Dintr-odată, cade pe gânduri.

— La ce te gândeşti? întreb eu.

— La şedinţa foto pe care a făcut-o José. La Kate. Cât de autoritară era. Şi la tine, cât erai de sexy.

— Sexy?

Eu?

— Mda. Sexy. Şi Kate care dădea comenzi: *Stai acolo. Fă asta. Fă ailaltă.*

---

9 În original, „I love you just the way you are”, titlul melodiei lui Billy Joel. *(N.t.)*

O imită perfect pe Kavanagh. Izbucnesc în râs.

— Mă gândesc că ar fi putut să vină ea să-mi interviul. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru răceala ei.

O sărut pe vârful nasului.

— Chiar cred că era răcită, Christian, mă dojeneşte ea şi, inconştient, îşi trece degetele peste părul de pe pieptul meu.

E ciudat, dar cred că a alungat întunericul. Nici măcar nu clipesc.

— Toate bastoanele au dispărut, spune ea, uitându-se în încăpere.

Îi dau o şuviţă de păr după ureche.

— Nu credeam că vei trece peste limita asta dură.

— Nu, nici eu nu cred că voi trece.

Se întoarce şi se uită la bicele, paletele şi cravaşele de pe perete.

— Vrei să scap şi de ele? o întreb.

— Nu de cravaşă… de cea maronie. Şi nici de biciul de piele întoarsă.

Îmi zâmbeşte timid.

— Bine, biciul şi cravaşa. Vai, domnişoară Steele, eşti plină de surprize.

— Ca şi tine, domnule Grey. E unul dintre lucrurile pe care le ador la tine.

Mă sărută pe colţul gurii.

Brusc, simt nevoia să aud asta din gura ei, pentru că deocamdată n-o cred.

— Ce altceva îţi mai place la mine?

Ochii i se umplu de afecţiune.

— Asta, spune ea şi-mi trece degetul peste buze, gâdilându-le. Îmi place asta şi cuvintele care ies din ea, şi ce-mi faci cu ea. Şi ce e aici.

Mă bate uşor pe cap, într-o parte.

— Eşti atât de deştept, de spiritual şi ştii atât de multe lucruri, atât de competent în atâtea domenii! Dar, mai presus de orice, îmi place ce e aici.

Îşi lipeşte palma de pieptul meu.

— Eşti cel mai milos om pe care-l cunosc. Ce faci. Cum munceşti, îmi inspiri respect.

— Îţi inspir respect? repet eu ultimele ei cuvinte, nevenindu-mi să cred, dar plăcându-mi la nebunie.

Zâmbesc uşor, dar înainte să apuc să spun ceva, ea se aruncă asupra mea.

Ana aţipeşte câteva minute, la mine în braţe. Stau întins privind în tavan, bucurându-mă de greutatea preţioasă de pe mine. Oare pot fi mai mulţumit de-atât? Nu prea cred. Se trezeşte când o sărut pe frunte.

— Ţi-e foame? o întreb.

— Hmm, sunt hămesită.

— Şi eu.

Îşi pune braţul pe pieptul meu şi mă studiază.

— E ziua ta, domnule Grey. O să-ţi gătesc ceva. Ce ţi-ar plăcea să mănânci?

— Fă-mi o surpriză!

Îi trec mâna pe spate.

— Ar trebui să-mi verific telefonul să văd ce

mesaje am ratat ieri.

Oftez şi mă ridic în capul oaselor. Mi-aş putea petrece întreaga zi aici, cu ea.

— Hai să facem duş, îi spun.

Ea zâmbeşte larg şi, împreună, înfăşuraţi într-un cearşaf roşu, ne ducem la baie.

După ce se îmbracă, Ana scoate toate hainele ude de azi-noapte şi se îndreaptă spre uşă. Poartă o rochie scurtă albastră şi e toată numai picioare.

Cam mult.

Bine măcar că suntem numai noi.

Şi Taylor.

Mă opresc din bărbierit pentru o clipă.

— Lasă-le în seama doamnei Jones, strig eu după ea.

Mă priveşte peste umăr şi zâmbeşte.

*

Plutind, mă aşez la birou. Ana îşi face de lucru în bucătărie, iar eu am o tonă de e-mailuri şi mesaje cărora trebuie să le dau de cap. Majoritatea sunt de la Sam, enervat că nu l-am sunat. Dar mai sunt şi alte… mesaje emoţionante de la mama, de la Mia, de la tata, de la Elliot, toţi implorându-mă să-i sun. E dureros să le aud îngrijorarea.

Şi Elena.

Rahat!

Următoarea e vocea şovăitoare a Anei.

Bună… ăăă… sunt eu. Ana. Eşti bine? Sună-mă! îngrijorarea ei e evidentă. Mi se strânge inima când îmi dau limpede seama că i-am obligat, pe ea şi pe

membrii familiei mele, să înnebunească de îngrijorare.

Grey; *eşti un idiot!*

Ar fi trebuit să-i suni.

Salvez toate mesajele de la Elena şi revin la cel mai important mesaj vocal, cel de la florăria din Bellevue. Îi sun să le explic cerinţele mele şi mă bucur că mă pot ajuta, chiar dacă a fost aşa din scurt.

Apoi sun la bijuteria mea preferată. Bine, e singura bijuterie pe care o ştiu. De acolo am cumpărat cerceii pentru Ana şi se pare că mă pot ajuta şi cu inelul.

Dacă aş fi superstiţios, aş spune că toate astea sunt semne bune pentru ce va urma.

Apoi îl sun pe Sam.

— Domnule Grey, unde aţi fost?

E enervat. Tăios.

— Am fost ocupat.

— Presa mă bate la cap cu povestea cu elicopterul. Sunt câteva televiziuni şi câteva ziare care vor un interviu…

— Sam, scrie un comunicat! Spune-le că Ros şi cu mine suntem teferi. Şi trimite-mi-l pentru aprobare. Nu mă interesează să dau niciun interviu. Nici în ziare, nici la televiziune, nici în altă parte.

— Dar, Christian, asta e o mare oportu…

— Răspunsul e nu. Trimite-mi comunicatul!

Tace un moment, târfa iubitoare de publicitate

ce este!

— Da, domnule Grey, spune el scrâşnit.

Îl aud şi-l ignor, dar încep să mă gândesc la un om nou pentru postul de la PR. Calificările erau mult supraestimate când i-am verificat referinţele.

— Mulţumesc, Sam.

Închid telefonul.

Îl sun pe Taylor prin interfon.

— Bună ziua, domnule Grey.

— Ce mai e nou?

— Cobor imediat, domnule.

Taylor îmi spune că *Charlie Tango* a fost găsit şi că echipa de recuperare a epavei e pe drum, cu un oficial de la Administraţia Aviatică şi un reprezentant al firmei producătoare, Airbus.

— Sper că or să poată să ne ofere câteva răspunsuri.

— Sunt sigur, domnule, zice Taylor. V-am trimis o listă de oameni pe care ar trebui să-i sunaţi.

— Mulţumesc. Mai e ceva. O să am nevoie să trag o fugă până la magazinul ăsta.

Îi explic ce am discutat cu bijutierul. Taylor îmi zâmbeşte larg.

— Cu plăcere, domnule. Asta e tot?

— Deocamdată, da. Şi mulţumesc.

— Cu mare plăcere şi la mulţi ani.

Dă din cap şi pleacă.

Iau telefonul şi trec în revistă convorbirile de pe lista lui Taylor.

În timp ce vorbesc la telefon, dând explicaţii

Administraţiei Aviatice, primesc un e-mail de la Ana.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Prânz
Data: 18 iunie 2011, ora 13:12
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey, îţi scriu ca să te informez că prânzul e aproape gata.

Şi că am avut parte azi de un futai pervers senzaţional.

Futaiul pervers aniversar e ceva ce trebuie recomandat şi altora.

Şi încă un lucru – te iubesc.

Ax

(Logodnica ta)

Sunt sigur că doamna Wilson de la FAA mă poate simţi zâmbind, la capătul celălalt al telefonului. Scriu un răspuns, cu un singur deget.

De la: Christian Grey
Subiect: Futai pervers
Data: 18 iunie 2011, ora 13:15
Către: Anastasia Steele

Ce ţi-a plăcut cel mai tare?

Iau notiţe.

Christian Grey

CEO Hămesit şi Leşinat după Mari Eforturi Matinale, Grey Enterprises Holdings, Inc.

P.S. Îmi place la nebunie semnătura ta.
P.P.S. Ce s-a întâmplat cu arta conversaţiei?

Pun punct convorbirii cu doamna Wilson şi plec din birou în căutarea Anei.

E foarte concentrată. Mă apropii în vârful picioarelor de blatul din bucătărie, în timp ce ea tastează ceva pe telefon. Trimite un mesaj, ridică privirea şi tresare speriată când mă vede zâmbind la ea. Ocolesc masa, o iau în braţe şi o sărut, luând-o încă o dată prin surprindere.

— Asta e tot, domnişoară Steele, spun după ce-i dau drumul, apoi mă întorc la mine în birou, ridicol de mulţumit de mine însumi. Mă aşteaptă un e-mail de la ea.

De la: Anastasia Steele
Subiect: Hămesit?
Data: 18 iunie 2011, ora 13:18
Către: Christian Grey

Dragă domnule Grey,

Aş vrea să-ţi atrag atenţia asupra primului rând din e-mailul anterior, în care te informam că prânzul tău e într-adevăr aproape gata... deci povestea cu hămesit şi leşinat nu-şi are rostul. În privinţa celor mai tari faze ale futaiului pervers...

sincer – toate. Aş fi interesată să-ţi citesc notiţele. Şi-mi place semnătura dintre paranteze.

Ax

(Logodnica ta)

P.S. De când ai devenit atât de elocvent? Mai ales când vorbeşti la telefon!

O sun pe mama ca să-i spun despre flori.

— Dragule, cum te simţi? Ţi-ai revenit? Povestea e peste tot în presă.

— Ştiu, mamă. Mă simt bine. Am ceva să-ţi spun.

— Ce anume?

— Am cerut-o pe Ana de soţie. A spus da.

Mama tace mâlc, uluită.

— Mamă?

— Christian, îmi pare rău. E o veste grozavă, spune ea, dar pare un pic şovăitoare.

— Ştiu că e aşa, dintr-odată.

— Eşti sigur, dragule? Nu mă-nţelege greşit. O ador pe Ana. Dar e prea curând şi e prima fată…

— Mamă. Nu e prima fată. E prima pe care ai cunoscut-o tu.

— Ah!

— Exact.

— Atunci, mă bucur pentru tine. Felicitări!

— Ar mai fi ceva.

— Ce anume, iubire?

— Vor fi livrate nişte flori, la hangarul pentru bărci.

— De ce?

— Pentru că prima mea cerere în căsătorie a fost destul de nasoală.

— Ah, am înţeles.

— Şi, mamă – nu mai spune nimănui. Vreau să fie o surpriză. Vreau să fac anunţul diseară.

— Cum vrei tu, dragule. Mia se ocupă de livrările pentru petrecere. Stai să dau de ea.

Aştept la telefon o veşnicie.

Hai odată, Mia!

— Hei, frăţioare. Slavă Cerului că mai eşti printre noi. Ce s-a întâmplat?

— Mama mi-a zis că tu te ocupi de livrările pentru petrecere. Apropo, cât e de mare adunarea?

— După ce era să mori, trebuie să sărbătorim.

Ah, la naiba!

— Vezi că am comandat ceva la hangarul de bărci.

— Da? Ce anume?

— Ceva de la Bellevue Florist.

— De ce? Pentru ce anume?

Doamne, enervantă mai e! Ridic privirea şi o zăresc pe Ana, în rochia ei extrem de scurtă, uitându-se fix la mine.

— Doar primeşte-i şi lasă-i în pace. Ai priceput, Mia?

Ana îşi înclină capul într-o parte, ascultând.

— Bine. Nu te agita aşa! O să-i trimit la hangar.

— Bine.

Ana mimează că mănâncă.

Mâncare. Grozav!

— Ne vedem mai târziu, îi zic Miei şi închid. Încă un telefon? o întreb pe Ana.

— Sigur.

— Rochia ta e foarte scurtă.

— Îţi place?

Ana face o piruetă în prag, iar rochia se umflă, oferindu-mi priveliştea trecătoare şi ispititoare a lenjeriei ei de dantelă.

— Arăţi fantastic, Ana. Doar că nu vreau să te mai vadă nimeni aşa îmbrăcată.

— Ah!

Pare supărată.

— Suntem acasă, Christian. Nu e nimeni, în afara angajaţilor.

Nu vreau să o necăjesc. Dau din cap cât pot de indulgent, iar ea se răsuceşte şi se duce înapoi la bucătărie.

Grey, calmează-te!

Următorul om pe care trebuie să-l sun e tatăl Anei. N-am nici cea mai vagă idee ce va spune când îi voi cere mâna fiicei sale. Găsesc numărul lui Ray în dosarul Anei. José spunea că e la pescuit. Sper să fie într-un loc unde are semnal.

Nu. Nu e. Îmi intră mesageria vocală.

— Ray Steele. Lăsaţi un mesaj.

Scurt şi la obiect.

— Bună ziua, domnule Steele, sunt Christian Grey. Aş vrea să discutăm despre fiica

dumneavoastră. Vă rog să mă sunaţi.

Îi spun numărul meu de telefon şi închid.

La ce te aşteptai, Grey?

E în sălbăticia din Parcul Naţional Mount Baker.

Pentru că tot am dosarul Anei pe birou, mă hotărăsc să depun nişte bani în contul ei bancar. Va trebui să se obişnuiască să aibă bani.

— Douăzeci şi patru de mii de dolari!

— Douăzeci şi patru de mii de dolari, domnişoara superbă în argintiu, o dată, de două ori. Vândut!

Chicotesc, amintindu-mi curajul ei de la licitaţie. Mă întreb cum o să reacţioneze. Sunt sigur că va fi o discuţie interesantă. Transfer de pe computer suma de cincizeci de mii de dolari în contul ei. Ar trebui să fie acolo într-o oră.

Îmi ghiorăie stomacul. Mi-e foame. Dar telefonul începe să sune.

E Ray.

— Domnule Steele. Mulţumesc că m-aţi sunat…

— Annie e în regulă?

— Da, e în regulă. Mai mult decât atât. E cât se poate de bine.

— Slavă Cerului! Cu ce te pot ajuta, Christian?

— Ştiu că sunteţi la pescuit.

— Mă străduiesc. Nu prind mare lucru azi.

— Îmi pare rău să aflu asta.

Chestia asta e mai stresantă decât mă aşteptam. Palmele îmi transpiră şi domnul Steele nu spune nimic, ceea ce mă face şi mai agitat.

Dacă spune nu? Ăsta e un lucru pe care nu l-am

luat în considerare.

— Domnule Steele?

— Sunt aici, Christian, aştept să ajungi la subiect.

— Da. Desigur. Ăăă… V-am sunat pentru că… ăăă… aş vrea să vă cer permisiunea de a mă căsători cu fiica dumneavoastră.

Cuvintele îmi ies aiurea, de parcă n-aş mai fi negociat o înţelegere în viaţa mea. Mai mult decât atât, cuvintele mele sunt întâmpinate de o tăcere răsunătoare.

— Domnule Steele?

— Dă-mi-o pe fiica mea la telefon, spune el, fără să-şi dea de gol intenţiile.

Rahat!

— Doar o clipă.

Ies val-vârtej din birou şi ajung acolo unde mă aşteaptă. Îi întind telefonul.

— Ray vrea să discute cu tine.

Cască ochii mari, şocată. Ia telefonul şi acoperă microfonul.

— I-ai spus! chiţăie ea.

Dau din cap. Ea inspiră profund şi-şi dă mâna la o parte.

— Bună, tată.

Ascultă. Pare calmă.

— Şi tu ce-ai spus? întreabă ea şi ascultă din nou, cu ochii la mine. Da. E neaşteptat. Stai puţin!

Îmi aruncă din nou o privire indescifrabilă, apoi se duce în celălalt capăt al camerei şi iese pe balcon, unde-şi continuă conversaţia.

Începe să se plimbe în sus şi-n jos, dar rămâne aproape de fereastră.

Iar eu sunt neputincios. Tot ce pot face e să o privesc.

Limbajul trupului ei nu dă nimic de gol. Brusc, se opreşte şi surâde. Zâmbetul ei ar putea lumina întregul oraş Seattle. Cred că el a spus da… sau nu.

La naiba!

La dracu', Grey! încetează cu gândurile negre!

Ea mai spune ceva. Şi pare că o să izbucnească în plâns.

Rahat! Nu e de bine.

Ea se întoarce şi-mi întinde nervoasă telefonul, părând supărată la culme. Emoţionat, duc telefonul la ureche.

— Domnule Steele?

Privirea Anei mă arde în spate. Mă duc înapoi la mine în birou, în caz că veştile sunt proaste.

— Christian, cred că ar trebui să-mi spui Ray. Se pare că fetiţa mea e nebună după tine, iar eu nu-i voi sta în cale.

Nebună după tine. Inima mi se ridică şi pluteşte.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Dacă îi faci vreun rău, te omor.

— Nici nu mă aştept la ceva mai blând.

— Copii descreieraţi, mormăie el. Ai grijă mare de ea. Annie e lumina ochilor mei.

— Şi pentru mine la fel… Ray.

— Şi baftă când o s-o anunţaţi pe maică-sa, râde

el. Acum lăsaţi-mă să-mi văd de pescuitul meu.

— Sper să-ţi depăşeşti recordul.

— Ştii despre asta?

— Mi-a spus José.

— E un tip vorbăreţ. O zi bună, Christian!

— Acum chiar că e bună, zâmbesc eu larg.

— Am binecuvântarea ranchiunoasă a tatălui tău, o anunţ pe Ana în bucătărie.

Ea râde şi clatină din cap.

— Cred că Ray e îngrozit, spune ea. Trebuie să-i zic şi mamei. Dar aş prefera să o fac cu stomacul plin.

Arată spre masă, acolo unde este aşezată mâncarea. Somon, cartofi, salată şi un sos interesant. A ales şi vin. Un Chablis.

— Ah, arată grozav!

Desfac sticla de vin şi torn câte un păhărel pentru fiecare.

— La naiba, femeie, te pricepi la gătit.

Ridic paharul în semn de apreciere la adresa Anei. Expresia ei relaxată dispare şi-mi amintesc de chipul ei de dimineaţă, din faţa camerei de joacă.

— Ana? De ce m-ai rugat să nu-ţi fac fotografii?

Consternarea ei se adânceşte, îngrijorându-mă.

— Ana, ce s-a întâmplat?

Tonul meu e mai tăios decât aş fi dorit, iar ea tresare.

— Ţi-am găsit fotografiile, spune ea, de parcă ar

fi comis un păcat teribil.

Care fotografii? Dar exact când rostesc aceste cuvinte, îmi dau exact seama la ce se referă. Şi parcă sunt din nou în biroul tatii, aşteptând o predică pompoasă pentru vreo prostie pe care am comis-o.

— Ai intrat în seif?

Cum naiba a făcut asta?

— Seif? Nu. Nici nu ştiam că ai un seif.

— Nu înţeleg.

— În dulapul tău. Cutia. Căutam cravata, iar cutia era sub jeanşii tăi. Cei pe care-i porţi de obicei în camera de joacă… în afară de azi.

La naiba!

Nimeni n-ar trebui să vadă pozele acelea. Cu atât mai puţin Ana. Cum au ajuns acolo?

Leila.

— Nu e ceea ce crezi. Uitasem cu totul de ele. Cutia aceea a fost mutată. Acele poze trebuie să stea în seif.

— Cine le-a mutat? întreabă Ana.

— O singură persoană putea face asta.

— Ah! Cine? Şi ce vrei să spui că nu e ceea ce cred? *Mărturiseşte, Grey!*

Ai mai făcut dovada profundei tale depravări.

Asta e, iubito. Cincizeci de umbre.

— Ştiu că o să sune urât, dar… sunt o poliţă de asigurare.

— Poliţă de asigurare?

— Împotriva demascării.

Îi privesc chipul când îşi dă seama ce vreau să spun.

— Ah!

Închide ochii, de parcă încearcă să şteargă tot ce i-am spus.

— Da. Ai dreptate, spune ea încet. Sună urât.

Se ridică şi începe să strângă farfuriile. Ca să mă evite.

— Ana!

— Ele ştiu? Fetele. Supusele?

— Sigur că ştiu.

Înainte să ajungă la chiuvetă, o iau în braţe.

— Acele fotografii trebuiau să fie în seif. Nu erau pentru divertisment.

Ba odinioară erau, Grey.

— Sau poate erau atunci când le-am făcut, la început. Dar nu-nseamnă nimic.

— Cine le-a pus în dulap?

— Nu putea fi decât Leila.

— Ştie combinaţia seifului?

Aşa presupun.

— Nu m-ar surprinde. E o combinaţie foarte lungă şi o folosesc foarte rar. E un număr pe care l-am scris şi pe care nu l-am schimbat. Mă întreb acum ce altceva mai ştie şi ce a mai luat de-acolo.

O să verific.

— Uite, o să distrug pozele acelea. Chiar acum, dacă aşa vrei.

— Sunt pozele tale, Christian. Poţi să faci ce vrei cu ele.

Şi ştiu că e jignită şi rănită.

Doamne!

Ana. Asta se-ntâmpla înainte să apari tu.

Îi cuprind capul în mâini.

— Nu fi aşa! Nu mai vreau să duc viaţa aceea. Vreau viaţa noastră, împreună.

Îi cunosc îndoielile, cum că ea n-ar fi suficient de bună pentru mine. Poate crede că vreau să fac şi cu ea lucrurile acelea şi să o fotografiez.

Grey, fii sincer, sigur că vrei să le faci.

Dar nu le-aş face niciodată fără permisiunea ei. Toate supusele mi-au dat consimţământul ca să le fac fotografii.

Expresia rănită a Anei îi dă la iveală vulnerabilitatea. Credeam că am trecut de lucrurile astea. O vreau aşa cum e. E mai mult decât am nevoie.

— Ana, credeam că am alungat toate fantomele din trecut în dimineaţa asta. Eu aşa simt. Tu nu?

Privirea i se îmblânzeşte.

— Ba da. Ba da, şi eu simt la fel.

— Bravo!

O sărut şi o strâng în braţe, simţind cum trupul i se relaxează lipit de al meu.

— O să le fac bucăţi. Apoi trebuie să mă duc la birou. Scuză-mă, iubito, dar am o mulţime de chestii de rezolvat în după-amiaza asta.

— E în regulă. Trebuie să o sun pe mama, spune ea şi se strâmbă. Apoi vreau să fac nişte cumpărături şi să-ţi fac un tort.

— Tort?

Ea dă din cap.

— Un tort de ciocolată?

— Vrei tort de ciocolată?

Zâmbesc larg.

— Să văd ce pot face, domnule Grey.

O mai sărut o dată. Nu o merit. Sper ca, într-o bună zi, să-i dovedesc contrariul.

Ana avea dreptate, fotografiile sunt în dulap. Trebuie să-l rog pe dr. Flynn să afle dacă Leila le-a mutat. Când mă întorc în living, Ana nu e acolo. Cred că s-a dus să o sune pe mama ei.

E ceva ironic în faptul că mă aşez la birou şi fac bucăţi fotografiile: relicvele fostei mele existenţe. Prima poză este cu Susannah, legată, cu căluş în gură, în genunchi pe parchet. Nu e o fotografie proastă şi mă întreb cum s-ar fi descurcat José pe tema aceasta. Gândul mă amuză, dar pun primele fotografii în aparatul de tocat hârtie. Întorc restul grămezii de poze ca să nu mai văd imaginile şi, în douăsprezece minute, totul dispare.

Încă ai negativele.

Grey… încetează!

Mă simt uşurat când îmi dau seama că nu lipseşte nimic din seif. Mă întorc la computer şi încep să parcurg e-mailurile. Prima mea sarcină e să rescriu comunicatul pretenţios al lui Sam despre aterizarea mea forţată. Îl editez – îi lipsesc claritatea şi detaliile – şi i-l trimit înapoi. Apoi mă

uit peste mesaje.

ELENA
Christian! Te rog, sună-mă!
Trebuie să aud din gura ta că eşti bine.

Mesajul de la Elena trebuie să fi venit în timp ce luam masa de prânz. Restul sunt de azi-noapte şi de ieri.

ROS
Mă dor picioarele.
Dar mă simt bine.
Sper că şi tu te simţi bine.

SAM PUBLICITATE VP
Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră neapărat.

SAM PUBLICITATE VP
Domnule Grey. Sunaţi-mă! Urgent!

SAM PUBLICITATE VP
Domnule Grey! Mă bucur că sunteţi în regulă.
Vă rog, sunaţi-mă cât se poate de repede.

ELENA
Slavă Cerului că eşti bine!
Tocmai am văzut ştirile.
Te rog, sună-mă!

ELLIOT
Răspunde la telefon! Frăţioare!
Suntem îngrijoraţi. Aici.

GRACE
Unde eşti?
Sună-mă! îmi fac griji.
La fel şi tatăl tău.

MIA
CHRISTIAN. CPLM.
SUNĂ-NE. ☹

ANA
Suntem la Bunker Club.
Te rog să vii şi tu.
Eşti foarte tăcut, domnule Grey.
Mi-e dor de tine.

ELENA
Mă ignori?

Du-te dracului! Să mă laşi în pace, Elena.

TAYLOR
Domnule, alarmă falsă cu fiica mea.
Mă întorc la Seattle.
Voi fi acolo pe la 3 p.m.

Le şterg pe toate. Ştiu că va trebui să-i dau

socoteală Elenei la un moment dat, dar acum n-am chef. Deschid un tabel cu costurile prevăzute de Fred în privinţa contractului cu Kavanagh.

Mirosul de prăjituri ajunge la mine în birou. Aroma îmi lasă apă-n gură şi evocă una dintre puţinele amintiri fericite din prima parte a copilăriei mele. E un sentiment dulce-amar. Târfa drogată. Făcea prăjituri.

O mişcare îmi distrage atenţia de la gândurile mele şi de la tabelul pe care-l citesc. E Ana, stând în pragul biroului.

— Mă duc până la magazin să mai cumpăr nişte ingrediente, spune ea.

— Bine.

Dar nu îmbrăcată aşa, nu-i aşa?

— Ce e?

— O să-ţi pui pe tine nişte jeanşi sau ceva asemănător?

— Christian, sunt doar nişte picioare, spune ea sâcâită, iar eu scrâşnesc din dinţi. Dacă eram la plajă?

— Nu suntem la plajă.

— Dacă am fi fost la plajă, ai fi obiectat?

Am fi fost pe o plajă privată.

— Nu, răspund eu.

Îmi zâmbeşte poznaş.

— Ei, atunci imaginează-ţi că suntem la plajă. Ne vedem mai târziu.

Se răsuceşte şi iese val-vârtej.

Ce? Fuge?

Şi înainte să-mi dau seama ce fac, mă ridic de pe scaun şi pornesc după ea. Văd o străfulgerare turcoaz ieşind pe uşa principală în mare viteză şi o urmez în foaier, dar ea e deja în lift şi uşile se închid exact când o prind din urmă. Îmi face cu mâna dinăuntru şi apoi dispare. Graba ei e exagerată, iar mie-mi vine să râd.

Ce credea că o să fac?

Clatin din cap şi mă întorc în bucătărie. Ultima oară când am jucat leapşa, m-a părăsit. Gândul acesta mă trezeşte la realitate. Stau lângă frigider şi-mi torn un pic de apă, apoi trag cu ochiul la tortul meu care se răceşte pe un suport de sârmă. Mă aplec să-l miros şi încep să salivez. Închid ochii şi îmi reamintesc de târfa drogată.

Mami e acasă. Mami e aici.

Poartă cei mai înalţi pantofi pe care-i are şi o fustă scurtă, scurtă de tot. E roşie. Şi strălucitoare.

Mami are urme vinete pe picioare. Aproape de fund.

Miroase bine. Ca o bomboană.

— Intră, voinicule, fă-te comod!

E cu un bărbat. Un bărbat masiv cu o barbă lungă. Nu-l cunosc.

— Nu acum, Viermişor. Mami are musafiri. Du-te şi joacă-te la tine-n cameră, cu maşinuţele. O să-ţi fac un tort când termin.

Închide uşa dormitorului.

Aud sunetul liftului şi mă răsucesc, aşteptând-o pe Ana să intre, dar e Taylor însoţit de doi bărbaţi. Unul are o servietă, iar celălalt, lat şi înalt, este bodyguardul celui dintâi.

— Domnule Grey.

Taylor îl prezintă pe tipul mai tânăr şi mai isteţ, care duce servieta.

— Dânsul este Louis Astoria, de la Astoria Fine Jewelry.

— Ah! Mulţumesc că aţi venit.

— Plăcerea e de partea mea, domnule Grey.

E vioi. Ochii lui negri sunt calzi şi prietenoşi.

— Am să vă arăt câteva lucrări deosebite.

— Excelent! Haideţi să ne uităm la ele în biroul meu. Vă rog să mă urmaţi.

Ştiu imediat ce inel de platină îmi doresc. Nu e cel mai mare; nu e nici cel mai mic. E cel mai frumos şi mai elegant inel, cu un diamant de patru carate de cea mai înaltă calitate şi de o claritate fără cusur. E superb, oval, simplu. Celelalte sunt prea pretenţioase sau prea vulgare – nu sunt pentru iubita mea.

— Aţi făcut o alegere excelentă, domnule Grey, spune el, băgând cecul în buzunar. Sunt sigură că logodnicei dumneavoastră îi va plăcea la nebunie. Şi-l putem ajusta, dacă e necesar.

— Vă mulţumesc încă o dată că aţi venit. Taylor vă va conduce.

— Mulţumesc, domnule Grey.

Îmi oferă cutia cu inelul şi iese din birou alături

de Taylor. Mă mai uit o dată la inel.

Sper din tot sufletul să-i placă. Îl pun în sertarul biroului şi mă aşez. Mă întreb dacă ar trebui să o sun pe Ana, doar ca să o salut, dar mă las păgubaş. În schimb, ascult încă o dată mesajul ei. *Bună... ăăă... sunt eu. Ana. Eşti bine? Sună-mă!*

E suficient să-i aud vocea. Mă întorc la ce am de făcut.

În timp ce vorbesc la telefon cu inginerul de la Airbus, mă uit pe fereastră la cer. Are aceeaşi culoare albastră ca a ochilor Anei.

— Şi specialistul de la Eurocopter ajunge luni după-amiază?

— Decolează de pe Marseilles-Provence, de lângă sediul nostru din Marignane, cu escală la Paris, apoi ajunge la Seattle. Nu l-am putut trimite acolo mai devreme. Avem noroc că baza noastră din nord-vestul Pacificului e la Boeing Field.

— Foarte bine. Ţineţi-mă la curent.

— Oamenii noştri vor examina aeronava de îndată ce experta va ajunge aici.

— Spune-le că am nevoie de concluziile iniţiale fie luni seară, fie marţi dimineaţă.

— Aşa vom face, domnule Grey.

Închid şi mă întorc la birou. Ana stă în prag, privindu-mă, gânditoare şi un pic îngrijorată.

— Bună, spune ea şi intră în birou, postându-se în faţa mea.

Dau să o întreb de ce a fugit, dar ea mi-o ia

înainte.

— M-am întors. Eşti supărat pe mine?

Oftez şi o iau în braţe.

— Da, şoptesc eu.

Ai fugit de mine şi, ultima oară când ai făcut asta, m-ai părăsit.

— Îmi pare rău. Nu ştiu ce mi-a venit.

Se cuibăreşte în mine şi-şi pune mâna şi capul pe pieptul meu. Atingerea ei îmi aduce alinare.

— Nici mie. Îmbracă-te cu ce-ţi place.

Îmi aşez mâna pe genunchiul ei doar ca să o liniştesc, dar, de îndată ce o ating, îmi doresc mai mult. Dorinţa e ca un impuls electric care-mi străbate trupul. Mă trezeşte şi mă face să mă simt viu. Îmi trec mâna peste coapsa ei.

— În plus, rochia asta are avantajele ei.

Ridică privirea, cu ochii ei umbriţi, iar eu mă înclin ca să o sărut. Buzele ni se ating, iar limba mea se împleteşte cu a ei. Libidoul îmi creşte ca o explozie solară. Simt că şi ea simte la fel. Îmi cuprinde capul în mâini şi limba ei se luptă cu a mea.

Scot un geamăt şi trupul meu răspunde. Penisul mi se întăreşte. O vreau. O doresc. O muşc de buza de jos, de gât, de ureche. Ea oftează aproape de gura mea şi mă trage de păr.

Ana.

Desfac fermoarul pantalonilor şi-mi eliberez erecţia, apoi o trag pe Ana peste mine. Îi dau chiloţii de dantelă la o parte şi o pătrund. Se prinde

cu mâinile de spătarul scaunului meu, care scârţâie, dând-o de gol. Mă priveşte şi începe să se mişte. În sus şi-n jos. Ritmul ei e rapid şi frenetic.

E o oarecare disperare în mişcările ei, de parcă ar vrea să-şi repare greşeala.

Încet, iubito, încet…

Îmi pun mâinile pe şoldurile ei şi îi încetinesc mişcările.

Uşor. Ana. Vreau să te savurez.

Îi capturez gura, iar ea se mişcă mai lent. Dar îi simt pasiunea în sărut şi în atingeri, când îmi trage capul pe spate.

Ah, iubito!

Se mişcă mai repede.

Din ce în ce mai repede.

Asta îşi doreşte. Să ajungă la orgasm. O simt. Se mişcă din ce în ce mai repede, cu lăcomie.

Ah!

Se dezlănţuie în braţele mele, iar eu o urmez imediat.

— Îmi place cum ţi-ai cerut scuze, şoptesc eu.

— Şi mie îmi plac scuzele tale.

Mă sărută pe piept.

— Ai terminat?

— Doamne, Ana, mai vrei?

— Nu! Treaba, voiam să spun.

— O să fiu gata într-o jumătate de oră.

O sărut pe păr.

— Ţi-am ascultat mesajul vocal.

— De ieri.

— Păreai îngrijorată.

Mă îmbrăţişează.

— Chiar eram. Nu-ţi stă în fire să nu răspunzi.

O mai sărut o dată şi stăm aşa în linişte, împreună, împăcaţi. Sper să stea întotdeauna aşa, la mine în poală. Se potriveşte perfect, într-un final, se dă jos.

— Tortul tău va fi gata cam într-o jumătate de oră, spune ea, ridicându-se.

— De-abia aştept. Mirosea delicios, mi-a trezit amintiri chiar.

Se apleacă şi mă sărută tandru pe colţul gurii. O privesc ieşind din birou, îmi închei fermoarul şi mă simt... mai uşor. Mă răsucesc şi mă uit pe fereastră, la peisaj. E după-amiază târzie şi soarele străluceşte, deşi începe să apună în apă. Sunt umbre pe străzile dimprejur. Acolo a venit deja asfinţitul, dar aici sus lumina e încă aurie. Poate de asta locuiesc aici. Ca să stau în lumină. M-am luptat să ajung la ea încă din copilărie. A trebuit să apară o tânără extraordinară ca să mă facă să-mi dau seama de asta. Ana e lumina mea călăuzitoare.

Iar eu sunt băieţelul ei rătăcit, de-acum regăsit.

Ana mă aşteaptă cu tortul glazurat cu ciocolată, decorat cu o singură lumânare aprinsă.

Îmi cântă „Mulţi ani trăiască” cu o voce dulce şi muzicală şi-mi dau seama că n-am auzit-o

niciodată cântând.

E magic.

Suflu în lumânare şi-mi pun o dorinţă, cu ochii închişi.

Îmi doresc ca Ana să mă iubească pentru totdeauna. Şi să nu mă părăsească niciodată.

— Mi-am pus o dorinţă, o anunţ.

— Glazura e încă moale. Sper să-ţi placă.

— De-abia aştept să-l gust, Anastasia.

Taie câte o felie pentru fiecare şi-mi întinde farfuria şi furculiţa.

Gust din tort.

E divin. Glazura e dulce, blatul e moale, iar umplutura… Mmm…

— De-asta vreau să mă căsătoresc cu tine.

Ea chicoteşte, uşurată, cred, şi mă priveşte cum devorez restul feliei de tort.

Ana nu spune nimic în maşină, pe drum spre casa părinţilor mei din Bellevue. Se uită pe geam, dar din când în când îmi aruncă o privire. Arată senzaţional în verde smarald.

Nu e deloc aglomerat în seara asta, iar R8-ul aleargă pe podul 520. Pe la jumătatea drumului, Ana se întoarce spre mine.

— Erau cincizeci de mii de dolari în contul meu bancar în după-amiaza aceasta.

— Şi?

— Nu cumva ai…

— Ana, o să fii soţia mea. Te rog. Să nu ne

certăm!

Inspiră adânc şi tace pentru o vreme, exact când trecem pe lângă apele roz ale asfinţitului din Lacul Washington.

— Bine, spune ea. Mulţumesc.

— Cu mare plăcere.

Răsuflu uşurat.

Vezi, n-a fost atât de greu, nu-i aşa, Ana?

Luni o să mă ocup de împrumuturile ei universitare.

— Eşti pregătită să dai piept cu familia mea?

Opresc motorul. Am parcat pe aleea părinţilor mei.

— Da. O să-i anunţi şi pe ei?

— Desigur. De-abia aştept să le văd reacţia.

Sunt entuziasmat. Mă dau jos din maşină şi-i deschid portiera. E un pic răcoare în seara asta, iar Ana îşi trage şalul peste umeri. O iau de mână şi ne îndreptăm spre uşa de la intrare. Aleea e plină de maşini, inclusiv camioneta lui Elliot. E o petrecere mai mare decât mă aşteptam.

Carrick ne deschide înainte să apuc să bat la uşă.

— Christian, salutare. La mulţi ani, fiule!

Mă prinde de mână şi mă strânge în braţe, luându-mă prin surprindere.

Asta nu s-a întâmplat niciodată.

— Ăă… mulţumesc, tată.

— Ana, mă bucur să te revăd.

O strânge repede în braţe cu afecţiune pe Ana,

apoi intrăm după el în casă. Se aud nişte tocuri grăbite şi mă aştept să o văd pe Mia alergând pe hol, dar e Katherine Kavanagh. Pare furioasă.

— Voi doi! Vreau să discut ceva cu voi, ţipă ea.

Ana mă priveşte straniu şi eu ridic din umeri. Habar n-am ce o supără pe Kavanagh, dar o urmăm în salonul pustiu. Închide uşa şi se întoarce spre Ana.

— Ce mama dracului e asta? şuieră ea şi-i flutură în faţă o bucată de hârtie.

Ana o ia şi o citeşte. Se albeşte la faţă aproape instantaneu şi se uită în ochii mei, speriată.

Ce mama naibii?

Ana se postează între mine şi Katherine.

— Ce e? întreb eu, neliniştit.

Ana mă ignoră şi vorbeşte cu Kavanagh.

— Kate! Asta nu te priveşte pe tine.

Katherine e surprinsă de reacţia ei.

Despre ce mama naibii e vorba?

— Ana, ce e aia?

— Christian, vrei să ne laşi puţin, te rog?

— Nu. Arată-mi!

Întind mâna şi, cu reticenţă, ea îmi dă hârtia.

E e-mailul ei în care mi-a răspuns la contract.

Rahat!

— Ce ţi-a făcut? întreabă Katherine, ignorându-mă.

— Nu e treaba ta, Kate.

Ana pare exasperată.

— Unde ai găsit asta? întreb.

Kavanagh se înroşeşte.

— E irelevant.

Dar eu mă holbez la ea, iar ea continuă.

— Era în buzunarul unei jachete, despre care am presupus că e ta. Am găsit-o în spatele uşii de la dormitorul Anei.

Se încruntă la mine, gata de luptă.

— Ai mai spus cuiva? o întreb.

— Nu! Sigur că nu, se răsteşte ea, părând de-a dreptul jignită. Foarte bine. Mă duc la şemineu, iau o brichetă dintr-un mic bol de porţelan de pe poliţă şi dau foc unui colţ al hârtiei. O arunc apoi, arzând, peste grătar. Ambele femei tac, uitându-se la mine. După ce se transformă în cenuşă, mă răsucesc spre ele.

— Nici măcar Elliot? întreabă Ana.

— Nimeni, spune Katherine şi pare sinceră.

E un pic uimită şi poate rănită.

— Vreau doar să ştiu că eşti în regulă, Ana, spune ea, îngrijorată.

Îmi dau ochii peste cap, fără ca ele să mă vadă.

— Sunt în regulă, Kate. Mai mult decât atât. Te rog, Christian şi cu mine suntem foarte bine… asta e ceva din trecut. Te rog, ignor-o, o imploră Ana.

— Să o ignor? spune ea. Cum să o ignor? Ce ţi-a făcut?

— Nu mi-a făcut nimic, Kate. Sincer, sunt cât se poate de bine.

— Pe bune? zice ea.

Pentru numele lui Dumnezeu!

O cuprind cu braţul pe Ana şi mă uit fix la Katherine, încercând şi probabil nereuşind să-mi reprim animozitatea din privire.

— Ana a acceptat să fie soţia mea, Katherine.

— Soţia ta! exclamă ea, cu ochii mari şi neîncrezători.

— Ne căsătorim. O să anunţăm logodna noastră în seara asta, o anunţ eu.

— Ah! spune Katherine, uitându-se uluită la Ana. Vă las singuri şaisprezece zile şi se-ntâmplă asta? E foarte brusc. Deci ieri, când am spus…

Se opreşte.

— Ce are e-mailul ăla de-a face cu toată povestea asta?

— Nimic, Kate. Las-o baltă, te rog! Îl iubesc şi mă iubeşte. Nu face asta! Nu strica petrecerea şi seara asta, o imploră Ana.

Ochii lui Katherine se umplu de lacrimi.

Rahat! O să plângă.

— Nu. Sigur că n-o să stric. Te simţi bine?

— N-am fost niciodată mai fericită, şopteşte Ana şi simt că inima îmi bate cu putere.

Katherine o ia de mână, deşi braţul meu e încă în jurul trupului Anei.

— Chiar eşti OK? întreabă ea, cu vocea plină de speranţă.

— Da.

Ana pare şi mai fericită şi se desprinde de mine ca să o îmbrăţişeze pe Kate.

— Ah, Ana… mi-am făcut atâtea griji când am

citit asta. Nu ştiam ce să cred. O să-mi explici? întreabă ea.

— Într-o bună zi, nu acum.

— Bine. N-o să spun nimănui. Te iubesc atât de mult, Ana, ca pe propria mea soră. Credeam că…

Scutură din cap.

— Nu ştiam ce să cred. Îmi pare rău. Dacă tu eşti fericită, atunci şi eu sunt fericită.

Katherine se uită la mine.

— Îmi pare rău. Nu voiam să-mi bag nasul.

Dau din cap. Poate că ţine la Ana, dar n-o să înţeleg niciodată cum o suportă Elliot.

— Îmi pare sincer rău. Ai dreptate, nu e treaba mea, îi şopteşte ea Anei.

Se aude o bătaie la uşă care ne sperie pe toţi şi mama îşi vâră capul înăuntru.

— E totul în regulă, dragule? întreabă mama, privindu-mă fix.

— Totul e perfect, doamnă Grey, răspunde Katherine.

— E OK, mamă, zic şi eu.

Intră, cu un aer uşurat.

— Atunci n-o să vă supăraţi dacă-mi îmbrăţişez fiul de ziua lui.

Ne zâmbeşte tuturor şi vine spre mine, iar eu o îmbrăţişez. O strâng la piept cu putere.

— La mulţi ani, dragule, spune ea. Mă bucur că eşti aici cu noi.

— Mamă, sunt bine.

Mă uit în ochii ei căprui şi calzi, plini de dragoste

maternă.

— Mă bucur atât de mult pentru tine, zice ea şi-mi cuprinde obrazul în palmă.

Mamă. Te iubesc.

Se desprinde din îmbrăţişarea mea.

— Ei bine, copii, dacă aţi terminat discuţia, e o armată de oameni dincolo care vor să te vadă teafăr, Christian, şi să-ţi ureze la mulţi ani.

— O să vin imediat.

Mama se uită ba la Katherine, ba la Ana, mulţumită că nu e nimic nelalocul lui. Îi face Anei cu ochiul şi ţine uşa deschisă ca să ieşim cu toţii. Ana mă ia de mână.

— Christian, îmi cer scuze din tot sufletul, spune Katherine.

Dau uşor din cap şi pornim pe hol.

— Mama ta ştie despre noi? întreabă Ana.

— Da.

Ana ridică din sprâncene.

— Ah. Mă rog, seara asta a avut parte de un început interesant.

— Ca întotdeauna, domnişoară Steele, te pricepi de minune să minimalizezi lucrurile.

Îi sărut degetele şi intrăm în living. Aplauze asurzitoare şi spontane explodează la apariţia noastră.

Rahat! Atât de multă lume! De ce e atât de multă lume? Familia mea. Fratele lui Kavanagh, Flynn şi soţia lui. Mac! Bastille. Lily, prietena Miei, şi mama ei. Ros şi Gwen. Elena.

Elena mă salută uşor, aplaudând. Atenţia îmi e distrasă de menajera mamei. Duce o tavă cu şampanie. O strâng pe Ana de mână, apoi îi dau drumul când aplauzele se domolesc.

— Mulţumesc tuturor. Se pare că am nevoie de un pahar.

Iau două pahare, pe unul întinzându-i-l Anei. Ridic paharul în semn de mulţumire pentru cei prezenţi. Toţi fac un pas în faţă, nerăbdători să mă salute în urma accidentului de ieri. Elena e prima care ajunge la noi, iar eu o prind pe Ana de mână.

— Christian, mi-am făcut atâtea griji.

Elena mă sărută pe ambii obraji înainte să pot reacţiona. Ana încearcă să se smulgă din mâna mea, dar o strâng mai tare.

— Sunt bine, Elena, spun.

— De ce nu m-ai sunat?

Pare serioasă, căutându-mi privirea.

— Am fost ocupat.

— N-ai primit mesajele mele?

Îi dau drumul Anei şi-i pun o mână pe umeri, în loc să o îmbrăţişez pe Elena. Aceasta îi zâmbeşte Anei.

— Ana, murmură ea. Arăţi minunat, draga mea.

— Elena. Mulţumesc.

Tonul Anei e îndulcit, dar nesincer.

Oare situaţia asta poate deveni şi mai ciudată?

O văd pe mama cum se încruntă, uitându-se la noi trei.

— Elena, am un anunţ de făcut, îi spun eu.

— Desigur, zice ea, cu un surâs forţat.

O ignor.

— Oameni buni, strig eu şi aştept ca zumzetul din încăpere să înceteze.

Când toată lumea e atentă, inspir adânc.

— Vă mulţumesc că aţi venit azi. Trebuie să vă spun că mă aşteptam la o cină liniştită în familie, deci asta e o surpriză foarte plăcută.

Îi arunc Miei o privire tăioasă, iar ea îmi face cu mâna.

— Ros şi cu mine – mă uit înspre Ros şi Gwen – era să o păţim ieri.

Ros ridică paharul spre mine.

— Deci, sunt foarte bucuros să fiu astăzi aici ca să vă aduc o veste foarte bună. Această femeie superbă – mă uit la fata de lângă mine –, domnişoara Anastasia Rose Steele, a fost de acord să devină soţia mea şi mi-ar plăcea să fiţi primii care află.

Anunţul meu e întâmpinat cu câteva oftaturi, un chiuit şi alte aplauze spontane. Mă întorc spre Ana, care s-a înroşit şi arată minunat, îi ridic bărbia şi o sărut fugar şi cast.

— În curând vei fi a mea.

— Sunt deja.

— Legal, şoptesc eu, zâmbind larg.

Ea chicoteşte.

Mama şi tata sunt primii care ne felicită.

— Băiat drag! Nu te-am văzut niciodată atât de fericit.

Mama mă sărută pe obraz şi-şi şterge o lacrimă, apoi o îmbrăţişează pe Ana.

— Fiule, sunt atât de mândru! spune Carrick.

— Mulţumesc, tată.

— E o fată minunată.

— Ştiu.

— Unde e inelul? întreabă Mia, îmbrăţişând-o pe Ana.

Ana mă priveşte speriată.

— O să alegem unul împreună.

Mă uit urât la sora mea mai mică. Uneori e o mare pacoste.

— Ah, nu te uita la mine aşa, Grey! se strâmbă Mia şi mă strânge în braţe. Mă bucur pentru tine, Christian, spune ea. Când o să vă căsătoriţi? Aţi stabilit data?

— N-am idee, n-am discutat. Ana şi cu mine trebuie să discutăm despre asta.

— Sper că o să fie o nuntă grandioasă!

Insistenţa ei e copleşitoare.

— Probabil că o să zburăm mâine la Vegas.

Pare supărată, dar din fericire mă salvează Elliot, care mă îmbrăţişează bărbăteşte.

— Bravo, frăţioare!

Mă plesneşte peste spate, cu putere. Elliot se întoarce spre Ana, iar Bastille mă pocneşte tot pe spate. Cu şi mai multă putere.

— Ei bine, Grey, la asta nu mă aşteptam. Felicitări, amice.

Îmi strânge mâna.

— Mulţumesc, Claude.

— Deci, când încep să-ţi antrenez logodnica? Gândul că te-ar putea bate măr mă umple de speranţă şi bucurie.

Izbucnesc în râs.

— I-am dat programul tău, sunt sigur că va lua legătura cu tine.

Ashley, mama lui Lily, mă felicită, dar e cam băţoasă. Sper ca ea şi Lily să stea departe de logodnica mea.

O salvez pe Ana din ghearele Miei când se apropie dr. Flynn şi soţia lui.

— Christian, spune Flynn, strângându-mi mâna.

— John. Rhian.

O sărut pe soţia lui.

— Mă bucur că eşti cu noi, Christian, spune Flynn. Viaţa mea ar fi fost mai plictisitoare şi mai săracă fără tine.

— John! îl dojeneşte Rhian, iar eu i-o prezint pe Anastasia.

— Sunt încântată să o cunosc în sfârşit pe femeia care i-a furat inima lui Christian, îi spune Rhian cald Anei.

— Mulţumesc, răspunde ea.

— Ai dat o lovitură cu efect superbă, Christian.

Flynn clatină din cap amuzat, nevenindu-i să creadă.

Poftim?

— John… tu şi metaforele tale.

Rhian îl ceartă iar, îmi urează la mulţi ani şi ne

felicită. În scurt timp, ea şi Ana încep o conversaţie animată.

— Ai avut ceva curaj să faci anunţul, dată fiind audienţa, spune John şi eu ştiu că se referă la Elena.

— Da. Sunt sigur că nu se aştepta la una ca asta, răspund.

— Putem vorbi mai târziu despre asta.

— Ce mai face Leila?

— Se simte bine, Christian, răspunde cum trebuie la tratament. Peste câteva săptămâni, va putea fi tratată ambulatoriu.

— Ce uşurare!

— E interesată de cursurile noastre de terapie prin artă.

— Serios? îi plăcea să picteze.

— Aşa ne-a spus şi ea. Cred că aceste cursuri o pot ajuta.

— Grozav! Mănâncă bine?

— Da. Are poftă de mâncare.

— Bravo! întreab-o ceva din partea mea.

— Sigur.

— Trebuie să aflu dacă ea mi-a mutat fotografiile pe care le aveam în seif.

— Ah! Da. Mi-a povestit despre asta.

— Ţi-a povestit?

— Ştii cât poate fi de răutăcioasă. Intenţia ei era să o enerveze pe Ana.

— Ei bine, i-a reuşit.

— Şi despre asta putem discuta mai târziu.

Lângă noi vin Ros şi Gwen, cărora le-o prezint pe Ana.

— Mă bucur să te cunosc, Ana, spune Ros.

— Mulţumesc. Ţi-ai revenit după şoc?

Ros dă din cap, iar Gwen o înconjoară cu braţul său.

— A fost ceva îngrozitor, continuă Ros. A fost un miracol cum Christian a aterizat în siguranţă. E un pilot excelent.

— Am avut noroc şi voiam să mă întorc acasă, la iubita mea, răspund eu.

— Sigur că asta voiai. Acum, că am întâlnit-o, cine te poate condamna? zice Gwen.

Grace anunţă că, în bucătărie, cina este servită. O iau de mână pe Ana, o strâng uşor ca să văd cum rezistă şi îi urmăm pe invitaţi la bucătărie. Mia îi taie calea Anei pe hol, cu două cocktailuri în mână, şi ştiu că pune ceva la cale.

Ana mă priveşte speriată, dar îi dau drumul, privindu-le cum intră în salon. Mia închide uşa în urma ei. În bucătărie, Mac se apropie de mine şi mă felicită.

— Te rog, Mac, spune-mi Christian. Eşti la petrecerea mea de logodnă.

— Am auzit despre accident.

Mă ascultă cu atenţie, iar eu îi povestesc detaliile îngrozitoare.

Mama a organizat o petrecere cu temă marocană. Îmi umplu farfuria, în timp ce pălăvrăgesc cu Mac despre *The Grace.*

Când îmi iau a doua porţie de tajine de miel, mă întreb ce mama naibii fac Ana şi Mia? Mă hotărăsc să mă duc să o salvez pe Ana, dar când ajung lângă salon o aud ţipând.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi spui în ce mă bag!

Rahat! Ce se petrece?

— Când o să te-nveţi minte? Nu e treaba ta, ce mama mă-sii?! urlă Ana.

Încerc să deschid uşa, dar cineva o blochează. Persoana se mişcă şi uşa se deschide brusc. Ana fierbe de mânie. S-a înroşit la faţă. Tremură de furie. Elena stă în faţa ei, plină de ceea ce cred că a fost băutura din paharul Anei. Închid uşa şi mă postez între ele.

— Ce dracului faci aici, Elena? mă răstesc.

Ţi-am spus să o laşi în pace.

Se şterge pe faţă cu dosul palmei.

— Nu e potrivită pentru tine, Christian.

— Poftim? strig atât de tare, încât sunt sigur că am speriat-o pe Ana, pentru că şi Elena tresare.

Dar mă doare-n cot.

Am avertizat-o. Nu o singură dată.

— De unde mama dracului ştii tu ce e potrivit pentru mine?

— Tu ai nevoi, Christian, zice ea, cu vocea mai calmă, şi ştiu că încearcă să mă împace.

— Ţi-am mai spus şi înainte, asta nu e treaba ta câtuşi de puţin.

Sunt surprins de vehemenţa mea.

— Ce-nseamnă asta? mă încrunt eu la ea. Crezi

că tu eşti? Tu? Crezi că tu eşti potrivită pentru mine?

Expresia Elenei devine tăioasă, ochii îi îngheaţă. Se îndreaptă de spate şi vine spre mine.

— Sunt cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată, şuieră ea, cu o aroganţă neînfrânată. Uită-te la tine! Eşti unul dintre cei mai bogaţi şi de succes antreprenori din Statele Unite. Independent, hotărât, nu ai nevoie de nimic. Eşti stăpânul universului tău.

O să deschidă subiectul.

La naiba!

Fac un pas înapoi. Dezgustat.

— Îţi plăcea la nebunie, Christian, nu te mai amăgi. Erai aproape de autodistrugere, iar eu te-am salvat, te-am salvat de o viaţă în spatele gratiilor. Crede-mă, iubitule, acolo ai fi sfârşit. Te-am învăţat tot ce ştii, tot ce ai nevoie să ştii.

Nu cred că am fost niciodată atât de furios.

— M-ai învăţat cum să mi-o trag, Elena. Dar e ceva găunos, aşa ca tine. Nu mă mir că Linc te-a părăsit.

Ea geme. E şocată.

— Nu m-ai ţinut niciodată în braţe. Nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti.

Ochii ei de un albastru îngheţat se îngustează.

— Dragostea e pentru proşti, Christian.

— Ieşi afară din casa mea, porunceşte Grace, cu o furie rece.

Ne întoarcem toţi trei şi o vedem pe mama, un

înger al răzbunării, stând în pragul încăperii. Se uită fix la Elena şi, dacă privirile ar putea ucide, Elena ar fi deja o grămăjoară de cenuşă pe podea.

Îmi mut privirea de la Grace la Elena, care a pălit la faţă. Grace se apropie de ea, iar Elena pare neputincioasă. Nu se poate mişca, nu poate spune nimic, sub privirea ucigătoare a mamei. Grace o plesneşte cu putere peste faţă, uluindu-ne pe toţi. Palma răsună în toată încăperea.

— Ia-ţi labele mizerabile de pe fiul meu, târfă ce eşti, şi ieşi din casa mea – acum! spune Grace printre dinţi, fierbând.

La naiba! Mamă!

Elena îşi atinge obrazul, şocată. Clipeşte rapid, holbându-se la Grace, apoi se răsuceşte şi pleacă repede din cameră, fără să se deranjeze să închidă uşa în urma ei.

Mama se întoarce spre mine şi nu-mi pot lua ochii de la ea.

Îi citesc pe chip durerea şi neliniştea.

Nu spune nimic cât timp ne fixăm reciproc cu privirea şi o tăcere grea şi insuportabilă se lasă în încăpere. În cele din urmă, spune:

— Ana, înainte să ţi-l încredinţez, te superi dacă mă laşi câteva minute cu fiul meu?

Aceasta nu e o rugăminte.

— Nicio problemă, şopteşte Ana.

Mă uit cum Ana iese şi închide uşa.

Mama se uită urât la mine, fără să spună nimic, de parcă mă vede pentru prima oară.

Vede monstrul pe care l-a crescut, dar pe care nu l-a creat ea.

Rahat!

Sunt în mare belea. Mă înfior tot când îmi dau seama de asta şi simt cum mi se scurge tot sângele din obraji.

— Cât a durat, Christian? spune ea, pe un ton coborât.

Cunosc acest ton – este liniştea dinaintea furtunii.

Cât de mult a auzit?

— Câţiva ani, mormăi eu.

Nu vreau să ştie. Nu vreau să-i spun. Nu vreau să o rănesc şi ştiu că o voi face. Ştiam asta de când aveam cincisprezece ani.

— Câţi ani aveai?

Înghit în sec şi pulsul mi-o ia razna, ca un motor de Formula 1. Trebuie să am grijă aici. Nu vreau să-i fac necazuri Elenei. Studiez chipul mamei, încercând să-mi dau seama cum va reacţiona. Ar trebui să o mint? Oare pot să o mint? Oarecum, ştiu că am minţit-o de câte ori m-am întâlnit cu Elena şi i-am spus că învăţ împreună cu un prieten.

Privirea mamei mă străpunge.

— Spune-mi! Câţi ani aveai când a început totul? spune ea scrâşnind din dinţi.

E glasul pe care l-am auzit rareori şi ştiu că am dat de necaz. Nu se va opri până nu va căpăta un răspuns.

— Şaisprezece, şoptesc.

Ea mijeşte ochii şi-şi înclină capul într-o parte.

— Mai încearcă.

Are o voce îngrozitor de liniştită.

La dracu! De unde ştie?

— Christian, mă avertizează ea, ţintuindu-mă cu privirea.

— Cincisprezece.

Închide ochii de parcă aş fi înjunghiat-o şi-şi duce mâna la gură ca să-şi înăbuşe un geamăt. Când îi deschide, ochii îi sunt plini de durere şi lacrimi nevărsate.

— Mamă…

Încerc să mă gândesc la nişte cuvinte care să-i alunge durerea. Fac un pas spre ea, iar ea ridică mâna, ca să mă oprească.

— Christian! Sunt foarte furioasă pe tine în acest moment. Îţi sugerez să nu vii mai aproape.

— Cum ai ştiut – că am minţit? întreb eu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Christian – sunt mama ta, se răsteşte ea şi-şi şterge o lacrimă de pe obraz.

Simt cum roşesc, mă simt ca un idiot şi înciudat în acelaşi timp. Numai mama mă poate face să simt aşa. Mama. Şi Ana.

Credeam că mă pricep mai bine la minciuni.

— Da, ar trebui să-ţi fie ruşine. Cât timp a durat? Cât timp ne-ai minţit, Christian?

Ridic din umeri. Nu vreau să afle.

— Spune-mi! insistă ea.

— Câţiva ani.

— Ani! Ani! ţipă ea, făcându-mă să mă crispez.

Ea ţipă atât de rar!

— Nu-mi vine să cred. Târfa aia nenorocită.

Scot un geamăt. N-am auzit-o niciodată pe Grace înjurând. Niciodată. Sunt şocat.

Se întoarce şi se duce la fereastră. Eu rămân pe loc. Paralizat. Fără cuvinte.

Mama tocmai a vorbit vulgar.

— Şi când mă gândesc că a fost tot timpul aici… oftează Grace şi-şi pune mâinile în cap.

Nu mai pot suporta. Fac un pas spre ea şi o iau în braţe. Chestia asta e nouă pentru mine, să o ţin pe mama în braţe. O strâng la piept, iar ea începe să plângă încet.

— Săptămâna asta te credeam mort, iar acum chestia asta, suspină ea.

— Mamă… nu e cum crezi tu.

— Nici să nu-ncerci, Christian. Te-am auzit, am auzit ce-ai spus. Că te-a învăţat să ţi-o tragi.

Iar a vorbit vulgar!

Tresar – parcă nu e ea. Ea nu vorbeşte vulgar. E înspăimântător când mă gândesc că o face din cauza mea. Gândul că am rănit-o pe Grace e insuportabil. Nu voiam să o rănesc niciodată. Ea m-a salvat. Şi dintr-odată mă simt copleşit de ruşine şi de remuşcări.

— Ştiam că s-a întâmplat ceva când aveai cincisprezece ani. Ea a fost motivul, nu-i aşa? Motivul pentru care te-ai calmat, păreai că te concentrezi? Ah, Christian. Ce ţi-a făcut?

Mamă! De ce exagerează aşa? Să-i spun că Elena m-a supus? Nu trebuie să-i spun cum.

— Da, murmur eu.

Ea geme din nou.

— Ah, Christian. M-am îmbătat cu femeia aia, mi-am pus sufletul pe tavă în faţa ei în atâtea seri. Şi când mă gândesc…

— Relaţia mea cu ea nu are nimic de-a face cu prietenia voastră.

— Termină cu prostiile, Christian! A abuzat de încrederea mea. Mi-a abuzat fiul!

Vocea i se frânge şi-şi îngroapă din nou faţa în mâini.

— Mamă… nu a fost aşa.

Se desprinde de mine şi încearcă să mă lovească, făcându-mă să mă feresc.

— N-am cuvinte, Christian. N-am cuvinte. Unde am greşit?

— Mamă, nu e vina ta.

— Cum? Cum a-nceput?

Îşi ţine capul în mâini şi continuă grăbită.

— Nu vreau să ştiu. Ce va spune taică-tău?

La naiba!

Carrick îşi va pierde minţile.

Brusc, parcă am cincisprezece ani din nou, temându-mă de una dintre predicile lui interminabile despre responsabilitate şi comportament adecvat. Doamne, ăsta e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

— Da, va fi furios ca naiba, spune mama,

interpretând corect expresia mea. Ştiam că s-a-ntâmplat ceva. Te-ai schimbat peste noapte – şi când mă gândesc că asta s-a petrecut pentru că te culcai cu prietena mea cea mai bună.

Acum îmi vine să intru în pământ de ruşine.

— Mamă… a fost, s-a consumat, a trecut. Nu mi-a făcut niciun rău.

— Christian, am auzit ce i-ai spus. I-am auzit răspunsul oribil. Când mă gândesc că…

Îşi duce iar mâinile la cap. Brusc, îşi îndreaptă privirea spre mine, cu ochii mari şi îngroziţi.

La naiba! Acum ce mai e?

— Nu! suspină ea.

— Ce e?

— O, nu. Spune-mi că nu e adevărat, pentru că dacă e, o să găsesc pistolul ăla vechi al lui taică-tău şi o s-o împuşc pe târfa.

Mamă!

— Poftim?

— Ştiu că Elena are preferinţe exotice, Christian.

Pentru a doua oară în seara asta simt că ameţesc. *Rahat!* Nu trebuie să afle asta.

— A fost doar sex, mamă, mormăi eu repede… hai să încheiem discuţia asta chiar acum.

Nu o s-o expun nici în ruptului capului pe mama acestei părţi din viaţa mea.

Ea mijeşte ochii la mine.

— Nu vreau detalii sordide, Christian. Pentru că aşa e relaţia asta – urâtă, sordidă, mizerabilă. Ce fel de femeie face asta unui puşti de cincisprezece

ani? E dezgustător. Când mă gândesc la toate confidenţele pe care i le-am făcut. În fine, poţi fi sigur că nu va mai pune niciodată piciorul în casa asta.

Îşi strânge buzele, hotărâtă.

— Iar tu vei întrerupe orice contact cu ea.

— Mamă, ăăă… Elena şi cu mine avem o afacere de succes împreună.

— Nu, Christian. Tai orice legătură cu ea.

O privesc, fără cuvinte. Cum poate să-mi spună ce am de făcut? Am 28 de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

— Mamă…

— Nu, Christian, vorbesc serios. Dacă nu, mă duc la poliţie.

Pălesc.

— N-ai face asta.

— Ba o s-o fac! Nu m-am împotrivit atunci, dar acum pot.

— Eşti doar foarte furioasă, mamă, şi nu te condamn… dar exagerezi.

— Nu-mi spune că exagerez, ţipă ea. N-o să mai ai nicio legătură cu cineva care poate abuza un copil tulburat şi imatur! E un pericol public.

Se uită urât la mine.

— Bine.

Ridic mâinile defensiv şi ea pare să-şi revină.

— Ana ştie?

— Da, ştie.

— Foarte bine. N-ar trebui să-şi înceapă căsnicia

cu un secret.

Se încruntă de parcă ar vorbi din propria experienţă. Mă întreb vag despre ce e vorba, dar ea îşi revine.

— M-ar interesa ce părere are despre Elena.

— E oarecum în tabăra ta.

— Fată deşteaptă. Cel puţin cu ea ai avut mare noroc. O tânără adorabilă, de vârstă potrivită. Cineva alături de care îţi poţi găsi fericirea.

Expresia mi se îmblânzeşte.

Da. Ea mă face mai fericit decât credeam că e posibil.

— Va trebui să o termini cu Elena. Să tai toate legăturile. Înţelegi?

— Da, mamă. Aş putea să o fac ca pe un cadou de nuntă pentru Anastasia.

— Ce? Eşti nebun? Mai bine te-ai gândi la altceva! Nu e deloc romantic, Christian, mă ceartă ea.

— Cred că i-ar plăcea.

— Bărbaţii, pe bune! Câteodată habar nu aveţi ce vorbiţi.

— Ce crezi că ar trebui să-i dăruiesc?

— Oh, Christian!

Oftează, apoi îmi zâmbeşte uşor.

— N-ai înţeles nimic, nu-i aşa? Ştii de ce sunt supărată?

— Da, desigur.

— Spune-mi atunci!

Mă uit la ea şi oftez.

— Nu ştiu, mamă. Pentru că n-ai ştiut? Pentru că e prietena ta?

Se întinde şi mă mângâie pe păr, aşa cum făcea când eram mic.

Singurul loc unde mă atingea, pentru că numai acolo o lăsam să mă atingă.

— Pentru toate astea şi pentru că te-a abuzat, dragule. Iar tu meritai atâta dragoste! Eşti atât de uşor de iubit! Mereu ai fost aşa.

Simt cum îmi vin lacrimile în ochi.

— Mamă, şoptesc.

Îşi pune braţele în jurul meu, mult mai calmă acum, şi eu o îmbrăţişez, la rândul meu.

— Acum du-te şi găseşte-ţi mireasa. O să-i spun tatălui tău după ce se termină petrecerea. Sunt sigură că şi el va dori să discute cu tine.

— Mamă. Te rog. Chiar trebuie să-i spui?

— Da, Christian, trebuie. Şi sper să şteargă cu tine pe jos.

La naiba!

— Încă sunt supărată pe tine. Dar pe ea sunt şi mai supărată.

Iarăşi se încruntă. Nu mi-am dat niciodată seama cât de înspăimântătoare poate fi Grace.

— Ştiu, murmur eu.

— Haide, dispari! Găseşte-ţi iubita!

Se desprinde de mine, se dă înapoi şi-şi şterge cu degetele machiajul scurs sub ochi. E foarte frumoasă. Femeia asta frumoasă, care mă iubeşte cu adevărat, aşa cum o iubesc şi eu.

Inspir adânc.

— Nu voiam să te rănesc, mamă.

— Ştiu. Du-te.

Mă înclin şi o sărut blând pe frunte, luând-o prin surprindere.

Ies din cameră şi mă duc să o caut pe Ana.

Rahat! Greu a mai fost.

*

Ana nu e în bucătărie.

— Hei, frăţioare, vrei o bere? mă întreabă Elliot.

— Într-un minut. O caut pe Ana.

— Şi-a venit în fire şi a fugit?

— Du-te naibii, Elliot.

Nu e în salon.

N-a plecat, nu-i aşa?

În camera mea? Străbat în fugă primul set de scări, apoi şi pe al doilea. O găsesc la etaj. Ajung pe ultima treaptă şi mă opresc, ochi în ochi cu ea.

— Bună.

— Bună, răspunde ea.

— Eram atât de îngrijorat…

— Ştiu, mă întrerupe ea. Îmi pare rău. Nu mai suportam atmosfera asta festivă. A trebuit să mă refugiez undeva, ştii tu. Ca să mă gândesc.

Îmi mângâie faţa şi mă înclin ca să mă mângâie pe obraz.

— Şi credeai că poţi face asta în camera mea?

— Da.

Mă apropii de ea şi ne luăm în braţe. Miroase uluitor… de-a dreptul liniştitor.

— Îmi pare rău că a trebuit să înduri toată povestea asta.

— Nu e vina ta, Christian. De ce era aici?

— E o prietenă de familie.

— Nu mai e. Cum se simte mama ta?

— Mama e furioasă ca naiba pe mine în acest moment. Mă bucur din tot sufletul că eşti aici şi că suntem la o petrecere. Altfel mi-aş fi dat duhul.

— Aşa de rău a fost, hm?

A exagerat groaznic.

— Poţi să o condamni? întreabă Ana.

Mă gândesc la asta o clipă. Cea mai bună prietenă i-a tras-o fiului ei.

— Nu.

— Putem să stăm jos?

— Sigur. Aici?

Ana dă din cap şi ne aşezăm amândoi în capătul scărilor.

— Deci, cum te simţi? întreabă ea.

Expir prelung.

— Mă simt eliberat.

Ridic din umeri. E adevărat.

De parcă mi s-ar fi luat o povară de pe suflet. Nu mai trebuie să-mi fac probleme în privinţa Elenei.

— Pe bune?

— Relaţia noastră profesională s-a terminat. Gata!

— O să lichidezi salonul de frumuseţe?

— Nu sunt atât de răzbunător, Anastasia. Nu. O să i-l fac cadou. O să vorbesc luni cu avocatul meu.

Îi datorez măcar atât.

Mă priveşte întrebător.

— Gata cu doamna Robinson?

— Gata!

Ana zâmbeşte.

— Îmi pare rău că ai pierdut un prieten.

— Serios?

— Nu, spune ea, sardonic.

— Vino-ncoace!

Mă ridic şi-i întind mâna.

— Hai să mergem la petrecerea în cinstea noastră. S-ar putea să mă şi-mbăt.

— Tu te îmbeţi vreodată?

— Nu m-am mai îmbătat de când eram adolescent.

Coborâm scările.

— Ai mâncat?

Ana pare vinovată.

— Nu.

— Păi, ar trebui. După cum arăta şi duhnea Elena, ai aruncat pe ea unul dintre cocktailurile mortale ale tatii.

— Christian, eu…

Ridic mâna.

— Nu te certa cu mine, Anastasia. Dacă ai de gând să bei şi să arunci băutura pe fostele mele iubite, atunci trebuie să mănânci. E regula numărul unu. Cred că am avut această discuţie după prima noastră noapte împreună.

Îmi amintesc cum zăcea beată în patul meu de la

The Heathman. Ne oprim pe hol şi o mângâi pe faţă, iar degetele mele îi alintă obrazul.

— Stăteam treaz ore-ntregi şi te priveam cum dormeai, şoptesc eu. Cred că te iubeam încă de pe atunci.

Mă aplec să o sărut, iar ea se topeşte lipindu-se de mine.

— Mănâncă!

Arăt spre bucătărie.

— Bine, spune ea.

Închid uşa, luându-mi la revedere de la dr. Flynn şi de la soţia lui.

În sfârşit! Pot sta singur cu Ana. N-a rămas decât familia. Grace a băut prea mult şi e în salon, ucigând „I Will Survive” la aparatul de karaoke, împreună cu Mia şi Katherine.

— Poţi să o condamni? întreabă Ana.

Mijesc ochii.

— Te hlizeşti la mine, domnişoară Steele?

— Da.

— A fost o zi dată naibii.

— Christian, în ultima vreme, fiecare zi petrecută cu tine a fost dată naibii.

— Ai mare dreptate, domnişoară Steele. Haide! Vreau să-ţi arăt ceva!

O conduc pe hol, în bucătărie.

Carrick, Elliot şi Ethan Kavanagh se ceartă pe tema echipei Mariners.

— Vă duceţi la plimbare? ne tachinează Elliot

când intrăm, dar îi arăt degetul mijlociu şi apoi îl ignor.

E o noapte plăcută. Îi fac loc Anei să iasă pe treptele de piatră care duc pe peluză. Acolo îşi scoate pantofii şi se opreşte o clipă ca să admire priveliştea. Luna e sus, deasupra golfului, croind o cărare strălucitoare şi argintie de-a lungul apei. În fundal, oraşul Seattle licăreşte şi scânteiază.

Mergem spre hangar, ţinându-ne de mână. E luminat şi pe dinafară, şi pe dinăuntru, şi strălucirea aceea ne călăuzeşte.

— Christian, aş vrea să merg la biserică mâine, spune Ana.

— Ah?

Când am fost oare ultima oară la biserică? Rememorez informaţiile despre ea; nu-mi amintesc să fie religioasă.

— M-am rugat să te întorci acasă teafăr. Măcar atât pot face şi eu.

— Bine.

Poate că o să merg şi eu cu ea.

— Unde ai de gând să pui fotografiile pe care mi le-a făcut José?

— Mă gândeam să le punem în casa cea nouă.

— Ai cumpărat-o?

Mă opresc.

— Da. Credeam că ţi-a plăcut.

— Mi-a plăcut. Când ai cumpărat-o?

— Ieri dimineaţă. Acum trebuie să ne hotărâm ce facem cu ea.

— N-o dărâma! Te rog. E o casă adorabilă. Îi trebuie doar un pic de grijă şi dragoste.

— Bine. O să vorbesc cu Elliot. Cunoaşte o arhitectă bună; tocmai a lucrat la casa din Aspen. Poate rearanja interiorul.

Ana zâmbeşte, apoi chicoteşte amuzată.

— Ce e? o întreb.

— Îmi amintesc prima oară când m-ai dus la hangar.

O, da! Mi-a plăcut acel moment.

— O, a fost distractiv. De fapt…

Mă opresc, o ridic pe umăr, iar ea chicoteşte.

— Erai foarte furios, dacă-mi aduc aminte bine, spune Ana, legănându-se pe umărul meu.

— Anastasia, eu sunt mereu furios.

— Nu, nu eşti.

O plesnesc la fund, iar ea se dă jos din cârca mea când ajungem la uşa hangarului. Îi cuprind capul în mâini.

— Nu, nu mai sunt.

Buzele mele se lipesc de gura ei şi-mi vărs toată neliniştea într-un sărut pasional. Gâfâie şi geme când îi dau drumul.

Bine. Sper să-i placă tot ce-am pus la cale. Sper că asta îşi doreşte. Merită tot ce e mai bun pe lume. Pare un pic intrigată şi mă mângâie pe faţă, trecându-şi degetele peste obrazul şi peste bărbia mea. Degetul ei arătător mi se opreşte pe buze.

Să-nceapă spectacolul, Grey!

— Trebuie să-ţi arăt ceva aici.

Deschid uşa.

— Vino!

O iau de mână şi o duc în capătul scărilor. Deschid uşa, mă uit înăuntru şi totul arată bine. Mă dau la o parte şi o las pe Ana să intre prima, apoi o urmez în încăpere.

Ea oftează când vede ce o aşteaptă.

Florarii au întrecut orice aşteptare. Sunt flori sălbatice de câmpi peste tot, roz şi albe şi albastre, toate luminate de ghirlande de beculeţe şi lampadare de un roz-pal.

Da... E minunat!

Ana e uluită. Se uită în jur şi se miră, cu respiraţia întretăiată.

— Voiai inimioare şi floricele.

Ea mă priveşte, nevenindu-i să creadă.

— Inima mea o ai.

Arăt spre încăpere.

— Şi iată şi florile, murmură ea. Christian, e superb.

Are vocea răguşită şi ştiu că e gata să izbucnească în plâns.

Îmi iau inima-n dinţi şi o conduc mai departe. În mijlocul hangarului, mă las într-un genunchi. Ana îşi recapătă suflul şi duce mâinile la gură. Din buzunarul interior al sacoului, scot inelul şi i-l ofer.

— Anastasia Steele. Te iubesc. Vreau să te iubesc, să te preţuiesc şi să te protejez pentru tot restul vieţii mele. Fii a mea! Pentru totdeauna. Petrece-ţi viaţa cu mine! Căsătoreşte-te cu mine!

Ea e iubirea vieţii mele.

Întotdeauna va fi numai Ana.

Lacrimile încep să-i curgă de-a binelea, dar zâmbetul ei eclipsează luna, stelele, soarele şi toate florile din hangarul pentru bărci.

— Da, spune ea.

O iau de mână şi-i strecor inelul pe deget; se potriveşte perfect.

Îl priveşte minunându-se.

— Ah, Christian, suspină ea, aruncându-se în braţele mele.

Mă sărută, oferindu-mi-se cu totul, buzele, limba, sufletul, iubirea ei. Trupul ei e lipit de al meu. Oferind, aşa cum face întotdeauna.

Dulce, dulce Ana.

O sărut şi eu. Primesc ce-mi oferă şi-i ofer şi eu, la rândul meu. Ea m-a învăţat cum s-o fac.

Femeia aceasta care m-a scos la lumină. Femeia aceasta care mă iubeşte în ciuda trecutului meu, în ciuda greşelilor mele. Femeia aceasta care a fost de acord să fie a mea pentru tot restul vieţii.

Iubita mea. Ana mea. Iubirea mea.

După 25 de ani în televiziune, E L James şi-a urmat visul din copilărie, acela de a scrie poveşti de care oamenii să se îndrăgostească. Rezultatul a fost senzualul romance *Cincizeci de umbre ale lui Grey* şi cele două continuări, *Cincizeci de umbre întunecate* şi *Cincizeci de umbre descătuşate*, o trilogie care s-a vândut în peste 150 de milioane de exemplare şi a fost tradusă în 52 de limbi. În 2015, James a publicat bestsellerul *Grey*, povestea celor *Cincizeci de umbre ale lui Grey* din perspectiva lui Christian Grey.

În 2012, E L James a apărut în emisiunea Barbarei Walters „Ten Most Fascinating People of the Year", în lista „Most Influential People in the World" a revistei *Time* şi a fost numită „Person of the Year" de *Publishers Weekly*. La Universal Pictures, a lucrat ca producător la adaptările cinematografice ale trilogiei; filmul *Cincizeci de umbre ale lui Grey* a doborât toate recordurile de box-office în 2015. Continuarea din 2017, *Cincizeci de umbre întunecate*, a fost la fel de populară în rândul fanilor poveștii Anei și a lui Christian. Următorul film, *Cincizeci de umbre descătușate*, este lansat în 2018.

E L James trăiește în West London cu soțul, romancierul și scenaristul Niall Leonard, cei doi fii ai lor și cei doi câței ai familiei; în prezent lucrează la proiecte noi de cărți și filme.

E L James revine în lumea celor *Cincizeci de umbre* cu o perspectivă mai profundă și mai misterioasă asupra poveștii de dragoste care a fascinat milioane de cititori din întreaga lume.

AVENTURA LOR MISTUITOARE ȘI SENZUALĂ s-a sfârșit cu inimi zdrobite și vinovăție, dar Christian Grey n-o poate uita pe Anastasia Steele. Hotărât s-o recâștige, încearcă să-și înăbușe cele mai întunecate dorințe și nevoia de control total și s-o iubească pe Ana așa cum își dorește ea.

Dar lucrurile îngrozitoare din copilărie încă îl bântuie, iar șeful intrigant al Anei, Jack Hyde, o vrea pe aceasta pentru el. Oare dr. Flynn, confidentul și terapeutul lui Christian, îl poate ajuta să-și învingă demonii? Sau firea posesivă a Elenei, fosta lui dominatoare, și devotamentul obsesiv al Leilei, fosta sa supusă, îl pot trage pe Christian înapoi în trecut?

Dacă totuși Christian o va recâștiga pe Ana, poate oare un bărbat atât de distrus și întunecat s-o păstreze alături de el?

/EROSCOP
TREI

9"786064"003843"